

வேந்தனார் கட்டுரைகள்

– பாகம் 3

தமிழ் இலக்கியச் சோலை

வித்துவான் கு. வேந்தனார்



ஸ்ரவண்யா பதிப்பகம்

15/8, சுவாமி ஆச்சாரி தெரு, இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014.

Email: lavanyapathipagam@gmail.com

தமிழ் இலக்கியச் சோலை (வேந்தனார் கட்டுரைகள் – பாகம் 3)

வித்துவான் க.வேந்தனார்

© வேந்தனார் இளஞ்சேய்

முதற்பதிப்பு: 2019

பக்கம்: 272

பதிப்பு:

லாவண்யா பழிப்பகம்

15/8, சுவாமி ஆச்சாரி தெரு

இராய்பேட்டை

சென்னை – 600 014.

ISBN: 978-93-85643-19-4

வடிவமைப்பு:

எஸ். தனசேகர்

அச்சிட்டோர்:

Sri Raghavendra Laser Printers

15/8, Swamy Aachari Street

Royapettah, Chennai - 600 014

Ph: 044-4266 4695, 90031 81586



க. வெந்தனார்

(வித்துவான் - பண்டிதர் - சைவப்புலவர் - சித்தாந்த
சிரோமனி - கவிராயர் - தமிழ்ப்பேரன்பர்)

செந்தமிழின் உயிர்முச்ச
தீம்புலவர் தீறல் ஆய்ந்து பேசும் செந்தா
கந்தனருட் கேஸ்கி நீதம்
கவிபாடும் பேரிதயக் கருணை நெஞ்ச
சந்தரநல் எழில் உருவம்
தோன்றியநல் நாட்டுயர்வில் தோய்ந்த அன்ப
பந்தமுள் நாகேந்தீரம் பிள்ளை என்ற
பாவலன் க. வெந்தன் பேர் பரவுவோமே

(கவிஞர் தீவிலைச் சிவன்)

பதிப்புரையின் சந்தியவோசை

வித்துவான் வேந்தனார் 1940ஆம் ஆண்டிலிருந்து, அவர் காலமாகிய 1966ஆம் ஆண்டுவரை, தொடர்ச்சியாக வாரம் தோறும், பல பத்திரிகைகளுக்கு கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். எமக்குத் தெரிய இவர் எழுதி முதலாவதாக இந்து சாதனம் பத்திரிகையில் 25.3.1940 இல் “திருவாசகத்தின் சிறப்புப் பாயிரம்” என்ற கட்டுரை வெளிவந்துள்ளது. அச்சமயம் வேந்தனார் 22 வயதைக் கூட நிறைவு செய்யவில்லை. தொடர்ந்து 26ஆண்டுகளாக இவரின் பலநூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகள் இந்து சாதனம், ஈழகேசரி தினகரன், ஈழநாடு, சுதந்திரன், வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தன. 1940 இருந்து 1949 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், வேந்தனாரின் ஆக்கங்கள் இந்து சாதனம், ஈழகேசரி, சுதந்திரன் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தன. இவற்றில் எமக்குத் தெரிய வெளிவந்த பல கட்டுரைகளில் ஓர் சிலவற்றையே என்னால் எடுக்க முடிந்துள்ளது. பல அரிய கட்டுரைகள் இன்னமும் கிடைக்காமலேயேயுள்ளது. இவர் 1948இலிருந்து 1959வரை, மிக அதிகமான கட்டுரைகளை, கவிதைகளை தினகரன் பத்திரிகைக்கே எழுதிவந்திருந்தார். 1959இலிருந்து 1966 வரை இவரின் கட்டுரைகள், கவிதைகள் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. இறுதியாக “மூவர் தமிழ் விருந்து” என்னும் கட்டுரைத் தொடரை, சிவதொண்டன் இதழுக்கு 1966 தே மாதம் தொடங்கி ஆவணி வரை எழுதியுள்ளார். இறுதியாக சம்பந்தரின் தீந்தமிழ் அமுதினை அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவ்வுலகை நீத்து இறைவனடி சேர்ந்தார். இவர் எழுதிய இறுதிவரிகளை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

“அடியார்களுக்கு என்றும் போகாப் பொருளாய் உள்ளது இறைவன் திருவடிகளே என்ற உண்மையை, மறவாமல், உலக போகங்களில் ஈடுபடும் மக்கள் மனதில் பதிக்க வேண்டும். அவர்களை இறைவனுக்கு ஆளாக்க வேண்டும். ஆளாக்கி அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு வாழும் பெருநெறியில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்ற இரக்கத்தால், “அடியலால் அடைசரன் உடையரோ” எனத் திருஞானசம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்தார்.”

(தன்னேரில்லாத் தமிழ் - பக்கம் 358-359)

26 வருடங்களாக பல நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகளை எழுதித் தள்ளிய வித்துவான் வேந்தனார் இறுதியாக எழுதிய “அடியலால் அடைசரன் உடையரோ அடியர்” என்ற வரிகளுடன் ஈசன் திருவடி நீழில் அமைதி கண்டார்.

வேந்தனாரின் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் ஒன்றும், அவர் காலத்தில் நூலுருவாக்கப்படவில்லை. தான் எழுதி பத்திரிகைகளில் வந்திருந்த ஆக்கங்களில் பெரும்பாலானவற்றை, அவர் மிகவும் அக்கறையோடு சேகரித்து ஒரு பெட்டியில் (சூட்கேஸ் 24"X12"X12"- Brown Colour) வைத்திருந்தார். வேந்தனாரின் மாணவனான அமரர் வித்துவான் சொக்கன் அவர்கள், 1983ஆம் ஆண்டில், வித்துவான் வேந்தனார் பற்றிய சில ஆய்வுக் கட்டுரைகளை தினகரன் வாரப் பத்திரிகையில் எழுதிவந்தார். பின்பு அவர், வேந்தனார் பற்றி ஓர் விரிவான நூலை எழுத விரும்பி, வேந்தனாரின் மூத்த மகனும், அச்சமயம் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் மூத்த தமிழ் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வந்தவருமான திருமதி கலையரசி சின்னையாவை நாடினார். வேந்தனார் குடும்பம் தாம் அந்த நூலை அச்சடிக்கும் பொறுப்பை எடுப்பதாகக் கூறினார்கள். அப்போது சொக்கன் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக, வேந்தனார் பெட்டியில் சேகரித்து வைத்திருந்த அவரின் ஆக்கங்கள் எல்லாம், எனதருமைத் தமக்கையார் அவர்களால் மிக நேர்த்தியாக பட்டியலிடப்பட்டு, இவை திரு. சொக்கன் அவர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டது. இவற்றின் உதவியுடன், 1984 இறுதிப் பகுதியில், சொக்கன் அவர்கள் “தமிழ்ப்பேரன்பார் வித்துவான் க. வேந்தனார்” என்ற ஓர் தரமன நூலை வெளியிட்டார். இந்த நூல் வெளியீடு 1984ஆம் ஆண்டு (29.10.1984), நல்லூர் ஞானசம்பந்தர் ஆதினம் மண்டபத்தில், யாழ் இலக்கிய வட்டத்தால் நடத்தப்பட்டது. இவ் விழா நடக்கையில், எனது தமக்கையார் குடும்பமும், தாயாரும் புலம் பெயர்ந்து இந்தியா சென்று விட்டார்கள். நானும் 1983 இலேயே புலம் பெயர்ந்து இங்கிலாந்து வந்து விட்டேன் இச்சமயம், அன்றைய மேற்கு ஜெர்மனியில், தனது பொறியியல் துறை கலாநிதிப் படிப்பை படித்துக் கொண்டிருந்த எனதருமைத் தமையனார் “வேந்தனார் இளங்கோ” அவர்கள் மனமுடிக்க யாழ் வந்திருந்தார். அவர் எமது குடும்பம் சார்பாக இவ்வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து, சிறப்பான அறிமுகவரைய நிகழ்த்தியிருந்தார். எனது தமையனாரும் அந்தவாரமே, தனது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு ஜெர்மனி திரும்பி விட்டார். ஆக வித்துவான் வேந்தனாரின் மனைவி, அவரின் மகள்-மகன் குடும்பம், இளைய மகன் இளஞ்சேய என, அனைத்து குடும்ப உறுப்பினர்களும் 1984 இறுதியுடன் (31.10.1984) எம் தாயகமாம் தமிழ் ஈழத்தைவிட்டு குடிபெயர்ந்து விட்டார்கள். இந்நிலையில் வேந்தனார் மிக அக்கறையோடு பாதுகாத்து வைத்திருந்த அவரின் பத்திரிகை ஆக்கங்கள், கையெழுத்துப் பிரதிகள், தட்டச்சில் இருந்த அவரின் “சான்றோர் வளர்த்த தமிழ்” பிரதி அவரின் “கவிதைப் பூம் பொழில்” (1964), யாழ்ப்பாண திரு

நல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழச்சியும் குயிற்பத்தும்” ஆகிய நூல்கள், “தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவன் க.வேந்தனார்” நூல். அவரின் நினைவு மலர், அவர் மறைந்த போது பத்திரிகைகளில் அவர் பற்றி வந்த ஆக்கங்கள், அவரால் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கிடைத்தற்கரிய, பல நூற்றாண்களைக்கான அரும்பெரும் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் என்பனவெல்லாம், எமது “கலைச்சோலை” கந்தர்மட இல்லத்தில். அவரின் அலுவலக அறையில் வைத்துப் பூட்டப்பட்டிருந்தன! அவரின் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் ஓர் Brown Colour சூட்கேசில் வைத்து, அந்த அலுவலக அறையில் பாது காப்பாக வைத்திருக்கப்பட்டிருந்தது.

எனக்கு 1985ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் சொக்கன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார்” என்ற நூல், எனதருமை சின்னமாமா கணபதிப்பின்னை அவர்களால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. புலம் பெயர் வாழ்க்கையின் தனிமையில் இரத்த உறவுகள் ஒருவரும் அருகில் இல்லாத நிலையில், இலண்டனில் அநாதை போன்று வாழ்ந்த எனக்கு, என் தந்தையார் பற்றிய இந்நூல், ஓர் இரத்த உறவு அருகிலிருப்பது போன்ற உணர்வினை ஊட்டியது. நூலை வாசித்தேன். வாசித்தேன். மீண்டும்-மீண்டும் வாசித்தேன். இந்நூலைப் படிக்கப் படிக்க. என் 9ஆவது வயதில், நான் இழந்துவிட்ட என்னருமைத் தந்தையின் தமிழ் அறிவை, தமிழ்ப்பற்றறை, தொலை நோக்குப் பார்வையை, ஆவது அறியும் ஆற்றலை எல்லாம் ஓரளவு புரிந்து, அறிந்து கொண்டேன். சொக்கன் அவர்கள், தன் ஆசிரியரான வேந்தனாரின் பன்முக ஆளுமைகளை, பக்க சார்பின்றி-நடுநிலையுடன், ஒப்பு நோக்கி எழுதிய அவ்வரிய நூலைப் படிக்கப் படிக்க. அவரின் பின்னைகளாகிய எழுமுன் உள்ள பெரும் பொறுப்பை உணர்ந்தேன். இந்த நூலில் என் தமக்கையாரால் பட்டியலிட்டு கொடுக்கப்பட்டிருந்த அவரின் பத்திரிகை ஆக்கங்களின் விபரம், நூலின் இறுதியில் “வித்துவன் வேந்தனாரின் ஆக்கங்கள் என்ற தலைப்பில், பக்கம் 80 தொடர்க்கி 88வரை, 9 பக்கங்களுக்கு - மிக விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது (இன்று நாம் வேந்தனாரின் ஆக்கங்களைத் தேடி எடுத்துப் பிரசரித்து வருவதற்கு, இவ் ஆவணமே மூலஆதராமாய் நின்று உதவுகின்றது.)

என் தந்தையாரின் பல நூற்றுக் கணக்கான பத்திரிகைக் கட்டுரைகளின் விபரம், அதன் தலைப்புக்கள் என்பன என்னை வெகுவாகச் சிந்திக்க வைத்தன. ஓர் குழந்தைப் பாடல் ஆசிரியராக, ஓர் சைவ சமய பாட நூல் ஆசிரியராக மட்டுமே, நானும், என் வயதொத்த பல ஈழத் தமிழர்களும், வேந்தனாரை அறிந்திருந்தார்கள். இந்த நிலையில் சொக்கன்

அவர்களின் இந்த நூல், என் தந்தையார் மட்டுமன்றல்ல, ஓர் தலைசிறந்த தமிழ் சிந்தனையாளரின், படைப்பாசிரியனின் எழுத்துக்களை, எம் தமிழ் சமுதாயத்திற்குக் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பை, என் மனதில் குடிகொள்ள வைத்தது.

அந்த 1985ஆம் ஆண்டின நடுப்பகுதியிலிருந்து, இன்று வரை இந்த 34 வருடங்களாக, இந்த எண்ணம் என் அடி மன ஆழத்தில், நீறு பூத்த நெருப்பாக குடி கொண்டுள்ளது.

பின் 1986 மார்கழியில், எனது தமையனாரைக் காண, எனது தாயார் ஜெர்மனி வர இருக்கையில், அவரைக் காண நான் இங்கிலாந்திலிருந்து ஜெர்மனி சென்றேன். ஆனால் துரதிட்ட வசமாக அவரால், நான் அங்கு சென்று நிற்கையில் வரமுடியவில்லை. அப்போது, நான் ஜெர்மனியில் எனது அண்ணனுடன் நான்கு நாட்கள் நிற்கையில், அவர் 1984ஆம் ஆண்டு, மணமுடித்து மனைவியுடன் ஜெர்மனி வருகையில், தன்னுடன் எடுத்து வந்திருந்த என் தந்தையார் பற்றிய ஆக்கங்கள் சிலவற்றை, அவரிடம் பெற்று வந்தேன். என் தந்தையார் இறந்தபின், அவரின் நன்பர்களான வித்துவான். சி. ஆழுமுகம், இரசிகமணி கனகசெந்தில் நாதன் ஆகியோர் எழுதிய மூன்று பத்திரிகை ஆக்கங்கள், என் தந்தையார் இறந்த போது, அவர் பற்றி பல பத்திரிகைகளிலும் வந்த செய்திகள் என்பவையே அவ் ஆவணங்களாகும்.

தனியே என் தந்தையார் பற்றி சொக்கன் அவர்கள் எழுதிய “தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க. வேந்தனார்” என்ற நூலுடனேயே தந்தையை உணர்ந்து வந்த எனக்கு, இவ் ஆவணங்கள், பெரும் பசியுடன் இருந்த வனுக்கு, சிறு ஆகாரம் கிடைத்தது போலிருந்தது. இவற்றை வாசிக்க, வாசிக்க என் தந்தையாரின் எழுத்துக்களை எல்லாம் வெளிக்கொணர வேண்டும் என்ற பேரவா மனதில் எழுந்தது.

1988ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதப் பகுதியில், இலண்டனில் என்னுடன் மிகவும் நட்புடன் பழகிவந்த சிவச்சந்திரன் குடும்பத்தினர் யாழ்ப்பாணம் சென்றனர். அவர்களிடம் என் தந்தையாரின் கவிதைப் பூம்பொழில் (1964) யாழ்ப்பாண திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழச்சியும் குயிற்பத்தும் ஆகிய அவரின் வெளிவந்த நூல்களையும், தட்டச்சுப் பிரதியாக அவர் வைத்திருந்த “சான்றோர் வளர்த்த தமிழ்” என்பன வற்றையும், அவரின் புகைப்படம். நினைவு மலர் போன்றவற்றையும், “கலைச்சோலை” இல்லத்திலிருந்து எடுத்து வரும்படி கேட்டிருந்தேன். அத்துடன் இவ் விபரங்களை வேலணையில் வசித்து வந்த என்

சின்னமாமா கணபதிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் அறிவித்திருந்தேன். அவரும் அப்போது எமது “கலைச் சோலை” கந்தர்மட வீட்டிற்கு அண்மையில், குமாரசாமி வீதியில் வசித்து வந்த எனது ஆசை மாமா நடராசா மாஸ்ரரின் உதவியுடன், இவ் ஆவணங்களை வேலனையில் நின்ற சிவச்சந்திரன் அவர்களிடம் கையளித்தார்கள். கவிதைப் பூம்பொழில்’ நூல்கள் இரண்டு, “யாழ்ப்பாணத்து திருநல்லூர் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற்பத்தும்” இரண்டு, “தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவன் க. வேந்தனார் நூல்கள் இரண்டு, தட்டச்சப் பிரதியான “சான்றோர் வளர்த்த தமிழ்” பிரதி யொன்று, தந்தையாரின் நினைவு மலர் (1966), அவரின் படம் என்பன அன்று அங்கிருந்து நான் எடுப்பித்த ஆவணங்கள் ஆகும்.

இவ் ஆவணங்கள் எனக்குப் பெரும் புதையல் கிடைத்தது போன்ற உணர்வை ஊட்டியது. அந்த ஆண்டே (1988), கவிதைப் பூம்பொழிலில் மறைந்து கிடந்த, வேந்தனாரின் 35 குழந்தைப் பாடல்களையும், அப்போது கணனியில் தமிழ் எழுத்துக்களை வடிவமைப்பதில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபட்டு செயற்பட்டு வந்தவரும், Walthamstow பகுதியில் வசித்த வருமான திரு. நந்தகுமார் அவர்களிடம் கொடுத்து, அச்சில் எடுத்தேன். இவ் 35 பாடல்களையும் பாகம் 1, 2, 3 எனப்பிரித்து, அதை ஓர் புத்தகம் போல் ஆக்கி, இதற்கு ஒர் முன்னுரையும் - எழுதி வைத்தேன். இந்த ஆவணங்கள் இன்றும் என்னிடம் உள்ளன. என்னிடம் வந்த என் தந்தையாரின் படத்தைப் பெரிதாக்கி மூன்று பிரதிகள் எடுத்து வைத்தேன்.

பின் 1992ஆம் ஆண்டு, எனதருமைத் தாயார், என்னிடம் இலண் டனிற்கு நியூசிலாந்தில் இருந்து வந்திருந்தார். அவரிடம் இக் குழந்தைப் பாடல்கள் மூன்று பாகத்தினதும் இரு பிரதிகள், மற்றும் தந்தையாரின் பெரிது படுத்திய படத்தின் இரு பிரதிகள் ஆகியவற்றை, எனது தமையன், தமக்கை இருவரிடம் கொடுக்கும் படி கொடுத்தனுப்பியிருந்தேன். எமது புலம்பெயர் வாழ் சூழலில், நேரத்தையும், பணத்தையும் ஒதுக்கி, எமது தந்தையாரின் நூல்களை வெளிக் கொணர எமக்கு காலம் சரிவரவில்லை. புலத்திலும் போராட்டம் வலுப்பெற்று வந்நத்து. ஆக இந்த ஆவணங்கள் இவ்வாறு என்னிடம் இருப்பிலேயே கிடந்தது.

1995ஆம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாண குடிப் பெயர்வு அவலம் நடந்தது. அப்போது இனம் தெரியாத சிலர், எமது “கலைச்சோலை” வீட்டிற்கு வந்து, என் தந்தையாரின் அலுவலக அறையிலிருந்த விலை மதிக்க முடியாத நூற் செல்வங்கள், அவரின் ஆவணங்கள், படங்கள், எல்லா வற்றையும் எடுத்துச் சென்றார்கள், இன்று வரை இவை எங்கே என

எமக்குத் தெரியவில்லை. எமது தந்தையார் தமிழ்விழாக்களில் உரை நிகழ்த்தும் போது எடுத்த படங்கள், பரமேசவராக் கல்லூரி ஆண்டு விழாக்களில் எடுத்த படங்கள் என எல்லம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு விட்டது. ஆனால் அவர் சேமித்து வைத்திருந்த அவரின் பத்திரிகை ஆக்கங்களைக் கொண்ட பெட்டியை அவர்கள் எடுத்துச் செல்லவில்லை. இப்பெட்டியை எனது சின்ன மாமா பத்திரமாக அப்புறப் படுத்தி, குமாரசாமி வீதியில் இருந்த எனது ஆசைமாமா நடராசா அவர்கள் வீட்டின் முன் அறையில், 1995 இல் போட்டு வைத்தார்.

பின் 2003 ஆம் ஆண்டு, மாசி மாதம் 13ம் திங்கி, கொழும்பில் மரண காலத்தை வைத்தியர்களால் உறுதிப் படுத்தப்பட்ட நிலையில், சுகவீனம் உற்றிருந்த என் சின்னமாமாவை, கொழும்பில் இருந்து, யாழ் கூட்டிச் சென்று விட, நாட்டைவிட்டு வந்த 19வருடங்களின் பின், முதன் முறையாக யாழ் சென்றேன். விமான மூலம் கொழும்பில் வேலை பார்த்து வந்த கண்ணா என்று அழைக்கப்படும் திரு. ராஜேஸ்கண்ணா அவர்களும் என்னுடன் வர, அவரை யாழ் அழைத்துச் சென்றேன். 14.02.2003 காலை, அந்த வீட்டின் முன், பாவனையற்று இருந்த ஓர் அறையைக் காட்டி, இதற்குள் தான் என் தந்தையாரின் பத்திரிகை ஆக்கங்கள் வந்த பெட்டி இருப்பதாகக் கூறினார். தாங்கொண்ட ஆவலுடன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தேன். கரப்பான் பூச்சிகள் கால்களை முத்தமிட்டன. அந்த Brown Colour Suitcase ஐக் கண்டேன். 1984 இலிருந்து, திறப்பாமல் 19வருடம் கிடந்த அந்தப் பெட்டியை, ஆரா வேட்கையுடன் திறந்தேன் - அந்தோ, என்னவென்று சொல்வேன். கரப்பான் பூச்சிகளிற்கு மத்தியில், கருந்து களாகக் கிடந்த பத்திரிகைக் துகள்களையே கண்டேன். இதயம் இடிந்து போனேன். இருநாட்களே யாழ் நின்று 15.02.2003 மதியம் - விமானம் மூலம் கொழும்பு திரும்பினேன். அன்று பின்னேரம் - கண்ணாவின் உதவியுடன் பத்திரிகைக் காரியாலம்களுக்கு சென்று, பழைய பத்திரிகைகள் பற்றி விசாரித்தேன். ஒருவரும் பதில் சரியாகத் தரவில்லை. இந்நிலையில் நான் 18.02.2003 இலண்டன் திரும்ப விமானச் சீட்டு எடுத்திருந்தேன். இறுதி முயற்சியாக, 17.02.2003 Lake House காரியாலயத்திற்கு சென்றேன், வந்த கண்ணா சரளமாக சிங்களம் பேசக் கட்டியவர். அவர் அங்கிருந்த ஊழியர் பலரிடம் இது பற்றி விசாரித்தார். அப்போது அங்கு வேலை பார்த்த ஓர் சிங்கள ஊழியர், கண்ணாவுடன் சில தகவல்களை கரிசனை யுடன் தெரிவித்தார். அவர் கூறிய விடயம், கறுவாய்த் தோட்டப் பகுதியில் உள்ள இலங்கைத் தேசிய சுவடிகள் பாதுகாப்புத் தினைக் களத்தில் பழைய தினகரன் பத்திரிகைகள் இருக்க வாய்ப்புண்டு என்பதே ஆகும்.

அடுத்த நாள் நான் லண்டன் பயணிக்க வேண்டும். எனவே நாம் உடனடி யாக அந்த “தேசிய சுவடிகள் பாதுகாப்புத் திணைக்களம்” சென்றோம். கண்ணா தனது சிங்கள மொழித் திறமையால் இலகுவாக அனுமதி பெற்று உள்ளே செல்ல வழிவகுத்தார். என்னிடம் வைத்திருந்த தகவலின் படி, வேந்தனாரின் 7.11.1948 ஞாயிறு தினகரன் பத்திரிகையில் வந்த. “இளைஞர் களே எழுமின் விழுமின்” என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க விரும்பினேன். அவர்கள் July 1 - 31 Dec 1948 இற்குரிய தினகரன் ஞாயிறு பத்திரிகைகளை தொகுத்து வைத்திருந்த, ஓர் பெரிய ஆவணத் தொகுப்பைத் தந்தார்கள். ஆவலுடன் 7.11.18 வாரப் பத்திரிகை அதனுள் உள்ளதா என அவசர அவசரமாகப் பார்த்தேன். இருந்தது. அதில் பக்கம் 7இல், என் தந்தையார் எழுதிய கட்டுரையைக் கண்டேன். என் மனம் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் நிரம்பி வழிந்தது. அக் கட்டுரையை முழுமையாக வாசித்தேன். அதை Micro Film இல் Copy எடுத்துத் தரும்படி கேட்டோம். ஆனால் எமது தூரதிட்டம், சில வாரங்களாக அந்த இயந்திரம் பழுதாகி இருப்பதாகக் கூறினார்கள் அந்தக் கட்டுரையை என் கைப்பட பார்த்து எழுத விரும்பினேன். ஆனால் அவர்கள் பூட்டும் நேரம் வந்துவிட்டதால் அது முடியவில்லை. என்றாலும் என் தந்தையாரின் கட்டுரைகள் வந்த பழைய பத்திரிகைகளை எடுக்க முடியும் என்ற நம்பக்கை வந்துவிட்டது. கண்ணா வை இக் கட்டுரைகளை எடுக்க ஒழுங்குகள் செய்யும்படி வேண்டி, நான் அடுத்த நாள், இலண்டன் திரும்பி விட்டேன். இந்தத் தகவல்களையும், தேசிய சுவடிகள் திணைக்கள் விபரங்களையும், என் தமையனாருக்கும், தமக்கையாருக்கும் தெரிவித்தேன்.

‘கண்ணா’ கொழும்பில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இந் நேரத்தில், அவரிடம் நான் கேட்ட உதவியை அவரால் செய்து தர முடிய வில்லை.

பின் 2004 தொடக்கத்தில், கொழும்பில் வசித்து வரும் என் மனைவியின் முத்த தமையன் மூலம், ஓர் தமிழ் ஆர்வலரை, என் தந்தையாரின் ஆக்கங்களைத் தேசிய சுவடிகள் பாதுகாப்புத் திணைக்களத்தில் எடுக்க ஒழுங்கு படுத்தினேன். அவரும் முதல் “இளைஞர்களே எழுமின் விழுமின்” என்ற கட்டுரையையும், பின் ஒரு வருடகாலங்களில், மேலும் 7 பத்திரிகைக் கட்டுரைகளையும் எடுத்துத் தந்தார். அதன் பின் அவரும் நாட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டதாக அறிந்தேன்.

நானும் இலண்டனில் எமது அன்றாட விரைவு வாழ்க்கையில் ஓடத் தொடங்கிவிட்டேன். காலங்களும் ஓடின. என் அருமைத் தமையனார்

2005 இல் காலமானார். இந்திலையில் 2007 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் எனது தமக்கையார், எமது தந்தையாரின் “கவிதைப் பூம் பொழில்” நூலை மறுபிரசரம் செய்வது பற்றியும், அதில் உள்ள குழந்தைப் பாடல்களை, அழகான வண்ணப்படங்களுடன் வெளியிடவும் விரும்பு வதாகத் தெரிவித்தார். இந்திலையில் அவர் 2008 பங்குனி இலண்டன் வந்தார். அப்போது என்னிடம் இருந்த என் தந்தையாரின் “கவிதைப் பூம் பொழில்”, யாழ்ப்பாணத்து திரு நல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற் பத்தும்”, சான்றோர் வளர்த்த தமிழ் தட்டச்சுப் பிரதி, சொக்கன் அவர்கள் எழுதிய “தமிழ்ப் பேரன்பர் வித்துவான் க.வேந்தனார்” நூல், தந்தையாரின் நினைவு மலரான “புகழ்வளச் சோலையின் ஒரு மலர்”, தமையனாரிடம் இருந்து நான் வாங்கி வந்த இரசிகமணி கனக செந்தில் நாதன், வித்துவான் சி. ஆறுமுகம் ஆகியோரின் கட்டுரைகள், என் தந்தையாரின் மறைவை யொட்டி பத்திரிகைகளில் வந்த செய்திகள், யாவற்றினதும் பிரதிகளை அவரிடம் கொடுத்தேன்.

என் தமக்கையாரின் தளரா முயற்சியினால், அவரின் மைத்துனர் திரு. முருகையா அவர்களின் உதவியுடன் “இலங்கைத் தேசிய சுவடிகள் பாதுகாப்புத் தினணக்களத்தில் இருந்து. 1956-58 காலப் பகுதியில் என் தந்தையார் எழுதிய பத்திரிகை ஆக்கங்களும், என் தந்தையாரின் இரு நெடும் பாடல்களும், அவரால் தேடி எடுக்கப்பட்டது. மேலும் “சிவ தொண்டன்” சஞ்சிகையில் என் தந்தையார் இறுதியாக எழுதிய” மூவர் தமிழ் விருந்து ” கட்டுரைத் தொகுப்பையும் அவர் எடுத்தார்.

2010 ஆண்டில் வேந்தனாரின் இந்தக் கட்டுரைகள் ‘தனனேர் இலாத தமிழ்’ என்ற நூலாகவும், கவிதைப் பூம்பொழில் மறுபதிப்பாக, கண்டு பிடித்த இரு நெடும் பாடல்களை உள்ளடக்கியும், என் தமக்கையாரால் வெளியிடப்பட்டது. சிறப்பாக அவர், வேந்தனாரின் 35 குழந்தைப் பாடல் களையும் ‘குழந்தை மொழி’ என்ற நூலாக, அழகிய மூவர்னைப் படங்களுடன் (பிரபல ஒவியர் சியாம் அவர்களின் கைவண்ணத்தில் உருவானவை), 13 பாடல்களை, தமிழகத்தின் பிரசித்திபெற்ற பின்னணிப்பாடகர்களைக் கொண்டு பாடுவித்து - இசையமைத்து-ஓர் குறுந்தகடையும் இணைத்து, பெரும் பொருட் செலவில் வெளிக் கொணர்ந்தார். என் மனதில் நீண்ட காலமிருந்த ஆசை, அவரால் நிறைவேறப்பட்டதைக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.

அதேநேரம், வேந்தனார் இறந்து 44 வருடங்களின் பின் இந்த 3 நூல்களும் வெளிவருகையில், வேந்தனார் பற்றிய அளைத்துத் தகவல் களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு நூலை வெளியிட விரும்பினேன். அந்த

வகையில் “வித்துவான் வேந்தனார்” என்ற 237 பக்கங்கள் கொண்ட நூலை வெளியிட்டேன். இது வேந்தனார் பற்றி, அவர் வாழும் பொழுதே வந்த ஆக்கங்கள், அவர் இறந்த போது வந்த ஆக்கங்கள், அவர் இறப்பின் பின் அவரின் நண்பர்கள்-மாணவர்கள் அவரைப் பற்றி எழுதிய ஆக்கங்கள், அவரின் நினைவு மலர், அவரைப் பற்றி சொக்கன் அவர்கள் 1984இல் எழுதிய “தமிழ்ப்பேரன்பர் வித்துவன் க. வேந்தனார்” என்ற நூல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி இருந்தது. இறுதியில் 1947இல் வேந்தனார் மணம் முடித்தபோது (21.11.1947), அவருக்கு திரு. நவநீத கிருஸ்ன பாரதி யார், பண்டிதர் இராமச்சந்திரனார் ஆகியோர் எழுதிய திருமண மங்கல வாழ்த்துப்பாவும் இணைக்கப்பட்டு, நூல் மங்கலகரமாக முடித்து வைக்கப் பட்டது.

2010 ஆம் ஆண்டு, வேந்தனாரின் மூன்று நூல்கள் வெளியீட்டு விழாவும் “வித்துவான் வேந்தனார்” என்ற அவர் புகழ் பாடும் தொகுப்பு நூலும், உலகின் எட்டு நாடுகளில், என் தமக்கையாராலும், என்னாலும் வெளியிடப்பட்டன. என் தமக்கையார் இந்நூல்கள் வெளியீட்டு விழாவை, கண்டா, கொழும்பு, சிட்டி, நியுசிலாந்து, மெல்போன், நோர்வே போன்ற ஆறு இடங்களில் சிறப்பாக நிகழ்த்தினார். நான் இலண்டனிலும், பாரிசிலும் இந்த நிகழ்வை பெருமையுடன் நடத்தினேன். இந்த நூல் வெளியீடுகள் மூலம் கிடைத்த பண்த்தை (28 இலட்சம் இலங்கை ரூபா) என் தமக்கையார் “சிவனருள் இல்லம்” என்ற தர்ம தாபனத்திற்கு கையளித்திருந்தார். அவர்கள் இப் பண்த்தில் செல்வபுரம் முறிப்பு என்னும் இடத்தில் “வேந்தனார் விஞ்ஞான கல்விக் கூடம்” ஒன்றையும், திருக்கேதீஸ்வரத்தில் “வேந்தனார் நூல்நிலையம்” ஒன்றையும் அமைத்தார்கள். எனது தமக்கையார், என் தந்தையாரின் மூன்று நூல்களை வெளியீட்டு, தந்தையின் பெருமையையும், தந்தையின் ஆசையின் ஓர் பகுதியையும் நிறைவேற்றி வைத்தார்.

பின்பு நமது விரைவான வாழ்க்கை ஒட்டத்தில் 7வருடங்கள் ஓடின. 2017 நடுப்பகுதியில், 5.11.2018 வரவிருக்கும் என் தந்தையாரின் நூற்றாண்டை கொண்டாட விருப்புக் கொண்டேன். அப்போது அவரின் தினகரனில் வந்த கட்டுரைகளை எடுத்து நூலாக்க விரும்பினேன். பிரான்சில் வாழும், வேலணை ஊரைச் சேர்ந்த திரு. செல்லத்துரை சிறீ பாஸ்கரனிடம் இது விடயமாக, அவரால் யாரையும் கொழும்பில் ஈடுபடுத்த முடியுமா எனக் கேட்டேன். 2018 தை மாதம், பாஸ்கரன் அவர்கள், கொழும்பில் உள்ள ஒருவரின் விபரங்களைத் தந்து, என்னை அவரைத் தொடர்பு கொண்டு

கதைக்கும் படி கூறினார். அவர் தந்த பெயருக்குரிய வேலனை ஊரைச் சேர்ந்த “திரு மாணிக்கவாசகர்” அவர்களைப் பற்றி, நான் 2010ஆம் ஆண்டே அறிந்திருந்தேன். இவர் எனது தமக்கையார் சுமார் 28இலட்சம் இலங்கை பணத்தை, சிவனருள் இல்லத்திற்கு வழங்கிய போது, அந் திறுவனத்தின் நிர்வாகப் பணிப்பாளராக கிளிநோச்சி மன்னார் பகுதியில் தொண்டாற்றியதாக ஞாபகம். இவருடன் நான் மாசி 2018 இல் தொடர்பு கொண்டேன். இவருக்கு அனைத்து விபரங்களையும் பட்டியலிட்டு விபரமாக அனுப்பினேன். அவர் 2018 பங்குனி தொடங்கி 2018 ஆணி வரையான 4 மாத காலப் பகுதியில், விருப்புடனும், பொறுப்புடனும் இப் பணியில் ஈடுபட்டு, என் தந்தையாரின் தினகரன் பத்திரிகை ஆக்கங்களின் 60% ஆன ஆக்கங்களை எடுத்துனுப்பினார். இந்தப் பணிக்கு அவர் ஊதியம் ஒன்றும் எடுக்காமல், பத்திரிகை நிறுவனத்திற்கு Scan எடுக்கக் கொடுப்பதற்கு தன் சொந்தப் பணத்தையும் கொடுத்து, தன் பெரும்பகுதி நேரத்தையும் செலவழித்து, காலத்தால் அழியாத இப் பேருதவியைச் செய்து தந்துள்ளார். இவரிற்கு வேந்தனாரின் மகனாக, தமிழ் சமூக சிந்தனை கொண்டவனாக, தமிழ் இலக்கியரசனை மிக்கவனாக, என் அன்பான நன்றியை, இந்த இடத்தில் ஆவணப்படுத்த விரும்புகின்றேன்.

நன்மைக்கு குறைவில்லை-உன்மைக்கு இழப்பில்லை. சத்தியத் திற்கு அழிவில்லை. என் தந்தையின் களங்க மில்லாப் பிள்ளை உள்ளாம், அந்தத் தமிழ்ப் பேரவினானின் மாசற்ற கவியுள்ளாம், அந்தத் தமிழ்ப்பேரன் பரின் அழிவற்ற தமிழுள்ளாம் - அவரின் படைப்புக்களை, அவர் எழுதி 70-60 வருடங்களின் பின்னும், அவர் இறந்து 53 வருடங்களின் பின்பும், சேமித்துவைத்த ஆக்கங்கள் எல்லாம் காணாமல் போய் 24வருடங்களின் பின்பும், இன்று வெளிவருவது - அவரின் சத்திய உள்ளத்தின் வெற்றியைக் காட்டுகின்றது.

இதில் நானும் ஒரு சேவகனாக, தமிழ் உணர்வாளனாக, பாசமும், பற்றும், பரிவும் கொண்டு, என்னை 9 வருடம், தன் மடியிலும், மார்பிலும், தோளிலும் போட்டு வளர்த்த என் பாசத் தந்தைக்கு, என்னை மார்போடு அணைத்து, என் மகன் என் மார்பளவு வளர்ந்து விட்டான் என்று பெருமையுடன் கூறி அகமகிழ்ந்த என் ஆசைத் தந்தைக்கு, என்னைத் தான் செல்லுமிடம் எல்லாம் கூட்டிச் சென்று, தன்னைப் போல் உருவம், குணம் கொண்டவன் எனக் கூறி மகிழும் என் அன்புத் தந்தைக்கு, ஏழுவயதிலேயே நான் வரதராசனாரின் “அகல்வினக்கு” நூலை எடுத்து வாசிக்க முயல்கையில், என் தமக்கை நான் அதைக் கிழித்துவிடுவேன் எனத் தடுக்கையில், இல்லை அவன் வாசிக்கட்டும்

என்று கூறி வளர்த்த என் அறிவுத் தந்தைக்கு, செலுத்தும் காணிக்கை ஆகும்.

இன்று என் தந்தையின் 120 பத்திரிகைக் கட்டுரைகள், தட்டச்சுப் பிரதியாக இருந்த 17 கட்டுரைகள், அவரின் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற நான்காவது உலகத் தமிழ்விழா மாநாட்டில் அவர் 15.1951 ஆற்றிய பேரூரை என்பன, இரு நூல்களாக வேந்தனார் கட்டுரை நூல்- பாகம் 2 மாணவர் தமிழ் விருந்து, பாகம் - 3 தமிழ் இலக்கியச் சோலை, என வெளிவருகின்றது.

அவரின் இத்துசாதனம், ஈழகேசரி பத்திரிகைகளில் 1940-1949 காலப் பகுதியில் எழுதிய கட்டுரைகள், சுதந்திரன் பத்திரிகையில் -1948, களில் வெளிவந்த அவரின் சொற்பொழிவுகள் என்பன இன்னமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. என்னால் இவற்றை எடுக்கமுடியின் வருங்காலத்தில் இவற்றை நூலாக வெளியிடும் விருப்பிலுள்ளேன். என் மனதின் அடிஆழத்தில், 35 வருடங்களுக்கும் மேலாக நீறு பூத்த நெருப்பாகக் கனன்று கொண்டிருந்த ஒரு தீ - இன்று அணைந்து எனக்கு மன நிறைவைத் தருவதாக உணர்கின்றேன். வேந்தனார் புகழ் காலம் கடந்து வாழும். இது சத்தியத்தின் ஒசையாகும்.

வில்லுக்கு வீரன் யாரெனில் விஜயனாகும்
விறல் தமிழ் சொல்லிற்கு வேந்தன் யார்-வேந்தனார்

அன்புடன்
வேந்தனார் இளஞ்சேய்

இலண்டன் 06.03.2019
மின்னஞ்சல்: vilansei@hotmail.com

வேந்தனார் கட்டுரைகள் - பாகம் 2

அறிமுக உரையின் உள்ளோசை

வித்துவான் வேந்தனார் தமிழ் உலகில் தலைசிறந்த கட்டுரையா சிரியராக இனங்காணப் பட்டவர். தனது 22 ஆவது வயதில் இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் எழுதத் தொடங்கியவர். தொடர்ந்து 26 வருடங்களாக, அவர் இறக்கும் வரை வாரா வாரம், பல இலக்கிய, சமூக, சமய, தமிழ் உணர்வுக் கட்டுரைகளை பல பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வந்தவர்.

இவரின் இக் கட்டுரை எழுதும் ஆற்றலை, இரசிகமணிகளை செந்தில் நாதன் அவர்கள் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கவிதைகளை அடுத்து அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைக் குறிப்பிட யேயாக வேண்டும். வாரா வாரம் எழுதக் கூடிய வற்றாத விடயஞானம் அவரிடம் உண்டு. அப்படியே எழுதியும் வருகின்றார்.”

இதை என்னொரு விதமாக ‘சொக்கன்’ அவர்கள் தன் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ ஜம்பதுகளில் தினகரன் பத்திரிகைகளில் அதிகம் எழுதியவர்கள் இருவர். ஒருவர் பண்டிமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை மற்றவர் வேந்தனார். முன்னவர் தமக்கேயுரிய தனி நடையில் கம்பராமாயண நயப்புக் கட்டுரை களை எழுதினார். பின்னவரோ தமிழின எழுச்சிக்கான கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும், பழையூதும், புதுமையும் வீற எழுதித் தன்னினார்.”

கவிநாயகர் - கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்கள், ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகையில், பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“நாவன்மையிலன்றி கட்டுரை வரையும் கலையிலும் வேந்தனார் வல்லவர். கட்டுரைகளில் கருத்துக்கள் மட்டுமென்றிக் கன்னித் தமிழங் களின்து குழையும். அவரது தமிழின் இனிமை கட்டுரையைத் தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டும் தூண்டில் போல் இருக்கும்”

இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட தமிழ் அறிஞர்களாலும், பல்வேறு தளங்களில், சிறந்த கட்டுரை ஆசிரியராகப் போற்றிப் புகழுப் பட்டவர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள். ஆனால் இவர் 1940 இலிருந்து 1966 வரை பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய பல நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளில், ஓர் 77 கட்டுரைத் தலைப்புகளை தொகுத்து எனதருமைத் தமக்கையார் “தன்னேர் இலாத தமிழ்” என்ற ஓர் கட்டுரை நூலை 2010 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருந்தார். இந்நாலில் வேந்தனார் அவர்களின் 1956-1958 ஆம்

ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் வந்த கட்டுரைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன.

தற்போது வேந்தனாரின் கட்டுரை நூல் பாகம் 2, பாகம் 3. ஆகியவற்றில், வேந்தனாரின் பல்வேறு பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் (1951 - 1955 ஆண்டு காலப் பகுதியிலும், 1963ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியிலும் வந்தவை) தேடி எடுக்கப் பட்டு, வெளியிடப் பட்டுள்ளன. இத்துடன் அவர் தட்டச்சுப் பிரதியாக வைத்திருந்த “தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்” இவிருந்து 17 கட்டுரைகள், கட்டுரை நூல் 2 இல் வெளியிடப் பட்டுள்ளன.

வேந்தனார் கட்டுரைகள் - பாகம் 3 நூலில், மொத்தம் 54 கட்டுரைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் ஜந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பகுதி ஒன்றில், ‘தொல்காப்பிய புறத்திணையியல் கட்டுரைகள்’ எட்டு இடம் பெற்றுள்ளன. இக் கட்டுரைகள் ஈழநாடு ஞாயிறு இதழில் 29.09.1963 தொடக்கம், 26.11.1963 வரை, ஒன்பது வாரங்கள் தொடர்ச்சியாக வந்திருந்தன. இதில் ஓர் கட்டுரையை என்னால் எடுக்க முடியவில்லை. வித்துவான் வேந்தனாரின் இந்த தொல் காப்பிய புறத்திணையியல் கட்டுரைகள், தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு பெருவிருந்தாக அமையும்.

தொடர்ந்து பகுதி 2 இல், புறநானாற்றுக் கட்டுரைகள் எட்டு இடம் பெற்றுள்ளன. இக் கட்டுரைகள் தினகரன் பத்திரிகையில் 18.1.1953 தொடங்கி 25.3.1953 வரை வந்திருந்தன. வெளிவந்த 10 கட்டுரைகளில், எட்டு கட்டுரைகளையே என்னால் எடுக்க முடிந்துள்ளது. புறநானாற்றுப் பாடல் களுக்கு, இலக்கிய நயமும், தமிழ் உணர்வும் பொங்க எளிய தமிழில் வேந்தனார் எழுதியுள்ள இக்கட்டுரைகள் எமக்கு வாசிக்கையில் மிகவும் இனிமையாக உள்ளன.

தொடர்ந்து பாகம் 3 இல், இலக்கியம், சமயம் அறம் சார்ந்த ஒன்பது கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் இலக்கியம். பெரியபுராணம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றை உள்ளடிக்கிய கட்டுரைகளும் அடங்குகின்றன. இக்கட்டுரைகளில் முதல் கட்டுரை ஈழநாடு பத்திரிகையில் 1.12.1963 உம், மற்றையவை தினகரன் பத்திரிகையில் 1950-1955 காலப் பகுதியிலும் வந்திருந்தன. இலக்கியச் சிறப்பு மிகக் கூடும் கட்டுரைகளில், தினகரனில் 11.3.1951 இல் வந்த, “யெர்ந்த பண்பாடுகளின் உயிர் ஓவியமே இலக்கியம்” என்ற கட்டுரையில், வேந்தனர் இலக்கியம் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிலவற்றை இவ்விடத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

“இலக்கியம் மக்கள் வரலாற்றுக் காலந் தொடக்கம் வளர்ந்து வருகின்ற ஓர் இன்பக்கலை. மக்களின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை உயிர்

ஓவியமாகப் புனைந்து காட்டுந் திறனே இலக்கியத்தின் நிலைபேறாகும். நிலை பேறான் இலக்கியம், கால வெள்ளத்தில் அள்ளுப் பட்டழியாத சிறந்த கொள்கைகளைத் தாங்கிய இலக்கியம் உயிர் ஆற்றல் கனிந்தோங்கும். இலக்கியப் புலவன் புது உலகப் படைப்பாளன். அவன் உள்ளத்தில் திரையிடுகின்ற அறச்சாயல், ஒழுங்கு பட்ட எழில் பெற்று, வெளித் தோன்றும் பொழுது, ஒசையமைப்பும், மெய்ப்பாடும் பொருந்தி, மக்கள் உள்ளத்தில் உணர்ச்சி அலைகளை எழுப்பும். மலையின் உச்சியில் நின்று இறங்கி வருகின்ற தெளிந்த நீர்ப்பெருக்கின் பெருமித நடைபோலப் படிக்கின்றவர் உயிரில் ஓர் புதிய விறுவிறுப்பை உண்டாக்கும். புலவனின் உயிர்நிறந் தீட்டிய ஒவ்வொரு சொல்லும், விசை கூட்டிய அம்புபோல விரைந்து, படிக்கின்றவன் உள்ளத்தை ஊடுவிப் பாடும். படிக்கின்றவனும் பாடிய புலவனாகவே மாறிவிடுவான். பாடிய புலவனின் உள்ளமும், படிக்கின்ற அறிஞனின் உள்ளமும், ஒன்றையொன்று தழுவிப் புனர்ந்து, புனர்ந்து, பிரிவின்றிக் கலந்து, ஈற்றில் ஒன்றினுள்ளேயொன்று மறைந்து விடுகின்றது.”

இதிலே வேந்தனார் திருமுருகாற்றுப் படையின் முதற் கட்டுரை யிலே, பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“வாழ்க்கையின் பண்பட்ட ஓளியே இலக்கியத்தின் நிலைபேறாகும். வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் வைத்து, உயர்ந்த கொள்கைகளை உருவாக்குகின்ற புலவன் சிந்தனையாளன். அப் புலவனின் கவிதைகள் உள்ளொளி பெருகி உலகையே வாழ்விக்கும். மக்கள் வாழ்க்கையை படிப்படியாக உயர்த்தித் தெய்வச் சாயல் மருவும் வழியைக் காட்டுவதே சிறந்த இலக்கியத்தின் செயலாகும். மக்கள் வாழ்வை மருவி மலர்த்தாத இலக்கியங்கள், பாலை நிலத்தில் பாடும் சிற்றாறு போல் மக்கள் உள்ளத்திலும் ஒட்டாமல் ஒழிந்து போகின்றன. வாழ்வின் நிறைந்த கோலமே தெய்வ ஓளியாக மலர்கின்றது.”

தொடர்ந்து பகுதி 5 இல் 24 கட்டுரைகள், இடம் பெற்றுள்ளன. இவை தினகரன் பத்திரிகையில் 1951-1955 காலப் பகுதியில் வந்தனவாகும். இதில் ‘அல்லி அரசாணி மாலை’, கதிர்மணி விளக்கப் பேருரை திருவாசகம் - திருவெம்பாவை என்பனவும் அடங்குகின்றன. மேலும் இதில் உள்ள 12 கட்டுரைகள், சங்ககாலப் பாடல்களைச் சுவை பட வேந்தனார் விளக்கி யெழுதிய கட்டுரைகளாகும்.

இந்த இரு கட்டுரை நூல்களான வேந்தனார் கட்டுரைகள் பாகம் 2, பாகம் 3 இல் மொத்தம் 120 கட்டுரைகளும், 5 சொற் பொழிவுகளும் இடம்

பெற்றுள்ளன. எனது தமக்கையாரால் 2010 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட “தன்னேர் இலாத் தமிழ்” காட்டுரை நூலில், வேந்தனாரின் 78 கட்டுரைகள் இடம் பெற்றன. ஆக நாம் தற்போது, வேந்தனாரின் 198 கட்டுரைகளையும் 5 உரைகளையும் நூல்களாக்கி உள்ளோம்.

வேந்தனார் 1940-1949 வரையான காலப் பகுதியில், இந்து சாதனம், ஈழகேசரி, சுதந்திரன் பத்திரிகைகளில் எழுதிய ஆக்கங்கள் எமக்கு கிடைக்கவில்லை. அவர் 1958, 1959 ஆம் ஆண்டு, தினகரனில் எழுதிய கட்டுரைகளையும் எம்மால் எடுக்க முடியவில்லை. அவரின் சொற் பொழிவுகள் வீரகேசரி, சுதந்திரன், தமிழ் மனி பத்திரிகைகளில் வந்தவை ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

இந்நிலையில் தினகரன் பத்திரிகையில் இறுதியில் எடுத்து கைவசம் உள்ள சில கட்டுரைகளும், ஈழகேசரிப் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் சிலவற்றையும் வருங்காலங்களில் வேந்தனார் கட்டுரைகள் பாகம் 3, பாகம் 4 என வெளியிடும் விருப்பிலுள்ளேன்.

மேலும் அவர் எழுதிய ஐந்து உரை நூல்களும், எனது 3வருட தேடவில், எனக்கு இப்போது கிடைத்துள்ளது. காலமும் நேரமும் சரிவரு மிடத்து, இவை வேந்தனாரின் கம்பராமாயண ரசனை, பாரதியார் பாடல்கள் ரசனை, சைவ சித்தாந்த விளக்கங்கள் என்ற நூல்களாக வெளிவரும் வாய்ப்புண்டு.

இன்று, வேந்தனார் நூற்றாண்டு கொண்டாடப்படும் இவ் வேளையில், 60 வருடங்களுக்கு முந்திய அவரின் பத்திரிகை ஆக்கங்களில், ஓர் தொகுதியை இரு நூல்களாக வெளியிடுவதில் பெருமையடைகின்றேன்.

தமிழ் இலக்கிய வாதிகள், தமிழ் இலக்கிய மாணவர்கள் இந்நூல் களை உரிய முறையில் பயன்படுத்தி - பலன் அடைவார்களன் நம்பு கின்றேன்.

வில்லுக்கு வீரன் யர்வெனில் விஜயனாகும்
விறல் தமிழ் சொல்லுக்கு வேந்தன் யார்? வேந்தனார்.

நன்றி.

அன்புடன்

வேந்தனார் இளஞ்சேய்

இலண்டன் 11.03.2019

மின்னஞ்சல்: vilansei@hotmail.com

முன்னுரை

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களின் கட்டுரைத் தொகுதி பாகம் 3 தமிழ் இலக்கியச் சோலை என்ற நூலுக்கு இந்த முன்னுரையை எழுதுவது குறித்து மிகவே மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்த நூல் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களின் இலக்கிய அறிவை அளாவி நிற்பதுடன் கட்டுரைக் கலையின் நுட்பத்தை அவர் நன்கு அறிந்தவர் என்பதையும் நன்கு காட்டுகின்றது.

இதில் வித்தவான் அவர்களால் அவ்வப்போது எழுதப் பெற்ற பல்வேறு இலக்கியம் மற்றும் சமயம் சார் கட்டுரைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. அவர் ஏற்தாழ அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே எழுதிய இக்கட்டுரைகளை அரிதின் முயன்று தேடி எடுத்துத் தொகுத்துத் தந்துள்ள அவரது மைந்தர் திரு. இளஞ்சேய் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும், தகும், தகும்.

இக்கட்டுரைகள் இன்றும் புத்தெழில் படைக்கும் முத்தமிழ் அமுதமாக விளங்குகின்றன. படித்துப் பருகுகின்றவர்கள் பாக்கிய வான்கள்.

இத் தொகுப்பிலே இடம் பெற்றுள்ள முதல் எட்டுக் கட்டுரைகளும் தொல்காப்பியம் பற்றியவை. தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழியின் முதன்மையான இலக்கிய நூல். அதன் அருமை பெருமைகளை இக் கட்டுரைகள் மூலம் வித்துவான் அவர்கள் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்துள்ளமை ஒரு பெரிய சேவை, இவை ‘அழநாடு’ இதழில் 29.9.1963 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 9 கிழமைகள் தொடராக வெளிவந்தவை ஆகும்.

தொடர்ந்து, புறநானாற்றுக் கட்டுரைகள் எட்டு இடம் பெற்றுள்ளன. அவ்வளவும் ஆழ்கடல் முத்துக்களுக்கு நிகரானவை. புற நானாறு காட்டும் பழந்தமிழரின் புறவாழ்க்கையையும், வளத்தையும், இப்பகுதியில் வித்துவான் அவர்கள் தனக்கேயுரிய தன்னேரில்லாத தமிழில் தவழ் பிட்டுள்ளார்.

புறநானாற்றுக் கட்டுரைகளையடுத்து அழநாடு இதழில் 1.12.1963இல் வெளிவந்த கட்டுரை ஒன்று ‘உள்ளமும் ஓசையும்’ என்ற பொருளில் எழுதப் பெற்றுள்ளது.

தொடர்ந்து ‘தினகரன்’ பத்திரிகையில் எழுதப் பெற்ற சமயம், மற்றும் அறம் சார்ந்த எட்டுக் கட்டுரைகள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை

யடுத்து, திரு முருகாற்றுப்படை என்னும் சங்க இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஜந்து இடம் பெற்றுள்ளன.

இவ்விதமே வரிசைப்படுத்திக் கொண்டு செல்வதிலும் அவற்றின் வரிசையறிந்து மாந்தி மகிழ்வதே சிறப்பு.

இவற்றைத் தேடித் தொகுத்துத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்துக்குத் தந்துதவிய வித்துவான் அவர்களின் மைந்தர் இளஞ்சேய் அவர்களைப் பாராட்டுகின்றேன். தந்தையாரின் புகழை நிலைநாட்டுவதில் அவர் காட்டி வரும் ஆர்வம் முன்னுதாரானமானது.

தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
எச்சத்தாற் காணப்படும்

வித்துவான் வேந்தனார் அவர்கள் தவம் செய்தவர்.

வாழ்த்துக்கள்!

வாழ்க வேந்தனார் தமிழ்!

வளர்க அவர் தமிழ்!

கனடா 9.3.2019

கவிநாயகர் – கவிஞர், வி. கந்தவனம்

வித்துவான் க. வேந்தனார் **(05.11.1918 - 18.09.1966)**

வித்துவான் வேந்தனார் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பெயர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமையாளர்களுள் ஒருவர். இவர் சிறந்த தமிழ்ரிஞராய், தமிழ்ப் பற்றாளனாய், ஆசிரியராய், கவிஞராய், சொற்பொழிவாளராய் வாழ்ந்தவர். பத்துப்பாட்டு முதல் பாரதியார் பாடல்கள் வரை ஆராய்ந்து தெளிந்த கட்டுரைகள் எழுதியவர்.

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

வேந்தனார் யாழ்ப்பாணத்து வேலண்ணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கனகசபைப்பிள்ளை, தையல்முத்து அம்மையார் ஆகியோருக்குத் தனியொரு குழந்தையாகப் பிறந்தார். ஆசிரியரான சோ. இளமுருகனாரின் வழிகாட்டலால் பதினாறாவது வயதில் நாகேந்திரம் பிள்ளை எனத் தனது பெற்றோர் சூட்டிய பெயரினை வேந்தனார் எனச் சுத்தமான தமிழ்ப் பெயராக மாற்றிக் கொண்டார். இளமையில் பயில்கின்ற பொழுதே இந்து சாதனம், ஈழகேசரி போன்ற இதழ்களில் இலக்கிய, சமய கட்டுரைகளை வரைந்ததோடு பின்பு வீரகேசரி, தினகரன், ஈழநாடு, சுதந்திரன் ஆகிய ஏடுகளில் ஆய்வு கட்டுரைகள் வழங்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணம், திருநெல்வேலி பரமேசுவராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பயிற்சியினைத் தொடர்ந்த காலங்களில் இவர் சந்திக்க நேர்ந்த பரமேசுவராக் கல்லூரியின் அதிபர் கலாநிதி கு. சிவப்பிரகாசம், சி. சிதம்பரப்பிள்ளை, பண்டிதமணி கி. நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் போன்றோரின் தொடர்புகளும் இவரின் தமிழ் மொழி உரைநடை வளம் பெற உதவியது. வேந்தனார் வித்துவான் பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதற்காக தமிழ்நாடு சென்றிருந்த வேளை தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தந்தை மறைமலையடிகளுடன் சில காலம் தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. அவரிடமிருந்து பெற்ற ஆழ்ந்த தமிழ் பற்றே பிற்காலங்களில் தன் குழந்தைகளுக்கு அவர் கலையரசி, இளங்கோ, தமிழரசி, இளஞ்சேய், இளம்வேள் எனத் தூய தமிழ்ப் பெயர்களை வைக்கத் தூண்டின.

தமிழாசிரியராக

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணம் முதலான தமிழ் இலக்கியத்தில் இவருக்கிருந்த தேர்ச்சி காரணமாக பண்டித வகுப்புக்

களுக்கும் பிற வகுப்புக்களுக்கும் மேற்படி நூல்களைப் படிப்பிக்கும் பொறுப்பை வித்துவானிடமே புலமையாளர்கள் ஒப்படைத்திருந்தனர். அவரின் பாடம் சொல்லும் ஆற்றவின் ஒரு முகத்தினை கம்பராமாயண அயோத்தியா காண்டத்து மந்தரை சூழ்சிப்படலம், கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் என்பவற்றிற்கு அவர் எழுதிய உரை வாயிலாக இன்றும் காணமுடியும். நீண்ட காலக் கற்பித்தல் அனுபவத்துடன் எழுதப் பட்ட இப்பாடநூல் இன்றும் மாணவர்களால் படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

எழுத்தாளராக

வேந்தனார் சிறந்த எழுத்தாளராகவும் மேடைப் பேச்சாளராகவும் இருந்துள்ளார். எழுத்தாளர் என்ற வகையில் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை வேந்தனார் சமகாலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகை களிலும் அவ்வப்போது எழுதி வந்துள்ளார்.

கவிஞராக

வித்துவான் சிறந்த கவிஞராகவும் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகமாகி யுள்ளார். அவ்வப்போது இவர் எழுதிய கவிதைகள் ஈழநாடு முதலான பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளதுடன் இலங்கை வாளெனாலியிலும் ஓலிபரப்பாகி வந்துள்ளன. அப்பாடல் களுடன் சிலவற்றைத் தொகுத்து கவிதைப் பூம்பொழில் என்னும் நூலை ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை 1964ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. அத்தொகுப்புக்குப் பண்டிதமணி சி. கணபதி பிள்ளை, சோ. இளமருகனார் ஆகியோர் சிறப்புப் பாயிரம் நல்கி யிருந்தனர். வேந்தனாளின் சிறுவர்களுக்கான கவிதைகள் சுட்டிக் காட்டத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும். அவரின்,

காலைத் தூக்கீக் கண்ணில் ஒற்றிக்
கட்டிக் கொஞ்சம் அம்மா
பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
பருகத் தந்த அம்மா

எனும் சிறுவர்க்காக எழுதிய பாடல் இன்றும் சிறுவர்களால் பாடப்பட்டு வருகிறது.

பட்டங்கள்

மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தில் பண்டிதர் பட்டத்தையும் சைவ சித்தாந்த சமாசத்தில் சைவப் புலவர் பட்டத்தையும் சென்னைப் பல்கலைக்

கழகத்தில் வித்துவான் பட்டத்தையும் பெற்றவர் வேந்தனார். வாழுங் காலத்திலேயே திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தாரால் ‘தமிழ்ப்பேரன்பர்’ என்ற பட்டமும் (1947), ஸ்ரீலங்கா சைவாதீனத்தினரால் ‘சித்தாந்த சிரோமணி’ (1964) என்ற பட்டமும் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டவர்.

வேந்தனாரின் நூல்கள்

திருநல்லூர்த் திருப்பள்ளி எழுச்சியும் குயிற்பத்தும் (1961)

கவிதைப் பூம்பொழில் (1964, 2010)

குழந்தை மொழி (சிறுவர் பாடல்கள், 2010)

தன்னேர் இலாத தமிழ் (வேந்தனார் கட்டுரைகள் – 1, 2010)

இந்து சமயம் (பாடநூல் – 1959)

கம்பராமாயணம் – கும்பகருணன் வதைப்படலம் (பாடநூல்)

கம்பராமாயணம் – காட்சிப்படலமும் நிந்தனைப் படலமும் (பாடநூல்)

கம்பராமாயணம் – மந்தரை குழுச்சிப்படலமும் கைகேயி

குழுவினைப் படலமும் (பாடநூல் – 1961)

பாரதியார் பாடல்கள் – விளக்கவரை (பாடநூல் – 1962)

குழந்தைமொழி – பாகம் 1 (2018)

குழந்தைமொழி – பாகம் 2 (2019)

குழந்தைமொழி – பாகம் 3 (2019)

மாணவர் தமிழ் விருந்து (வேந்தனார் கட்டுரைகள் – 2, 2019)

தமிழ் இலக்கியச் சோலை (வேந்தனார் கட்டுரைகள் – 3, 2019)

வேந்தனாரின் வெளிவரவுள்ள நூல்கள்

வேந்தனாரின் கம்பராமாயண ரசனை

வேந்தனாரின் பாரதியார் பாடல் ரசனை

வேந்தனாரின் சைவசமய கட்டுரைகள்

வேந்தனார் கட்டுரைகள் – பாகம் 4

வேந்தனார் கட்டுரைகள் – பாகம் 5

வேந்தனார் பற்றிய நூல்கள்

● புகழ்வளச் சோலையின் ஒரு மலர் (1966)

- மல்லிகை – 1966 ஜப்பாசி இதழ்
- தமிழ்ப் பேரன்பார் வித்துவான் க. வேந்தனார் (1984)
- வித்துவான் வேந்தனார் (2010)
- செந்தமிழ்வேந்தன் – வித்துவான் வேந்தனார் நூற்றாண்டு விழா மலர் (2019)

பொருளாடக்கம்

பதிப்புரை	5
அறிமுகவுரை	16
முன்னுரை	20

1. தொல்காப்பியம் (புறத்திணை இயல்)

1.1. தமிழகத்தின் பொருள் மரபு இயம்பும் முதல் நூல்	31
1.2. அறநெறிப்பட்ட வெட்சி ஒழுக்கம்	36
1.3. தொல்காப்பியம் (புறத்திணைகள்)...	39
1.4. வாகைத் திணையின் மாண்பு	42
1.5. தொல்காப்பியம் (புறத்திணையியல்)...	45
1.6. சில நூற்பாக்களின் பொருளாராம்ச்சி	47
1.7. தொல்காப்பியம் (புறத்திணையியல்)...	50
1.8. தொல்காப்பியம் (புறத்திணையியல்)...	52

2. புறநானாறு

2.1. பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் தொகை நூல்களிலொன்றான புறநானாற்றின் தோற்றம்	57
2.2. இரு திறப்படைகளுக்கும் சோறு வழங்கிய சேரலாதன் பழந்தமிழ் மன்னர் ஆட்சியின் சிறப்பைச் சித்தரிக்கும் புறநானாற்றுப்பாடல்	60
2.3. பாரதகாலத்து தமிழகத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு	64
2.5. வஞ்சித்திணைக்கும் கொற்றவள்ளைத் துறைக்கும் இலக்கியமான இளங்கேட்சென்னி நாற்படை வலியை, பகைவரை அடக்கும் திறனை விளக்கும் பரணர் பாட்டு	66
2.6. மன்னன் பெருங்கேரலை கண்டதும் உடல்நலம்பெற்ற புலவர் அரசனுக்கு அறவரை பகர்ந்து அவனை நல்வழிப்படுத்திய நரிவெளுஉத்தலையார்பாடல்	73
2.7. முதுகுடுமிப்பெருவழுதியின் போர்த்திறன், கொடைச்சிறப்பு, கடவுள் கொள்கை காரிகிழூர் பாராட்டிய பாடிய பாடல்	79
2.9. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் இன்ப வாழ்வு இன்பச் செவ்வியின் இயல்பை எடுத்துரைக்கும் காரிகிழூர் பாடல்	82

2.10. போர்த்திறன், தன்னடக்கம், கொடைச் சிறப்பு தமிழ்மன்னன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் குணாதிசயங்கள்	88
---	----

3. இலக்கியச் சிந்தனைக் கட்டுரைகள்

3.1. இலக்கிய உணர்ச்சி	97
3.2. சைவ சமயத்தாரின் தனிப் பெரும் பொக்கிஷம்	103
3.3. உலகாண்ட தமிழர் உயரிய பண்பாடுகள் உயிருடன் நிலவும் நூல்	110
3.4. இளங்கோவின் இலக்கிய மாந்தர்	114
3.5. உயர்ந்த பண்பாடுகளின் உயிர் ஒவியமே இலக்கியம்	122
3.6. அழியாத அழகு கல்வி அழகே	128
3.7. புதுஉலகைப் படைக்கும் புலவனின் சக்தி	133
3.8. தமிழக வாழ்வின் உயர்வும் அகத்தினை மாண்பும்	135
3.9. பொருட்கரு நிரம்பிய தூய அகத்தினை நூல்	139

4. திருமுருகாற்றுப்படை

4.1. திருமுருகாற்றுப்படை	147
4.2. இயற்கை ஒளி	150
4.3. இயற்கை ஒளியில் நிழலாடும் தெய்வ ஒளி	151
4.4. திருமுருகாற்றுப்படை5.	154
4.6. திறநலன் ஆய்தல்	161

5. இலக்கிய, சமயக் கட்டுரைகள்

5.1. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற பாணர் வகுப்பினர்	167
5.2. அறத்தை மறந்த ஆண்மைத் தலைவர்களான சூரபன்மனும் இராவணனும்	173
5.3. உள்ளங் கவரும் அல்லி அரசாணி மாலை	181
5.4. ஆண்வாடை விரும்பாதிருந்த அல்லி அரசாணி	186
5.5. கதிர்மணி விளக்கப்பேருரை திருவாசகம் – திருவெம்பாவை	191
5.6. சேரிமொழியால் செவ்விதில் கிளாந்து செய்யப்பட்ட இலக்கியம்	195
5.7. தமிழ்க்கதை இலக்கியத்தில் தோன்றிய முதலாவது நூல்	202
5.8. வீதிக் கதவுக் குடுமிகள்	208

5.9. வேட்டைக் காட்டிலே விருந்து	210
5.10. பாசறையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்	214
5.11.. தமிழ் அறிந்த சால்பு	217
5.12. பாவலன் கையும் காவலன் கையும்	220
5.13. பகைவனின் உள்ளத்தைப் பண்படுத்திய ஒளவையார்	224
5.14. கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தைக் காத்த கோவூர் கிழார்	229
5.15. நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள்	232
5.16. கொடையிற் சிறந்த குமணன்	236
5.17. வல்வில் ஓரியின் வண்மை	240
5.18. காரிக்கண்ணானாரின் களிப்பு	244
5.19. இளம்பெருவழுதியார் எடுத்துரைத்த இணையற்ற வாழ்க்கை இலட்சியம்	248
5.20. பிறர் நலன் கருதி வாழும் வாழ்வே நிறைந்த வாழ்வு!	251
5.21. தமிழ்வாழத் தன் வாழ்வை அளித்த அதிகமான் நெடுமானஞ்சி	254
5.22. காதல்நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின்பம் நுகரச் சுரிந்துருகிய சம்பந்தர்	258
5.23. அப்பர் அன்பு	261
5.24. திருவாசகக் காட்சி	264

1

தொல்காப்பியம்

[புற்றினை இயல்]

1. தமிழகத்தின் பொருள் மரபு இயங்கும் முதல் நூல்

தொல்காப்பியம் தமிழ்மொழியின் முழுமுதல் இலக்கண நூல். அதன்கண் எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் எழுத்துக்குஞ் சொல்லுக்கும் இலக்கணம், கூறியதுட னமையாது, பொருளுக்கும், இலக்கணம் கூறிய மரபு போற்றத்தக்கதாகும். முழுமுதற் கடவுளாகிய செம்பொருளோடு கலந்து, மக்கட் பிறப்பின் பயனை எழ்தும், உயர்ந்த உண்மையின் நிலைக்களாகத் தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரம் பொலிகின்றது. எழுத்தையும் சொல்லையும், தாம் எண்ணிய பொருள் மரபைத் தூய்தாய், செவ்விதாய் எடுத்துப் புகலத்தக்க ஒளியுடையனவாய் புதுக்கி ஆக்கப்பாடு செய்துள்ளார். நூல்மரபு, மொழிமரபு, தொகை மரபு என எழுத்தத்திகாரத்தில் வரும் இயல்களில் எழுத்தைத் தமிழ் கூறு நல்லுக்கத்து, வழி வழியாக நிலவி வந்த மரபின்படி தூய்மைப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும், கிளவியாக்கம் எனச் சொல்லதி காரத்தில் வரும் பகுதியில், சொல்லைத் தூய்மைப்படுத்தியுள்ளார் என்பதையும் தெளியலாம். காலங்கள்தோறும் வேறுபட்டுச் செல்லா வண்ணம் எழுத்தையும், சொல்லையும் உயர்ந்தோர் நெறிநின்று வரைவு படுத்தாதுவிடன். பொருள் மரபும் ஓர் நெறிப்பாடின்றி நிலை திரிந்துவிடும் என்பதே தொல்காப்பியர் கொள்கையாகும். தொல்காப்பியர் மிக விழிப் புடன் தமிழகத்தின் பொருள் மரபை ஓம்பவேண்டுமென்னும் ஆராமையால் அரிதின் முயன்று ஆக்கி அருளிய தொல்காப்பியம் என்றும் வீழா ஞாயிறுபோல நின்று துலங்குகின்றது.

தமிழ்க்கறு நல்லுலகத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பெருளும் நாடுச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நீலத்தோடு
முந்துநால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணீப்
புலந்தோகுத்தோனேதோனே

எனவும் மயங்காமரபின் எழுத்துமறைகாட்டி எனவும், சிறப்புப் பாயிரத்தில் வரும் பகுதிகள் தொல்காப்பியர் நூலாக்க நெறிகளாக மேற்கொண்ட செயல் திறங்களின் தூய்மையையும், மொழியாராய்ச்சிப் புலமையையும் காட்டுகின்றன.

புறத்திணையில் அமைப்பு

எழுத்தும் சொல்லும் ஆய்ந்த தொல்காப்பியர் மக்கள் வாழ்க்கை நெறியாகிய பொருளை அகம் புறம் என இரண்டாக வகுத்துள்ளார். மக்கள்

வாழ்வும் அகம்புறம் என இரண்டாக அமைந்துள்ளன. மக்கள் வாழ்வின் கூறுகள் பண்பட்ட ஒழுக்கங்களாக அமைந்து பயன் சரக்கும் பொழுது தான் அவர்கள் தெய்வ எழில் தோய்வார்கள். “ஒழுக்கம் விழுப்பம் தருதலான், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்” என்பது திருக்குறள். விழுப்பம் தெய்வ நிலைக்கு வாழ்தல், தொல்காப்பியரும் தமிழ் கூறு நல்லுலகில் நிலவிய மரபின்படி மக்கள் வாழ்வை, ஒழுக்கநெறிப்படுத்தி அகத்திணையியல் புறத்திணையியல் என அமைத்துள்ளார். அவற்றுள் அகத்திணையியல் மக்களின் அவ் ஒழுக்கமாகிய காதல் ஒழுக்கத்தின் பொது இலக்கணம் கூறுகின்றது. மாசில்லாத தூய உள்ளங்களில் தோன்றும் அன்பு அவர்களை ஒன்றுபடுத்தி ஆட்கொள்ளும் பொழுதான் உயர்ந்த நோக்கங்கள் நிழலாடும் வாழ்வு தோன்றுகின்றது. மனம் மாசு நீங்கி அன்பில் தோய்தற்கான படிகள் பல வாதவினால் அன்பின் அகலத்தை அகத்திணையில் பொதுவாகவும் களவியல், கற்பியல், பொருளியல்களில் சிறப்பாகவும் ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். தூய உள்ளங்களில் நின்று தோன்றும் அன்பினால் ஒன்றுபட்ட மக்களின் அக ஒழுக்கத்தை, கூடல், பிரித்தல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என ஐந்தாகப் பிரித்துள்ளார். தலைமக்கள் கூடியும், பிரிந்தும், இருந்தும், இரங்கியும், ஊடியும் அன்பையே வளர்க்கிறார்கள். இவ்வொழுக்கங்களில் எல்லாம் அன்பு ஊடருவி நிற்கின்றது. அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை என்று தொல் காப்பியர் சுட்டிக் கூறுகின்றார். இவ்வொழுக்கங்களில் அன்பு மாசுபடு மாயின் தூயவாழ்வுக் கருக்கொள்ளாது சிதைந்து விடும். இங்ஙனம் அன்பு பண்பட்ட தலைமக்களின் அகவாழ்வில் புறவாழ்வு தோன்றுகின்றது. அன்பினால் இன்பத்தை நுகர்ந்தவர்கள் அன்பினாலேயே பொருளையும் அறத்தையும் ஈட்டப் புறவாழ்வில் புகுவார்கள். அகவாழ்வில் புறத் திணையாகிய புற ஒழுக்கங்களில் எவ்வளவுக்கெல்வளவு அன்புணர்ச்சி பண்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு மிக எளிதில் புறவாழ்வும் செம்மைப்படும். தொல்காப்பியர் அகத்திணையாகிய அன்பொழுக்கத் திணை நான்கு இயல்களால் விளக்கியும் புறத்திணையென்னும் ஒரு இயலில் மாத்திரம் விளக்கியும் உள்ளார். அன்புணர்ச்சி விரிவடைந்தும் தூய்தாயும் அகவாழ்வில் நிலைத்துவிட்டால் புற ஒழுக்கம் மிக எளிதாய் செம்மையெய்திவிடுமென்பதே தொல்காப்பியர் எண்ணமாகும். தொல் காப்பியர், அக ஒழுக்கங்களை ஏழாக வகுத்துள்ளனர். அவற்றுள் அன்பின், ஐந்திணையாகிய குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் தூய காதல் ஒழுக்கங்களுடன், ஒருதலைக் காமமாகிய வருதல்

கிளையையுங் பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்தினையையும் சேர்த் துள்ளார்.

அன்பொடு இணைந்த அகத்தினையும் புறத்தினையும்
கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய்
முற்படக் கிளைந்த எழுதினை என்ப

என்பது சூத்திரம்.

இங்வனம் அகத்தினைகளை ஏழாகக் கொண்ட தொல்காப்பியர் புறத்தினை இயல்லில் தன்மையை அகத்தினையோடு தொடர்புபடுத்தியே விளக்குகின்றார். அகவாழ்வோடு இணைந்துதான் புறவாழ்வும் நிகழ வேண்டும் என்பதே தொல்காப்பியர் கொள்கை. அகவாழ்வில் பண்பட்டுச் சரந்து செழித்த அன்பு புறவாழ்த்து இணைந்து பயன்களிவதே நிறைந்த வாழ்வு என்பதைத் தொல்காப்பியர் நிலைநாட்டி உரைக்கின்றார்.

அகத்தினை மருங்கீன் அரிவுதலு உணர்ந்தேர்
புறத்தினை இலக்கணம் தீற்படக் கிளப்பின்
வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே.

எனவரும் புறத்தினையியல் முதலாம் நூற்பாவிலேயே தொல்காப்பியர் கூறும் ஆணை வரம்பு மிகமிக இன்றியமையாததொன்றாகும். அகத்தினையின் இயல்போடு மருவியதாகவே புறத்தினை இலக்கணம் அமையவேண்டும். அகத்தினை இலக்கணத்தின் திறத்தை நன்கு தெளிந்தவர்களே புறத்தினை இலக்கணத்தைப் புகலவல்லவர்கள். என்றெல்லாம் தொல்காப்பியர் மிக வற்புறுத்தி மொழிவதின் நூட்பத்தை நாம் நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். அகத்தினைகளில் நின்று நிழலாடுகின்ற தூய அன்பு, அப்படியே புறத்தினைகளிலும் சிறந்து செயற்பட வேண்டும். புறத்தினைகள் பொருளையும் அறத்தையும் நிலைக்களாகக் கொண்டே நிலவுவன். அறத்துடனும் பொருளுடனும், அன்பு கலந்து பயன்பெருக்கி அருளாக அகன்று வாகை பெறவேண்டும். சிறப்புடை மரபில் பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் வழிப்படும் தோற்றம்போல என்பது புறப்பாட்டு. இன்பமும் பொருளும் அறத்தோடு கலக்கும்பொழுது தான் அருள் பிறக்கின்றது. எனவே அன்பொடு பொருந்திய ஜந்தினை மருங்கில் தோன்றிய இன்பம், அந்த அன்புடன் இணைந்து அறத்தோடும் பொருளோடும் செறிவதுதான் புறத்தினை ஒழுக்கங்களின் பயனாகும். இவ்வுண்மைகளை உளத்தில் கொண்ட தொல்காப்பியர், குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை பெருந்தினை, கைக்கிளை என்னும் அகத்தினைகள் ஏழிற்கும் முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞ்சு, தும்பை, வாகை,

காஞ்சி, பாடாண் எனும் புறத்திணைகள் புறமாய் அமைவனவாகக் கூறியுள்ளார்.

அகத்திணைகளுக்கும் புறத்திணைகளுக்கும் உள்ள இயைபுகளை, இனம் பூரணரும் நச்சினார்க்கியரும் திறம்பட விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் கூறிய இயைபுகளைவிடப் பிற இயல்புகளையும் காட்டலாம். புனர்தல் என்னும் அக ஒழுக்கம் குறிஞ்சியில் நிகழ்கின்றது. தலைவனும் தலைவியும் களவில் கூடும் நிகழ்ச்சியே அன்பின் ஜந்திணையென்னும் அகவாழ்வின் தொடக்கமாகும். காதலிருவின் உள்ளங்களும் அன்பி னால் இணைந்து ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாதவர்களாய் ஒன்றுபட்ட பொழுதுதான் உயர்ந்த வாழ்வு கருக்கொள்கின்றது. “உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்றாற்போல ஒருவருள்ளத்தை ஒருவர் கவர்ந்துவிடுகின் றார்கள். தலைமக்கள் இருவரும் தங்கள் இருமுது இருவரும், தமரும் அறியாமல் களவிற் கூடுதலால் களவெனப் பட்டது எனக் கூறுவதுடன், ஒருவருள்ளத்தை ஒருவர் கவர்ந்து கொண்டமையால் களவு எனப்பட்ட தென்றும் கூறலாம். இங்ஙனம் ஒருவருள்ளத்தை ஒருவர் கவர்ந்து அன்பினால் ஒன்றுபடுவதே உள்ளப் புனர்ச்சியாகும். “உள்ளங்கவர் கள்வன்” எனும் சம்பந்தர் செந்தமிழ் ஜந்தை வலியுறுத்துகின்றது. “இருவரும் மாறிப் புக்கிதயமெய்தினார்” எனக் கம்பரும் கூறுகின்றார். ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் கவர்வதினால் அவர்கள் உள்ளங்கள் பிறிதோர் பற்றும் இல்லாது தூய்மைப்பட்டு, உரிமை அன்பினால் நிறை வெய்துகின்றன. தலைமக்கள், கிழவனும் கிழத்தியுமாகின்றனர். அன்பின் ஜந்திணையாக அவர்களின் அகவாழ்வு அகல்கின்றது. அகவாழ்வின் தொடக்கமாகிய அன்பு குறிஞ்சியில் தோன்றுவது போலவே, புறவாழ்வின் தொடக்கமாகிய அறமும் குறிஞ்சியில் தொடங்குகின்றது. வெட்சிபோர்த் தொடக்க விணையாகும் குறிஞ்சியொழுக்கமாகிய புனர்த்தலும் களவில் நிகழ்கின்றது. வெட்சியொழுக்கமாகிய ஆநிரை கவர்தலும் களவில் நிகழ்கின்றது. தலைமக்களின் உள்ளங்கள் ஒருவரையொருவர் கவர்ந்து தூய்மை செய்து அன்பை வளர்த்தாற்போல, வெட்சிவேந்தனும் ஆநிரை களைக் கவர்ந்து போர்த் தொடக்கத்தை அறிவித்து அறத்தை வளர்க்கின் றான்.

இன்பழும் பெருஞ்சு அறனும் என்றாக்கு
அன்பொடு புனர்ந்த ஜந்தை

எனத் தொல்காப்பியனார் ஆணையிட்டாற் போன்றே, அறத்தினாய் பொருளாக்கம் கருதிய புறத்திணையாகிய வெட்சியிலும், ஆநிரைகளைத் துன்பமின்றிப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்னும் அன்பும் பகைவேந்த

னுக்குப் போர்த்தொடக்கத்தை அறிவித்துப் படை தொடச் செய்தலாகிய அறமும் பொருந்தியுள்ளன. எனவே, அகவாழ்வின் தொடக்கமாகிய குறிஞ்சியொழுக்கத்தை நிலைக்களாகக் கொண்டே புறவாழ்வின் தொடக்கமாகிய வெட்சியொழுக்கம் நிகழ்கின்றதென்பதை உணர்கின் ரோம்.

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே
வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப் புலக்களவின்
ஆசந்து ஓம்பல் மேவற்றாகும்

எனத் தொல்காப்பியனார் அழுத்தமாகக் கூறியுள்ள ஆணை வரம்பை நாம் ஆராய வேண்டும். அக ஒழுங்குகளுக்கு முதலாகிய குறிஞ்சி யென்னும் புனர்தலை தூய்மைப்படுத்தி முன்போலவே புற ஓழுக்கத்தின் முதலாகிய ஆநிரைகவர்தல் என்னும் வெட்சியையும் மிகத் தூய்மைப் படுத்தியுரைக்கின்றார்.

ஸமநாடு 29.9.63

○○○

2. அறநெறிப்பட்ட வெட்சி ஒழுக்கம்

வேந்தனின் ஆணைப்படியே போர் மறவர்கள் வேற்றுநாட்டின் கண் உள்ள ஆனிரைகளைக் களவில் கவர்ந்து பாதுகாக்கவேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் கொள்கையாகும். வேந்தனின் ஆணையின்றித் தங்கள் எண்ணப்படி ஒன்று, தன்னுறு தொழிலாய் ஆனிரைகளைக் கவர்தலும், களவில் ஆனிரைகளைக் கவராது வெளிப்படையாகச் சென்று ஆனிரைகளைக் கொள்ள அடித்தலும் போர்த் தொடக்கத்தை அறிவிக்கும் அறத்தோடுபட்ட வெட்சியொழுக்கம் ஆகா என்பதாம். ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து போர்த் தொடக்கத்தை அறிவிக்கக் கருதிய செங்கோல்வேந்தன், பகைப் படைகளின் எதிர்ப்பும் போரும் வேண்டாது பகைவர் நிலத்து நிரையை அவரறியாமல் நிரைகாவலரை எளிதில் வென்று கரவாக ஆனிரைகளை கவர்வான் என்பதை வலியுறுத்துதற்காகக் ‘களவின்’ என்றார். நிரை காவலரை வென்று தவறாமல் ஆனிரைகளைக் கவந்தே வருவான் என்பதை உணர்த்த ஆகுந்தோம் பல் என்றார். இங்ஙனம் ஆனிரைகளைக் களவிற் கவர்ந்து போர்த் தொடக்கத்தை அறிவித்தல் அறத்தோடுபட்ட ஒழுக்கமே என்பார்.

தொல்காப்பியர் கூறிய இத்தூய அறிநெறிப்பட்ட வெட்சியொழுக் கத்தின் சிறப்பை உணராத பன்னிருப்பல நூலாரும் புறப்பொருள் வெண்மாலை ஆசிரியரும், தன்னுறு தொழிலே.

வேந்துறு தொழிலே அன்ன இருவகைத்தவெட்சியெனத் தொல்காப்பியனாருடன் மாறுபட்டதுடன், செங்கோல் வேந்தன் மாட்டே நிகழும் போரற நெறியின் உயர்ச்சியையும் மாசுபடுத்துவாராயினர் இவர்கள் கொள்கையின் பொருந்தாமையை உணர்த்த இளம்பூரணர், வெட்சித் திணையை அடுத்து வருகின்ற “வஞ்சி, உழிஞே, தும்பை முதலாயின. எடுத்துச் செலவு எயில் காத்தல், போர் செய்தல் என்பன; அரசன் மேல் இயன்று வருதலின் வேந்துறு தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழில் எனத் தன்னாடும் பிறர்நாட்டும் களவின் ஆனிரை கோடவின் இவர் அரசனது ஆணையை நீங்கினாராவர். ஆதலால் அவர் அவ்வாறு கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால் பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியனார் கூறினாரென்றால் பொருந்தாது என, மறுத்துரைக்கின்றார்.

இனி தொல்காப்பியனார்,

வெட்சி தானே, குறிஞ்சியது புறனே
வஞ்சி தானே மூல்லையது புறனே,

உழினாக தானே மருத்துப் புறனே
 தும்பை தானே நெய்தலது புறனே
 வாகை தானே பாலையது புறனே
 காஞ்சி தானே பெருந்தினைப் புறனே
 பாடங்கள் பகுதிகளைக் கிளைப்புறனே

என வெட்சி முதலிய புறத் தினைகள் ஏழினையும், குறிஞ்சி முதலிய அகத்தினைகள் ஏழிற்கும் முறையே புறமாக வகுத்துள்ள நுட்ப இயல்பினை உணராத புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் தொல் காப்பியனாருடன் மாறுபட்டுப் புறத்தினைகளைப் பன்னிரண்டாக வகுத்துள்ளார். அவர் கொண்ட புறத்தினைகள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, (எதிர் ஊன்றலாகிய) காஞ்சி, உழினாக, நொச்சி, தும்பை, வாகை, படாண்தினை, பொதுவியர், கைக்கிளை, பெருந்தினை என்பன இவற்றுள் வெட்சி கரந்தை வஞ்சி, காஞ்சி, உழினாக, நொச்சி, தும்பை என்னும் ஏழு தினைகளை, புறத்தினை எனவும், வாகை, பாடான், பொதுவியல் என்னும் மூன்று தினைகளை, புறப்புறம் என்றும், கைக்கிளை, பெருந்தினை எனும் இரண்டினையும் அகப்புறம் என்றும் வகுத்துள்ளார். இத்தினை வகுப்புமுறை தமிழ்க்கூறு (நு) நல்லுலகத்து நெறிப்பெட்டத் வந்த தொல்லாசிரியர் மரபோடு மாறுபடுதலுடன், சிறிதும் ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தாத குழறுப்படையாகவும் இருக்கின்றது.

வெண்பாமாலையார் கூறும் கரந்தையை வெட்சியிலும், நொச்சியை உழினாகியிலும், எதிர் ஊன்றலாகிய காஞ்சியைத் தும்பையிலும் (அவற்றின் இடை நிகழ்ச்சிகளாலும் கொண்டு) தொல்காப்பியர் அடக்கியுள்ளார்.

“மீட்டலைக் கரந்தை என்பார்க்கு. அது தினையாயின் குறுஞ்சிக்குப் புறனாகாமை உணர்க எனவும், “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை”யிறுவாய் ஏழினையும் அகமென்றவின். அவ்வகத்துக்கு இது புறனாவதன்றிப் புறப்புறமென்றால் ஆகாமை உணர்க. இது மேலதற்கும் ஒக்கும் என, நச்சினார்க்கினியர் புறப்பொருள் வெண்மாலையாசிரியர் கொள்கையை மறுத்துள்ளார்.

இனியிதுவன்றி, தினைகள் எல்லாம் அகம், புறம் என இருவேறு வகைப்படுமெனக் கொண்ட மரபின்படி தினையெதுவென்றாலும், அகமாய் இருக்கவேண்டும் அல்லது புறமாய் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி அகப்புறம் எனவோர் புதுத்தினை வகுப்பு எங்ஙனம் பொருந்தும் புறம் எதுவும் அகம் ஆகாதவாறு போலவே அகம் எதுவும் எது வகையினும் புறமாகாது. எனவே, புறப்புறம், அகப்புறம் எனும்

பகுப்பு வெறும் பொருந்தாப் போலியாகும். அகத்தின் வேறுபட்டது புறம் ஆவது போலப் புறத்தின் வேறுபட்டது அகமே ஆதல் வேண்டும். போர்புரிந்தன்றோ ஒருவரையொருவர் வென்று வாகை சூடல் வேண்டும். போர் புரிதலாகிய தும்பையைப் புறமெனவும் போரில் வெற்றியறுதலாகிய வாகையைப் புறப்புற எனவுங் கூறுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும். பொது வியல் புறத்தினைகள் யாவற்றிகும் பொதுவாம் துறைகளே அன்றித் தனியொரு தினையாதல் இல்லை. நச்சினார்க்கினியாரும் பொதுவிய லென்றோர் தினைப் பெயராகாமை உணர்க என்பர்.

கைக்கிளையை ஒருதலைக் காமமாகவும், பெருந்தினையைப் பொருந்தாக் காமமாகவும் கொண்ட தொல்காப்பியனார், அவற்றையும் அகத்தினைகள் என்றே அமைத்துள்ளது. தூய அன்பின் ஜந்தினை ஒழுக்கமே சிறப்பென்பதைத் தொல்காப்பியனார் ஒப்புக் கொள்கின்றார். கைக்கிளையும், பெருந்தினையும் அன்பு நெறி படர்ந்த ஒழுக்கங்களாய் உலகில் நிகழ்தலால், அவற்றின் தூய தன்மை நோக்கி விரித்துறையாது, தூய நல்லொழுக்கங்கள் என எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

(பின்குறிப்பு: இக்கட்டுரையின் கடைசிப் பந்தி எழுத்துக்கள் வாசித்தறிய முடியாதுள்ளதால் இங்கு பிரசரிக்கப்பட முடிய வில்லை)

ஸமநாடு 6.10.63

○○○

3. தொல்காப்பியம் (புறத்தினைகள்).....

இனி வெட்சி, வஞ்சி, உழினூ, தும்பை, வாகை, பாடாண் என்னும் புறத்தினைகள் ஏழினிலும், தனித்தனி அன்புசெறிந்து அருளாக அகன்று செல்லும் அருமைப்பாட்டைக் காண்போம் களவில் நிரைகவர்தலாகிய வெட்சியில் போர்த்தொடக்க அறிவிப்பாகிய அறத்துடன், அறிவில்லாத ஆநிரைகளைக் காப்பாற்றலாகிய அன்பும், நிலைபெறுகின்றன. வஞ்சித் தினையில் மன்னாசையால் தன்னாட்டைக் கைபற்றக் கருதிய மாற்று வேந்தனை அடக்கித் தன்கீழ்வதியும் குடிகளைக் காப்பாற்றவேண்டு மெனப் படையெடுத்துச் செல்லலால் அன்பும், தொலையில் கொடியாரை ஒறுத்தல் மன்னாற்மாதலால் அங்குதகக் சென்று உடல் குறித்தலாகிய அறமும் உளவாதல் காண்க. உழினூத் தினையில், வளைத்துக் கோடலாகிய செயலால் மாற்று வேந்தனின் ஆற்றலையொடுக்கித் தன்னாட்டைக் காத்தலாகிய அறமும் மதிலினுள் அடைபட்டிக்கும் வேந்தன் தன் வலிமையினும் வளைத்துக் கோடலை மேற்கொண்ட உழினூ வேந்தனின் வலிமைமிக்கதெனக் கண்டால் தன்கீழ் வாழும் குடிகளின் நலங்கருதி, அவனைப் பணிந்து திறைகொடுத்தலாகிய அன்பும் நிலவுகின்றன.

அறவையாயின் நினைதனத் தீற்தல்
மறவையாயிற் போரெடு தீற்தல்
அறவையும் மறவையும் அல்லையாகக்
தீறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீண்மதில் ஒருசிறை யொடுஸ்குதல்
நானுத்தகவுடைத்திது கானுங்காலே

எனவரும் தாமப்பர் கண்ணார் பாட்டையும் நோக்குக. (புறம் 44) நீண்மதில் ஒரு சிறை, எனும் இப்பாட்டுத் தொடர் முழுமுதலரணம் என்னும் தொல்காப்பியத் தொடரை நினைவுபடுத்துகின்றது. தும்பைத் தினையில மைந்து பொருளாகப் படையெடுத்துவந்த வஞ்சிவேந்தனை எதிர்த்து எதிருந்தி நின்று மாற்று வேந்தனும் மைந்து பொருளாகப் பொருதலால் அரசர்க்கு, ஆண்மையின்மிக்க அறம் பிரிதொன்றில்லை யென்பவர்களின் அறமும், இருபெரு வேந்தரும் களங்குறித்துப் பொருது வென்று தத்தம் ஆண்மையை நிலைநிறுத்தற்காகச் செய்யும்போரை, மக்கள் பெரிதும் வாழ்கின்ற காடும் மலையும் களனியும் அல்லாத நெய்தல் நிலமாகிய பெருமனலுலகில் நடாத்துகின்றமையால் அவர்கள் குடிகள் மேற்கொள்ளும் அன்பும் பொதிந்துள்ளன வாகையில் அறப் போராற்றித் தம் மிகுதிப்பாட்டை நிலைநிறுத்த வேண்டுமெனும்

என்னுதலால் அறமும், அங்ஙனம் போராற்றும்போதும் தாம் பெறும் வெற்றி இருவர்க் சுட்டிய தம்மன் மரபுக்கு மாசு ஏற்படாத தூயின்றியாய் அமையவேண்டுமெனக் கொள்ளுதலால் அன்பும் உளவாதல் உணர்க. காஞ்சியில் செம்பொருளுடன் ஒன்றைத் தலாகிய சிறப்பென்னும் வீடுபேற்றுணர்ச்சியே மிக்கதெனக் கொள்ளுதலால் அறமும் உலகின் கண் உள். பல திறப்பட்ட நுகர்வுகளும் நிலையிலவாகும் எனத் தெளிந்து நிலையான வீடுபேற்றின் கண்ணேயே உளம் அமைவதால் அன்பும் உளவாகின்றன. பாடாண் தினையில், ஈதல் இசைபட வாழ்தல் எனும் ஊதியங்களைப் பெற்றோரையே பாடுதல் வேண்டுமெனப் புலவன் கொள்ளுதலால் அறமும், பாடிப் பெறும் பரிசில் அளவிலன்றித் தம்மாற் பாடப்படுகின்றதோனின் நல்லியல்புகளை வாழ்கின்ற மக்களுள்ளத்தில் வித்திட்டு விளைவுசெய்ய வேண்டுமெனவும் என்னுதலால் அன்பும் அமைந்துறுதல் காண்க.

இனி வெட்சி, வஞ்சி, உழினா, தும்பை, வாகை எனும் புறத்தினைகள் ஜந்தன் கண்ணும் மாற்றரசரைவென்று அறத்தாற் பொருளாக்கல் எனும் மன்னறத்தின் மாண்பு சிறந்து நின்று பொருள் ஈட்டாந் தருதலையும் நோக்குக.

**இன்பழும் பொருளும் அறமும் என்றாக்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஜந்தினை மருச்சின்**

என தொல்காப்பியர் களவியல் முதன் நூற்பாவிற்கு கூறியாங்கு அன்பின் ஜந்தினையென்னும் இன்ப ஒழுக்கத்தின் கண்ணும் காஞ்சியும் பாடாணும் ஓழிந்த சிறப்புடைப் புறத்தினைகள் ஜந்தன் கண்ணும், தூய அன்பே ஊடுருவி நின்று இன்பழும் பொருளும் அறமும் பயந்து மக்கள் வாழ்வை நிறைவு செய்கின்றன. மக்கள் நுதலிய அதன் ஜந்தினையென ஆசிரியர் ஆணை தந்தாங்கு அகத்தினைகள் ஜந்தனோடும் ஒத்து நின்று, அறத்தையும் பொருளையும் பயப்பன காஞ்சியும் பாடாணும் ஓழிந்த சிறப்புடைப் புறத்தினைகள் ஜந்துமேயாம். கைக்கினையும் பெருந் தினையும் அன்பின் ஜந்தினையினை நோக்க இழிந்தனவாய் அவ்வைந் தினை ஒழுக்கத்தின் மாட்சியை மேம்படுத்திக் காட்டற்காம் கருவிகளாக நிற்பதுபோலவே, பாடாண்தினையும் காஞ்சித்தினையும் முறையே ஜந்தின் ஜந்தினைகளின் மாண்பையும் புறத்தினைகள் ஆறின் மாண்பையும் பாடுதற்கும், சிறந்தது பயிறல் எனும் வீட்டின்ப மாட்சியுடன் நோக்க. பல்லாற்றானும் பரந்துபட்ட உலக நுகர்ச்சிகள் நிலையில்

வாதலைக் காட்டற்கும் கருவிகளாகின்றன. இந்நுட்பவியல்பு களையெல் வாம் அகத்திற்கொண்டே தொல்காப்பியனார்:

அகத்தினை மருங்கீன் அரில்தப உணர்ந்தோய்
புறத்தினை இலக்கணம் தீறப்படக் கிளப்பின்

எனச் சிறந்தெடுத்துக் கூறினாரென்க.

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்வதரச.

எனவரும் குறளுக்கு உரை கூறும் பரிமேலழகர் இயற்றல் என்பது தனக்குப் பொருள்வரும் வழிகளை மென்மேல் உளவாக்குதலும் எனவும் அவைவரும் வழிகளாவன, பகைவரை அழித்தலும், திறை கோடலும் தன்னாடு தலையளித்தலும் முதலாயினரெனப் பொருள் கூறுதல் காண்க. இனி பொருள் தேடுதற்குரிய சிறப்புடையார் அரசராதலானும் அவர்க்கு, மாற்றரசர்பால் திறை கொண்ட பொருள் மிகவும் சிறந்ததாதலானும், அப்பொருள் போரில்வென்று கோடல் வேண்டுதலாலும் போருக்கு முந்துற நிரை கோடல் இப்பொருள் முன் கூறப்பட்டது என இளம் பூரணரும் கூறுகின்றார்.

இத்துணையும் கூறியவற்றால் ஐந்தினையென்னும் அகஞ்சமுக்கங்களால் இன்பழும் அவற்றோடு ஒன்றுபட்டியங்கும் புறத்தினைகளுள் சிறப்புடையவாசிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞர், வாகை எனும் புறவொழுக் கங்களால், அறமும், பொருளும் பெற்று மக்கள் வாழ்வு மாட்சிமை யெய்தும் என்பதும் அறமும் பொருளும் மன்னனாட்சி நெறிச் செம்மையினாலே தூய்நிலைபெற்று இன்பத்தை நிறைவிக்கும் என்பதும் இன்பழும் பொருளும் அறமும் அன்பையே உபிர்ச்சாயலாகப் பெற்று வளம்படுவன என்பதும் நிலைநாட்டப்பட்டன.

ஈழநாடு 18.10.63

○○○

4. வாகைத் திணையின் மாண்பு

மக்களின் அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் ஒன்றுபட்டு நிறைந்து பிறப்பின் நோக்கமாகிய வீடுபேற்றைப் பெற்று வகையறுதலையே தொல்காப்பிய னார், வாகைத்திணையின் கண் கூறியுள்ளார். வாகைத் திணையுடன் தொல்காப்பியம் நிறைந்துவிட்டதெனவும் கூறலாம். படையெடுத்துச் செல்லலாகிய மேற்சேறலை, வஞ்சியென்றும், மாற்று வேந்தனின் முழுமுதலரணை முற்றலும் கோடலுமாகிய செயல்களை உழிஞாகு என்றும், போர் புரிதலைத் தும்பை என்றும் சொல்லும் இத்திணைகளிலெல்லாம் வேந்தன் தன்னலங் கருதாது குடிமக்களின் நலங்கருதலும், குடிமக்கள் மன்னன் மேற்கொண்ட மதிப்பினாலும் நாட்டுப் பற்றினாலும் படையேந்திப் போர்க்களம்புக்குத் தம் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது பொருதுநிற்றலுமாகிய அன்புநிலையே புலப்படுதல் காண்க. படையெடுத்துச் செல்வோரி தத்துத் தோன்றி நிற்கும் அன்புநிலை எதிர்த்துப் போராடும் மாற்றாரி தத்தும் தோன்றி நிற்பதே தமிழகத்தின் போரற நெறியாகும். இப்போரற நெறியாற் பெறும் வாகையுடன், அவரவர் தத்தம் தொழில்களில் மேம்பட்டுச் சிறக்கும் திறப்பாட்டையும் இணைத்து வாகையெனக் கூறுகின்றார்.

அந்தனார் வாகை, அரசர் பக்கத்துவாகை, வணிகர் பக்கத்து வாகை, வேளாளர் பக்கத்து வாகை என்பன அவரவர் தத்தம் தொழில்களில் மேம்பட்டு விளங்குதலையே குறிப்பனவாகும்.

போர்வீரர்கள் நாட்டுப்பற்றினால் தமது தலைவியரின் மேல்வைத்தகாதலைப் போலவே தமது நாட்டிலும் காதல் உடையவராய். தலைவியரை விட்டுப் பிரியமுடியாத கூதிர், வேனில், எனும் பருவங்களில் பாசறைக்கண் தங்கியிருந்து போராற்றலாகிய செயல் சிறந்ததோர் வாகையாகும். இதனை,

**கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணீய வகையினும்**

எனத் தொல்காப்பியர் பாராட்டுகின்றார். இதனுடன் ஏரோர்களவழியன்றிக் களவழித் தேரோர் தோற்றிய வெற்றி, முன்தேர்க்கு (ர)வை, பின்தேர்க்குரவை வேல்வென்றி அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றல், வல்லாண் பக்கம், அவிப்பலி, ஓவிவார் இடவயிற்புல்விய பாங்கு, என எட்டுக்கூட்டி போர்மறவர் (ற) இடத்துள தாம் ஒன்பது வாகைக் கூறுபாடுகளையும் கூறியுள்ளார்.

இனி எங்ஙனம் போர்மறவர்கள் நிகழ்ந்த வாகைக்கூறுபாடுகளில் எல்லாம் அன்பின் அகலமாகிய அருளைக்காட்டிய தொல்காப்பியர், அங்ஙனமே அறத்துறைகளிலும் வாகையமைப்பைக் காட்டியுள்ளார்.

அறத்துறை வாகைகளில் முதற்கண் பாட்டினாலும் ஆவினாலும், தூயவாழ்வை மேற்கொள்ளும், வேளாண்மாந்தரும், ஆயருமே மிகச் சிறந்தவராவர் என்பதைத் தொல்காப்பியர் வலியுறுத்தியுள்ளார். அவர்கள் பிறர்க்குதலி வாழும் தண்ணளி யுடையராதலால் அவர் அருளொடு கலந்துவாழ்க்கையில் புதிய வீறுபெறுவாரென்பதாம்.

இரப்பேர் சுற்றமும் புரப்பேர் கொற்றமும்
உழவிடை விணைப்பேர் பழவிறலூர்களும்

என வேளாண் மாந்தர் வகையினையும்,

ஆகாத்தே஗ம்பி ஆப்பயன்கிக்கும்
கோவலர் வாழ்க்கையேர் கொடும்பாடுவை

என ஆயர் வகையினையும் இளங்கோவடிகள் போற்றி யுரைத்தலையும் நோக்குக.

அரசு கட்டிலைத் துறந்து பிறர் பொருட்டு அருளவாவை மேற்கொள்ளும் வீறும் அறத்துறை வாகையாகும். இவ்வாகையினும் அருளின் அகலத்தைக் காண்கின்றோம்.

கட்டில் நீத்த பாலினாலும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். எட்டுவகை நுதலிய அவையைத்தராய் மதிக்கப்படும் தூய்புடைய ணாதலும் வாகையாகும். ஒழுக்கம், கல்வி, சூடிப்பிறப்பு, வாய்மை, தூய்மை, நடுவநிலை, அவாவின்மை, அழுக்காறின்மை என்பவே அவையத்தாரால் மதிக்கப்படும் வீறுதரும் சார்புகளாகும். இவற்றை,

குடிப்புறட் புடுத்துப் பனுவல் குடி விழுப்பேர்
ஒழுக்கம் புண்டு காழு வாய்மை வாய் மடுத்து,
மாந்தீத் தூய்மையின் காதலின் பத்துத் தஸ்கீத்
தீதறு நடுநீலை நடுநீகர் வைகி வைகலும் அழுக்கா
றின்மை ஆவாவின்மை என்றாக்கு இருபெருநீதியமும்
ஒருதரீட்டும் தேங்கா நாலின் மேலோர் பேரவை

என ஆசிரியமாலையின் கண்வரும் செய்யுளானும் அறிக.

கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணு(ம)மனும் வாணிவெறலாம் வரையறுத்துக் கூறிய ஒழுக்கத்தின் கண் நிலை திரியாது நின்று வாழ்ந்து

பெறும் வீறும் அகன்ற செல்லும் அருளோடு காத்தற்காம். சிறப்புடைய தென்பதாம்.

பொறிவாயில் ஜந்துவித்தங்கள் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ்வார்

என்பது திருக்குறள்.

இடையில் வண்புகழ்க் கொடையால் எய்தும் வீறும் வாகையாகும். இடையீடின்றி நிலைபெற்று உலகம் உள்ள துணையும் போற்றப் பெறுதலாகிய பெரும்புகழை ஈகையாய் ஈட்டிய வண்மையாளனும் அருளோடு கலந்து பிறவிப் பயனை எய்தற்குரிய வாகையாளன் என்பதாம்.

தெண்ணீர்ப் பரப்பன் இமிழ்தீரைப் பெருங்கடல்
உண்ணார் ராகுப் ரீர் வேட்டோரே
ஆவும் மாவுஞ்சென்று ணக் கலங்கிச்
சேறாடுபட்ட சீறுமைத் தாயினும்
உண்ணீர் மருங்கீன் அதர் பல வரகும்
புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல் தை
உள்ளிச் சென்றேரார்ப் பழியலர் அதனாற்
புலவேன் வாழியர் ஓரீ விசும்பின்
கருவி வானம் பேவல
வரையாது சரக்கும் வள்ளியோய் நீன்னே

எனவரும் புறப்பாட்டு (204) ஈகையாலெய்தும் வாகையைக் கூறுகின்றது.

ஏதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்ல
தூதீயம் இல்லை உயிர்க்கு

என்பது திருக்குறள்.

பிழைத்தோர்த் தாங்கும் காவலானும் வாகை பெறலாம். பரந்த உள்ளம் படைத்தவர்கள் பகைவர், நண்பர் என்னும் வேறுபாடின்றி வாழ்வர். தமக்கு எவ்ரேதும் புரியினும் அவரைப் பொறுத்தலோடமையாது. அவர்க் கின்பமும் செய்வார்கள். இச்செயலால் அவரின் உள்ளம் அருளைத் தொட்டு அகலும் வாகை பெற்றுப் பொலியும் என்க.

ஈழநாடு 27.10.63

○○○

5. தொல்கப்பியம் (புறத்தினையியல்).....

இங்ஙனமெல்லாம் அறத்துறைவாகைகளை எடுத்துக்காட்டிய தொல்காப்பியர் அறத்துறையோடு கலந்து ஆய்வு பெற்ற உள்ளம் முன்னர் மறத்துறைகளிலும், அறத்துறைகளிலும் பயின்று பயின்று பெற்ற மெய்யு ணர்ச்சியினால் மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் தலைப்படுதலாகிய வாகையைக் கூறுகின்றார். பொருளோடு புணர்ந்த பக்கத்தானும் என்பதே அவர் கூறும் வாகை மெய்ப்பொருளாகிய இறையுணர்ச்சி யுடையராகும் வாகைதான் பிறப்பின் பயனை எய்தும் வழியைக் காட்டுவதாகும்.

**கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வரரா நேறி**

என்பது திருக்குறள். இவ்வாறு மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியில் ஈடுபட்டோர், யான்டும் பரந்து செறிந்து நிறைந்து நிற்கும் அருளையே உருவமாகவுடைய இறைவனுடன் ஒன்றுபட்டுத் தமது ஒடுக்க நிலை நீங்கி அகலம் அடைந்துவிடுவர். இதனையே தொல்காப்பியர் அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியாலும், எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அருளொடு புணர்ந்து அகலும் நிலையெய்தியதும் முன்பு தாம் ஒன்றித்து ஈருடலும் ஒருபிருமாக நின்ற காம உணர்ச்சியில் நின்று விடுதலை பெற்றுவிடுவார்கள். தலைவன் தலைவியராய் இணைந்து பயின்றுதெல்லாம் இறைவனோடு ஒன்றுபடுதற் கேயாம் என்பதைத் தொல்காப்பியர் முடிந்த முடிபாகக் காமம் நீத்த பாவினாலும் எனக் கூறி நிலைநாட்டுகிறார்.

காமஞ்சான்ற கடைக் கோட்காலை
ஏமங் சான்ற மக்களைடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றுமொடு கிழவனும் கீழுத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள ஆணையையும் நோக்குக.

எனவே ஐந்தினை, என்னும் அன்பொடு புணர்த்தி அகவொழுக் கங்களால், இன்பத்தையும் அவ்வக ஒழுக்கங்களின் நிலைக்களாகத் தோன்றிய அன்பொடு புணர்ந்த புறத்தினைகள் என்னும் புறஒழுக்கங்களால் பொருளையும், அறத்தையும், பெற்று நுகர்ந்து மனமாக கழிந்து, துய அருளுள்ளம் படைத்தவர்களாய் வாழ்ந்து, மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியில் ஈடுபாடுடையவர்களாய் அப்பொருளைப் புணர்ந்து அருளே உருவ

மாகிய அம்மெய்ப்பொருளுடன் கலந்து அகன்று, ஜீந்தினை நுகர்வாகிய காமத்தை நீத்து, வீட்டின்ப நுகர்ச்சி எய்தலென்னும் வாகையைப் பெறுவார்களென்பதாம். வாகை என்பது பிறவிப் பயனை எய்தல் என்பதே தொல்காப்பியர் கொள்கையாகும். காஞ்சித்தினை, வீட்டின்பப் பேறாகிய வாகையை எய்துதற்குக் கருவியாகிய நிலையாமை உணர்ச்சியையும் பாடாண்தினை, வாகை எய்தியோரின் மாண்பைப் பாடிப் பிறர்க்கு உணர்த்துங் கருவியாய் நின்று வாகைத்திறனையும் புலனாக்குகின்றன என்பதாம்.

ஈழநாடு 03.11.63

○○○

6. ஸிலநூற்பாக்களின் பொருளாராய்ச்சி

பொருளாதிகாரம் நன்கு ஆராயப்படவேண்டிய நிலையில் உள்ள தென்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். பொருளாதிகாரம் முழுமைக்கும் முதன் முதல் உரைகண்டவர் இளம் பூரணரேயாவர். இளம்பூரணர் உரையுடன் மிக மிக வேறுபட்ட கருத்துகளை அவர்க்குக் காலத்தாற் பிந்திய நச்சினார்க்கினியார் கூறியுள்ளார். பொருளாதிகாரம் பின்னான்கு இயல்களுக்கும் உரைகண்ட பேராசிரியரும் இளம்பூரணர் கருத்துடன் மாறுபட்டும் உரை கூறியுள்ளார். இதனால் தொல்காப்பியர் பொருளாதி காரத்தின் கண் உள்ள நூற்பாக்கள் பலவற்றின் கருத்துகள் இன்றும் ஆராயவேண்டிய நிலையில் பொருட்டெளிவில்லாதனவாய் உள்ளன. யான் எடுத்துக் கொண்ட புறத்திணையியல், ஆராய்ச்சிக்கு இளம்பூரணர் உரையும் நச்சினார்க்கினியர் உரையுமே பெரிதும் பயன்பட்டன. இவற்றுடன், யாப்பருங்கலவிருத்தி ஆசிரியர், இலக்கண விளக்கநாலவர், சிவஞான முனிவர், அரசஞ்சன்முகனார், ரா. இராகவையங்கார், மு. இராகவையங்கார். மறைமலையடிகள், சோமசுந்தரபாரதியார், கணேசையர் முதலான பேரரிஞர்கள் அவ்வப்போது வெளியிட்டுள்ள உரைப்பகுதி களிலும், நூல்களிலும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலும் கண்டசில முடிவுகளையும், துணையாகக் கொண்டு, யான் சில நூற்பாக்களின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்துள்ளேன். யான் கண்ட கருத்துகள் முன்னுரைகளோடு வேறுபட்டும் உள்ளன. அவற்றை நீங்கள் ஆராய்ந்து வழுக்களைந்து வழிப்படுத்தி. என்னை ஊக்கியும் இடித்துரைத்தும் உவகைதருமாறு வேண்டுகின்றேன்.

**எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சகதக் தலைச் சென்றடல் குறித்தன்றே**

எனவரும் வஞ்சித்திணை நூற்பாவுக்கு, இளம்பூரணர் கூறும் உரையுடன் மாறுபட்டு நச்சினார்க்கினியர் வேறுரை கூறுகின்றார். ஓழியாத மண்ணை நச்சகதலையுடைய வேந்தனை, மற்றொரு வேந்தன் அஞ்சகதக தலைச் சென்று அடல் குறித்தது என்பதே இளம்பூரணர் கூறும் உரையாகும். பிறர்நாட்டைத் தன்னாண்மையாற் பிடித்து அடிமைப்படுத்த வேண்டுமென்னும் மண்ணசையுடைய வேந்தனை, அவன் தன்னாட்டின்மேற் படையெடுத்து வரமுன்னரே மற்றொரு வேந்தன் பெரும்படையுடன் அவன் அஞ்சகத்தக்கதாகச் சென்று பொருது அவனாற்றலை அடக்கித் தன்னாட்டைக்காப்பாற்றுதலே, அறத்தோடுபட்ட வஞ்சியொழுக்கமாகும். படையெடுத்துச் செல்லும் வஞ்சி வேந்தன் மண்ணசையுடையவனாய்,

மெலியார் நாட்டைப்பிடித்து அடிமைப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் சென்றானெனக் கூறுதல் பொருந்தாது. அத்தகைய கொடுஞ்செயலைத் தொல்காப்பியர் அறநெறிப்பட்டவோர் போரொழுக்கமாக ஏற்றுத் தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து வழங்குஞ்செய்யுளும் ஆராய்ந்தாக்கிய தமது நூலின் கண் கூறுமாட்டார்.

நச்சினார்க்கினியர் எஞ்சா மன்னாசை என்னுந்தொடரை வஞ்சி வேந்தனுக்கும் மாற்று வேந்தனுக்கும் கொண்டு கூட்டி மன்னாசை காரண மாகப் படையெடுத்து வந்த வஞ்சிவேந்தனை தன் மன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்னும் மன்னாசையை மாற்றுவேந்தனும் எதிர்த்தலின் இருவேந்தர்களும் வஞ்சிவேந்தராயினர், என உரை விரிக்கின்றார். சூத்திரத்தில் எஞ்சாமன்னாசை வேந்தனை, என மன்னாசை ஒரு வேந்தன் மேற்றாகவும், வேந்தன் அஞ்சதலைச் சென்று அடல் குறித்தல், இன்னொரு வேந்தன் மற்றாகவும் கொள்ளத்தக்கதாகவே சொற்றொடர்கள் அமைந்துள்ளன. அஞ்சதலைச் சென்று அடல் குறித்தலே வஞ்சி வேந்தனின் இலக்கணமாகும். ஆரை அடல் குறித்தான் எனும் வினாவுக்கே எஞ்சா மன்னாசை வேந்தனை, எனும் தொடர் வந்தியைகின்றது. எஞ்சா மன்னாசை காரணமாகத் தன்னாட்டின் மேற்படையெடுத்துப் பிடிக்க எண்ணியுள்ள வேந்தனை அவனின்வலி மிகுதற்கு முன் இளைதாக முன்மரங்களைதல் போலப் படை எடுத்துச் சென்று அடக்குதலே வஞ்சிவேந்தன் செயல் என்பதை சூத்திரத் தொடர் தெளிவாக்குகின்றது. இரண்டடிகள் கொண்ட சூத்திரத்தை இயல்பாகவே பொருள் தோன்றும் வண்ணம் கொண்டு கூட்டில்லாமல் அமைக்கும் நெறியைத் தொல்காப்பியனார் தவறவிடார். நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதுபோல, வஞ்சிவேந்தன் மன்னாசைகாரணமாகவே படையெடுத்து வருகின்றானெனவும் மாற்று வேந்தனும் மன்னாசை காரணமாகவே அவனை எதிர்க்கின்றான் எனவும் கூறுதலே தொல்காப்பியனார்க்கும் கருத்தாயின்,

**எஞ்சா மன்னாசையால் இருவேந்தனாம்
அஞ்ச தலைச் சென்றடல் குறித்தன்று**

எனச் சூத்திரத்தை அமைத்திருப்பார். இவ்வாறன்றி எஞ்சாமன்னானு எனுந் தொடரை, அதனை அடுத்து நிற்கும் வேந்தனை, எனும் செயப்படு பொருக்கடையாக்காமல், வேந்தன் என்னும் எழுவாய்ச்சொல்லுக்கும் அடைபாக்கி இடர்படும் வண்ணம் சூத்திரத்தை அமைத்திராரென்பதை உணரலாம். வஞ்சிவேந்தன் மன்னாசை காரணமாகப் படையெடுத்துச்

சென்றான் என நச்சினார்க்கினியர் கூறுங் கருத்து அறநெறிப்பட்ட போராழுக்கமாகாமை கண்டோம்.

இனி வஞ்சிவேந்தனை எதிர்த்துத் தன்னாடுகாத்ததற்காக மாற்று வேந்தன் பொருதலையும் வஞ்சியெனக் கூறல் எங்ஙனம் பொருந்தும். வெலி கருதிவந்த மாற்றனை எதிர்த்துப் பொருதிய செம்மையாகும். மேற் சென்றானையும் எதிர் ஊன்றினானையும் வஞ்சிவேந்தன் என நச்சினார்க்கினியர் கூறுங் கருத்து வஞ்சி, மேற்செலவு என வரும் வஞ்சியொழுக் கத்தின் இலக்கணத்தையே சிதைப்பதாகும். வஞ்சித்தினை குறித்து வரும் புறப்பாட்டுகளில் வஞ்சிவேந்தன் மண்ணசையால் வேற்று நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றானெனால் கருத்து காணப்படாமையையும் நோக்குக. நச்சினார்க்கினியர் தமது கொள்கைக்கு இலக்கியமாக எடுத்துக் காட்டிய சிறப்புடை மரபில் பொருஞ்சும் இன்பமும் எனத் தொடங்கும் புறம் 31ம் பாட்டிலும் இறும்பூதலை எனத் தொடங்கும் பதிற்றுப்பத்து 33-ம் பாட்டினும் வஞ்சிவேந்தன் மண்ணசையினால் படையெடுத்துச் சென்றான் என்பதற்குச் சான்றாகாமையுணர்க்க. அவர் காட்டிய விண்ணசை எனத் தொடங்கும் புறத்திரட்டு வெண்பாவில் மாத்திரம் மண்ணாசை எனுந் தொடர் காணப்படுகின்றது. அவ்வெண்பா சங்கச் சான்றோர் இலக்கியங்களாகிய, எட்டுத் தெகையினும் பத்துப்பாட்டினும் இல்லாத பிற்காலச் செய்யுளாகவின் தொல்காப்பியர் கொள்கையோடு முரணுவதாயிற்றென்க.

ஈழநாடு 10.11.63

○○○

7. தொல்காப்பியம் (புறந்தினையியல்).....

முழு முதலரணம் முற்றலுக் கோடலும்
அனைவரும் மரபிற்றாகுமென்ப

எனவரும் உழினஞ்சினை பற்றிய நூற்பாவுக்கும் நச்சினார்க்கியர் கூறும் உரை பொருத்தமாகவில்லை. அவர் முற்றலை உழினஞ்சு வேந்தன் வினையாகவும், கோடலை மதிலகத்து அடைப்பட்டிருந்த மாற்று வேந்தன் வினையாகவும் பொருள் கூறுகின்றார் மதிலை வளைத்துப் பிடித்தலே உழினஞ்செயனும் ஒழுக்கமாவதன்றி. முற்றுதல் உழினஞ்சு ஆகாமையாலும், முற்றியவன் முழுமுதல் அரணை பற்றிக் கோடலைவேறோர் தினையாகக் கூறுவேண்டுமாதலானும். முற்றலுங் கோடலும் உழினஞ்சு வேந்தன் செயல்களாகக் கோடலே பொருத்தமாகும். மதிலகத் திருத்தோன் தன் மதிலை முற்றிய உழினஞ்சு வேந்தன் கொள்ளாமற் பொருது தடுத்தல் காத்தலாகுமேயன்றிக் கோடலாகாமையுணர்க. கோடல் என்பது பிறரிடத்துள்ளதொன்றினைப் பற்றிக் கோடலைக் குறிக்குமன்றித் தன் மதிலரணைத்தான் பிறர் கொள்ளாமற் காத்தலைக் குறித்ததென்க. மதிலகத் தோன் தன் மதிலைக் காத்தலாகிய செயலும் இடைநிகழ்ச்சியாகிய உழினஞ்சியில் அடக்குமென்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். பிற்காலத்தார் இங்கு நுனுக்கத்தை உணராராய் காத்தலை, உழினஞ்சியின் வேறுபட்ட ஒழுக்கமாகக் கொண்டு எயில் காத்தல் நொச்சியெனக் கூறினார். எனவே முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும், ஆகிய செயல்கள் உழினஞ்சு வேந்தனின் செயல்கள் எனக் கோடலே தொல்காப்பியர் கருத்தென்பதும், நச்சினார்கினியர் கூறும் பொருள் தொல்காப்பியர் கருத்தன்றென்பதும் உணர்க.

அமர்கண் முடியும் அறுவகையானும்
புறைதீர் காமம் புல்லிய வகையினும்
ஒன்றன் பகுதி ஒன்றுமென்ப.

இச்சுத்திரத்துக்கு, இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறு வேறான உரை கூறியுள்ளார்கள்.

“அமர்கண் முடியும் கொடிலை கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப் படை, புகழ்தல், பரவல் என்பனவற்றிலும் குற்றந்தீர்ந்த காமத்தைப் பொருந்திய வகையினும், அதாவது, ஜந்தினை தழுவிய அகம்” என்பதே இளம்பூரணர் உரை.

பிறப்புவகையானன்றிச் சிறப்பு வகையால் தேவர் கண்ணே வந்து முடிதலாகிய அறுமுறை வாழ்த்தும் அத்தேவரிடத்தே உயர்ச்சி நீங்கிய

பொருள்களை வேண்டும் குறிப்புப் பொருந்திய பகுதிக் கண்ணும் மேற் பாடான் தினையெனப் பகுத்து வாக்கிக் கொண்ட ஒன்றானுள், தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த இரண்டினுள் தேவர்க் குரித்தம் பகுதியெல்லாம் தொக்கு ஒருங்குவரும் என்று கூறுவர் என்பதே நச்சினார்க்கினியர் உரை.

இவ்வுரைப் பொருளில் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் மிக வேறுபடுகின்றார்கள். இரு பெரும் உரையாசிரியர்களும் இரு வேறுபட்ட பொருள் கொள்ளும் வகையில் பொருள் வெளிப்பாடின்றித் தொல் காப்பியர் குத்திரம் பாத்திருக்கவே மாட்டார். அமரதன் முடியும் அறு வகையானும் என்னும் குத்திரத் தொடரில் வரும் அறுவகை என்பதற்கு இளம்பூரணர் அமரர்கண் முடியும். கொடி நிலை, கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப்படை, புகழ்தல், பரவல் எனவும் நச்சினார்க்கியர் அமரரான தேவர் பரவப்படுவே அன்றி, முனிவரும், பார்ப்பாரும், ஆனிரையும், மழையும், முடியுடை வேந்தரும், உலகம் ஆக ஆறும் எனவும் பொருள் கூறியுள்ளனர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் மாறுபடுவதுடன் அறுவகையானும் எனும் தொடரில் வரும் ஆறுவகையினையும் தொல்காப்பியர் எங்கு கூறியுள்ளார் என்பதைச் கூடத் தவறிவிட்டனர் அமரர் எனும் சொல்லைக் கண்ட வுடன் இருவரும் தேவர் எனப் பொருள் கொண்டமையே இம்மயக்கத் திற்குக் காரணமாகும். தொல்காப்பியர் மக்கட் பாடான்தினையின் வகையினையே இச்சுத்திரத்தில் கூறியுள்ளார் என்பதையும் அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். முதற்கண் மக்கட்பாடான்தினை நெறியை கூறிப் பின்னரே காமப்பகு கடவுளும் வரையார் எனவும் கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணியவருமே எனவுங் குறிப்பிட்டுள்ளார். அகத்தினைகளும் புறத் தினைகளும் மக்கள் ஒழுக்கம் பற்றியனவாதலால் முதற்கண் அத்தினைகள் பற்றிய மக்கட்பாடான் தினைகளை வகுத்துக் கூறுகின்றதாகவே இச்சுத்திரத்தைக் கொள்ளவேண்டும். இச்சுத்திரத்தில் அமரர்கண் என்னும் சொல் போர்வீராகளையே குறித்து நிற்கின்றது. எனவே, அமரர் கண் முடியும் அறுவகையானும் எனும் தொடருக்கு - போர் வீரர்கள்பாற் சென்று அமைவனவாசிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞா, தும்பை, வாகை, காஞ்சி எனும் புறத்தினைவகை ஆறினும், எனவும் புரை தீர்காமம் புலலிய நெறியினும் எனுந் தொடருக்கே குற்றமற்ற அன்பின் ஐந்தினை வகையினும் எனவும், ஒன்றன்பகுதி ஒன்றும் என்ப என்னுந் தொடருக்கு, ஒவ்வொரு பகுதிப்பட்ட நிலையில் பாடான்தினை அமையும் எனவும் பொருள் கூறலாம்.

சாமநாடு 17.11.63

○○○

8. தொல்காப்பியம் (புறந்தினையியல்).....

தொல்காப்பியர், அமரர் என்னும் பொதுச்சொல்லால் கடவுள் வாழ்த்துப்பகுதியையோ, முழுமுதற்கடவுளையோ தமது நூலிற் குறித்திலர்.

கடவுள் வாழ்த்து (புறத்-33), ஏழூருகடவுள் (கற்பு-5), தெய்வங்குட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவி (சொல்-4), தெய்வம் (அகம்-17) தெய்வக்கடம் (கற்பு-9), தெய்வம் அஞ்சல் (மெய்-24), வழிபடு தெய்வம் (செய்-110) மயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன், (அகம்-5), வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன், (மரபு-94), சிறந்தது பயிறல் (கற்பு-51) எனவும் வரும் தொல்காப்பியர் சொற்களை நோக்குக.

அமரர் என்னும் பொதுச்சொல்லை ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும், எனக் கற்பியல்-144 ஆம் சூத்திரத்தில் மாத்திரம் எடுத்தாண்டுள்ளார். அமரர் கண் முடியும் எனத் தொடங்கும் சூத்திரத்தால் தேவப் பாடான் தினை உணர்த்துங் கருத்தினராயின் கடவுள் அல்லது தெய்வம் எனும் சிறப்புச் சாலத் தொடங்கியிருப்பார். ஈண்டு அமரர் என்பது போர் வீரரையே குறித்து நிற்றல் தெளிவு ஆரமர் ஒட்டலும் (புறம்-5) எனவருந் தொடரில் அமர், என்பது அமர் புரியும் போர்வீரரை உணர்த்தி நிற்றலை நோக்குக. தமிழ்த்தலை மயங்கிய தலையாலங்கானத்து (புறம்) எனவரும் குடபுயவினார் பாட்டில் உள்ள தமிழ் என்னும் சொல் ஆகுபெயராய் தமிழ்ப்படையைக் குறித்து நிற்றல் போல, அமர் என்பதும் போர் வீரரைக் குறித்து நிற்கின்றது. அமரர் என்பது வினைப்பெயராய் அமர்புரியும் வீரரைக் குறித்து நிற்றலையுணர்க.

இனிப் புரை தீர்காமம் புல்லிய நெறியும் எனும் தொடருக்கு தேவரி டத்தே உயர்ச்சி நீங்கிய பொருளை வேண்டும் குறிப்புப் பொருந்திய பகுதிக்கண்ணும் என நச்சினார்க்கினியர் கூறும் பொருளிலும் உரையா சிரியர் கூறும் பொருளே பொருத்தமானதாகும். குற்றந் தீர்ந்த ஜந்தினைப் பற்றியும் பாடான் தோன்றும் என்பதே உரையாசிரியர் கூறும் பொரு ளாகும். இதனால் புறத்தினைகள் ஆறினைப்பற்றியும் அகத்தினைகள் ஜந்தினைப்பற்றியும் குற்றந்தீர்ந்தனாக்கினை பற்றியும் பாடான் தோன்றும் என்பதாம்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் கூறுமாப்போல. உயர்ச்சியின் நீங்கிய பொருளைத் தேவரிடத்து வேண்டும் குறிப்புப் பொருந்திய பாடல்கள் திருமுறைகளிலும் பிறசான்றோர் இறைவனை வேண்டிப் பாடிய

பாடல்களும் காணப்படாமையையும் எண்ணுக. உயர்ச்சியில்லாத இழிந்த உலக போகங்களைக் குறித்து இறைவனை வேண்டும் பாக்களைச் சான்றோர் கொள்ளாரென்க.

அண்டர் வாழ்வும் அமர் இருக்கையும்
கண்டுவீர்றிருக்கும் கருத்தொன்றிலைம்

எனத் திருநாவுக்கரசரும்,
கொள்ளேன் புரந்தரன் மரலயன்
வாழ்வு குடிசெடினும்

என மாணிக்கவாசகரும்,
யா அம் இரப்பதை பெரானும் பெரன்னும்
பேரகழுமல்ல நின்பால் அருளும் அன்பும்
அறனு மூன்றும்

என கடுவனின் வெயினனாரும் அருளிய மொழிகளை நோக்குக. எனவே புரைத்தீர்காமம் என்பது குற்றமற்ற அகத்தினை வகைகளைப் பொரு ஞரைத்தலே பொருத்தமாதல் காணக். பெருந்தினை போன்ற பழிபடும் இழிகாம வகைகளின் நீங்கிய தென்பார் புரைத்தீர்காமம் என்றார்.

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடு நீங்கு சீரப்பிள் முதலன் மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே

இச்சூத்திரத்தின் பொருளும் ஆராயத்தக்கதாகும். இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறுபட்ட உரைகளே கூறுகின்றார்கள். இளம்பூரணர் கொடிய நிலையைக் கொடி என்றும், கந்தழி என்பதை விளக்காமல் வெண்பாமாலைப் பாட்டொன்றை (ஐழி-7)க் காட்டியும், வள்ளி என்பதை வள்ளியிற் சார்ந்து வருமாறுகாண்க எனவும் தெளிவின்றிக் கூறியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர், கொடிநிலை - கீழ்த்திசைக் கண்ணே நிலை பெற்றுத் தோன்றும் ஞாயிறு என்றும் கந்தழி, ஒருபற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகித்தானே நிற்குந்தத்துவங் கடந்த பொருளொன்றும், வள்ளி - தண்கதிர் மண்டிலமென்றும் உரை கூறுகிற்னார். இதில் கந்தழி என்பது தத்துவம் கடந்த பொருளொனக் கொள்ளின் கடவுள் வாழ்த்தொடு எனக் கூறுவேண்டாமை உணர்க. இப்பொருந்தாமையைக் கண்ட மறைமலை யடிகள் கந்தழி என்பதை நெருப்பெனக் குறித்துள்ளார். கந்தழிதான் பற்றிய பற்றுக்கோட்டை அழிப்பது என நெருப்பிற்கு ஏதுப்பெயராகக் கொண்

டுள்ளார். மறைமலையடிகளின் கொள்கைப்படி ஞாயிறு, தீ, திங்கள் என மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணியவரும் என்பதே.

இனி கந்தழி என்பதைத் தொல்காப்பியர் புறத்தினைகளில் ஒன்றாக யாண்டும் எடுத்தாண்டிலர். வெட்சிவகையாகக் குறித்துகொடிநிலை. கந்தழி, வள்ளி எனும் மூன்றும், வஞ்சி வகையாகக் கூறும் கொற்ற வள்ளையும், வெட்சி, வஞ்சி என்னும் தினை வகையாகப் பிறக்கும் பாடான் தினைகளாகும் என்பதை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

கந்தழி என்றோர் துறையைத் தொல்காப்பியர் எத்தினைக்கும் உரிமையாக எடுத்தாண்டிலராதலால் கந்தழிப் பாடம் பிழையானதென்றே கொள்ளவேண்டும். வெட்சித்தினை ஜந்தாம் சூத்திரத்தில் வெட்சித் துறைகள் கூறும்பொழுது வெறியாட்டயர்ந்த காந்தள் வாடாவள்ளி என இரு துறைகளைக் குறிப்பிட்டளார். நான்காஞ் சூத்திரத்தில் “மறங்கடை கூட்டிய துடிநிலை, சிறந்த கொற்றவை நிலையும் அத்தினைப் புறனே” எனக் கூறுகின்றார். துடிநிலை என்பதை இளம்பூரனர் குடிநிலை எனப்பாடங் கொண்டுள்ளார். எனவே இளம்பூரனர் கொண்ட குடிநிலைப் பாடத்தினும் நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட குடிநிலைப் பாடத்தினும் பார்க்கக் கொடி நிலை என்னும் பாடமே பொருந்துவதாகும். கொடிநிலை என்னும் பாடமே ஏடுமதுவோரால் மாற்றிக் குடிநிலை என்றும், துடிநிலை என்றும் எழுதப்பட்டன. இங்ஙனமே ஜந்தாம் சூத்திரத்தில் வரும் காந்தள் என்பதையும் கந்தழி என மாறி எழுதிவிட்டனர். உரையாசிரியர்கள் முன்பின் இயைபு நோக்காது உரை எழுதியுள்ளார்கள். காலப் பழமை குறித்து நாம் அவ்வுரைகளைப் போற்றி வந்துள்ளோம். நான்காம் சூத்திரத்தில் வரும் துடிநிலை என்னும் பாடம் கொடிநிலை என்றே இருத்தல் பொருத்தமான தென்பதை,

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகள் தெளிவாக்குகின்றது. இதன்கண் கொடி நிலையை கொற்றவேயுடன் கூட்டி உரைத்துள்ள தொடர்பையும் நோக்குக. இதனால்,

மறங்கடை கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
 கொற்றலை நிலையும் அத்தினைப் புறனே
 எனும் சூத்திரம்.

மறங்கடை கூட்டிய கொடிநிலை சிறந்த கொற்றலை நிலையும் அத்தினைப் புறனே என இருத்தல் வேண்டுமென்பது புலனாதல் கான்க. இத்துணையும் கூறியவற்றால், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்னுந் தொடர், கொடிநிலை, காந்தள், வள்ளி என இருப்பின் தொல்காப்பியர் கருத்துத் தெளிவாகும். சொல்லாத் துறைகளைத் தொல்காப்பியர் எடுத் தான்டு இலக்கணங்கூறார். அவர் வெட்சி வகைகளாகக் கூறிய கொடிநிலை, காந்தள், வள்ளி என்னும் மூன்றையுமே கடவுள் வாழ்த்தோடு எண்ணியவருமெனக் கூறியுள்ளார்.

கொற்றவளை யோரிடத்தான் என வஞ்சி வகைத்துறைகளில் ஒன்றாகிய கொற்ற வள்ளையையும் கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய பாடாணாக உரைத்திருத்தல் ஒன்றே எனது கருத்தை அரண்செய்கின்றது.

தொல்காப்பியர் வெட்சித் துறைகளில் முதலில் போர் தொடக்கும் பொழுது முருகக் கடவுளக்குரிய காந்தளைச் சுட்டியுள்ளார். அக்காந்தளைக் கந்தழியெனப் பிழைப்படப் பாடங் கொண்டமையே இம்மாறாட்டம் யாவுக்கும் காரணமாக நிற்கின்றது. நாலாம் சூத்திரத்தில் வரும் கொடிநிலை ஐந்தாம் சூத்திரத்தில் வரும் காந்தள், வள்ளி என்னும் வெட்சி வகைகள் ஆகியதுறைகள் மூன்றும், பாடாண் பகுதியாய் கடவும் பராவு தலுடன் பொருந்தி வருமென்பதே பொருளாகும். காலப்பழைமை கருதி முன்னுரைகாரர் கூறிய பொருளில் பற்றுவைத்து நோக்காமல் இச்சூத்திரப் பொருளை ஆராய்தற்கு எனது முடிவுகள் ஒரு தூண்டுகோலாக நின்று தவும் எனுங் கருத்துடையேன்.

நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களும் தமது தொல்காப்பியப் புத்துரையில் கந்தழி என்பதை காந்தள் என்றே பாடங் கொண்டுள்ளார். அவர்களின் ஆய்வுரைகள் என்னை மிகவும் ஊக்கி யதுடன். இந்நுற் பாவின் பொருளை ஆராய்ந்து தெளிந்தோர் வழிகாட்டி யாகவும் நின்றன.

ஸமநாடு 24.11.63

○○○

2

புறானாறு

1. பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலக்கியம் தொகை நூல்களிலோன்றான புறநானூற்றின் தோற்றம்

புறநானூறு பழந்தமிழக மக்கள் வாழ்வின் வரலாற்றிலக்கியம்.

மக்கள் வாழ்வின் இயல்புகளை, அரசர்களின் ஆட்சி முறைகளில் வைத்து விளக்குகின்ற சிறப்பு புறநானூற்றில் ஆட்சிப்படுகின்றது.

பழந்தமிழக மன்னர் பலரின் உயர்ந்த கொள்கைகளையும், அவர்களின் போர்முறை, வெற்றி வாழ்வு, குடியோம்பல், அஞ்சாமை புலமை, ஆராய்வுத்திறன், அறச்சாயல், ஈகை, கடவுள் வழிபாடு முதலான அரும் பண்புகளையும், அறிதற்குரிய ஆராய்ச்சி மூலங்களின் பிறப்பிடம் புறநானூறேயாகும்.

புறநானூற்றுப் பாக்களைத் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்திய செயல் மிகமேலானது. தொடர்ந்த வரலாற்றிலக்கியங்களிலும் பார்க்க, நிறைந்த வாழ்க்கை உண்மைகளைத் தொகைநூல்களே மாற்றமின்றிக் கூறும் வாய்மை உடையன. பல்வேறு காலங்களில் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நிகழ்ந்த மக்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும், பொருளாகக் கொண்டு, பாடப்பெற்ற பாட்டுக்களைத் தேடிச் சேர்த்து, வகைப் படுத்தித் தொகுத்த இலக்கியங்களே, இலக்கிய வரலாற்று, ஆராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டிகளாகும். மக்களின் இயல்புக்கேற்ப வாழ்க்கை, படிப்படியாக மாறியும் மலர்ந்தும், நிலைத்தும், வரண்டும், சிதைந்தும், வந்தவகை களையே, சிறிய தனித்தனிப் பாட்டுகளாக, அவ்வப்போது புலவர்கள் பாடியுள்ளார்கள். மக்கள் வாழ்வில் நிலையான ஆக்கங்கள் தோன்றி நிலைபெறுதற்கான செயல்களை மேற்கொண்ட சான்றோரின் இயல்பு களையும் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளார்கள். தான் மக்களுள் ஒருவனாகக் கலந்து வாழுகின்ற புலவனின் உள்ளம், உயர்ந்த பண்பாடுகளின் நிலைக்களானாக விளங்குகின்ற பெருமக்களின் வாழ்வைக் கண்டு மலர்ந்த கண்ணிமைப் பொழுதிலேயே பொருட்கருநிரம்பிய சிறிய பாட்டை உருவாக்க முனைகின்றது. அந்த முனைப்பினால் தோன்றிய சிறிய பாக்களில் பெரிய காப்பியங்களில் பல பாத்திரங்களைத் தோற்று வித்துரைக்கின்ற அறப்பண்புகளிலும் சிறந்த பொருள் நிறைவும் உயிர்த் தோய்வும் அமைந்துவிடுகின்றன. உலகமுள்ளாவும் நிலைபெறுகின்ற உயர்ந்த சிந்தனைகளையும் அச்சிறிய பாட்டுகள் எழுப்பி விடுகின்றன. இந்தச் சிறப்பியல்புகளுடன் விளங்கும் பல சிறு பாட்டுகள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. முதன் முதல் இலக்கியத்தின் தோற்றம், மக்கள்

வாழ்வில் உள்ள உயர்ந்த பண்புகளைப் பாராட்டியும், புரந்தும் சிந்தித்தும் பாடிய தனிப் பாட்டுக்களேயாகும். காலச்செலவில், மக்கள் இயற்கைத் தடைகளை மாற்றிக் கூடி அமைதியாக வாழுத் தொடங்கிய பின்பே பல பாத்திரங்களைக் கொண்ட கதை இலக்கியங்கள் தோன்றி நிலை பெற்றன.

பழந்தமிழகத்தின் பரம்பரை இலங்கியங்களாகிய எட்டுத் தொகை நூல்களில் காணப்படுகின்ற, தலைவன் தலைவி, பாணன், பாங்கன், தோழி, செவிலி, அறிஞர், கண்டோர், எனவும், அரசன், அமைச்சன், பொருநன், சான்றோர், புலவன் எனவும் அகம்புற ஒழுக்களில் வரும் பாத்திரங்களின் அமைப்பே பல பாத்திரங்களைக் கொண்ட பெருங்காப்பியத் தோற்றத்துக்கு வழிகாட்டியாகக் கருதலாம். புறநானூற்றில் காணப்படுகின்ற பாக்கள் பல பெருங்காப்பியப் பொருட்செறிவுடன் பொலிகின்றன.

இங்ஙனம் பல இடங்களிலும் புலவர்களால் பாடப்பெற்ற பல வேறு பட்ட பாட்டுக்களையெல்லாஞ் சேர்த்து ஆராய்ந்து தொகுத்தற்காகிய ஒழுங்குகளைத் தொல்காப்பியர் உரைக்கின்றார். தொல்காப்பியர் காலத் துக்கு முன்னரே இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனைகள் தமிழகத்தில் தோன்றி வளம் பெற்றுவிட்டன. தனித் தனியே பல ஊர்களிலும் புலவர் பெருமக்கள் மன்னர்களையும் சிறந்த சான்றோர்களையும் சிறந்த கொள்கைகளையும் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு பாடிய பாட்டுக்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி நிலவிச் செயற்படுதற்கான சூழ்நிலை யைத் தமிழகம் பெற்றகாலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றும் தொடங்கிப் பல நூற்றாண்டுகள் சென்றுவிட்டனவென்றே தோன்றுகின்றது. தொல் காப்பியர் பாடாண்தினையென ஓர் பகுதியில் சிறப்பாக எடுத்து இலக்கிய மரபுகளை விளக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுதற்கு ஏற்ற வாய்ப்புக்களும் இலக்கியங்களும் உளவாதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் மக்களின் முயற்சியும் சிந்தனையும் பயன்படவேண்டும். தொல்காப்பியர் நூல் செய்கின்ற காலத்தில் தொகை நூல்களின் இலக்கணம் தமிழிலக்கிய உலகில் நீண்ட ஆட்சியைப் பெற்றுவிட்டது. சிறந்த இலக்கிய வளம் படைத்த மொழிகளில் காதற்பாட்டு, வீரப்பாட்டு, வெற்றிப்பாட்டு, நிலை யாமை உணர்ச்சிப்பாட்டு எனப் பாட்டுக்களை வகுத்துத் தொகுக்கும் மரபு நிலைபெறுகின்றன. பல சிறுபாட்டுகளைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடு கின்றவர்கள் ஒவ்வொரு பாட்டையும் படித்துணர்ந்து வகைப்படுத்தியே தொகுப்பார்கள். வகைப்படுத்தற்கு ஏற்ற ஒழுங்குகளை ஆராய்ந்து கொண்டதற்குப் பரந்த இலக்கியப் புலமை வேண்டும். தொல்காப்பியர் இலக்கணம் செய்கின்றபொழுது, பாட்டுக்களை வகைப்படுத்தற்குரிய ஒழுங்குகள் யாவும் ஆராயப்பட்டுப் புறநெறி வழக்கில் ஆட்சி எய்தி

விட்டன. தினையென்றும் துறையென்றும் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்து ஒவ்வொரு பாட்டையும் அப்பிரிவின் இயல்புக்கு அமைய ஆராய்ந்து தொகுத்தார்கள்.

புறநானூற்றில் உள்ள பாட்டுக்களைப்பாடிய புலவர்கள் இன்ன தினையில் இன்ன துறை அமையப் பாட்டுப்பாடுகின்றேன் என எண்ணித் தொல்காப்பியர் கூறிய தினை துறை இலக்கணங்களைப் படித்துப் பாடிய வர்களல்லர். புலவர்கள் தாங்கள் கண்ட உண்மைகளை அமைத்துப் பாடிய பாட்டுக்களைச் சேர்த்துத் தொகுக்கின்றவர்களே தினை, துறை எனும் இரண்டையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து பாட்டுக்களை வகைப்படுத்தினார்கள். புறநானூற்றுப் பாட்டுக்களில் உள்ள தினைகளும் துறைகளும் தொல்காப்பியர் இலக்கணத்தையொட்டியே ஆராய்ப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்றைத் தொகுத்த தமிழ்ப்பேர்நிஞர்களின் உள்ளத்தில் நிலவிய இலக்கிய சிந்தனையும் முயற்சியும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்களின் புதிய நோக்குப் பெறுமாயின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் உண்மைக்கால எல்லையை எடுத்துரைப்பதற்கான ஆராய்ச்சித்துணைகள் பல அகப்படலாம். தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய புறநானூற்றை எவ்வகை ஆராய்ந்து படிக்க வேண்டுமெனும் சிந்தனை தமிழர்கள் நெஞ்சைத் தொடவில்லை. பல பாத்திரங்களைக் கொண்டு பெரும் காப்பியங்களையே படித்துத் பழகிய ஒரு பரம்பரை, தொகை நூல்களின் சிறப்பை இன்றைய தமிழ் மக்கள் ஆராய்ந்து காணுதற்கான புதிய வாயில்களைத் திறந்து வழிகாட்ட மறந்துவிட்டது.

தினகரன் 18.1.1953 (ஞாயிறு)

○○○

2. இரு திறப்படைகளுக்கும் சோறு வழங்கிய சேரலாதன் பழந்தமிழ் மன்னர் ஆட்சியின் சிறப்பைச் சிற்தரிக்கும் புறநானூற்றுப்பாடல்

சேரமான் பெருஞ்சோற்று, உதியஞ் சேரலாதன் எனும் வேந்தனை, முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடிய பாட்டே புறநானூற்றின் முதற்பாட்டாக விளங்குகின்றது.

தொகுப்பாசிரியர் இப்பாட்டையே முதற்பாட்டாக வைத்ததற்குக் காரணம் உண்டு.

புறநானூற்றுப் பாட்டுகளில் காலப்பழமைமிக்க செய்தியைத் தாங்கி நிற்பது இப்பாட்டேயாகும்.

மகாபாரதப் போரில் உதியஞ் சேரலாதன் இருதிறப் படைகளுக்கும் பெருஞ்சோறு வழங்கிய வரலாறு, இதன்கண் கூறப்படுகின்றது. இத்துடன் உதியஞ்சேரலாதனிடத்தில் அமைந்துள்ள ஆட்சித்திறமைகளும், அவன் ஆட்சி செலுத்தும் நாட்டின் பரப்பும், அவன் ஆட்சியை நன்கு பாதுகாக்கும் அமைச்சர்களின் இயல்பும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆளும் அரசனிடத்தில் அமைந்துகிடந்த ஆட்சித் திறமைகளைப் பாடும் புலவன், இத்தனை நுட்பமாகவும் நாகரிகமாகவும், எடுத்து விளக்குகின்ற அளவுக்கு, அரசியற்களை, பழந்தமிழகத்தில் வளர்ச்சி அடைந்த வரலாறு ஆராய்தற்குரியதாகும்.

பாட்டுன் பொருள் 1

மண்தீணிந்த நிலைமும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளையும்
வளைத் தலைஇய தீயும்
தீமுரணைய நீரும் என்றாங்கு
ஜம்பெரும் பூத்து இயற்கை பேரவுப்
பேரற்றாஸ்ப் பெரறுத்தலும் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வளையும் தெறலும் அளையும் உடையேங்க

(திணிந்த - செறிந்த (நெருங்கி அடர்த்தியான) விசம்பு - ஆகாயம்; தைவரு - தலைவிவருகின்ற; தலைஇய - தலைப்பட்ட (காற்றின் துணை யால், ஒங்கி எழுகின்ற) முரணைய - மாறுபட்ட; இயற்கை - தன்மை; சூழ்ச்சி

ஆராய்ச்சி (உசா) தெறல் - அழித்தல்; அளி - யாவார்க்கும் நன்றாற்றும் ஈரநெஞ்சம்.)

விளக்கம்

உதியஞ் சேரலாதனிடத்துச் சிறந்து விளங்கிய, போற்றார்ப் பொறுத்தல், சூழ்ச்சியது அகலம், வலி, தெறல், அவி எனும் ஐந்து குணங்களும் இச்செய்யுட்பகுதியில் ஆராயப்படுகின்றன.

போற்றார்ப் பொறுத்தல்:- படைவலியும் பொருள் நிறைவும் அஞ்சாமையும் உடைய பெருவேந்தனாயினும், தன்னை இகழ்ந்து உரைக்கின்ற பகைவர்களின் அறியாமைக்கிரங்கிப் பொறுமையை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். வலியற்ற பகைவர்கள் தம்வாய்காவாதுரைக் கின்ற சிறு சொற்களைக் கேட்டவுடன், வலிமைமிக்க பேரரசன் சினந்து போருக்கெழுவானாயின் அப்பகைவர்கள் ஆட்சியின்கீழ் வாழும் மக்களுக்குப் பெருந்தீமை விளைத்த பழிக்குள்ளாகுவன். தன் ஆற்றலின் மிகுதிப்பாட்டால் சிந்தியாது, சிறுசொற் சொல்லிய, வலியற்ற பகைவர் மேற்கீர்ச் செல்லாது, ஆறி இருக்கின்ற ஆற்றலுடைய வேந்தனை அறிவுடை உலகம் பாராட்டும். அவனின் அருள்களிந்த ஈரநெஞ்சை எண்ணி மாற்றாரும் நாணிப் பணிவர். இங்ஙனம் எண்ணியவுடன் எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் ஆற்றல் நிரம்பிய வெற்றிவேந்தனின் பொறுமையே மேலான பொறுமையாகும். இந்தப் பெரும்பண்பு உதியஞ் சேரலாதனிடத்தில், இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது எனும் உண்மையை முடிநாகராயர் சிறந்த உவமைகாட்டி விளக்குகின்றார். மலை முதலான பல பெரும் பாரங்களைத் தாங்கி நிற்கின்ற நிலம் தன்னைச் சிறிய கருவிகளைக் கொண்டு அகழ்கின்றவர்களைப் பொறுத்தல்போலப் பேராற்றல் வாய்ந்த மன்னவனும் தன்னை இகழ்கின்றவர்களைப் பொறுத்தல் வேண்டுமென்பது அவர் காட்டும் உவமம்.

நிலத்தில் இயற்கையாகவே அமைந்து கிடக்கும் பொறுமை யுடன் மன்னனிடத்திலும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள பொறுமையையே புலவர் ஒப்பிட்டுரைக்கின்றார். நிலத்தின் இயற்கையாகிய பொறுமை என்றும் நிலைத்து நிற்றல்போல மன்னனிடத்திலும் பொறுமை இயல்பாகத் தோன்றி இடையில் தடைப்பாது நிலவேண்டுமென்பதே புலவர் கருத்து. பேராற்றல் அமைந்த மன்னனின் பொறுமையே போற்றத் தக்கதாகும். நிலத்தின் பெரிய ஆற்றல்போல மன்னவனும் ஆற்றல் மிக நிரம்பியவன் என்பதை விளக்குதற்காகப் புலவர் நிலத்தின் இயற்கைப் பண்பாகிய பொறுமையுடன் மன்னனிடத்தமைந்துள்ள “போற்றார்ப்

பொறுத்தல்” எனும் பண்பை ஓப்பிட்டுரைக்கின்றார் என்பதை உணர்கின் ரோம்.

சூழ்ச்சியது அகலம்

சூழ்ச்சியது அகம் என்பது மன்னனிடத்தமைந்துள்ள நூலாராய்ச்சித் திறனைக் குறிக்கின்றது. மாற்று வேந்தர்கள் தன்னை வீழ்த்த மேற்கொள்ளும் சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் கடந்து தான் மிக்கு விளக்குவதற்கேற்ற ஆராய்ச்சி அறிவு உதியஞ்சேரலாதனிடத்தில் அமைந்துள்ளதென்பதே புலவரின் முடிவு. உதியஞ்சேரலாதனின் ஆராய்ச்சியறிவு மற்றைய வேந்தர்களால் காண முடியாத பெரும் பரப்புடைய தென்பதை மிகத் தெளிவகச் சொல்லவேண்டுமெனப் புலவர் சிந்தித்த சிந்தனையின் ஆற்றல் மிகச் சிறந்ததாகும். தாம் எண்ணிய கருத்தை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுவதற் கேற்ற உவமையைப் புலவர் கண்டுரைக்கின்றார். “சூழ்ச்சியதகலமும்” என அவர் கூறுகின்ற ஒசை எழுச்சியே அவரின் உணர்ச்சியுடன் கலந்த சிந்தனையை உணர்த்துகின்றது. எல்லாப் பொருள்களையும் தன் பரப்பில் அடக்கி மேலாய் விளங்குகின்ற விசம்பின் (ஆகாயத்தின்) இயற்கைப் பண்புடன் மன்னனின் பண்பாகிய சூழ்ச்சியது அகலத்தை ஓப்பிட்டு ரைத்த புலவரின் சிந்தனையது அகலமும் எம்மால் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். உதியஞ்சேரலாதனும் மாற்றார்கள் அறியமுடியாத ஆராய்ச்சியறிவின் அகலத்தால் சிறந்து. அவர்களின் மேலாக விளங்குகின்றான் எனப்புலவர் விளக்குகின்றார்.

வலி

மன்னனிடத்தில் மாற்றார் அஞ்சத்தக்க வலிமை அமைதல் வேண்டும். போற்றார்ப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும் உடையனாயினும், தன் ஆட்சியின் கீழ் அமைதியுடன் வாழும் குடிகளைத் தமது வலிமையால் அடிமையாக்கி அல்லற்படுத்த எண்ணிப் போருக்கெழ எண்ணுகின்ற பகையரசர்களின் மனமுச்சியைச் சிதறடிக்கும் படைவலியும் அஞ்சா மையும் குடியோகமும் மன்னர்களிடத்தில் சிறந்து விளங்கவேண்டும். உதியஞ்சேரலாதனிடத்தில் மாற்றார் அஞ்சம் ஆற்றல் நிரம்பியிருந்தது. அவன் வலியின் மிகுதிப்பாட்டை ஓர் கண்ணிமைப் பொழுதில் உருந் தெழுந்து உலகை அலைக்கும் தனி ஆற்றல் நிரம்பிய காற்றுடன் ஓப்பிட்டுரைக்கும் புலவரின் ஆய்வுள்ளாம் போற்றத்தக்கதாகும். காற்றுச் சினந்தெழுந்தால் உலகம் அலைவதுபோல உதியஞ்சேரலாதன் உருத்தெழுந்தால் எம்மால் எதிர்நின்று தாக்கமுடியாதென, அவனின் பகைவர் எண்ணி அடங்குதலை உவமைப் பொருளாகப் புலவர் உணர்த்துகின்றார்.

தெறல்

தன் ஆற்றலைப் பொருட்டபடுத்தாது பகைவேந்தர்கள் போர்க்கறை கூவிப் புகுவார்களாயின் அவர்களை எஞ்சாது அழித்துத் தன்நாட்டு மக்களைப் பாதுகாக்கின்ற பேராண்மை உதியஞ்சேரலாதனிடத்தில் நிலவியது. மாற்றரின் படைவலியையும் துணை வலியையும் தொலைத்து, தன் நாடு புரக்கின்ற உதியஞ்சேரலாதனின் அழிப்புச் செயலை தீயின் குணமாகிய தெறலுடன் ஒப்பிட்டுச் சொல்கின்றார். தன்னை மதியாது நெருங்குகின்ற பொருள்களையெல்லாம் தீ எரித்தொழித்தல் போலத் தன் ஆற்றலை மதியாது எதிர்த்த அரசர்களையும் உதியஞ்சேரலாதன் உருத்தெழுந்தழிப்பான் என்பதே உவமத்தால் புலவர் உணர்த்திய பொருளாகும்.

அளி

நிலந் தாங்குதல்போல் பொறுமையும் விசம்பு அகலுதல் போல் ஆராய்வும் வளி (காற்று) எழுதல்போல் வலியும், தீதெறுதல் போல் அழித்தலும் உடைய பெருவேந்தனாயினும், பணிந்த பகைவரை ஏற்று, ஆதரித்தலும் தன் ஆட்சியின்கீழ் வாழுங் குடிகளையும் பாதுகாத்தலும் ஆகிய அருடசெயல்களை மறவாது ஆற்றுகின்ற மாண்புவாய்ந்தவ னாதல் வேண்டும். வெற்றிக்களிப்பால் பெருமிதங் கொண்டு, பணிந்த பகைவரை ஒறுத்தும் தன்கீழ் வாழும் மக்களின் தளர்ச்சியை அறிந்த ருளாது அயர்ந்து வாழும் அரசனின் ஆட்சி நிலைபெறாது. உதியஞ்சேரலாதன் தான்பெற்ற வெற்றிச் செல்வத்தால் தருக்காது பணிந்த பகை வரை ஏற்றும் வருந்தும் குடிகளை ஒம்பியும் வாழ்கின்ற தண்ணளியுடையவன். நீர் தன் தண்மையால் உலகுயிர்களையெல்லாம் பாதுகாத்தல் போல உதியஞ்சேரலாதனும் தன் உள்ளத்தில் சுரந்து நிலவும் தண்ணளியால் உலகை ஒம்புகின்றனஎனப் புலவர் உரைக்கின்றார்.

தினகரன் 28.1.1953 (புதன்)

○○○

3. பாரதகாலத்து தமிழகத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பு

தென்னாட்டு பெருவேந்தன் உதியஞ் சேரலாதனின் மாண்புமிக்க ஆட்சி

நீன்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்ந்துநீன்
வென்தலைப் புணரிக்குடக்டக் குளீக்கும்
யாணர் வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந
வரனவரம்பனை நீயேர பெரும
அவங்குளைப் புரவி ஜயராடு சினைஇ
நீலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந்தும்பை
கரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ் சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்

(புணரி-அலை: குடகடல்-மேற்குக்கடல்; யாணர்-புதிய வருவாய்;
வைப்பு - ஊர்கள்; வானவாம் பன-சேரர்குலப் பொதுப்பெயர்; அலங்கு
உலை-அடைகின்ற தலை யாட்டனீந்த என்பது பழையவரை-புரவி-
குதிரை; ஜவர்-பாண்டவர்கள்; சினை இ-சினந்து (மாறுபட்டு); பொலம்
பூந்தும்பை-பொன்னால் செய்யப்பட்ட அழகிய தும்பை மலர்; (தனது
வலிமையினால் பகை மன்னனின் நாட்டிற்குப் படையெடுத்து வந்த
மன்னனும், தன் நாட்டைக் காத்தற்காக வந்த மன்னனை எதிர்த்துப் போர்
புரிகின்ற மன்னனும் குடுகின்ற அடையாளப் பூ தும்பையாகும்); நிலந்
தலைக் கொண்ட-ஜவருக்குரிய நிலத்தைத் தமதாக்கிக்கொண்ட; ஈர்
ஜம்பதின்மர் - தூரியோதன் முதலாகிய நூற்றுவர்; பொருது-போர்செய்து;
களத்தொழிய-போர்க்களத்தில் இறக்குமளவும்; மிகுபதம்-மிகுதியான
உணவு; வரையாது-ஒரு பகுதியார்க்கே உரிமையுடையவனாய் நிற்காது
இருபகுதியார்க்கும் பொதுவில் நின்று)

விளக்கம்:

இப்பாட்டுப் பகுதியில் உதியஞ் சேரலாதன் ஆட்சிபுரிந்த நாட்டின்
பெரும் பரப்பும் அவன் ஆற்றிய ஓர் அரும்பெருஞ் செய்கையும் கூறப்
படுகின்றன. உதியஞ் சேரலாதன் பகைவர்களை வென்று தமிழகத்தின்
கிழக்குக் கடலுக்கும் மேற்குக் கடலுக்கும் நடுவில் கிடந்த பெரும் நிலப்
பரப்பையுடைய நாட்டை ஆட்சிசெய்தான். நாடு பெரிய நிலப்பரப்பை
யுடையதாய் இருந்தாலும் அந்நிலத்தில் நிரம்பிய வருவாயும் பெருக
வேண்டும். அவன் ஆட்சிபுரிந்த பெரியநாடு, புதிய வாருவாயை இடை
விடாது அளிக்கின்ற பல ஊர்களை உடையது எனப் புலவர் உரைக்கின்றார்.

நீன்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்ந்துநீன் வென்தலைப் புணரிக்
குடகடற் குளீக்கும்
யாணர் வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந

எனும் (பாட்டு) அடிகள்; உதியஞ் சேரலாதன் ஆட்சிசெய்தநாட்டின் பரப்பையும், அந்நாட்டின் கண் உள்ள ஊர்களின் வருவாய் நலத்தையும் எமக்கறிவிக்கின்றன. இங்ஙனம் பரந்தநாட்டில் நிரம்பிய வருவாயைப் பெற்றாண்ட தகுதியே ஜவரும் நூற்றுவரும் புரிந்து போரிற் கலந்த. பதினெட்டு அக்குரோணி எனுந் தொகைகொண்ட படைகட் கெல்லாம் போர் முடியுமளவும் சோறு அளிக்கக்கூடிய பெருஞ்சிறப்பை உதியஞ்சேரலதனுக்குரித்தாக்கியது.

உதியஞ்சேரலாதன் பாரதப் போரில் கலந்துகொள்ளாமல் நடுவுநிலைமையுடன் நின்று இருதிறப் படைகட்கும் பெறுஞ்சோறு அளித்த வரலாறு, அவனின் பெருந்தன்மையையும் வீரத்தையும் காட்டுகின்றது. வடநாட்டுப் பெருவேந்தனாகிய துரியோதனனும் அவன் பகைவர்களாகிய ஜவரும், உதியஞ் சேரலாதனைத் தங்கள் உதவி 5.யாளனாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் விடுத்ததன் காரணம் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும். உதியஞ்சோலாதன் ஜவரும் நூற்றுவரும் கூறுகின்ற ஆணையை அடிப்பீர்த்து அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் சிற்றரசன் அல்லன். பெரிய வெற்றிச் சிறப்புப் பொருந்திய பேரரசன். ஜவர்க்கும் நூற்றுவர்க்கும் அடங்காது அவர்கள் ஆற்றும் போரில் கலந்து கொண்ட படைகட்கெல்லாம் பெறுஞ்சோறளித்துக் காப்பாற்றும்பெறுஞ்செயலை மேற்கொண்டான். இரு பகுதியார்க்கும் அஞ்சாமல் நடுநின்ற உணவுதவும் பெருந்திறமையும் அருள் உள்ளமும் அமைந்த பெரும் பேரரசன்(ன)ாய் உதியஞ்சேரலாதன் விளங்கினான். வடநாட்டில் நிகழ்ந்த மகாபாரதப் போரில் தென்னாட்டுப் பெருவேந்தனாகிய உதியஞ்சேரலாதன் பெறுஞ்சோறளித்த செயல் பாரதகாலத் தமிழகத்தின் தனிச்சிறப்பை எமக்குக் காட்டுகின்றது.

அவஸ்குளைப் பரவி
ஜவரெடு சீனைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பெரும்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பெருது களத்தொழியப்
பெறுஞ்சோற்று மிகுபதம்
வரையாது கொடுத்தோய்!

எனப்புலவர் போற்றி உரைக்கின்றார். “கொடுத்தோய்! எனுங்குரல் உதியஞ் சேரலாதனின் புகழ் முரச மூவுலகையுந் கடந்தொலிப்பது போன்ற உனர்ச்சியை எழுப்புகின்றது.

தினகரன் 6.2.1953 (வெள்ளி)

○○○

5. வஞ்சித்தினைக்கும் கொற்றவள்ளைத் துறைக்கும் இலக்கியமான இளஞ்சேட்சென்னி நாற்படை வலியை, பகைவரை அடக்கும் திறனை விளக்கும் பரணர் பாட்டு

இப்பாட்டு, சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னியென்னும் மன்னைனப் பரணர் பாராட்டிப் பாடியது.

இதன்கண் இளஞ்சேட் சென்னியின் நாற்படைகளும் ஆற்றிய போர்ச்சிறப்பு ஆராயப்படுகின்றது.

இளஞ்சேட்சென்னி போர்த்திறன் மிக்கவனைன்பதைப் புலவர் காரணங்காட்டி நிறுவகின்றார். இளஞ்சேட் சென்னியின் பகைவர்கள் ஒயாது அச்சத்தினால் புலம்புவார்கள் என்றும் அப்பகைவர்நாட்டு மக்கள் அமைதியின்றி வாழ்வார்களென்றும் புலவர் அறிவிக்கின்றார்.

1. பாட்டின் பொருள் - பகுதி 1

வள் வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்தின் வனப்புப் பேரன்றன.
தாள் கள்க்கொள்க் கழல் பறைந்தன
கொல் ஏற்றின் மருப்புப் பேரன்றன
தோல் துவைத் தம்பில் துளைதோன்றுவ
நிலை கொராஅலூலக்கம் பேரன்றன.
மாலே எறிபதக்தான் இடங்காட்டக்
கறுஞ் பொருத செவ்வாயான்
எருத்து வல்விய புலிபேரன்றன
களீறு கதவெறியாச் சிவந்துராஅப்
நுதி மழுங்கிய வெண்கோட்டான்
உயிருண்ணும் சூற்றுப் பேரன்றன.

(வெலம் - வெற்றி - மறு - குருதிக்கறை, தாள் - கால், களங்கொள் - போர்க்களம் முழுவதையும் தமதாக்கிக் கொள்ள. கழல் பறைந்தன - வீரக்கழல்களில் உள்ள அரும்புத் தொழில் சிதறியன. தோல் - பச்சை நிலை, கொரா - நிலையில் தப்பாத். இலக்கம் - இலக்காகத் தீட்டப்பட்ட குறி (அடையாளம்) மா - குதிரை, எறிபதக்தான் - பகைவரை எறிகின்ற (ஆழிக் கின்ற) காலமுடையான். இடங்காட்ட - வலம் இடமாகிய இடத்தைக்காட்ட. கறுஞ் - முகக் கருவி, செவ்வாயான் - சிவந்த வாயை உடைமையால், எருத்து - (மான் முதலியவற்றின்) கழுத்து, கதவெறியாச் - கதவை முறித்து, சிவந்து - கோபங்கொண்டு, உராய் - உலாவி.)

விளக்கம்

இச்செய்யுள், பகுதியில் காலாட்படை வீரர்களும், குதிரைப்படை களும், யானைப்படைகளும் செய்த போர்ச்சிறப்புச் சொல்லப்படுகின்றது. இளஞ்சேட் சென்னியின் நால்வகைப் படைகளும், அவன் உள்ளம்போல் எழுங்கிகொண்டு போர்புரியும் ஏற்றம் உடையன.

காலாட்படை: காலாட்படை வீரர்கள் மிக உணர்ச்சியுடன் போர்புரிகின்றார்கள். அவ்வீரர் கைக்கொண்ட வாள்கள் பகைவரின் மார்பைப் பிளந்து, இரத்தக்கறை கொண்டுவிட்டன. இரத்தக்கறை படிந்த வாள்களை வீரர்கள் தாங்கிநிற்கும் காட்சி சிவந்த வான்த்தின் அழகைப்போல் விளங்குகின்றது. வாள் வீரர்கள் எல்லோரும் ஒரே பக்கத்தில் கூடி நின்று பகைவர்களை வெட்டுகின்றார்கள். வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்த பகைவர் மார்பில் இருந்து வழிந்த இரத்தவெள்ளம் வாட்படைகளில் படிந்து விட்டது. இரத்தம் படிந்த வாட்களை ஏந்தி வீரர்கள் எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் நிறைந்து நிற்கும்பொழுது தோன்றும் காட்சி, செவ்வான்த்தைப் புலவர்க்கும் நினைவூட்டுகின்றது. பகைவர்களை வென்ற களிப்பு மிகுதியால் வாட்படை வீரர்கள் கூடிநிற்கும்பொழுது தோன்றும் காட்சி யையே புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை

வாள் வலந்தர மரஹுபட்டன
செவ்வானத்து வனப்பும் பேரன்றன

எனவரும் செய்யுட்பகுதியில் அறிகின்றோம்.

இனி இந்த வாள் வீரர்கள் தங்கள் கால்களால் போர்க்களம் முழுவதும் விரைந்தோடி போர்புரிகின்றார்கள். அவர்கள் போர்க்களம் முழுவதையும் தமதுரிமையாக்கிவிட்டார்கள். பார்த்த இடமெல்லாம், இளஞ்சேட் சென்னியின் வாள் வீரர்களையே பகைவர் காண்கின்றனர். இங்ஙனம், விரைந்து போர்க்களமெல்லாம் நிரம்பிந்று போர்புரிந்த செயலால் வாள் வீரர்களின் வீரக்கழல்கள் நீங்கிவிட்டன - (மறைந்துவிட்டன.) வீரக்கழல்கள் நீங்கிய கால்கள் கொல்லும் ஆற்றல் நிரம்பிய ஆனேற்றின் (எருதின) கொம்பைப் போல் விளங்கின. இளஞ்சேட்சென்னியின் வாள் வீரர்கள் போர்க்களத்தைத் தமதாக்கிய செயல்போற்றிக்கூரியதாகும். களத்தைத் தமதாக்கிக் கொள்ளுதல் என்பது பகைவர்களின் போராற்றல், தமது போராற்றலால் மறைந்துபோகப் போர் செய்யும் திறமையைக் குறிப்பதாகும்.

கால் கள்கொளக் கழல் பறைந்தன
கொல் ஏற்றின் மருப்புப் பேரன்றன

எனவரும் செய்யுள் பகுதி இதனைப் பாராட்டுகின்றது.

வாள் வீரர்கள் தாங்கியுள்ள பரிசையென்னும் கருவிகள், மாற்றார்கள் செலுத்திய அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டுவிட்டன. மாற்றார் விடுத்த அம்புகளைத் தங்கள் கைகளில் உள்ள பரிசை காளல் வாள் வீரர்கள் தடுத்து மாற்றாரை வெட்டினார்கள். தடுத்த அம்புகள் பரிசைகளைத் துளைத்து விட்டன. அம்புகளால் துளைக்கப்பட்ட பரிசைகள் நிலை தப்பாது துளைத்து வைத்த இலக்குக் குறிகள்போல விளங்குகின்றன. விற்போர் பயில்கின்ற இளம் வீரர்கள் இலக்காக அம்புகள் எய்து பயிலுவதற்காக நிலையான துளைகள் செய்யப்பட்ட கருவிகளைப் பயணபடுத்துவார்கள். அந்த இலக்குக் குறிகளைப் போல அம்புகளால் துளைக்கப்பட்ட பரிசைகளில் உள்ள துளைகள் தோன்றுகின்றன. இதனால் இளஞ்சேட் சென்னியின் வாள் வீரர்கள், எவ்வளவு விழிப்புடன், பகைவர்கள் விடுத்த அம்புகளைத் தங்கள் கைகளில் உள்ள பரிசைகளால் தடுத்திருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிகின்றோம். பகைவர்கள் விடுத்த அம்புகள் இடைவிடாது பரிசைகளைத் துளைத்திருக்கின்றன. இங்ஙனம் விரைந்து வந்து பரிசைகளைத் துளைத்த அம்புகளைத் தடுத்துப் பகைவர்கள் மார்பை வாளால் பினாந்த வீரர்களின் மாண்பு மிகமேலானது.

**தேங் துவைத் தம்பில் துளை தேங்றுவ
கொல் ஏற்றின் மருப்புப் பேரங்றன**

என இச்செயலைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

குதிரைப்படை

இளஞ்சேட் சென்னியின் குதிரை வீரர்கள் மிகத் திறமை உள்ள வர்கள். ஒவ்வொரு குதிரை வீரரும் தனித்தனியே பகைவர்களைக் கொல்லும் நேரத்தையே கண்ணாகக் கொண்டு குதிரைகளை இடம் வலமாகச் செலுத்திப் போர்ப்புவார்கள். பகைவர்கள் கைசோர்ந்து தமது கை ஓங்கும் காலத்தை அறிந்து, குதிரைகளை, அதற்கேற்பச் செலுத்திச் செல்லும் வல்லமையே சிறந்தது. அங்ஙனம் வீரர்கள் காலமறிந்து செலுத்த, முகக்கருவி பொருந்திய சிவந்தவாடுடன் செல்கின்ற குதிரைகள், மான் முதலியவற்றின் கழுத்தைக் கவ்விச் செல்லும் புலிகளைப்போல் விளங்குகின்றன. மானின் கழுத்தைக் கவ்விய புலிவாயில் இரத்தம் ஓழுகுவது போல், முகக்கருவி பொருந்திய குதிரைகளின் சிவந்தவாய் தோன்றுகின்றன.

**மாலே எறிபத்தென் இடங்காட்ட
கறுழ் பொருத செல்வாயான்
எருத்து வல்லிய புலிபோன்றன**

எனும் செய்யுட் பகுதி இதனை விளக்குகின்றது.

யാനെപ്പട്ടെ

இளஞ்சேட்சென்னியின் യാനെപ്പട്ടെകள், മാർഗ്ഗാരിൻ മതില് കതവുകளെ ഉടൈത്തെறികിന്റെ. മതില് കതവുകളെ ഇടൈവിടാതു, ഉടൈത്തെറിയുമ് ചെയ്യാലും അവൈകൾിൽ കൊമ്പുകൾിൽ തുണാകൾ തേയ്ന്തു വിട്ടെന. കതവുകളെ ഉടൈത്തെറിന്തുമ് കോപമ് ആരാമല് പോര്‌വെറി യുടണ് അക്കൾക്കിരുകൾ ഉലാവിത്തിരികിന്റെ. ഇങ്ങനെമുള്ള നൃത്തതേയ്ന്തു കൊമ്പുകളുടെ കോപമ് ആരാമല് ഉലാവിത്തിരികിന്റെ കൾക്കുകൾ ഉയിരെ ഉണ്ണായുമ് കൂർമ്മവണ്ണപ്പ് പോലെ തോൺരുകിന്റെ. മതില് കതവുകളെ ഉടൈത്തുക കൊമ്പുകൾിൽ നൃത്ത തേയ്ന്തപിന്തുമ് കോപമ് ആരാത് പോർ വേട്ടക്കെയ്യുടെ തിരിയുംകൾക്കിരുകൾ ഉലകുയിരികൾ തോൺരിയകാലമുള്ള തൊട്ടു ഉയിരകളെ ഉണ്ണായുമ് കോപന് തണ്ണിയാതു എന്നായുമ് ഉയിരകളെ ഉണ്ണായുമ് കൂർമ്മവണ്ണ ദേഹത്തണ. ഇത്തന്നാലും യാനെപ്പട്ടെയിൻ പേരാർമ്മലൈപ്പ് പുലവർ പുകല്കിന്റൊരു. ഇளஞ்சേട്ട ചെന്ഩിയിൻ യാനെകൾക്കുമുള്ള ഊരിയപോര് എഴുക്കിയുടെയണ വെൺപട്ടെ ഉണ്ണാക്കിന്റോമു.

കൾിരു കതവെറ്റിയഗാശ് ചീവെന്തുരഗാശ്യ
നൃതി മയുസ്കിയ വെണ്ണ കോപ്പറാൻ
ഉയിരുന്നായും കൂർമ്മപ്പ് പോൺരു

എന്നായുമ് ചെപ്പയുട്ടപ്രകൃതി ഇത്തന്നെ ഉരൈക്കിന്റെ.

2. പാട്ടിന് പൊരുഞ് - പകുതി 2

റീയേ യലസ്കുണ്ണപ് പാരീ ഇയിവുണ്ണപ്
ബെഗവന്റ് തേര്മ്മിശേപ് ബെഗവി തേരൻറ്
മാക്കടല് നിവന്തു, എമുതരുമ്
ചെങ്കു ഗോധിയുക്കവിഞ്ഞെ മാതേരു
അണ്ണയെ ധരകൾ മാരേ
തായി റൂവഗക് കുമുവിപോലു
ഓവഗതു കുട്ടീൻ ഉട്ടർമ്മിയോര് നുറേ

അലങ്കുംഞാ - അശൈന്ത തലൈയാട്ടു - പരി - ചെലവു. ഇവുണ്ണി - കുതിരാ. പൊല്ലന്തേര് - അമുകിയതേര് (പൊൺതേര്) മാക്കടല് - കരിയകടല്. നിവന്തു - ഓങ്കി. കവിഞ്ഞെ - ഓണിയെ, ഉടൈയെ - അണ്ണയെ - ഇങ്ങനെമുളിംകുന്ന തന്നെമെയെ ഉടൈയെ ആതലാൻ. തായില് - തായില്ലാതു. നുവാ - ഉണ്ണാതു ഓവാതു - ഓഴിയാതു (ഇടൈവിടാതു) കൂചുമ് - കുപ്പിടുമ് (പുലമ്പുമ്) നിന്ന് - നിന്നഞ്ഞെ. ഉട്ടർമ്മിയോര് - ചിണ്പിപ്പിത്തവർകൾ).

விளக்கம்

இச்செய்யுடபகுதியில் இளஞ்சேட் சென்னியின் தேர்ப்படையின் திறமையும், அவனால் அலைக்கப்பட்ட பகைவர் நாட்டு நிலைமையும் கூறப்படுகின்றன. இளஞ்சேட்சென்னி தேர்ப்போரில் வல்லவீரன் - தேர் வேந்தன். மன்னன் தேர்ப்போரில் வல்லவனாக விளங்குதலால் பலதேர் வீரர்களையுடைய பெருந்தேர்ப் படையொன்றை அவன் சேர்த்திருப்பான். புலவர், தேர்ப்படையின் திறத்தை மன்னன் இளஞ்செட்சென்னியின், தேர்ப்போரில் வைத்து விளக்குகின்றார். இளஞ்செட்சென்னி, பகைப் படைகளின் நடுவில் விரைந்துசெல்லும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட, பொன் போன்ற பெரிய தேரில் நின்று போர் புரிகின்றான். அவன் பொன்னிறமான தேரில் நின்று போர்புரிகின்ற காட்சி வானத்தில் ஆட்சிபுரிகின்ற செஞ்ஞாயிற்றின் (சூரியனின்) தோற்றத்தை ஒத்திருக்கின்றது. செஞ்ஞாயிற்றின் ஓளியால் இருள் கூட்டம் ஓழிந்து, உலகம் சிற்தல் போல இளஞ்சேட் சென்னி, தேரில் நின்று ஆற்றுகின்ற போரினால் பகைவர்கள் தப்பாது இறந்தொழிகின்றனர். செஞ்ஞாயிறு இருள் கூட்டத்தை ஓழித்து, வானத்தில் உலாவும் திங்கள் முதலானவற்றையும் தனது ஓளியால் மறைத்து ஆட்சிபுரிவது போல இளஞ்செட்சென்னியும் பகைவர்களை அழித்து மற்றைய மன்னர்களையெல்லாம் தனது ஆட்சியின் கீழ்ப்படுத்தி ஆளுகின்றான் என்பதே புலவர் கருத்தாகும்.

நீயே, அவஸ்குளைப் பரீஇயிவுளீப்
பெஙலந்தேர்மிகைப் பெஙவி தேரன்றி
மாக்கடல் நிலந் தெழுதரும்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ

எனப்புலவர், இளஞ்செட்சென்னியின் தேர்ப் போராற்றலைப் போற்றுகின்றார்.

இங்ஙனம் போரில் வல்லநாற்படைப்பெருக்கும், மனஞூச்சியும் நிரம்பிய, இளஞ்செட்சென்னியின் ஆற்றலால் பகைவர் அல்லற்படுகின்றனர். இளஞ்சேட் சென்னியுடன் பகைமை கொண்ட மன்னர்களின் கீழ் வாழ்கின்ற குடிகள், என்று இளஞ்சேட் சென்னி போருக்கெழுவானோ என, என்னியென்னி எங்குகின்றனர். தாயின் பாலுணவைப் பெறாத இளங்குழந்தைகளைப்போல அவர்கள் என்றும் புலம்புகின்றனர். இளஞ்சேட் சென்னியுடன் பகைத்த நாட்டுமக்களே அவன் போரில் வல்லவன் என்பதை ஓப்புக்கொள்கின்றனர்.

தாயில் தூவாக் குழலிபேஸல் ஓவாது கூடம் நீண்டே உடற்றியேர் நாடே

என இந்நிகழ்ச்சியைப் புலவர் உரைக்கின்றார். ஓவாது கூடம் என்ற சொல்லின் ஒசை எழுச்சி. பகைநாட்டுக் குடிகள் படுகின்ற அச்சத்தின் உச்சநிலையை உணர்த்துகின்றது. பரணர் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாராட்டுகின்ற வெற்றிச் சிறப்பையுடைய இளங்சேட்சென்னியின் புகழ் என்றும் நிலவுகின்றது.

3. திணையும் துறையும்

இப்பாட்டின் திணை வஞ்சி. வஞ்சியென்பது தன் நாட்டைப்பிடித்து ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இருக்கும் பகைவேந்தனை, அவன் நாட்டிற் படை எடுத்துச் சென்று அடக்குகின்ற செயலைக் குறிக்கும். பிறர்நாட்டைப் பிடித்தாள எண்ணுகின்ற வேந்தர்கள் நீதியில்லாதவர். அவர்கள் வலியால் மேம்பாட்டாராயின் உலகுக்கே பெருந் தீங்கு விளைப்பார். அவரின் வலிகூட முன்னரே தன் ஆட்சியின் கீழ் வாழும் குடிகளின் ஆக்கங் கருதிய நீதிவேந்தன், பெரும்படையுடன் சென்று அவரை அடக்குவான். இப்போரே சிறந்த நாகரிகப் போராகும். பகை வனின் நாட்டைப் பிடிக்கும் எண்ணமின்றித் தனது நாட்டைப் பாது காக்கும் நோக்கமாகவே தொடுக்கின்ற போரையே தொல்காப்பியர் வஞ்சியெனக் கூறுகின்றார்.

எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்ச தலைச் சென்று அடல் குறித்தன்றே

என்பது தொல்காப்பியர் சூத்திரம்.

இளங்சேட் சென்னி பகைவர் நாட்டைப் பிடித்து ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், பகைவர் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றிலன. அங்ஙனம் பிறர் நாட்டைப் பிடித்தாளுதற்காகப் படை எடுத்துச் செல்லும் செயலைப் பரணர் பாராட்டிப் பாடார். இளங்சேட் சென்னியின் நாட்டைப் பிடித்து, ஆளும் எண்ணத்துடன் படை வலியைக் கூட்டிக் கொண்டிருந்த பகைவர்களை, அவர்கள் வலி கூடித் தன் நாட்டின் மேல் போர் தொடங்க முன்பே, இளங்சேட் சென்னி சென்று அடக்கினான். அப்பகைவர்களை அடக்குதற்குரிய நாற்படைத்திறன் இளங்சேட் சென்னியின், எண்ணத்தை முற்றுவித்தது. இளம் பருவத்திலேயே முட்செடியை வெட்டி எறிதல் போலத், தன் நாட்டைப் பிடிக்க எண்ணிக் காலம் நோக்கியிருந்த பகை வர்களை, அவர்கள் வலிபெற முன்னர் சென்று அடக்குகின்ற செயலே சிறந்த வஞ்சியாகும். பகைவேந்தர்களின் பொல்லாத எண்ணத்தை அறிந்து,

அவர்களை அடக்கச் செல்கின்ற வேந்தன் மிகுந்த வலிமையுடைய வனாதல் வேண்டுமெனத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

**எஞ்சா மண்ணைசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதலைச் சென்று அடல்குறித்தன்றே**

என அவர் கூறிய சூத்திரத்தில் நிலவுகின்ற உணர்ச்சிக் குழந்தே அதனைக் காட்டுகின்றது. பிறர் நாட்டைப் பிடித்தாள என்னுகின்ற மன்னனைத் தொல்காப்பியர் மிக வெறுக்கின்றார்.

துறை: இப்பாட்டின் துறைகொற்றவள்ளை. கொற்றவள்ளையென்பது போரில் வெற்றி கொண்ட வேந்தனின் சிறப்பையும், அவன் பகைவர் நாட்டு மக்கள் அஞ்சி இரங்குகின்ற ஆற்றாமையையும் கூறுகின்ற பகுதி யாகும்.

**மன்னவன் புகழ்கிளந்து
ஓன்னார் நாடு அழிபிரங்கீன்று**

எனக் கொற்றவள்ளையின் இலக்கணம் புறப்பொருள் வெண்பாமா ஸையில் சொல்லப்படுகின்றது. இப்பாட்டில் “செஞ்ஞாயிற்றுக்கவினை, என்னுமாவும் இளஞ்சேட் சென்னியைப் புகழ்ந்தும், ஓவாதுகூடும் நின் உடற்றியோர் நாடே. எனப் பகைவர் நாடு அழிபிரங்கலுங் கூறப்பட்டமையால் கொற்றவள்ளையாயிற்று.

4. ஆராய்ச்சிக்குறிப்பு:

இப்பாட்டில் ஆராய்வுக்குரிய பகுதிகள் காணப்பட்டில், உருவப் பல்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியைனச் சிறப்பிக்கப்படுதலால், இளஞ்சேட் சென்னி பெரிய தேர்ப்படையாளன் என்பதை அறிகின்றோம். அவனைப் பரணார்

**நீயே அலங்குளைப் பரீஇவுளீப்
பெருந்தேர்மீசைப் பெரவிவுதேரன்றி**

எனப் பாடியகருத்தும் இதனை வலியுறுத்துகின்றது.

தினகரன் 18.2.1953 (புதன்)

○○○

6. மன்னன் பெருஞ்சேரலைகண்டதும் உடல்நலம்பெற்ற புலவர் அரசனுக்கு அறவுவரை பகர்ந்து அவனை நல்வழிப்படுத்திய நரிவெளுத்தலையார்பாடல்

இப்பாட்டு சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையென்னும் பெருவேந்தனை நரிவெளுத்தலையார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடியது.

நரிவெளுத்தலையார் உடம்பு நலம் அற்றவர். அவரின் உடம்பு கோப்பெருஞ் சேரலைக் கண்டவுடன் நலம் பெறுமென அறிஞர் உரைத் தனர். புலவரும் மிக ஆர்வமுடன் கோப்பெருஞ் சேரலைக் காணச் சென்றனர். அவனைக் கண்டதும் புலவரின் உடம்பு நலம் பெற்றது. உடம்பு நலம் பெற்றவுடன் நரிவெளுத்தலையார் மிக வியப்படைந்து பாடிய பாட்டு இதுவேயெனப் புறநானூற்றில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நரிவெளு உத்தலையார் எங்ஙனம் கோப்பெருஞ்சோலைக் கண்டவுடன் தம்முடம்பு பெற்றாரெனத் தோன்றவில்லை. பழைய உரையோடு கூடிய புறநா னாற்றில் “சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும் பொறையைக் கண்ட ஞான்று, நின் உடம்பு பெறுவாயாகவென, அவனைச் சென்று கண்டு தம் உடம்பு பெற்ற நரிவெளு உத்தலையார் பாடியது” எனக் காணப்படுகின்றது.

**எருமை யன்ன கருக்கல் இடைதெரும்
ஆனிற் பரக்கும் யரனைய முன்பிற்
கானக நாடனை நீயோ பெரும!**

எனும் இப்பாட்டுப் பகுதியைப் பேராசிரியர் தொல்காப்பியம் மெய்ப் பாட்டியல் 7 ஆம் சூத்திரத்தில் எடுத்தாண்டு “எருமை.....பெரும்” என்பது நரிவெளுத்தலையார் தம் உடம்பு பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகவின், இது தன் கண் தோன்றிய ஆக்கம் பற்றி வியப்புப் பிறந்தது என விளக்கங்கூறுகின்றார். பேராசிரியர் கூறுகின்ற விளக்கம் புறநானூற்றில் காணப்படும் குறிப்பை வழிமொழிந்ததாகவே தோன்றுகின்றது. நரிவெளு உத்தலையார், ஏன் உடம்பு வேறுபட்டார் என்பதையும், அவரின் வேறு பட்ட உடம்பு பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வரக்கண்டவுடன், எதனால் சிறப்படைந்ததென்பதையும் விளக்கமாக அறியக்கூடிய வேறு காரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

பாட்டின் பொருள் பகுதி 1

எருமையன்ன கலங்கல் இடைதொறும்
 ஆனிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
 கானக நாடனை நீயோ பெரும!

(ஆனில் - பசுக்கள் போல, பரக்கும் - எங்கும் விளங்குகின்ற,
 முன்பின் - வலிமை உடைய, யானைய யானைகளை உடையோப், கரகை
 - நாடனை - காடு செறிந்த நாட்டினை உடையோப்)

விளக்கம்

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் நாட்டில் காடுகள் பல. அந்தக் காடுகளில், வலிமை பொருந்திய யானைகள் வாழ்கின்றன. எருமை போன்ற கருங்கற்பாறைகள் நெருங்கியுள்ள அக்காடுகள் எங்கும் யானைகள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பரந்து திரிகின்றன. சேரநாட்டுக் காடுகளில் பசுக் கூட்டங்கள், எங்கும் பரவித் திரிகின்ற காட்சிபோல, யானைக் கூட்டங்களின் காட்சி புலவருக்குத் தோன்றுகின்றது. யானைகள் வேண்டிய அளவுக்கு மேலாகக் காடுகளில் உலாவித் திரிவதைக் கூறுகின்ற புலவர், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் யானைப்படைவலிமையும் அறிவிக்கின்றார். யானைப்படையின் மிகுதி கூறவே மற்றைய மூவகைப் படைகளின் பெருக்கமும் அமைந்துவிட்டது. யானைப் படைகளின் மேம்பாடே ஓர் பெருவேந்தனின் போர் ஆற்றலை விளக்குவதாகும். பெருஞ்சேரலிரும் பொறை யானைப் படையைத் தன்நாட்டின் பெருஞ் செல்வமாகப் பெற்றவன். தேர்ப்படையும், ஆட்படையும், குதிரைப் படையும், யானைப் படைச் செல்வத்துடன் கலந்து ஆக்கம் பெற்று விட்டன.

“ஆனிற்பரக்கும் யானைய” எனப் புலவர் பெருமிதத்துடன் பெருஞ் சேரலிரும்பொறையின் யானைப்படைப் பெருக்கத்தைப் புகல்கின்றார்.

**ஆனிற்பரக்கும் யானையமுன்பிற்
 கானக நாடனை நீயோ பெரும**

எனப் புலவர் எழுப்பிய வியப்புக் குரலில், தான் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையைக் கண்டு. தன் உடம்பு பெற்ற ஆக்கத்துடன் அவனின் யானைப்படை ஆக்கத்தையும் நோக்கி வியந்த அதிர்ச்சி கேட்கின்றது.

பாட்டின் பொருள் பகுதி 2

**நீயோ ரகலின் நின்னெண்ண்று மெரழிவல்
 அருளும் அன்பும் ரீக்கி நீங்கா
 நீரயங் கொள்பவரோடு, ஒன்றாது காவல்**

**குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
அளீசோ தானேயது பெறலாகுங் குரைத்தே**

(நீயோர் - நீ பகைவரால் கிட்டவும் முடியாத பெரும் படைச் செல்வத்தைப் பெற்றிருக்கும் பேற்றை ஆராய்ந்துபார், ஆகவின் - (அதனை நீ உணர்வாய்)

ஆதலால், நின் ஒன்று மொழிவல் - நினக்கு ஒரு காரியம் சொல்லுவேன். நீங்காநிரயம் ஒருகாலத்திலும் ஒழியாத நரகம் ஒன்றாது - பொருந்தாது (சேராது), குழவி கொள்பவரின் - குழந்தையைப் பாதுகாக்கின்றதாயைப் போல், ஓம்புமதி - உனது ஆட்சியின்கீழ் உள்ள நாட்டைப் பாதுகாப்பாய், அளிதோதானே - அக்காவல் (ஆட்சி) செய்யத்தக்கதொன்றாகும், பெறலாகுங்குரைத்து - பெறுதற்கரியது, அருள் - ஒன்றின் உயர்கண்டால் காரணமின்றித் தோன்றும், இரக்கம், (பழையவுரை) அன்பு தம்மாற் புரக்கப்படுவார் மேல் உளதாகிய காதல் (பழையவுரை)

விளக்கம்

இச்செய்யுட்பகுதியில் புலவர் மிகச் சிந்தனையுடன் அரசனை நல்வழிப்படுத்துகின்றார். பெருஞ்சேரவிரும்பொறை பெருஞ்செல்வச்சிறப்புடன் வாழ்ந்த வெற்றி வேந்தனாயினும், அருளும் அன்பும் சரந்துமலரும் அறநெறியை மேற்கொண்டிலன். இதனை உணர்ந்த புலவர் மிகவருந்துகின்றார்.

நீயோர் ஆகவின் நீன்னென்று மொழிவல்

என்ற அடியில் புலவரின் உள்ளநிலையின் சாயல் தோன்றுகின்றது. நீ, ‘உனது நிலைமையை ஆராய்ந்து உணரவேண்டும். உனக்காகவே யான் இதனைச் சொல்கின்றேன். உனக்கே ஆக்கம் தருதலால் இதனைச் சொல்கின்றேன்’ எனப் புலவர் கவலையோடு கலந்த சிந்தனையுடன் அரசனை வேண்டிக்கொள்கின்றார்.

“நீ ஓர் நின்னென்று மொழிவல் ஆகவின்,” எனவும் “நீ, ஆகவின் நின்னென்று மொழிவல், ஓர்” எனவும், பொருள் கொள்ளத்தக்க உறையில் புலவர் உரைக்கின்றார். எவ்வளவு சிந்தனையுடனும் பாதுகாவலுடனும் அரசனுள்ளாம் வேறுபடாத நெறியில், புலவர் உரையாடுகின்றார். உனக்காகவே யான் உரைக்கின்றேன் எனப் புலவர் கூறுகின்ற முன்னுரையில், அரசன் தான் கூறுகின்ற கருத்தை மாறின்றி விளங்கிக் கொள்ளானாயின், பெரும்தீமைகள் அவனைப்பற்றிவிடுமே என்ற குறிப்புத் தோன்றுகின்றது. இதனாலேயே புலவர் நீ, ஓர் நின்னென்று மொழிவல் ஆகவின் உனக்கே ஆக்கம் தருதலால்) என மிக விழிப்புடன் பணிவும் இனிமையும்

பொருந்திய தெளிந்த சொற்களால் அரசனுக்குக் கூறுகின்றார். அரசனின் ஆக்கங்கருதி, அவனை நெருங்கி இடித்துரைக்கும்பொழுதும் அவன் உள்ளாம் வேறு படாமல் மலர்ந்து ஏற்கத்தக்கதாக உரைக்கவேண்டும். நல்லிசைப்புலவராகிய நரிவெருஉத்தலையார் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையை நெருங்கி இடித்துரைக்கின்ற மரபு அவரின் சால்லை மலர்த்து கின்றது.

**அருஞும் அன்பும் ரீங்கி ரீங்கா
நிறவஸ் கொள்பவரே ஒன்றாகதுகாலவல்
குழலி கொள்பவரின் ஒம்புமதி**

என நரிவெருஉத் தலையார் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை நோக்கிக் கூறுகின்றார். இச்செய்யுட்பகுதியைப் படிக்கின்ற பொழுது எழுகின்ற ஓசை, மெல்லென்ற அமைதியான பண்புடன் கலந்து ஓலிக்கின்றது. புலவரின் உள்ளத்தில் சுரக்கின்ற இரக்கமும், பெருஞ்சேரலிரும் பொறையின் ஆக்கத்தையே கருதி உருகுகின்ற அருஞும் அப்படியே இப்பாட்டடி களில் நிழலாடுகின்றன. அருளையும் அன்பையும் நீங்கி (மறந்து) ஒரு காலத்திலும் ஒழியாத நரகத்தில் வீழ்ந்து, வருந்துகின்ற தீவினை யாளருடன் நீயும் ஒருவனாகச் சேர்ந்துவிடாதே. உனது ஆட்சியின்கீழ் உள்ள குடிகளை, தம் பிள்ளைகளை வளர்க்கின்ற தாய்தந்தையர்களைப் போல் கனிந்த அன்புடன் நீ காப்பாற்றுவாயாக எனப்புலவர் இரக்கின்றார். இங்ஙனமெல்லாம் புலவர் இரங்கி, இரங்கி உரைக்கக்கூடிய அளவு, பெருஞ்சோலிரும் பொறை, குடியோம்பும் நெறியில் தவறிவிட்டானென் பதை நாம் உணர்கின்றோம். வெற்றிச்செல்வமும் பொருட்செல்வமும் நிரம்பிய பெருந்வேந்தன், தன் பிறப்பின் பயனை இழந்துபோகின்றானே என்ற உயிர்த்துடிப்புடன் புலவர் அவனைக் காப்பாற்றுகின்றார். புலவரின் உள்ளாம், ஆற்றாமையுடன் கலந்து சோக நிலையில் நின்று ஏங்குகின்ற தென்பதைப் பாட்டின் ஓசை காட்டுகின்றது. பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைக் கண்டு அவனின் பிறவிப் பயனை, அவனுக்கே புலவர் அளித்து விட்டார். பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை, நரிவெருஉத்தலையார் கண்டு, தம்முடம்பு பெற்றார் எனக் கூறுவதிலும்விட நரிவெருஉத்தலையாரைக் கண்டு, பெருஞ்சேரலியரும்பொறை தன் உடம்பு. (தான் உடம்பெடுத்த பயனைப்) பெற்றானெனக் கூறுதலே பொருத்தமாகும்.

குடிகளின் ஆக்கங் கருதாது மறந்து வாழ்ந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையை விழிப்படையச் செய்த புலவரின் செயல், அவர் உடம்பு பெற்ற பயனை உயர்த்திவிட்டது. குடிகளை நன்கு பாதுகாக்கின்ற செயலே செய்யத்தக்கது. அச்செயலிலும் மேலாள அறம் ஒன்றுமில்லை.

“குடிகளைப் பாதுகாத்து வாழ்கின்ற தொண்டு, பெறுதற்கரிய பெரும் பேறாகும்” எனப் புலவர் மீண்டும் எடுத்துரைத்துப் பெருஞ்சேலிரும் பொறையை ஆக்குகின்றார்.

அளிதோ தானேயது பெறவருங் குறைத்தே

என்பது புலவரின் முடிவுரை.

3. ஆராய்ச்சி முதல்

இச்செய்யுளில் பசுவைப்போல யானைகள் பரக்கும் நாடு எனுங் கருத்தமைந்த

எருமையன்ன கருஸ்கல் இடைதெரஹும்
ஆனிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
கானக நாடனை நீயேருபரும்!

எனும் பகுதி சேரநாட்டில் பசுச்செல்வம் மிகவுண்டென்பதை அறிதற்கு வழிகாட்டுகின்றது. சேரமன்னர்களின் சிறப்பையே கூறுகின்ற பதிற்றுப் பத்து 18-ம் பாட்டில்

தம் நாட்டு(டு)
ஆடு பரந்தன்ன மாவின்
ஆ பரந்தனை யானையேன் குன்றே

என வருகின்ற பகுதி சேரநாட்டின் குதிரைமிகுதிக்கும் யானை மிகுதிக்கும், அந்நாட்டின் ஆடுகளையும் பசுக்களையும் உவமை கூறும் மரபை விளக்குகின்றது. சேரமன்னர்களின் காலப்பழமையால் முற்பட்ட உதியன் சேரலாதன், வீற்றிருந்த குழுமுரை, அகநானாறு 168ம் பாட்டில்,

பல்லான் குன்றிற் படுநீழல் சேர்ந்த
நல்லான் பரப்பிற் குழுமுரங்கன்
கொடைக் கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் பேரவ...

எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் உதியன்சேரலாதன் இருந்த குழுமர், பல்லான்களை உடையகுன்றுகளைம், நல்லான் பரப்புகளைம் உடையதென்பதை அறிகின்றோம். இங்ஙனமே சேரநுக்குரிய கொங்கு நாடும், பசுச்செல்வமுடையதெனக் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

ஆகைமு கொக்கர் நாடு (பதிற் - 22)

கொக்கர் ஆபரந்தன்ன செலவின் (பதிற் - 77)

என வருதல் காண்க. பெருஞ்சேரவிரும் பொறை பெற்ற பகுக் செல்வமும் யானைச் செல்வமும், வழிவழியாகச் சேரநாட்டில் நிலவிவந்த இயற்கைச் செல்வங்கள் என்பதை மேற்காட்டிய சான்றுகள் நிலைநாட்டுகின்றன.

4. திணையும், துறையும்

இப்பாட்டின் திணை பாடாண் திணை, பாடாண் திணையின் இலக்கணம் “மண்டினிந்த நிலனும்” எனவரும் புறநானாறு இரண்டாம் பாட்டுக்கட்டுரையில் நன்கு விளக்கப்பட்டன.

துறை: இப்பாட்டின் துறை, செவியறிவு நூவும், பொருண் மொழிக்காஞ்சியுமெனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றது. புறநானாற்றுரையாசிரியரும் “குழவிகொள்பவரின் ஒம்பென்றமையால்” செவியறிவுநூறும், “அருளும் அனபும் நீங்கி, நீங்கள் நிரயங்கொள்பவரின் ஒன்றாது,” என்றமையால் பொருண் மொழிக்காஞ்சியும் ஆயிற்று, என விளக்கந்தருகின்றார். இவ்விரண்டு துறைகளில் செவியறிவுநூறு முன்னைய கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டது. பொருண் மொழிக்காஞ்சியென்பது உயிருக்கு இம்மையினும் மறுமையினும் உறுதிதரக்கூடிய மெய்பொருளை விளக்கி ஒருவருக்குக்கூறும் பகுதியாகும். இத்துறைக்குப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்,

எரிந்திலங்கு சடைமுடி முனிவர்
புரிந்து கண்டபோருள் மொழிந்தன்று

என விளக்கங்கூறப்படுகின்றது. முனிவர்கள் தமது தவழளியால் தெளிந்த உண்மைப் பொருளை மற்றையோர் ஆக்கங் கருதி அறிவிப்பதே பொருள் மொழிக்காஞ்சியாகும். நிலைமையைக் காட்டி அறிவொளியை மலர்த்தும் அறவுரையே பொருள் மொழிக்காஞ்சியெனப் போற்றப்படுகின்றது. நரிவெருஉத்தலையார், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை அருளும் அன்பும் தாங்கி குடிகளை யோம்பி அறஞ்செய்வாயாக, எனக்கூறி ஆட்படுத்தினமையால் இப்பாட்டு பொருள்மொழிக் காஞ்சியெனும் துறைக்கும் உரியதானது. “நிரயங்கொள்பவரோடு ஒன்றாது, என உரைத்தபகுதியில், நீ இறந்து நிரயம்புகுவாய் எனக் குறிக்க படுதலால் நிலையாமையும் உடன் கூறினார். அருளும் அன்பும் நீங்காது என்றமையால் பொருள்மொழியும் நிரயங்கொள்பவரோடு ஒன்றாது என்றமையால் இறத்தல் எனும் நிலையாமை (காஞ்சி) உணர்ச்சியும் பாட்டில் அமைந்திருத்தல் காணக்.”

தினகரன் 25.2.1953 (புதன்)

○○○

7. முதுகுடுமிப்பெருவழுதியின் போந்திறன், கொடைச்சிறப்பு, கடவுள் கொள்கை காரிகிழார் பாராட்டுப் பாடுய பாடல்

இப்பாட்டுப், பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யைக் காரிகிழார் பாராட்டிப் பாடியது.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் போர் வெற்றியும், கொடைச் சிறப்பும் கடவுள் கொள்கையும், காரிகிழாரின் கருத்தைக் கவர்ந்து விட்டன.

இன்பழும் பொருளூம் அறனும், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வாழ்வில் மலர்ந்து வளஞ்சுரந்தன.

சிவனருளையே கண்ணாகக் கொண்டு செயலாற்றுகின்ற சிந்தனையாளனாக, முதுகுடுமிப் பெருவழுதி விளங்கினான். காரிகிழாரின் புலமைக்கண்ணில், முதுகுடுமிப் பெருவழுதி தோற்றிய காட்சி மிக உயர்ந்த பண்பாட்டைத் தமிழகத்துக்கு வழங்கிவிட்டது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, என்றும் நிலையான வீட்டின்பப் பேற்றையம் இப்பிறப்பி லேயே பெறும் தகுதி வாய்ந்த மேலோனாகக் காரிகிழார் உள்ளத்தில் காட்சி அளிக்கின்றன.

பாட்டின் பொருள் - பகுதி 1

வடா அது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனா அது; உருகெழு குமரியின் தெற்கும்,
கணாஅது கரைபொரு தொடுகடற்குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பெளவுத்தின் குடக்குங்
கீழது முப்புனர் அடுக்கிய முறைமுதற் கட்டின்
நீர்நீலை நீவுப்பின் கீழும் மேலது
ஆனிலை உலகத்தானும் ஆனா (து)
உருவும் புகழும் ஆகி (ஆக).

(வடாஅது - வடக்கின் கண் உள்ளது, தெனாஅது - தெற்கின் கண் உள்ளது, குணாஅது - கிழக்கின் கண் உள்ளது, குடா அது - மேற்கின் கண் உள்ளது, உருகெழு - அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற, குமரி - கண்ணியாறு, தொடுகடல் - தோண்டப்பட்ட கடல், தொன்று முதிர்பெளவம் - மிகப் பழையதான (முற்பட்ட) கடல், முப்புனர் அடுக்கிய - நிலவுலகம், ஆகாயம், சுவர்க்கமென முறையாக அடுக்கப்பட்ட, கீழது - நிலவுலகத்தின் கீழும், மேலது - சுவர்க்க உலகத்தின் மேல் உள்ள, ஆனிலை உலகத்தானும்

- கோவுலகம் அளவும் சென்றும், ஆனா - அமையாத (அடங்காத), உருவும் - மாற்றார் அஞ்சம் திறமையும் (யட்கும்), புகழும் - திசையெல்லாஞ் சென்றுலாவும் இசையும், ஆக - உனக்கே உரித்தாக.)

விளாக்கம்: இப்பாட்டுப் பகுதியில், முதுகுடுமிப்பெருவழுதியின் வீரமும் புகழும் ஆராயப்படுகின்றன. காரிகிழார், அவனின் வீரசெல்வமும், புகழ்ச்செல்வமும் சென்று ஆட்சிபுரிகின்ற திசைகளினெல்லாம் தொடர்ந்து செல்கின்றார். தமிழகத்தின் எல்லையைக் கடந்து நெடுந்தொலைக்கு, முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் ஒளி வீசுகின்றது. நிலவுலகத்தில் அடங்காது, வானகத்துக்கு சென்று, அங்கும் அடங்காமல், அதற்குலே உள்ள சுவர்க்க உலகத்துக்கும் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் ஒளி விளங்குகின்றது. சுவர்க்க உலகத்தின் மேல் உள்ள கோவுலகத்துக்கும் அந்த ஒளி பரந்து விட்டது. இதற்குமேல் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வீரமும், புகழும் கோவுலகத்திலும் அடங்காது திரும்பி, வானம், சுவர்க்கம், நிலம் ஆகிய மூவிடங்களையும் கடந்து, நிலவுலகின்கீழ் உள்ள பாதலத்திற்குஞ் சென்று விட்டன.

இங்ஙனம் எல்லா உலகங்களினும், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் ஒளி (உருவும், புகழும்) அவன் கணகானவே, சென்று ஆட்சிபுரிகின்ற செயல் போற்றத்தக்கதாகும். முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, எல்லாரானும் அறியப்பட்ட பேரரசன் என்பதையே காரிகிழார் கூறுகின்ற இச்செய்திகள் காட்டுகின்றன. நிலவுலகில் வாழ்ந்த முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வீரச் சிறப்பும் புகழும் வானம், சுவர்க்கம் கோவுலகம், நிலவுலகம், நிலவு லகின்கீழ் உள்ள பாதலம் ஆகிய எல்லா உலகங்களினும், வாழ்கின்ற வர்கள் சிந்தனையைக் கொள்ளலெகாள்கின்றன. உண்மையான ஆற்றல் நிரம்பிய தலைவனை எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள் என்பதே காரி கிழாரின் கருத்தாகும். காணப்படுகின்ற நிலவுலகில் புகழ்பெற்றவர்களே, காணப்படாத மற்றைய உலகங்களினுஞ்சென்று, புகழைப்பரப்புவார்கள் என்ற கொள்கை காரிகிழாரின் உள்ளத்தில் பதிந்துவிட்டது. வானம், சுவர்க்கம், கோவுலகம், நிலம், பாதலம் ஆகிய இடங்களுக்கெல்லாம் தமிழகப் பெருவேந்தனாகிய முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை அழைத்துச் செல்கின்ற உரிமை காரிகிழாருக்கே உரியதாகும்.

முப்புணர் அடுக்கீய முறை முதற்கட்டின்
கீழது நீர்நிலை நிலப்பிள்ளீழும்
மேலது ஆனிலை உலகத்தானும் ஆனா

எனப் புலவர் கூறுகின்ற உலகவரிசைகள் அவனின் கொள்கையைக் காட்டுகின்றன. அவர் முதல்முறை வரிசையாக நிலம், ஆகாயம், சுவர்க்கம்

எனும் மூன்று உலகங்களையும் கொள்கின்றார். இந்த மூன்று உலகங்களையும் “முப்புணர் அடுக்கிய முறைமுதற்கட்டு” எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இனி இந்த அடுக்கில் மேல் உள்ள சுவர்க்க உலகத்தின்மேல் ஆனிலையுலகம் எனும் கோவுலகமும், கீழ் உள்ள நிலவுகத்தின் கீழ் ஓர் உலகமும் (பாதலமும்) காணப்படுவதாகவும் கூறுகின்றார்.

மேலது ஆனிலை உலகத் தானும்
கீழது நீர்நிலை நிலப்பிள் கீழம்

எனவரும் அடிகளால் உணர்க. இங்ஙனம், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வீரத்தையும், புகழையும் போற்றிய காரிகிழார், இந்த உலா வரிசைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கூற வேண்டிய கொள்கையை ஏன் மேற்கொண்டா ரென்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும். உன்னுடைய உருவும், புகழும் மேல் கீழ் உலகங்களிலும் அடங்காது பரப்பதாக என முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யைக் காரிகிழார் தனது கொள்கைக்கேற்ப அகப்படுத்தும் என்னத்துடன் வாழ்த்துகின்றார்.

தினகரன் 04.3.1953 (புதன்)

○○○

9. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் இன்ப வாழ்வு இன்பச் செவ்வியின் இயல்பை எடுத்துரைக்கும் காரிகிழார் பாடல்

பாட்டின் பொருள் - பகுதி 3

பணியர் அத்தை நீன்குடை யேழுனிவர்
முக்கட்ட செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
இறைஞ் சகபெரும நீன்சென்னி சீற்ற
நான்மறை முனிவர் ஏத்துகை எதிரே
வாடுக இறைவ நீன்கண்ணி ஒன்னார்
நாடு சடுகமழ் புனை றித்த வானே
செலியர் அத்தைநீன் வெகுளீ வாலிழழை
மஸ்கையர் துனித்த வாண்முகத் தானே.

(பணியர் - (குடை) தாழ்க, நகர் - கோவில், இறைஞ்சுக - வணங்குக,
சென்னி - தலை, ஏத்துகை எதிரே - எடுத்த (வாழ்த்துதற்காகத் தூக்கிய) கை
எதிரே, கண்ணி - மாலை, ஒன்னார் - பகைவர், செலியர் - செல்க, வெகுளி
கோபம், வரவிழை மங்கையர் - சிறந்த முத்துமாலையை அணிந்த இளம்
பெண்கள், துனித்த - ஊடிய (சிறு வெறுப்பு), வாணமுகம் - ஒளி
பொருந்திய முகம்.)

விளக்கம்: இப்பாட்டுப் பகுதியில், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின்
கடவுள் கொள்கையும், அறமும் போர்வெற்றியும் இன்ப நுகர்வும் ஆராயப்
படுகின்றன. காரிகிழாரின் நல்லிசைப் புலமையின் பயன், முதுகுடுமியை
வளர்த்துவிட்டது.

கடவுட் கொள்கை

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் சிவவழிபாடு, சிவநெறியின் பழமையை
நிலைநாட்டுகின்றது. முழுமுதற்சிவன் எழுந்தருளி அருள்சுரக்கும் திருக்
கோவிலை வலம்வந்து வணங்கும்பொழுது தான், முதுகுடுமிப்பெரு
வழுதி, தனது வெண்கொற்றக்குடையைத் தாழ்த்துகின்றான். இச்செப்தியை
மிக ஆராமையுடனும் உணர்ச்சியுடனும் காரிகிழார் எமக்குச் சொல்கின்
றார்.

பணியர் அத்தை நீன்குடையே
முனிவர் முக்கட்ட செல்வர்
நகர் வலஞ் செயற்கே

என்ற பாட்டடிகளில் அமைந்திருக்கும் எழுச்சியான ஒசைத் துடிப்பும் ஆராமமையும் புலவரின் உள்ளத்தையும், முதுகுடுமியின் சிறப்பையும் தெரிவிக்கின்றன. “பணியர்.... நின்குடையே,” என்ற தொடரில் எழுகின்ற அழுத்தமான தெளிவுக்குரல், முதுகுடுமியின்குடை தமிழகத்தில் எவர்க்கும் தாழாது. நிலைத்துத் தனது நிழலைப் பரப்பியதென்பதைக் காட்டுகின்றது. அந்த வெண்கொற்றக்குடை, முக்கட் செல்வன் எழுந்தருளி இருக்கும் திருக்கோவிலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வணங்கி வலம் பெரும்பொழு தன்றி வேறேந்த நேரத்திலும், அவர் பொருட்டாக வேனும் தாழாது, என்பதை

பணியர், நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர் வலஞ்செயற்கே

என்னுங் குரல் காட்டுகின்றது. “வலஞ்செயற்கே” என்ற தொடரில் ஓலிக் கின்ற தெளிவு, வேறு எவர்க்காக வேனும் எந்தக்காலத்திலும், முதுகுடுமியின் வெண்கொற்றக்குடை தாழ்ந்ததில்லை; இனி ஒருபோதும் தாழுப்போவது மில்லை யென்ற உண்மையை வற்புறுத்துகின்றது. உலகப்பற்றை முனிந்த (வெறுத்த) மெய்யுணர்ச்சிச் செல்வர்களாகிய முனிவர்களால் அறிந்து தொழில்படுகின்ற கடவுளை, உலகை அரசாஞ்சின்ற இன்ப நுகர்வில் ஊறிய முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும், அறிந்து தொழுகின்றானெனக் குறிப்பாகக்கூறி. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் மெய்யுணர்ச்சிச் சிறப்பைப் புலவர் பாராட்டுகின்றார். ஞாயிறும், தீயும், திங்கஞும், இறைவனின் மூன்று கண்களாக விளங்கி, ஓளியையும் (ஞானத்தையும்) தெறலையும் (அழிப் பையும்) அளியையும் (உயிர்களைப் புரத்தையும்) ஆற்றுகின்ற செயலை அறிவிப்பதுபோல, முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும், பகைவர்களாகிய இருளைப்போக்கி, ஓளியைப் பரப்பித் தன் குடிகளைக் காத்தும், தன்னை மதியாது எதிர்த்துவருகின்ற பகைவர்களை அழித்து அறத்தை நிலை நாட்டியும், குடிகளின் தளர்ச்சியை உணர்ந்து அன்பினால் ஆதரித்தும் ஆட்சிபுரிகின்றானென்பதையும், புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். முக்கட் செல்வர், தன்னை வந்தடைந்த அன்பர்களுக்கு. அருள் எனும் நிதியை அன்ளிவழங்கி ஆட்கொள்வதுபோல, முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் தன்னையடைந்த இரவலர்க்கு வேண்டிய பொருள்களை அன்புடன் அளித்து ஆதரிக்கின்றானென்பதையும் புலவர் கூறுகின்றார்.

முக்கட் செல்வன்

இங்ஙனம் முக்கட் செல்வனையே வழிபட்டு முக்கட் செல்வன்போல உலகுயிர்களை அன்பினால் காப்பாற்றிய முதுகுடுமிப் பெருவழுதி,

உலகியலில் நின்றே அருளியலில் கலந்து நின்ற அருளாளன் என்பதைக் காரிகிழார் காட்டக்காண்கின்றோம்.

அறம்: முதுகுடுமிப் பெழுவழுதி அறத்தின் சிறப்பை உணர்ந்தவன். அவனுடைய வணங்கா முடி, நான்மறைகளை உணர்ந்த அறிவுச் செல்வர் களாகிய முனிவர்கள் கையெடுத்து வணங்கும்பொழுது தான் வணங்கு கின்றது. நான் மறை முனிவர்கள், முழுமுதற் சிவத்தின் இணையை நீழலிற் கலந்த மெய்யுணர்ச்சிவாய்ந்தவனாய், உலகைக் காப்பாற்றுகின்ற முது குடுமிப் பெருவழுதியை மிக அருள் களிந்த உள்ளத்தோடு, கையெடுத்து வாழ்த்துகின்றார்கள். முதுகுடுமி நீண்டகாலம் வாழ்ந்து, சிவநெறியையும் அறநெறியையும் புரந்து, மக்களை ஆக்கவேண்டியவன் என்ற உணர்ச்சி பற்றற்ற முனிவர் உள்ளத்தையும் பற்றிவிட்டது. முனிவர்கள் கையெடுத்து வாழ்த்தும்பொழுதே, முதுகுடுமியின் சென்னி வணங்குகின்றதுபோல, வேறு எவர்க்கும் உலகியல் நெறியில் வணங்காதது என்ற உண்மையைப் புலவர் மிக விழிப்புடன் உரைக்கின்றார்.

இறைஞ்சக பெரும நீண்சென்னி
சிறந்த நான் மறை முனிவர்
எத்துகை எதிரே

எனும் பாட்டிகளில் வரும், “சிறந்த நான் மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே” என்ற தொடரில் புலவரின் உபிரச்சாயல் வீசுகின்றது. “ஏந்துகை எதிரே, இறைஞ்சக” என்ற குரல், ஒரு காலத்திலும் சிறந்த நான் மறை. இகழ்ந்து மதித்தல் கூடாது எனும் முடிபைப் புலவர் கட்டாயப்படுத்துகின்றார். முது குடுமியின் சென்னி நான் மறைமுனிவர் வாழ்த்தி எடுத்த கையின் எதிரே வணங்குவதே யொழிய வேறு எக்காரணம் பற்றியாதல் ஒருவரையும் ஒரு காலத்திலும் வணங்காத சிறப்புடையதென்பதையும் புலவர் சொல்லாமற் சொல்கின்றார். இதனால் அறவோரைப் போற்றி அறத்தின் பயனைப் பெற்றுயர்ந்த முகுகுடுமியின் மேம்பாட்டை அறிகின்றோம்.

அறவளர்ச்சி

பொருள்: அறத்தின் வளர்ச்சியை, அணிசெய்வது பொருள். முகுடுமிப் பெருவழுதியின் பொருள் மன்னர்க்குச் சிறப்பாக உரிய ஆண்மையால் ஈட்டிய பொருள். தன்னை மதியாது போருக்கெழுந்த ஈகைவேந்தர்களின் நாட்டை எரியூட்டிக் கொள்ளலொன்ட பொருளை அறத்தின் வளர்ச்சிக்காக அளித்து மகிழும் ஆண்மையாளானக முது குடுமி விளங்கினான். அவனுடைய மாலை, பகைவர் நாட்டை எரியூட்டு கின்ற புகையினாலேயே வாடுகின்றதெனப் புலவர் போற்றுகின்றார்.

வாடுக பெரும நீண்கண்ணி ஒன்னார்
நாடு சடு கழப்புகை ஏறித்தலானே

எனவரும் அடிகளில், மாற்றார் நாட்டை எரியூட்டி அழித்தலால் முது குடுமியின் மாலை வாடுகின்றதெனுஞ் செய்தியைக் காண்கின்றோம்.

காரிகிழார், மீண்டும் மீண்டும் முதுகுடுமி மாற்றார் நாட்டை எரியூட்டும் வெற்றிச் செயலில் மனம் பதியவேண்டுமென்னும் கருத்தால், “வாடுக பெரும நின்கண்ணி” என வாழ்த்தி வழிப்படுத்துகின்றார்.

இங்வனம் பகைவர் நாட்டை எரியூட்டும் செய்கையைப் பழந் தமிழக வேந்தர்கள் கையாண்டு வருகின்றார்கள். இச்செயல் போரற மாகவே போற்றப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் புறத்தினையியல் 8ஆம் சூத்திரத்தில் “எரிபரந்தெடுத்தல்”, எனும் துறை வஞ்சித்தினைக்குரியாகக் கூறப்படுகின்றது. தன் நாட்டைப் பிடிக்கக் கருதிக் காலம் பார்த்திருக்கும் பகைவேந்தனை அடக்குதற்காகப் படை எடுத்துச் செல்கின்ற வஞ்சி வேந்தன், தன்னை இடையில் தடைசெய்யும் நாடுகளை எரியூட்டி அழித்தல், போரற மென்றே தொல்காப்பியம் புகல்கின்றது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும் மாற்றார் நாடுகளை எரியூட்டிப் பெருஞ்செல்வத்துடன் பொலிகின்றானென்பதைப் புலவர் போற்றியுரைக்கின்றார்.

வாடுக பெரும நீண்கண்ணி ஒன்னார்
நாடுசடு கழப்புகை ஏறித்தலானே

எனவரும் அடிகளில் எழுகின்ற வல்லோசை புலவரின் உள்ளக்கருத்தை உரைக்கின்றது. “ஓன்னார், நாடு, கடுகமழ்புகை ஏறித்தலானே” என்னுந் தொடர்களை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் செயலைக் காரிகிழார் எவ்வளவு வீர உணர்ச்சியுடன் வரவேற்கின்றார் என்பதை அப்படியே காட்டுகின்றன. “நாடுகடுகமழ்புகை” எனப் புலவர் கூறுகின்ற சொல்லடுக்குப் புலவரே முதுகுடுமிக்கு முன்னே சென்று, பகைவர்நாடுகளைச் சுடுகின்றாரோ என எண்ணத்தக்க முறையில் எம்மைக் கவர்கின்றது.

இன்பம்

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, வீடுபேற்றுக்கான மெய்யனர்ச்சியும் அறமும், பொருளும் நிரம்பிய பெருவாழ்வும் வாய்ந்தவனாகி இன்ப நுகர்விலும் ஈடுபட்டான். இன்பமும், பொருளும், அறமும், இந்த உலகில் நிரம்பப்பெற்றவர்களே, அந்தமில் இன்று வீட்டுலகத்தையும் மிக எளிதில் அடைவார்கள். முதுகுடுமியின் சினம் இன்பத்துக்குரிய மகளிரின் ஊடற் போரிலே ஆறிவிடுகின்றது. பகைவர்களை இடைவிடாது ஆற்றுகின்ற

போர் எழுச்சியால் கலக்கி, ஆறாத சினம் தனிந்து, இன்பநுகர்ச்சிக்கின்றியமையாத இளம் மகளிர் முன்னிலையில் முதுகுடுமி நிற்கும் செயலைக் காரிகிழார் வியக்கின்றார். இதனால் ஊடுதல் காமத்திற்கின்பமென்னும் இன்பச்செவ்வியின், இயல்பை நன்குணர்ந்து ஒழுகும் பண்பாளன், முதுகுடுமியென்பதைப் புலவர் குல்கின்றார். இன்பச் செவ்வியறிந்து நுகராத ஆண்மை, பெண்மையை ஆளாதென்பதைப் புலவர் முது குடுமிக்கு விளக்குகின்றார்.

**செலியர் அத்தை நீன்வெகுளீ வாலிஷை
மஸ்கையர் துனித்த வாண் முகத்தெதிரே**

என்னும் அடிகளில், புலவர் போரமுச்சி கொண்ட முதுகுடுமிப் பெரு வழுதியை, இன்பச் செவ்வியை யுணர்ந்து நுகருமாறு ஆற்றுப்படுத்து கின்ற அருமைப்பாட்டை அறிகின்றோம்.

**வாலிஷை மஸ்கையர் துனித்த
வாண் முகத் தெதிரே நீன்வெகுளீ செலியர்**

என மிக நுட்பமாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியுடன் புலவர் இன்பச் செவ்வியின் இயல்பை எடுத்துரைக்கின்றார். முடிவேந்தனாகிய முது குடுமியுடன் இவ்வளவு உரிமையுடன் உரையாடும் அளவுக்குக் காரிகிழார் நெருங்கிவிட்டார். அங்வனம் நெருங்கின சமயத்திலும் அவனின் உள்ளத்தில் வெறுப்புத் தோன்றாதவன்னம் மிகப் பாதுகாப்புடன் புலவர் உரையாடுகின்றார். உன்னுடைய வெகுளி நீங்கவேண்டிய இடம் ஒன்றே யொன்றுதான் உள்ளது. அது நின் உரிமை மகளிருடன் நீ கூடி மகிழும் பொழுது தோன்றும் ஊடலுவகை. அவர்கள் ஊடி உன்னுடன்கூட விரும் பாதவர்கள்போல் மறுப்பார்கள். அந்தநேரத்தில் உனது வெகுளியை நீ காட்டக்கூடாது. பகைவர் உன்னைப் பணிய மறுத்தவுடன் வெகுண்டு எழுவதுபோல, உன் இன்பத்துக்குரிய வாலிஷை மகளிர் உடல்கொள்ளும் பொழுது நீ அவர்களைப் பகைத்து வெகுளாமல், தனிந்து பணிய வேண்டும். ஊடலில் மகளிரைப் பணிந்துகூடுதல் ஆண்மைநிரம்பிய செயலாகும் என்ற உண்மைகளைப்புலவர் மிகத் தனிவாகப் பணிந்த மொழிகளால்.

**வாலிஷை மஸ்கையர் பனித்த வாண் முகத்
தெதிரே நீன்வெகுளீ செலியர்**

என உரைக்கின்றார். இச்செய்யுட் பகுதியைப் படிக்கும்பொழுதே புலவரின் குழந்த உள்ளம் புலனாகின்றது. இவ்வளவு பாதுகாப்பாகவும், நாகரிக மாகவும் காரிகிழார் முதுகுடுமியுடன் உரையாடுகின்ற மரபு போற்றத்தக்க

தாகும். தம் நலங்கருதாத, சால்பு நிரம்பிய அறிஞர்கள், எந்தச் செய்தி யையும் ஓளிப்பு மறைப்பின்றி எடுத்துரைக்கும் இயல்பு வாய்ந்தவர்கள் என்பதைக் காரிகிழாரின் செயல்கள் காட்டுகின்றன.

பெருந்தலைவன்

இதனால் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் உறுதிப்பொருள்கள் நான்கினையும், அடைந்து வாழ்ந்த பெருந்தலைவனென்பதைக் காரிகிழார் எமக்குத் தெரிவிக்கின்றார். புறநானாற்றின் பழைய உரையாசிரியர் “நகர் வலஞ்செய்தற்குப் பணியர்” என வீடும் “ஏத்துகைதிரே இறைஞ்சுக்க என அறமும்” “புகை எறித்தலான் வாடுக வெனப் பொருளும்” “முகத்தெத்திர் தணிகவென இன்பமும்” கூறியவாறா யிற்று எனக் கூறுகின்ற கருத்தும், காரிகிழார் கொள்கையைக் காப்பாற்று கின்றது.

தினகரன் 18.3.1953 (புதன்)

○○○

10. போந்திறன், தன்னடக்கம், கொடைச் சிறப்பு தமிழ்மன்னன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் குணாதிசயங்கள்

செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேள்துக்
கடற்படை குளிப்ப யண்டி அடர்ப்புகர்ச்
சிறுகண் யானை செய்விதீன் ஏவிப்
பரசவற் படப்பை ஆரெயில் பலதந்து
அவ்வயிற் கொண்ட செய்யுறு நன்கலம்
பரீசின் மாக்கட்கு வரிசையின் நல்கி
ஆங்க வென்றி யெல்லாம் வென்றகத்து அடக்கீய
தண்டா ஈகைத் தகைமாண் குடுமி
தண்கதிர் மதியம் போலவும் தெறுசடர்
ஒண்கதிர் ஞாயிறு போலவும்
மன்னிய பெருமதி நீலமிசையானே.

(செய்வினைக் கெதிர்ந்த - உன்னுடன் போர் செய்தற்கு மாறுபட்டு எழுந்த, தெவ்வர் - பகைவர், கடற்படை - உனது கடல் போன்ற படைகள், குளிப்ப - பகைவர் படைகளை மிஞ்சிமேல் விழுந்து உள்புக, பரசவற்படப்பை - பசிய விளை நிலங்களை உடைய, ஆரெயில் - அரிய மதில் அரண்கள், செய்யுறு நன்கலம் - அழகு பொருந்தச் செய்த நல்ல அணிகலங்கள், வரிசையின் நல்கி - தகுதி அறிந்து கொடுத்து, வென்றியெல்லாம்வென்று - வெல்லமுடியாத பகைவர்களையெல்லாம் வென்று, அகத்தடக்கி - வியந்து தற்பெருமைகொள்ளாமல், அடங்கிய பண்பை உடையனாய், தண்டா ரகை - தணியாத (முன்னிலையிலும் குறையாத) கொடையை மேற்கொண்ட, தகைமாண் - தகுதியால் மாட்சிமை (மேம்பாடு) கொண்ட)

இப்பாட்டுப்பகுதியில், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வெற்றிச் சிறப்பும், கொடைச்சிறப்பும், அடக்கமும் ஆராயப்படுகின்றன. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் பெருமைக்கெல்லாம் முதலாக நின்று விளங்குவது அவனின் போர்த்திறனே ஆகும். பகைவர்கள்தன் நாட்டிற்கு புகுந்து தீங்கு செய்ய முடியாத படைவெியும், பொருள் நிறைவும் வாய்ந்தபெருவேந்தனாக முதுகுடுமி விளங்குகின்றான்.

படையெழுச்சி

முதுகுடுமியின் ஆற்றலை அறியாது இகழ்ந்து மதித்து, அவனின் நாட்டை அடிமையாக்க எண்ணிக் காலம்பார்த்திருந்த பகைவர்களை

அடக்குதற்காக படைகள் செல்கின்றன. முதுகுடுமியின் படைகள் கடல் போலப் பரந்து பகைவர் நாட்டுள் புகுந்தன. அப்படைகளின் எழுச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது பகைவர்கள் தளர்ந்தனர். தடையின்றிப் புகுந்த படைகள் பகையரசர்களின் மதில் அரண்களை வளைத்துக் கொண்டன. மதிலரணை வளைத்த முதுகுடுமியின் வீரர்கள் மத்தகத்தில் நெருக்கான புள்ளிகள் பொருந்திய யானைகளைத் தடையின்றி ஏவி மதிற்கதவுகளை உடைத்து உள்ளே புகுந்தார்கள். மாற்றாரின் படைகள் ஆற்றாது பின்னடைய மதிலரன்களைக் கைப்பற்றினார்கள். அந்த மதில் அரண்களின் பக்கத்தில் பசிய விளைநிலங்கள் காணப்பட்டன. பல ஆண்டுகள் மாற்றார் வளைத்துப் போர் தொடுத்தாலும் மதிலரணுள் இருக்கின்ற படை வீரர்களும் பிறரும் உண்ணுதற்கு வேண்டிய நெல்லை விளைவித்துக் கொள்ளக் கூடிய வயல் நிலங்கள் மதில் அரண்களுள் காணப்பட்டன. இவ்வளவு பாதுகாவலுடன் பொருந்திய மதிலரன்கள் பலவற்றை முதுகுடுமியின் படைவீரர்கள் பிடித்துவிட்டார்கள்.

செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேஎத்துக்
சுடற்படை குளிப்ப மண்டி அட்ஸ்ப்புகர்ச்
சிறுகண் யானை செல்லிதீன் ஏவிப்
ராசவற் படப்பை ஆரெயில் பலதந்து

எனவரும் அடிகளால் முதுகுடுமிப் பெருவழுதின் படைவீரரின் ஆற்றல் புலனாகின்றது. புலவர் “ஆரெயில் பலதந்து” எனுந் தொடரை மிக மன எழுச்சியுடன் கூறுகின்றார். பல மதில் அரண்களை அகப்படுத்திய செய்தி யைக் கூறும் பொழுதுபுலவரும் தன்னையறியாமல் வீர உணர்ச்சி கொள்கின்றார். மதில்கள் பலவற்றை கைப்படுத்திய படைகள் கொள்ளையான செல்வத்தையும் கைக்கொண்டு முதுகுடுமியின் கொடையை ஆக்கம் புரிந்தன.

வரிசை அறிந்து ஈ-கை

முதுகுடுமியின் படைகள் பகைநாட்டு மதில் அரண்களைப் பிடித்துக் கொள்ளைகொண்ட செல்வத்தை நிதிமாடத்தில் நிறைந்தன. முதுகுடுமி அச்செல்வத்தைப் பரிசில் ஆளர்க்கு வரிசை அறிந்து வழங்கி னான். பகைவேந்தர்களின் மனைவிமார் அணிந்து மகிழும் அழகிய நன்கலங்களையெல்லாம் பரிசில் ஆளாக்கு அளித்தான். பரிசில் வழங்கும் மரபை நன்கு போற்றாது எல்லோரையும் ஒரே அளவாக மதித்துப் பரிசில் வழங்கும் பண்டு. பரிசிற் பயனைப் பாழாக்கும். முதுகுடுமி தன் பகைவரை வெல்லும் போர்ச்செயலில் காட்டும் ஊக்கத்திலும் பார்க்க வரிசை அறிந்து

பரிசில் வழங்குஞ் செயலில் கூடிய பிறக்கங்காட்டினான். வரிசை அறியாது பரிசில் வழங்கினால் அறிஞர்கள் மதியார்கள், அரசன் அவரவர் தகுதியை உணர்ந்து சிறப்புநோக்காகப் பரிசில் வழங்குவானாயின் அறிஞர்கள் அவனைவிட்டு நீங்கார்கள். அவனின் ஆராய்ச்சி அறிவையும் மரபறிந்து வரிசைசெய்யும் திறனையும் பாராட்டுவார்கள்.

பரிசில் ஆளர்

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வரிசையறிந்து மக்களை மதிப்பவன். அவனிடம் பரிசில் பெறுவதில் பரிசில் ஆளர்க்குப் பெரிய விருப்பம்.

அவ்வயிற் கொண்ட செய்யறு நன்கலம்
பரிசின் மாக்கட்டு வரிசையின் நல்கி

எனும் செய்யுட்பகுதியில், அவன் வரிசை அறிந்து, பரிசில் வழங்குவதில் வல்லவன் என்பதைப் புலவர் சொல்லி மகிழ்கின்றார். “செய்யறு நன்கலம்” எனும் விலைமதிக்க முடியாத அணிகலங்களை எல்லாம் வரிசை அறிந்து வழங்குதலால், முதுகுடுமி மகிழ்கின்றான் என்பதைப் புலவர் போற்றி உரைக்கின்றார். வரிசை அறிந்து பரிசில் வழங்குவதை, பரிசில் வாழ்க்கை யையே மேற்கொண்ட காரிகிமார் பாராட்டியரைக்குஞ் செய்தி, வரிசை அறிதலின் மாண்பை விளக்குகின்றது.

வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழிலித்தித்தாம்
உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை

எனும் செய்யுட் பகுதியில், புலவர்கள் தமது தகுதி அறிந்து கொடுக்கும் பரிசிலையே மேலாக மதிக்கும் பண்புடையவர்களென்பதை அறிவிக்கின்றது.

பெரதுநேரக்கான் வேந்த வரிசையாய் நேரக்கின்
அது நேரக்கீ வாழ்வார் பலர்

என்னுந் திருக்குறளில் வரிசை நோக்கி சிறப்பு. அரசனுக்குரிய தனிப் பண்பாக வைத்து ஆராய்ப்படுகின்றது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வரிசை நோக்கே அவன் அடைந்த பெரும் புகழுக்குக் காரணமென்பதை அறிகின்றோம்.

வெற்றிச் செல்வம்

இங்ஙனம், வரிசைநோக்கும், வெற்றிச் செல்வமும் வாயந்த முதுகுடுமிப் பெருவழுதி அடக்கமே உருவமாக, அமைந்து வாழ்ந்தான். தான் பெற்ற வெற்றிச் சிறப்பினால் தன்னை மறந்து இருக்கும் சிறுமை முதுகுடுமி

பிடங்கிடையாது. முதுகுடுமியின் அடக்கம் காரிகிழாரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டது.

வென்றி யெல்லாம் வென்றுஅகந்து,அடக்கிய
தண்டா ஈகைத் தகைமான் குடும்

எனப் புலவர் முதுகுடுமிப் பெருவழியை முன்னிலைப்படுத்தி உரைக் கின்றார். “வென்றியெல்லாம் வென்று” எனுந்தொடரில், இவ்வளவு வெற்றி களையெல்லாம் தனக்குரித்தாகப் பெற்றும், சிறிதளவேனும் தன்னை வியந்து அற்றதை மறவாதி, தனிப்பெருமை வாய்ந்த முதுகுடுமியை வியந்துநோக்கும் உளச்சாயல் வீசுகின்றது. “அகத்தடக்கிய” என்னுந் தொடர், அடக்கமுடியாத அளவுக்குப் பெரும் வெற்றிகளையெல்லாம் பெற்றபோதும், அவற்றால் எள்ளளவும் வேறுபடாமல், அடக்கத்தை மேற் கொண்ட அருமை தோன்றுகின்றது. இங்ஙனம் முதுகுடுமியிடம் இயல் பாகவே அமைந்த அடக்கம், வீட்டின்று உணர்ச்சி பெற்றுயரும் விழுமி யோனான் சிறப்பை அவனுக்கு அளித்தது.

தனிச்சிறப்பு

புலவர் முதுகுடுமிப் பெருவழியை மிக ஆராமையுடன்,

வென்றி யெல்லாம் வென்று அகத்து அடக்கி
தண்டா ஈகைத் தகைமான் குடும்

என அழைத்து, அழைத்து, ஆவிதளிர்க்கின்றார். என்றும் இடைவிடாது இரவலர்க்கு ஈந்துவக்கும் இன்பத்தையே, தனது வெற்றிச் செல்வத்தின் விழுமிய பேறாக மதித்துவாழும் முதுகுடுமியைத் “தண்டாரகைத் தகை மாண்குடுமி” எனப்போற்றியுரைக்கின்றார். புலவரின் ஆர்வமும், மகிழ்ச் சியும் எல்லை கடந்துவிட்டன. தனக்கென வாழாத தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த தகை மாண்குடுமி தமிழகத்தில் பல நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பயன்பட வேண்டியவன் என எண்ணிய புலவர்,

வென்றி யெல்லாம் வென்றுகத்தடக்கிய
தண்டா ஈகைத் தகைமான் குடும்
தண்கதீர் மதியம்போலவும் தெறுசுடர்
ஒண்கதீர் ஞாயிறு போலவும்,
மன்னிய பெருமரீ நீலமினையானே

என வாழ்த்துகின்றார். புலவரின் வாழ்த்துரைகள் அவருள்ளத்தில் ஊறி ஊறி எழுகின்றன. ஆர்வத்தை அறிவிக்கின்றது “தகைமான் குடுமி! பெருமநீ தண்கதீர் மதியம் போலவும் தெறுசுடர் ஒண்கதீர் ஞாயிறு

போலவும் நிலைமிசை மன்னிய,” எனவரும் வாழ்த்துரைகளைப் படிக்கப் படிக்க, எம்மையும் அறியாமல் ஓர் உணர்ச்சி எழுகின்றது. எவ்வளவு நிறைமனத்துடன் புலவர், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் நீண்டநாள் வாழ்க்கையை நினைக்கின்றார் என்பதைச் சிந்திக்கும் பொழுது தான் தமிழ் உணர்ந்த நெஞ்சின் தண்ணளியும், சால்பும் புலனாகின்றன.

குடிகளுக்கு நீதி

குடிகளின் நலம் பேணியும், பரிசிலர்க்கு வரிசை அறிந்து கொடுத்தும் அளிபுரிதலால் தண்கதிர் மதியத்தையும், பகைவர்களாகிய இருள் கூட்டங்களைத் தொலைத்துக் குடிகளுக்கு நீதியொளியைப் பரப்பி நிலைபெறுதலால், தெறுக்டர் ஒண்கதிர் ஞாபிற்றையும் முதுகுடுமிப் பெருவழுதியுடன் ஓப்பிட்டுப் புலவர் வாழ்த்துகின்றார். மதியமும் ஞாயிறும் என்றும் உலகில் விளங்கி ஒளிபரப்புகின்ற தன்மைபோல, முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் புகழாகிய ஒளியும் உலகமுள்ளாவும் நிலவுமென்பதே புலவர் கருத்தாகும்.

5 ஆராய்ச்சி முதல்கள்

காரிகிழாரால் பாடப்பட்ட முதுகுடுமிப் பெருவழுதி உதியஞ்சேரல் காலத்தவன் என்பதே ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. உதியஞ்சேரலாதன் பாரத காலத்தில் வாழ்ந்தவன். தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்ட காலத்தில் பாரத காவியத்தை இயற்றிய வியாசமுனிவரால் வடமொழி வேதங்கள் நான்காக வகுக்கப்படவில்லையென்பதே நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாகும். இதனால் இப்பாட்டில் சுட்டப்பட்ட “நான்மறை” என்பது, தமிழ் நான் மறையெனவே தெளிவாகின்றது.

**இறைஞ்சை பெரும நின்சௌன்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏத்துகை எதிரே**

என்பது பாட்டின் பகுதி இதில் சிறந்தநான் மறை எனச் சுட்டியசெயல் சிந்திக்கத்தக்கதாகும். முனிவர் என்பது தூய தமிழ்ச்சொல். உலகப்பற்றை வெறுத்தவர் என்பது கருத்தாகும். முதுகுடுமி ஆற்றிய வேள்விகள், ஊன்பலிகொடாத நெய்மலி ஆவுதி வேள்விகளே என்பது ஆராய்ச்சி முடிபு. முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் புகழுக்கெல்லையாகக் காரிகிழார் குறித்த “ஆனிலை உலகம்” அண்டத்தின் முடிவில் உள்ளதெனச் சிவ தருமோத்திரத்தில் கூறப்படுகின்றது.

6 தினையும் துறையும்

தினை - இப்பாட்டின் தினை, பாடாண்தினை, பாடாண் தினையின் இலக்கணம் முன்னைய கட்டுரைகளில் ஆராய்ந்துபட்டது.

துறை - இப்பாட்டில், செவியறிவுறுத் வாழ்த்தியலும் துறைகளாக அமைந்துள்ளன. இவற்றின் இலக்கணங்கள் “மண்டிணிந்த நிலனும்” எனவரும் பாட்டில் (புறநானூறு 2) ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. “இஃது இவ்வாறு செய்கவென அரசியல் கூறவிற் செவியறிவுறுத், மதியமும் ஞாயிறும் போல மன்னுக்” என்றமையால் வாழ்த்தியலு மாயிற்று எனப் புறநானூற்றின் பழைய உரையாசிரியர் விளக்கங் கூறுகின்றார்.

தினகரன் 25.3.1953 (புதன்)

○○○

பின்குறிப்பு: 4வது கட்டுரையும், 8வது கட்டுரையும் தெளிவாக இல்லை என்பதால் அதை பிரசுரிக்கவில்லை.



3

இலக்கியச் சிந்தனைக் கட்டுரைகள்

1. இலக்கிய உணர்ச்சி

1. உள்ளமும் ஒசையும்

எமது உள்ளத்தின் வெவ்வேறான நிலைமைகள், நாம் அவ்வப்போது எழுப்புகின்ற குரலோசையினால் வெளிப்படுகின்றன. உள்ளத்தில் உவகை நிரம்பிய பொழுது, எழுச்சியும் அவலமும் கலந்த இனிய குரலோசையாற் பேசுகின்றோம். உள்ளத்தில் கவலை நிரம்பிய பொழுது, அவலமுஞ் சோர்வுங் கலந்து அழுகைக் குரலால் பேசுகின்றோம். இவ்வாறே வெகுளி, மருட்டை, அச்சம், நடை, வியப்பு எனும் உணர்ச்சிகள் எமது உள்ளத்தில் தோன்றும் சமயங்களில், அந்தந்த உணர்ச்சிகளுக் கேற்ப குரலோசையாற் பேசுகின்றோம். இன்பதுன்ப உணர்ச்சிகளை ஒசையால் வெளிப்படுத்தும் செயல் உயிர்க்குணமாகும். அறியாத ஒருவர் அவலக்குரலெடுத்து அரற்றும் பொழுது, எம்மை அறியாமலே எமது உள்ளம் அந்த அவலுக்குரலால் தாக்குண்டு நெகிழ்கின்றது. விலங்கினம் பறவையினம் முதலான இயங்கு திணை உயிர்களும் தமது இன்பதுன்ப விளைவுகளை அன்பு கனிந்த ஆர்வக் குரலாலும் அவலம் கலந்த அழுகைக் குரலாலும் அறிவிக்கின்றன. மொழி உணர்ச்சி இல்லாமலே தமது இன்ப துன்பவிளைவுகளை ஒசையால் அறிவிக்கும் இயற்கைத் தொடர்பு, அன்பு கலந்து பாயும் உயிர் உணர்ச்சிப்பண்பாகும். உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்துப்பாயும் பொழுது, கட்டற்ற நிலையில் நின்று எழுகின்ற ஒசை உயிரின் சாயலாக உருப்பெறுகின்றது. எந்த மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களும், இன்பதுன்ப உணர்ச்சிகளால் தாக்குண்டு எழுப்புகின்ற குரவின் ஒசை அவர்கள் பேசுகின்ற மொழியை முன்பின் அறியாதவர் உள்ளத்திலும் அப்படியே உணர்ச்சியைப் பாய்ச்சி வருகின்றது. மொழியின் கட்டுப்பாடு உயிரில் ஊறி எழுந்த உணர்ச்சிக் குரலால் உடைக்கப்படுகின்றது. உயிர் உணர்ச்சி கரை கடந்து ஒலிக்கின்ற பொழுது எழுகின்ற ஒசையில் ஏறிச் சுரக்கும் உயிரின் சாயல் மிக ஆற்றல் நிரம்பியது. குயில் கூவுகின்றபொழுது, கரை கடந்த ஒலிக்கின்ற அதன் குரலால், அக்குயிலின் உயிர் ஆற்றல் கலந்து அவைமோதுகின்றது. குயில் தன்னை மறந்து, தன் உடலின் கட்டுப்பாட்டை வென்ற தனிநிலையில் குரலை எழுப்பிக் கூவுகின்றது. குயிலின் குரலோடு கலந்து ஒலிக்கின்ற அதன் உயிரின்சாயல் எமது உயிர் உணர்ச்சியை நெகிழ்த்து, உம்மை உருக்குகின்றது. குயிலை அறியாமலே குயிலின் குரவின் அதன் ஆற்றல் கூடி ஒலிக்கின்றது. குயிலின் உயிர் உருகி உருகிப் பாய்கின்ற உணர்ச்சிவெள்ளாம் எல்லா

உயிர்களின் உணர்ச்சிகளிலும் புதிய இனிமைப் பண்பைப் பெருக்கி விடுகின்றது.

2. புலவன் குரல் - இலக்கிய நடை

குயிலின் குரலோசை போலவே புலவனின் குரலோசையும் கவிதைகளில் ஒலிக்கின்றது. புலவன் ஆக்கிய பாக்களில் அவனின் உயிர் நிறந்தீட்டப்பட்டிருக்கும். தான் பிறந்ததற்கு முன் நிகழ்ந்த வரலாற்றைப் பாடுகின்ற புலவன், அந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் தனது உயிர் உணர்ச்சி யையும் கலந்து விடுகின்றான். மக்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப்பாடு கின்ற புலவன் தன்னை அறியாமலே அவற்றில் தனது உயிர் சாயலைப் பதித்து விடுகின்றான். பதிந்த உயிர்ச்சாயலே இலக்கியத்தின் உயிராக அமைகின்றது. புலவனின் உயிர்ச்சாயல் பெருக்கெடுத்துப் பாயும் பொழுது தான் உயிர்த்துடிப்பும் உணர்ச்சி வீறும் கவிதைகளில் உருவாகிப் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்கின்றன. தன் உணர்ச்சி இல்லாது, ஒலிப்பதிவுத் தட்டுக்கள் போலப்பழைய வரலாற்றைத் தொடுத் துப்பாடுகின்ற பாக்கள், இறந்து பிறக்கின்ற பிள்ளைகளைப் போல் மறைந்து விடும்.

புலவனின் இயற்கையான உயிர்ச்சாயல் அவனை அறியாமலே அவனால் பாடப்படுகின்ற வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளிற்படிக்கின்றது. புலவனின் உயிர்ப்பண்பு படிந்த கவிதைகள் சாகாத இலக்கியங்களாக நிலவும் தனிச் சிறப்பைப் பெறுகின்றன. ஒரு பாட்டில் அமைந்து விளங்கும் சொல் இன்பம், பொருள், இன்பம், எதுகைமோனைத் தொடையின்பம், அணியின்பம் எனும் இவைகள் எல்லாவற்றிலும் அப்பாட்டோசை நடையிற் கலந்தொலிக்கின்ற புலவனின் குரலே சிறந்ததாகும். பலமக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கொண்ட பெருங்காப்பியத்தைப் பாடுகின்ற புலவனின் உயிர்ப்பண்புகள் அக்காப்பியத்தில் இடம்பெற்ற நாடக மக்கள் (பாத்திரங்கள்) வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் படிந்து நடக்கின்றன. அங்ஙனம் படிந்து கிடக்கின்ற புலவனின் உயிர்ப்பண்புகளை அறிதற்குப் பெரும் துணையாக நின்றுதவும் பெருக்கருவி புலவனின் இலக்கிய நடையெனும் ஒசையோகும். நடை, ஒசை என்பன ஒரு பொருட்டெசாற்கள் இலக்கியப் பாக்களில் அமைந்து ஒலிக்கும் ஒசைநடையே இலக்கிய தீறன் (விமர்சனம்) ஆயும் அறிஞர்களுக்கும் புலவனின் உயிர்ப்பண்புகளை உணர்த்தும் வழிகாட்டியாக நின்று உதவுகின்றது.

3. பெருமிதமும் வியப்பும்

இவ்வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம் இனியிந்த உலகுக்கெல்லாம் மற்றோர் துயர்வண்ணம் உறுவதுண்டோ

யൈവൻഞ്ഞത് തരക്കി പോറിന് മന്മുഖൻഞ്ഞത് തന്നഞ്ഞലേയുൾ
 കൺടേൻ കാല്ലവൻഞ്ഞമുള്ള ഇസ്കുക് കൺടേൻ
 അലൈയുറുവക് കടലുറുവത് താന്നിക്കൈതൻ നീന്നുഡിയസ്ന്ത
 നീലൈയുറുവപ്പ് പ്യവലിയൈ നീയുറുവ നോക്കൈയഗ
 ഉലൈയുറുവക് കണലുമ്പിൽക്കൂട് ടറക്കൈതൻ ഉറമുറുവി
 മലൈയുറുവി മരമുറുവി മന്നഞ്ഞുറുവിര് ഭരാറുവാൻ

ഇപ്പാക്കൻില്, കമ്പൻ വികവാമിത്തിരാക നിന്റു എழുപ്പുകിന്റ കുരല് കേട്കിന്റു. തവ ആർഹല് വാധ്യന്ത വികവാമിത്തിരാക നിന്റു ഇരാമനിൻ വെന്റ്രിം ചെയല്കണക് കമ്പൻ വിംമ്പുകിന്റൊൻ. വികവാമിത്തിരാക നിന്റു വിംമ്പുകിന്റ കുരവില്, പെരുമിതമുമ് വിധപ്പുമ് കലന്തൊവിക്കിന്റൻ. പാക്കൻിന് ഓവ്വോര് അചൈവുകണിലുമ് കമ്പൻിന് ആവി നില്മില് വീംകിന്റു. ആർവമ് പൊങ്കി വളിക്കിന്റു. കമ്പൻ ഇപ്പാക്കണാപ് പാടുമ് പൊമുതു തന്നഞ്ഞതമ്പൈപ്പിട്ടു. വിന്നഞ്ഞുമ് മന്നഞ്ഞുമ് നിരൈന്തുവരവുമ് ഉണ്ണർക്കി ഉറുവാക നിന്റു പാടിനാണോ എന്റു എന്നാത്തക്ക വകയില് പാക്കൻിൻ ഓചൈ നടൈ ഉണ്ണർക്കിയൈ അൻണിക്കൊട്ടുകിന്റു.

ഇവ്വൻഞ്ഞമുള്ള നീകളുടെ വൻഞ്ഞമുള്ള
 ഇന്നിയിന്തു ഉലകുക് കെല്ലവഗം
 ഉധവൻഞ്ഞമുള്ള അന്റീ മർദ്ദോഗർ
 തുയർ വൻഞ്ഞമുള്ള ഉറുവതുണ്ടോ

എനക് കമ്പൻ കേട്കിന്റൊൻ. വികവാമിത്തിരാക കമ്പൻിൻ ഉംബൊണിപ്പില് കലന്തു കമ്പണെന്ത് തൂന്നുകിന്റൊന്നാർ. കമ്പൻ വികവാമിത്തിരാകിന് ഉധിഡരാണിയൈ വാറിയൻിൽ തന്ന ഓണിയാക മാർത്തിത്താണേ, തനി ഓറുവനാക നിന്റു, ഉലകൈക്കൂവി ഉണ്ണരക്കിന്റൊന്നാൻ.

“ഇവ്വൻഞ്ഞമുള്ള നീകളുടെ വൻഞ്ഞമുള്ള” എന്നുമ് ഇരണ്ണു വൻഞ്ഞാക കണാല് തന്ന ഉധിര് വൻഞ്ഞത്തെത്ത് തീട്ടുകിന്റൊൻ. കമ്പൻിൻ ഉധിര് വൻഞ്ഞമുള്ള, ഇവ്വൻഞ്ഞമുള്ള നീകളുടെ വൻഞ്ഞമായ എം ഉധിരിനുമ് പുതിയ പുതിയ ഉണ്ണർക്കി വൻഞ്ഞങ്കണാ ഉറുപ്പബുദ്ധുകിന്റു.

ഇന്നിയിന്തു ഉലകുക് കെല്ലവഗം ഉധവൻഞ്ഞമുള്ള അന്റീ മർദ്ദോഗർ
 തുയർ വൻഞ്ഞമുള്ള ഉറുവതുണ്ടോ

ഉധവൻഞ്ഞമുള്ള നീലവെത് തുയർവൻഞ്ഞമുള്ള അകല, ഉലകൈത് തന്ന ഉധിര് വൻഞ്ഞമായക് കമ്പൻ കാണ്കിന്റൊൻ. വൻഞ്ഞാക് ചൊറ്കൻ കമ്പൻിൻ എന്നാത്ത തൊനിയാല് മലവന്തു പുതിയ എഴില് വീംചിപ് പൊവിക്കിന്റൻ. കമ്പൻ എന്നാത്തുണിന് വളിയേ വൻഞ്ഞാക് ചൊറ്കൻ ഏവല് കേട്കിന്റ വൻഞ്ഞത്തെ

என்னியென்னி இன்பம் அடைவதேயொழிய வேறொன்றும் எம்மால் இயம்ப முடியாது.

“துயர் வண்ணம் உறுவதுண்டோ” என்னுங் குரல் ஓசை, இன்றும் உலகில் நின்று ஒலிப்பது போன்ற உயிர்ச்சாயலுடன் எழுந்து மோதி எம்மை எழுப்புகின்றது.

“உய்வன்னம் அன்றி மற்றோர் துயர்வன்னம்” இவ்வுலகில் இல்லையென்று கூறிக் கம்பனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொள்வோம். விடைபெற்றாலும் கம்பனின் குரல் அடிக்கடி எம்மைக் கேட்கின்றது.

ஷயவண்ணத் தரக்கி போரில்
மழை வண்ணத் தண்ணலேயுன்
கைவண்ணம் அங்கு கண்டேன்
கால் வண்ணம் இங்குக் கண்டேன்

இப்பாட்டடிகளில், கம்பன் தன்னை மறந்து எழுப்புகின்ற பெருமிதக் குரல் கேட்கின்றது. கம்பன் நேரேநின்று, இராமனின் கைவண்ணத்தையுங் கால் வண்ணத்தையுங் கண்டு செல்கின்றான்; இராமனுக்குச் சொல்வது போல், உலகுக்குச் சொல்கின்றான். மைவண்ணத் தரக்கியையும், மழை வண்ணத் தண்ணலையும், தன் கருத்துவண்ணத்தால் வேறுபட்ட இரு வண்ணங்களாக மாற்றி, எமக்குக் காட்டுகின்றான். மழை வண்ணமும், மை வண்ணமும், உய்வன்னமும், துயர்வன்னமுமாய்க் கம்பன் உயிர் வண்ணத்திற் பதிந்துவிட்டன. இங்ஙனம் ஒரு வண்ணத்தை இருவண்ணங்களாக மாற்றியொரு புதுவண்ணந் தீட்டி அதில் தன் உயிர் வண்ணத்தையும் கலந்து உலகு உய்யும் வண்ணம் உரைத்த கம்பனின் உள்ளும் ஓசை வண்ணமாய் பாட்டில் உலாவுகின்றது.

மைவண்ணம் வெறும் இருண்ட கருநிறம். மழை வண்ணம் குளிர்ந்த கொழுங் கருநிறம். விழை பயன் கருதாது மோதியவர்க்கு உதவும் மழை போல, உலகுயிர்களைப் புரக்கும் வண்மையாளாக இராமனைக் கம்பன் என்னுகின்றான். என்னிய எண்ணம் தன் உள்ளொளியாய் மாறிய வண்ணத்தை, மழை வண்ணத் தண்ணலாகக் கண்டமழைத்துக் கம்பன் கனிகின்றான்.

கைவண்ணம் அங்கு கண்டேன்
கால் வண்ணம் இங்கு கண்டேன்

எனவரும் அடிகளைப் படித்துப் படித்து, ஆவி தளிர்ப்பதே அன்றி வேறென்ன செய்யலாம். கைவண்ணத்தையும், கால் வண்ணத்தையும்,

அங்கும் இங்கும் கண்ட கம்பனின் உள்ளாம், எங்கெங்கெல்லாம் சென்று உலாவுகின்றதோ, அங்கங்கெல்லாம் நாங்களும் கூடச் செல்வது போன்ற தன்மறதியைப் பாட்டோசை தருகின்றது. “இவ்வண்ணம்” என்ற முதலை உடைய இப்பாட்டை எழுத்தறியாதவரும், கேள்வி வாயிலாக அறிந்து, அதன் ஒசையால் அள்ளப்பட்டவர்களாய் என்றும் பாடி மகிழ்வார்கள். கம்பனை மறந்து நாங்களே இப்பாட்டைப் பாடினோம் என்ற உரிமை உணர்ச்சியுடன் நாள்தோறும் இப்பாட்டைப் பாடிப் பாடிச் சுவைக்கின் ரோம். இப்பாட்டில் கம்பன் குடியிருக்கின்றான். பாட்டை உடலாகச் கொண்டு கம்பனின் உயிர் ஒசையாக நின்று எம்மை ஏவல் கொள்கின்றது.

அலையுருவக் கடலுருவத்
தாண்டகை தன் நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை
நீயுருவ நோக்கையா

இப்பாட்டடிகளில் கம்பனின் உயிருருவி ஓலி உருவாய் நின்று, அலைமேலலையாய் மோதுகின்றது. கம்பனின் உள்ளொளி ஒன்றுக்கு நூறு நூறு ஆகப்பெருகிப் பெருகிச் சுரக்கின்ற கவிதைப் பண்பு இப்பாட்டடிகளில் கதிர் வீசுகின்றது. “அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகை” என்று இராமனை அறிமுகஞ் செய்கின்ற குரவில் தோன்றுகின்ற பெருமித நடைக்கீடான் ஒசை எழுச்சியை எங்கும் கேட்க முடியாது. கம்பனின் பெருமிதமான உள்ளப்பொலிவை எடுத்துக்காட்ட இதனிலும் விஞ்சிய ஒசைமிடுக்குடைய செய்யுள் இராமாயணத்தில் இல்லையென்றே கூறலாம். இராமனின் கருமை நிறம் கம்பனின் கருத்தில் தோய்ந்து எடுக்கின்ற புதிய கோலங்கள் பலவற்றினும் “அலையுருவக் கடலுருவம்” மிகச் சிறந்ததாகும்.

“அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகை” என்று படிக்கப் படிக்கக் கலையுருவிற் கம்பன் எமக்குக் காட்சி அளிக்கின்றான் என்ற எண்ணமே எழுகின்றது.

ஆண்டகை தன்நீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை
நீ உருள நோக்கையா

நீண்டுயர்ந்த நிலையுருவம் புயவலியை என்ற தொடரைப் பாடு கின்ற பொழுது கம்பனின் புயங்களை கம்பனை அறியாமலே நீண்டு யர்ந்துவிட்டன வென்றே நினைக்க வேண்டும். “நீயுருவ நோக்கையா” என்ற தொடரைப் படிக்கும் பொழுது நாங்களே இராமனை நேரிற்

காண்கின்றோம். புயத்துக்கு நிலையுருவங் கொடுத்த கம்பன், வீரத்தை வழிபாடு புரிகின்றான். கம்பன் உள்ளாம் வெறும் கவியுள்ளமல்ல. வீரக் கவிதை விளையும் உள்ளாம் அவையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகையைப் படைத்த உள்ளாம் நிலையுருவப் புயவலியைக் கண்டு கவிதை பாடும் உள்ளாம்.

உலையுருவக் கணலுயிழ் கண்
தாடகை தன் உரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவீ
மண்ணுருவிற் ரெராருவங்

இதில் கம்பன் மிகப் பெருமித்ததுடன் உலாவித் திரிகின்றான். ஒருவானி உரமுருவி, மலையுருவி, மரமுருவி, மண்ணுருவிச் சென்ற தென், இராமனின் வில்லாற்றலைச் சொல்வி மகிழ்கின்றான் கம்பன். உருவம், உருவியெனுமிரு சொற்களும் கம்பன் கவிதை உள்ளத்தில் இடம்பெற்ற சிறப்பால் எமது கருத்தை உருவி உருவிப் பாய்ந்து கம்பனின் உருவத்தை எமக்குக் காட்டுகின்றன. விசைபூட்டிய பாணம் போலப் புலவனின் உயிர் நிறந் தீட்டப்பட்ட சொற்கள் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தை உருவிப் பாய்கின்றன.

அவையுருவக் கடல் நிலையுருவப்புயம்
உலையுருவக் கணல் உரமுருவி மலையுருவி
மரமுருவி மண்ணுருவி நீயுருவ நோக்கு

எனுந் தொடர்கள் கம்பன் கண்ட புதிய ஆக்கங்கள் உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டானால், வாக்கினிலே ஓலியுண்டாகும். மேலே காட்டிய செய்யுட்களில் அமைந்துள்ள ஒசையினால் கம்பனின் உள்ளத்தைக் கண்டோம். இலக்கிய நடையே புலவனின் உயிர் என்ற உண்மையை, ஆராய்ந்து தெளியும் நெறியால் இலக்கிய நயப்பு எமக்கு உளவாகும்.

ஸமநாடு 1.12.63

○○○

2. சைவ சமயத்தாரின் தனிப் பெரும் பொக்கிசம்

**சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணத்தின் சிறப்பு
யெப்யடியார் அருள்வாழ்வை சிந்தரிக்கும் அற்புதக் காவியாவியம்**

சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணம் சைவ சமயத்தின் செல்வம்.

சிவனருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி மலர்ந்த மெய்அடியார்களின் அருள்வாழ்வை எமக்கு அறிவிக்கும் அரும்பெரும் கற்பகதரு.

சைவத் தமிழ் உலகிற் சிவனருளே கண்ணாக்கொண்டு வாழ்ந்து யர்ந்த அறுபத்துமூன்று சிவனடியார்களின் வரலாற்றை சேக்கிழார் பெருமான் மிகக்சிறப்பாகப் பெரிய புராணத்தில் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றார்.

பெரிய புராணத்தின் அமைப்பு முறையும் அதனை ஆக்கி அருளிய சேக்கிழாரின் தெய்வப்புலமையும் சைவத்தமிழ் மரபையே தழுவி விளங்குகின்றன. பெரிய புராணம் சைவத்தமிழ் முதனாலாகும். சைவத்தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த வரலாற்றையே பெரிய புராண ஆசிரியர் விரித்துரைக்கின்றார். நம்பியாரூர் என்றுந் தம்பிரான் தோழர் என்றும், பாராட்டப் படுகின்ற சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் அருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில், குறிப்பிடப்பட்ட அடியார்களின் வரலாற்றை முறைப்படுத்தித் தக்க சான்றுகளுடன் சேக்கிழார் சாற்றியிருக்கின்றார்.

திருத்தொண்டத் தொகையைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சுந்தரமூர்த்தி அடிகளின் திருவுள்ளத்தின் பொலிவை - தன்னலமற்ற தவப்பெரும் பண்பைச் - செந்தமிழ்ச் சிவ உலகமே அன்றி, எல்லா உலகமும் வரவேற்கின்றது. அடிகள், “எல்லா மக்களும் சிவனருளிற்கலந்து வாழவேண்டும். சிவ நெறிக் கொள்கை உலகம் முழுவதும் பரவவேண்டும். சிவ நெறி காட்டுந் தெய்வக் கொள்கை எல்லோர்க்கும் பொதுவானது” என்ற உயர்நோக்குடையவர்கள். “அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்” எனச் சுந்தர மூர்த்தி அடிகள் திருவாய்மலர்ந்த அருட்குரல், நிறைந்த அன்போடு உலக மக்களை அறைக்கவி அழைக்கின்றது. செந்தமிழ்ச் சிவ உலகத்தில் உள்ள அடியார்களுக்கு மட்டும் அடியேன் எனக்கூறுவதோடுமையாது, எங்கெங்கு சிவ நெறிக் கொள்கையுடையவர்கள் வாழ்கின்றார்களோ - வாழ்ந்தார்களோ - வாழ்வோர்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் சுந்தரமூர்த்தியடிகள் தமது பணிவை - வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றார். வாழ்க்கையில் ஏற்படுகின்ற இன்பதுன்பங்களினால், அறிவுமயங்கி, அறத்தை மறந்து, வாழும் நிலையில் நீங்கினவர்களாய், வறுமைப்பினியால் தம் மனச்சான்றுக்கு மாறான செயல்களில்

ஈடுபட்டுளையும் சிறுமையில்லாதவர்களாய், செல்வப் பெருக்கினால், அல்லது, கல்விப் பெருக்கினால் தம்மை மறந்து நடக்கும் தற்பெருமையில்லாதவர்களாய் - எல்லார்க்கும் பணிகின்றவர்களாய், எந்த நாட்டில் எவர்கள் இருந்தாலும், அவர்களெல்லோரும் சிவநெறிக் கொள்கையுடையவர்கள் - சைவவாழ்வு வாழ்கின்றவர்கள் எனச் சிவஞான சித்தியார் செப்புகின்றது.

வாழ்வெனும் மையல்விட்டு வறுமை
யங்கிறுமை தப்பி
தாழ்வெனும் தன்மையே஗டு
சைவமாஞ்சமயங்காரும்
ஊழ் பெறவரீது

இந்த ஊழைப்பெற்றவர்கள் உயர் சிவநெறியைத் தழுவியர்களே யாவர் என்ற உண்மையையே சுந்தரமூர்த்தியடிகள் அருளிய திருப்பாட்டு வலியுறுத்துகின்றது.

சிவநெறிக் கொள்கையைத் தழுவிய தொண்டர்கள் எந்திலையில் இருந்தாலும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் மன்னிய சீர்ச் சிவனடியை மறவாத வாய்மையைக் காப்பாற்றி வாழும் மாண்புடையவர்கள், தன்னல மற்றவர்கள். சிவனைப் பாட்டினாற்பாடிப்பரவுதல், சிவன் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருக்கோவில்களை மெழுகுதல், கோவில் வீதிகளை அழுக செய்தல், சிவபணி விடைகளைச் செய்தல், முதலிய திருப்பணிகளை ஆற்றி மகிழ்பவர்கள். தாம் செய்கின்ற தொழில்களை விடுத்தும் மனைவி மக்களை வெறுத்தும் சிவனடியைச் சேரவேண்டும் என்ற போலிக் கொள்கையை அவர்கள் வாழ்விற் காணமுடியாது. மீன் பிடித்தல், ஆடை வெளுத்தல், மட்பாண்டம் விணைதல், வேளாண்மை செய்தல், இசை பாடல், பூமாலை கட்டுதல், போர் புரிதல், அரசாஞ்சுதல், அமைச்சியல் தாங்கல் முதலான பல தொழில்களையும் இல்லறத்தில் வீற்றிருந்தே ஆற்றிச் சிவனருளைப் பேணுஞ் சிறப்புடையவர்கள். இல்லறமாகிய நல்லறத்தைச் சிறந்த வாழ்க்கைத் துணைவியுடன் சேர்ந்து, ஆற்றுகின்ற செயலினாலேயே சிவனடிப் பேற்றையும் அடையலாம் என்ற மேலான அறப்பண்பை - அழியாத வாய்மையை - நிலைநாட்டியவர்கள்.

பெரிய புராணத்தில் கூறப்படுகின்ற வரலாறுகள் எல்லாம் உண்மை வரலாறுகள் - வாழ்ந்துயர்ந்த அன்பர்களின் வரலாறுகள். ஓவ்வொரு அடியார்களின் ஊர், தொழில், மரபு அவர்களுடைய இல்லங்கள் இருந்த இடங்கள் எல்லாம் இன்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியினால் நாம் அறியக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. அவர்களின் வரலாறுகள் எம்மைச் சிவனருளிற்

கலக்கும் திருநெறிக்கு. ஆற்றுப்படுத்துகின்றன. உலகியல் வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டே இறைவனாடியில், சேரும் பெருநெறியை - இன்ப நெறியை - எய்தலாமென்ற உண்மையைப் பெரிய புராணத்திற் பேசப் படும் தொண்டர் வரலாறுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. சிவத்தொண்டு. வாழ்வை மங்கலமாக்கும். உலகியலைத் திருநெறியாக மாற்றும். உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் திருவருளின் உரிமையாக சிறந்து விளங்கும். இந்தச் சிவநெறிவாழ்வின் மங்கல முரசாகப் பெரியபூராணம் திகழ்கின்றது.

இவ்வகைப் பெரும் சிறப்புவாய்ந்த பெரிய புராணத்தை அருளிய சேக்கிழார் பெருமான், அப்புராணத்திற் சொல்லப்படுகின்ற தொண்டர் வரலாற்றின் உண்மைகளை வித்திட்டு விளைவு செய்யும் சிவப்பண்ணையாகத் திருக்கூட்டச் சிறப்பை அமைத்திருக்கின்றார். திருக்கூட்டச் சிறப்புப் பெரிய புராணத்தின் பொருட்கரு நிரம்பிய களஞ்சியம். பெரிய புராணத்திற் சொல்லப்படுகின்ற திருவருள் நலம்வாய்ந்த சிவனாடியார் வரலாற்றின் இலக்கணமாகத் திருக்கூட்டச் சிறப்பைச் சொல்லலாம். பெரிய புராணமென்னும் பெருங்காப்பியத்தின் பாவிகமாகவே திருக்கூட்டச் சிறப்பைச் சேக்கிழார் அருளியிருக்கின்றார்; காப்பியம் முழுவதிலும் உள்ள ஒவ்வொரு அடியார்கள் வரலாற்றிலும் திருக்கூட்டச் சிறப்பில் சொல்லப்படுகின்ற பொருள்மரபு நிழல் இடுக்கின்றது. பொதுவாக எல்லா அடியார்களிடத்திலும் தவறாது நிலவுவேண்டிய உயர்ந்த திருவருட்பன்னுகளைத் திருக்கூட்டச் சிறப்பில் சேக்கிழார் சொல்கின்றார்.

திருவாரூரித் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவனாடியார் திருக்கூட்டத்தைச் சேக்கிழார் எமது கண்முன் கொண்டு வருகின்றார். சேக்கிழாரடிகளின் உள்ளம் சிவனாடியார் திருக்கூட்டச் சிறப்பில் ஊறித் திளைத்துவிட்டது. சிவனாடியார்கள் திருக்கூட்டத்தில் அவர்கள் திருமேனியிற் பூசியுள்ள திருநீற்றின் ஒளி வீசுகின்றது. அவர்கள் சிவபெருமானைப் போற்றி இசைக்கின்ற திருவைந்தெழுத்தின் ஒலி கேட்கின்றது. அடியார்களின் அகமும் புறமும் அழகுடன் பொலிகின்ற தூய்மை தங்கி ஆட்சி புரிகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்கிய சேக்கிழாராடிகள்,

அரந்தை தீர்க்கும் அடியவர் மேனிமேல்
நீந்த நீற்றெராளீயால் நீறை தூய்மையால்
புந்த ஜந்தெழுத்தேஒசை பெரிலிதலால்
பரந்த ஆயிரம் பாற்கடல் பேரால்வது

எனப்பாடி எம்மை மகிழ்விக்கின்றார். வெண்மை, தூய்மை, ஒசை மூன்றும் விளங்குகின்ற அடியார் கூட்டத்தை ஆயிரம் திருப்பாற் கடல்களாகச் சேக்கிழார் அருளிய திறன் பாராட்டற்குரியது. நஞ்சையும் அமிழ்தையும்

பாற்கடல் விருப்பு வெறுப்பின்றித் தன்னிடத்தில் தாங்கினாற்போலச் சிவனடியார்களும் நன்மை, தீமையிரண்டினையும் ஒன்றாக மதிக்கும் உளத்தின்மை வாய்ந்தவர்கள் என்பதே சேக்கிழார் கருத்தாகும். திரு நீற்றின் வென்னிறம்போல், திருப்பாற் கடலும் வென்மையாக விளங்குகின்றது. அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தில் நிலவுந் தூய்மைபோல் திருப்பாற் கடலும் நல்ல தெளிவாக அழுக்கின்றியிருக்கின்றது. சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தில் திருவைந் தெழுத்தோதுகின்ற ஒசையைப் போல், திருப்பாற் கடலின் அலைகள் மோதுகின்ற ஒசை கேட்கின்றது. இப்பொதுத் தன்மை களால் திருப்பாற்கடலும் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தைப்போல் சேக்கிழார் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது.

இத்திருக்கூட்டத்தில் இருந்த சிவனடியார்கள், அழுக்கில்லாத மனம் அமைந்தவர்கள்: அருள் வாழ்வை மேற்கொண்டவர்கள்; அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத பெருமை வாய்ந்தவர்கள் என்பதைச் சேக்கிழார்:

மாசிலாத மணீதீகழ் மேனீமேற்
பூச நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்
தேசினால் எத்தீசையும் விளக்கினார்
பேசவெண்ணைப் பெருமை பிறஸ்கினார்

எனுந் திருப்பாட்டால் இயம்புகின்றார். இதில் சிவனடியார்களின் உள்ளாம் கள்ளமில்லாதது என்ற உண்மையைச் சேக்கிழார் சொல்லியவகை மிகப்போற்றற்குரியது. எல்லோரும் விளங்கத்தக்கதாகவும் பொருள் நிரம்பியதுமான சொற்களால் “பூசநீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்” எனச் சிவனடியார்களின் உள்ளச் சிறப்பை அவர்கள் பூசகின்ற திருநீற்றுடன் ஒப்ப மதிக்க வேண்டும் என்ற உண்மை முடிவையும் சேக்கிழார் உரைக்கின்றார். உள்ளத்தில் கள்ளம் இல்லாதவர்கள் வாழ்வு அருள் நிறைந்தது. திருவருட் சாயல் வீசும் திருவுடையது. அவர்களின் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. கற்பனைக் கடந்த சோதியுடன் கலந்த வர்களின் பெருமையும் கற்பனை கடந்ததாகவே இருக்கும். இதனைச் சேக்கிழார் எமக்குத் தெளிய உணர்த்துகின்றார்.

இனிச்சிவனருள் வாழ்வில் தோய்ந்து செம்மாந்த சிவனடியார்கள் அஞ்சாமை நிரம்பிய அறவாழ்க்கை உடையவர்கள். உண்மைக்கு மாறான செயல்களை உயிர்போகினும் ஆற்றாத உறுதியுடையவர்கள். உலகமே அழியினும் இறைவன் திருவடியை மறவாத அன்புடையவர்கள். காற்றையும் மழையையும், வெயிலையும் தாங்கியசையாது நிற்கும் மலை போன்ற பெருங்குணம் பொருந்தியவர்கள். இவர்களின் மாண்பையே

பெரிய புராணம் போற்றியுரைக்கின்றது. சேக்கிழாரடிகள் திருவுள்ளத்தில் உயிர்த்தோய்வுபெற்ற சிவத்தொண்டர்களின் வீர வாழ்வே பெரியபுராணப் பெரும் காப்பியமாக உருப்பெற்றது. தொண்டர்சீர் பாடுவதில் வல்ல சேக்கிழார் தொண்டர்கள் வீரத்தைச் சொல்லுகின்ற உணர்ச்சிக் குரலைக் கேளுங்கள்:

புதமைந்து நிலையிற் கலங்கினும்
 மாதோர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
 ஒதுக்காதல் உறைப்பின் நூறு நீண்றார்
 கோதிலாத ஞனப்பெருங் குண்றார்

என்பது பாட்டு. இதனைப் படிக்கும் பொழுது, நிறைந்த உயிர் அன்பின் உறைப்பினால் உரம்படைத்த தொண்டர்களின் வீரப்பண்பு எம்மையும் மாற்றி அமைக்கின்ற மாண்பை உணர்கின்றோம். ஒதுகாதல் உறைப்பின் வழிநின்றார் என்ற அடியில் சிவனடிப் பேரன்பின் வழிப்பட்ட தொண்டர்களின் தன்மறதியைச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். சிவபெருமான் மேல் வைத்த அன்பொன்றினையே கடைப்பிடித்து நிற்கின்ற அன்பார்களுக்கு எங்கும் திருவருட் காட்சியே தோன்றும். அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்குகின்ற மெய்யடியார்கள் நிலையில்லாத மாற்றங்களைக் கண்டு நெஞ்சழிந்து வருந்த மாட்டார்கள். சிவனருட்கே தம்மை முற்றும் ஓப்புவித்த சிவத் தொண்டர்கள் தம்மை மறந்தவர்கள். உயிர்ப் பண்பு மாறிச் சிவப்பண்பு பெற்றவர்கள். அவர்களின் வீரம் ஒதுகாதல் உறைப்பின் நெறியிலேயே உயிராற்றல் கனிந்து ஒங்கும் ஒளியுடையது.

இனிச் சிவனருள் வீறுபெற்றவர்களின் செல்வம் உலகச் செல்வத்தைப் போன்றதல்ல. உலகியல் வழக்கில் செல்வரெனப் போற்றப்படுகின்றவர்களுக்கும், திருவருள் வழக்கிற் செல்வரெனப் போற்றப்படுகின்றவர்களுக்கும், வேறுபாடுகள் பல. உலகியற் செல்வர்கள் தன்னலமுடையவர்கள் - விருப்பு வெறுப்புடையவர்கள். அறநெறியை அழித்தும் செல்வத்தைத் தேடுவார்கள். அருள்நெறிச் செல்வர்கள், தன்னலமற்றவர்கள்; அறத்தையே ஆவியினும் மேலாக மதிப்பவர்கள்; ஒட்டையும் பொன்னையும் ஒன்றாகவே கருதும் உள்ளாம் உடையவர்கள். அன்பும் ஆர்வமும் பெருகப்பெருக அருள் வள்ளலாகிய சிவபெருமானைக் கும்பிடுகின்ற வாழ்க்கையைப் சிவனடிப்பேராகிய வீட்டின்பத்தினும் உயர்ந்த இன்பமாக என்னி மகிழ்கின்றவர்கள். சேக்கிழார் பெருமான் உள்ளத்தில் சிவனடியார்களின் உள்ளத்திரு - திருவருட்செல்வம். அப்படியே பெருக்கெடுத்து வழிவதுபோன்ற உயிர்த்துடிப்பை - உணர்ச்சி அலையை அவர்பாடிய பாட்டைப் படித்துணர்ந்து வகைகொள்ளுங்கள்:

கேடும் ஆக்கமும் கெட்டதிருவினார்
லூம் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அண்பீர் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்

என்பது பாட்டு.

இப்பாட்டில் சேக்கிழார் பெருமானின் உயிரே உருகி ஓடுவது போன்ற உளக்குமுறலையும் அருட்செறிவையும் அறிகின்றோம். “கேடும் ஆக்கமும் கெட்டத் திருவினார்” என்ற அடியில் சிவப்பண்பு மருவிய உயிரின் ஆற்றல் - சிவன்தியார்களின் வீரம் அப்படியே எம் உயிரிற் கலந்துவிடுகின்றது. இன்பத்தை ஆர்வமுடன் வரவேற்ற மக்கள் துன்பத் தையும் ஆர்வமுடன் வரவேற்கமாட்டார்கள். சிவன்தியார்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஓன்றாகவே தோன்றும். அவர்கள் “இன்பமே எந்நாளூந் துன்பமில்லை” என்ற கொள்கையுடையவர்கள்.

சிவபெருமானின் புகழைப் பாடிப் பாடிக் கசிந்துருகும் இன்பமே அவர்கள் உயிரைத் தளிர்ப்பிக்கும் அமிழ்தத்துளி - “ஆனந்தத் தேன்”. ஓவ்வொரு கண்ணிமைப் பொழுதும் பெருகிபெருகிச் சரக்கின்ற அன்பி னால் இறைவன் திருவடிகளைக் கும்பிடும் பொழுது. அடியார்கள் அடைகின்ற இன்பத்தைத் - திருவருள நெறியைக் “கூடும் அன்பினிற் கும்பிடவே அன்றி. வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்ற அடிகளாற் சேக்கிழார் பெருமான் பாடி மகிழ்ச்சின்றார். இந்த அன்புத்திரு - தம்மை முற்றும் சிவனருளிலேயே செலுத்திய சிவவீறு - அளவிடற்கரிய ஆற்றல் வாய்ந்தது.

திருநாவுக்கரசு அடிகள் “நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ் சோம்” எனப் பாடிய வெற்றிக்குரவின் நிலைக்களன் சிவனருட் செல்வத் தாற் கருக் கொண்ட விறலேயாகும். இந்த விறலையே “வீடும்வேண்டா விறல்” எனச் சேக்கிழார்டிகள் பாராட்டுகின்றார்.

இங்ஙனம் வீடும் வேண்டாவிறல் படைத்த தொண்டர்களின் - ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குகின்ற தொண்டர்களின் வீரக்கோலத்தைத் - திருவருட் போர்க்கோலத்தைக் கேளுங்கள். அவர்கள் அணிந்திருக்கின்ற மாலை சிவமணி - உருத்திராக்கம். அவர்கள் உடுத்திருக்கின்ற ஆடை கந்தைத்துணி. அவர்கள் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைபெறுகின்ற எண்ணாஞ் சிவத்தொண்டு. அவர்களின் அன்பு - ஈர அன்பு - எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கமுள்ள நெஞ்சு, ஒருவகையான துன்பமும் அவருக்கில்லை. இப்பண்பாடுகள் நிறைந்த சிவன்தியார்களின் வீரத்தைப் போற்றிப் பெருங்காப்பியஞ் செய்யப் புகுந்த சேக்கிழார்டிகள்.

ஆரக்கண்டிகை ஆடையுங் கந்தையே
 பரம் ஈசன் பணியல் தொன்றிலார்
 ஸர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
 வீரம் என்னால் விளம்புந்தகையதோ

என விளம்புகின்றார்.

உலகியல் நீங்கி அருளியல்வாய்ந்த அன்பர்களின் போர்க் கோலத்தைப் பாடிய பெருமை சேக்கிழாருக்கேயுரிய தனிச்சிறப்பாகும். கண்டிகை அணிந்து கந்தை கட்டிய தொண்டர்களின் வீரம் பாடமுடியாத வீரம். மணிமுடி தாங்கி உலகானும் மன்னவன் வாழ்க்கையைப் பாராட்டி மாபெருங் காப்பியங்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. அக்காப்பியங்களின் போக்குகள் எவராலும் எளிதிற் பின்பற்றக்கூடியன. தொண்டர் சீர்பாடிய சேக்கிழாரின் காப்பியம் தனிப்போக்குடையது. மன்னவன் வாழ்வைத் துரும்பென மதிக்கும் இன்னருள் வீரர்களைப் பாடுஞ்செயல் மிக அருமையானது. இனித்த அனபுப் பணியை ஆற்றி என்றும் நிலையான சிவனடிப் பேரின்பத்தையடைந்து வீற்றிருக்கும் அடியார்களின் வீரம் என்னால் விளம்புந்தகையதோ எனச் சேக்கிழார் பெருமான் திருவருட் செல்வரு வகைக் கேட்கின்றார். ஸர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார் என்ற அடியில் சிவனடியார்களின் சிறந்த பண்பாடு நிழவிடுகின்றது. ஈசன் எந்தை இணையடி நிழவில் தங்கி என்றும் இனப் மெய்துகின்ற தொண்டர்கள் பெருமையைச் செந்தமிழ்ச் சிவநெறி உலகம் உய்யத் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடுமாறு தூண்டிய திருக்கூட்டச் சிறப்பைச் சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராண நூன்முகத்துக் காவியப்பன்பாக அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார்.

சந்தரமூர்த்தியடிகளைத் திருத்தொண்டத் தொகையருளுமாறு வழிப்படுத்திய திருக்கூட்டம் செந்தமிழ்ச் சிவஉலகினை வீட்டுலகிற்கு வழிப்படுத்துகின்ற பெரிய புராணத்தை அளித்துவிட்டது.

இந்த மாதவர் கூட்டத்தை எழ்பிரங்
 அந்தமில் புகழ் ஆலால் சுந்தரன்
 சுந்தரத் தீருத் தொண்டத்தொகைத் தழிழ்
 வந்து பாடிய வண்ணம் உரைசெய்வாம்

எனப் பாடிச் சேக்கிழார் பெருமான் திருக்கூட்டச் சிறப்பை நிறைக்கின்றார்.

தினகரன் 19.11.1950 (ஞாயிறு)

○○○

3. உலகாண்ட தமிழ் உயரிய பண்பாடுகள் உயிருடன் நிலவும் நூல்

**எக்காலத்தும் என்னாட்டுக்கும் ஏற்ற கருத்துக்கள் சேரிந்த தமிழ் யறை
வள்ளுவர் அருளிய திருக்குறளின் தனிப்பெரும் யாண்பு**

திருக்குறள் தமிழின் தனிப்பெரும் நூல். உலகாண்ட தமிழ் மக்களின் உயர்ந்த பண்பாடுகள் எல்லாம் உயிருடன் நிலவுகின்ற உண்மை நூல்.

வாழ்ந்துயர்ந்த மக்களின் அறிவை, வாழ்க்கை நிலையை, தன்னல மற்ற தகைமையை, அரசியல் அமைப்பை, அறநெறிப் பண்பை, ஆண்மைத் திறனை எல்லாம் அப்படியே எடுத்துக்காட்டி, அறிவுடையுடைய ஆர்வமுறச் செய்கின்ற அமைப்புடன் பொலிந்து விளங்கும் அரும்பெரும் நூல்.

தன்னாட்சி பெற்று வாழ்ந்த தமிழினின் பண்பாடுகள் எல்லாம் எந்நாட்டவரும் வரவேற்கும் ஏற்றம் வாய்ந்தவை என்ற சிறப்பைத் திருக்குறள் தெளிவுபடுத்திவிட்டது. திருக்குறளில் செப்பப்படுகின்ற கருத்துக்களெல்லாம் உலகைப் பொதுக் கருத்துக்கள், கால வெள்ளத்தில் அன்றூப்படாது நிலை பெறும் கருத்துக்கள்.

உலகத்தார் உள்ளுவின்ற தெள்ளிய கருத்துக்களை எல்லாம் உள்ளமும் உயிருமினிக்க இனிக்க அள்ளி சுருக்கமும், பொருட் பெருக்கமும் கொண்ட சிறிய சொற்களால் திருக்குறளை இயற்றிய திருவள்ளு வரைப் படைத்துதலிய சூழ்நிலை தமிழன் பண்பாட்டின் தாயகமே என காணும்பொழுது, தமிழன் நிலைபுத் தொழில் விரித்துப் பொலிகின்றது. உயிராற்றல் களிந்து உலகை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றது.

**வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வரன் புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு**

என மார்பு தட்டி வீரமுழக்கம் செய்யும் வல்லமைப் பாட்டை வழங்கு கின்றது.

இன்று உலக முழுதும் வள்ளுவரின் கருத்து வரவேற்கப்படுகின்றது. வள்ளுவர் கொண்ட தெய்வக் கொள்கை உலகின் பொது உடைமையாகும். கட்டற்ற அன்பு நிலையில் கனிந்தொளிரும் கடவுட் பண்பை வள்ளுவர் காட்டுகின்றார். விருப்பும் வெறுப்புமில்லாத விரிந்த அன்பு நிலையைக் கடவுட் காட்சியாகக் கண்டவர் வள்ளுவர்,

**வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடிசேர்ந்தாற்கு
யங்கு மிடும்பையில்**

என்ற குறளில் வள்ளுவர் செப்பிய கடவுட் பண்புகள் விளங்குகின்றன.

வள்ளுவர் கண்ட கடவுள் வாழ்க்கையில் இருந்து வாழ்ந்துணர்ந்தது வாய்மையேயாகும். தன்னலமற்ற பெருவாழ்வு வாழ்க்கையைத் தாங்க வேண்டும்.

அந்த வாழ்வு, வாழ்ந்து வாழ்ந்து உலகை வாழ்விக்கின்றவன்தான் வாழ்முடியும்.

**வையத்தில் வாழ்வாஸ்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்**

என்ற குறளால் அந்த வாழ்வின் நிலையை வள்ளுவர் எமக்குக் காட்டுகின்றார். வாழ்ந்து தெய்வமாகவேண்டும். வாழ்க்கை தான் தெய்வம். வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து நுகர்ந்த பேற்றின் வளர் நிலை - தன்னலமற்ற நிலை - தெய்வச் சாயல் பெறுகின்றது. அத்தெய்வம் வையத்தில் வாழ்ந்தே வானத்தில் வாழும் தெய்வமாய் மதிக்கப்படுகின்றது. வையத்தை வாழ் வித்து வாழ்ந்த மாண்பால் வானத்துத் தெய்வத்தோடு ஒப்ப மதிப்பைப் பெறுகின்ற தெய்வத்தைத்தான் வள்ளுவர் வாழ்த்துகின்றார்.

வாழுகின்ற மக்கள் வாழ்க்கையிலேயே தெய்வச் சாயல் மருவ வேண்டும். வாழ்க்கையிலேயே தெய்வச் சாயல் மருவ வாழ்க்கையை நடத்துகின்ற மக்கள், வள்ளுவர் குறளை ஆக்கமுன்னர் தமிழ் நாட்டில் அவ்வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்கள். வள்ளுவர் அத்தமிழரின் வாழ்க்கை யைக் கண்டு தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை, தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல உலகத்திற்கே உரிமைப்படுத்துகின்றார்.

இந்தப் பெரிய வாழ்வை - தனக்கென வாழாத வாழ்வை, அன்புதான் அலர்த்துகின்றது. அன்பில்லாத வாழ்வில் உயர்ந்த அறப் பண்புகள் தழைக்காது. அன்பு இல்லதவர் எல்லா இன்பங்களையும் தமக்கே உரிமைப் படுத்துவர். பிறர்க்கு வரும் துன்பம் கண்டு மனமுருகார். அன்புள்ளவர்கள் தங்கள் உடம்பையும் பிறருக்காக உதவுவர். பிறர் துன்பம் கண்டு மனம் பொறார். வள்ளுவர் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கண்ட உண்மை இதுதான்.

**அன்பிலாம் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையர்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு**

வள்ளுவர் அன்பில்லாத வாழ்க்கையை அழித்தற்குப் பெரும் புரட்சி செய்கின்றார். வள்ளுவரின் வாழ்க்கைப் புரட்சி - அன்புப் போர்ப் புரட்சி -

தமிழ்நாட்டில் எழுந்து உலகத்தையே மாற்றிப் படைக்கின்றது. ஒருவனின் அறிவு அவன் பிறந்த நாட்டிற்கே உரியதல்ல? அவன் வாழ்வுக்கு மட்டுமே உரியதல்ல! உலகத்திற்கே உரியதாக வேண்டும் - உலக மக்கள் எல்லோர்க்கும் பயன்படவேண்டும் என்ற அகலமான கொள்கையை வள்ளுவர் உள்ளத்தில் வித்திட்ட விளைவு செய்த பெருமை தமிழ்நாட்டிற்கே உரியதாகும். தமிழ்நாட்டில் எழுந்த இந்தக் கொள்கை மானிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது என வள்ளுவர் குரவில் கலந்தொலிகின்ற எழிற்சி, வாழ்க்கைப் போரின் மறுமலர்ச்சிக் களத்தை வையம் எல்லாம் வகுக்கின்றது. ஒரு மகனின் அறிவை உலகத்திற்கு உரித்தாக்கும் குரல், அறிவுடை மகனைத் தமிழ் நாட்டோர் உலகத்திற்கு ஈன்றளிக்கவேண்டும் என்ற குரல், தெய்வச் சாயலில் கலந்த திருந்திய வாழ்க்கைச் செவ்வியைத் தெரிவிக்கின்றது.

**தமிழ்ர்றம் மக்கள் அறிவுடைய மானிலத்து
மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனிது**

என்னும் திருக்குறளைப் படித்துணருங்கள். உணர்ந்து உணர்ந்து உவகை கொள்ளுங்கள். இந்தத் திருக்குறளில் மானிலத்து மன்னுயிர்க்கெல்லா மினிது என வரும் தொடரில் வள்ளுவர் உயிரில் ஊறி அவர் உணர்ச்சியிற் கலந்த எழுந்த ஆற்றல் - தெய்வச் சாயல் மருவிய அன்புக் குரல் அப்படியே ஓலித்து எங்கள் உயிர் உணர்ச்சியிற் கலந்து ஒன்றாகிவிடு கின்ற ஓர் எழிலை உணர்கிறோம். இந்த எழில் - இந்த உயிர் உணர்ச்சி யோடு கலந்த தெய்வச் சாயல் தமிழராகிய எமக்கு மட்டும் உள்ளதல்ல உலகிற்குரியது.

உலகிற்காக வாழ்ந்து வாழ்ந்து மகிழ்கின்றவன் செல்வம் முற்றும் மற்றவர்க்கே பயனாகின்றது. ஒருவன் வாழ்வு முழுதும் மற்றவர்க்குப் பயன்படும் நிலைமைதான், வாழ்ந்து வாழ்ந்து தெய்வச் சாயல் மருவிய வளர்நிலை, அந்த நிலையில் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் உலகிற்கே பயன்படுகின்றன. உயிராற்றல் தன்னலமற்ற வாழ்வென்னும் பெரும் கடவிற் கலந்து, மறைந்து விடுகிறது. உலகில் வாழும் உயிர்களின் உண்மை உணர்ச்சியில், ஒருவனின் வாழ்வு உருப்பெற்ற நிலைதான், வள்ளுவர் திருக்குறளில் காட்டும் தெய்வ நிலையாகும். உலக மக்களின் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம்தானும் கலந்து தன்னலச்சாயல் எள்ளளவுமில்லாத தெய்வ நிலையை அடைந்த ஒருவன், வள்ளுவர் உள்ளத்தில் வீற்றி ருக்கும் தெய்வமாகின்றான். அத்தெய்வத்தின் உருவத்தை வள்ளுவர் எமது மனக்கண்முன் தோற்றுவிக்கின்றார்.

பிறர் வருத்தத்தைத் தீர்க்க மருந்தாக உதவும் மரம் தன்னுடைய இலையும், தளிரும், பூவும், காயும், பட்டையும், வேருமாகிய உறுப்புக்கள் முழுதும் ஒன்றும் தப்பாமல் தன்னையே பிறன் துன்பத்தை நீக்குதற்காக பிறன் நலத்திற்காக முற்றும் ஒப்படைத்தாற் போல வள்ளுவர் கண்ட - வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தெய்வமாய் மதிக்கப் பெற்ற தெய்வம், தன்னை முற்றும் பிறர் நன்மைக்காகவே ஒப்படைக்கின்றது. இந்தத் தெய்வத்தின் சாயல் முழுவதையும் உலகில் வாழும் ஒவ்வொருவரிடத் திலும் காண வள்ளுவர் விரும்புகின்றார். அந்தத் தெய்வச் சாயல் எந் நாளும் உலகில் நிலவுவேண்டும் என்ற ஒரே உணர்ச்சிதான் திருக்குறளை இயற்றுமாறு வள்ளுவரைத் தூண்டியது. தான் விரும்பிய தெய்வத்தை, வாழ்ந்து உலகிற்குப் பயன்பட்ட மனிதனை,

மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்லும்
பெருந்தகை யான் கண்படின்

என்ற குறளில் “பெருந்தகையான்” எனக் கூறி எமக்கறிவிக்கின்றார். வள்ளுவர் கண்ட பெருந்தகையான் - வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படுவான்.

அன்பின் கனிந்த நிலையினையே வள்ளுவர் தெய்வமெனக் கொள்கின்றார். அன்பில்லாத வாழ்வில் இன்பமில்லை. அன்பில்லாதவன் உயிரோடு வாழ்ந்தாலும் அவன் வாழ்வு மலர்ச்சியடையாது. அன்புதான், தெய்வச்சாயலைத் தழுவுகின்ற உணர்வை உயிரிற் பதிக்கின்றது. உயர்ந்த பண்பாடுகளொன்றும் பயிர்களை வளர்க்கின்ற அமிழ்த வெள்ளமாக அன்பு நிலவுகின்றது. அன்பே அறத்தின் குழந்தை. அருளின் உயிர்க்கரு. அன்பில்லாத உள்ளம், கொடிய பாலை நிலம், அன்பில்லாதவனின் வாழ்வு கொடிய பாலை நிலத்தில் தளிர்க்கின்ற வற்றல் மரம்போல வாடி மாய்ந்து விடும் - வலிமையான கற்பார்கள் உள்ள பாலை நிலத்தில், தளிர்த்த மரம் நிலைபெறாது கருகி மடிவது போலவே அன்பில்லாதவனின் உயிர் வாழ்க்கையும் அரைநொடிப் பொழுதில் அழிந்துவிடும். அறிவுடைய உலகம் அன்பில்லாதவனின் வாழ்வை மதியாது. அன்பு அரும்பி அலராத வாழ்வில், அன்பின் பிழிவான அருட்கருவில் தங்கி வளருந் தெய்வக் கொள்கை மருவாது. தெய்வக் கொள்கை மருவ வாழ்கின்ற வாழ்வே அன்பு வாழ்வு - என்றும் இன்பத்தைத் தருகின்ற வாழ்வு. அன்பில்லாத வாழ்வை வள்ளுவர் வெறுக்கின்றார்.

தினகரன் 10.12.1950 (ஞாயிறு)

○○○

4. இளங்கோவின் இலக்கிய மாந்தர்

சிலப்பதிகாரம் குடிமக்கள் காப்பியம்.

இளங்கோவடிகள் வானத்தில் இருந்து இலக்கிய மாந்தர் (பாத்திரங்) களை மண்ணுலகிற்கு அழையாத புலவர்.

கொடுத்த அளவுக்குச் சட்டை தைப்பது போலப் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்தைப் பார்த்து, அதற்கேற்பப் பாத்திரங்களை அமைக்கும் மரபை இளங்கோவடிகள் ஈசக் கொண்டிலர்.

அவர் மக்கள் பாத்திரங்களையே தமது காப்பியத்தின் தலைமக்க ளாகக் கொண்டார்.

மன்னர்களைத் தன்னிகரில்லாத் தனிப்பெருந் தலைவர்களாக நிலை நாட்டிப் புலவர்கள் பெரும் காப்பியம் இயற்றினார்கள். மன்னர் குலத் துறவியாகிய இளங்கோவடிகள் குடிமக்களையே தலைமக்களாகக் கொண்டு காப்பியம் இயற்றினார்.

காப்பியக் கரு

கண்ணகியின் காற்சிலம்புகள் இரண்டும், இளங்கோவடிகளின் காப்பியக் கருவாக அமைந்தில. ஒரு சிலம்பில், தெறித்த பரல்தான் இளங்கோவின் காப்பியக் கருவாக அமைந்தது. உடைந்த சிலம்பில் தெறித் துருண்ட ஒரு பரலைத் துணையாகக் கொண்டு, உலகம் உள்ளளவும் நிலவுக்கூடிய உயர்ந்த காப்பியத்தை இளங்கோவடிகள் உதவினார். சிறந்த புலவனுக்குச் சிறிய பொருளும் பெரிய கொள்கையைத் தோற்றுவிக்க உதவுகின்றது. பாத்திரத்தைப் படைக்கும் உரிமை புலவனின் ஆற்றலுக்கே உரியது. புலவனைக் கட்டாயப்படுத்திப் பாத்திர இலக்கணத்துள் கட்டுப் படுத்த முடியாது. விழுந்த தலைமயிரைக் கொண்டு மேலான கருத்தைத் திருவள்ளுவர் ஒப்புகின்றார். ஒருவரும் பொருட்படுத்தாத பொருள், வள்ளுவரின் உள்ளத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

தலையின் இழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்

நிலையின் இழிந்தக் கடை

என்பது குறள். மயிர் தலையில் இருக்கும் பொழுது, பூச்சுட்டி நறுவிரை பூசிப் பேணப்படுகின்றது. தலையைவிட்டு வீழ்ந்தவுடன் எச்சில் முழுக் காட்டிக் குப்பையில் வீசப்படுகின்றது. மக்கள் தமது பண்பைப் பேணி வாழ்ந்தால் போற்றப்படுவார். தமது பண்பை இழிந்துவிடுவார்களே ஆனால் இகழப்படுவார். இந்த உண்மையை விளக்க வள்ளுவர்க்குத் துணையாகக் கிடைத்த பொருள் தலையின் இழிந்த மயிரே ஆகும். கருவி மிக இழிந்தது.

அதனால் வள்ளுவர் எமக்குக் கூறிய பொருள் மிகமிக உயர்ந்தது. பொருளின் உயரவும் தாழ்வும் புலவளைக் கட்டுப்படுத்தாது. புலவனின் உயர்ந்த உள்ளாம் அப்பொருளைப் பயன்படுத்தும் நெறியே அவனை எமக்குக் காட்டுகின்றது. வள்ளுவர் விழுந்த தலைமயிர் ஒன்றைக் கொண்டு மேலான கருத்தை அளித்தார். இளங்கோ, காற்சிலம்பில் இருந்து தெறித்த ஒரு பரலைக் கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தை அளித்தார். கண்ணகி காவியம் என்றோ கோவலன் காவியம் என்கிறா பெயர் கொடுக்காமல், சிலப்பதிகாரம், எனப்பெயர் கொடுத்த இளங்கோவின் உள்ளத்தை ஆய்ந்து தெளிதல் அறிஞர் கடனாகும்.

கண்ணகியின் கடமை

கண்ணகியின் கடமை உணர்ச்சி பெண்மை உலகின் சிறப்பை மலர்த்துகின்றது. கள்வன் என்ற பெயருடன் கோவலன் இறந்துவிட்டான். கோவலனைக் கொன்றவன் முடிமன்னன். முடிமன்னன் முறை மறந்து செய்த படுகொலையை எண்ண எண்ணக் கண்ணகியின் உள்ளாம் கனலாக எரிகின்றது. தன் காற்சிலம்பைக் கொண்டு விற்கச் சென்ற கணவனைக் கள்வனெனக் கொன்ற செயல் கண்ணகியை வருத்தியது. கணவன் இறந்த வருத்தத்திலும், களவன் என்ற வகையிடன் இறந்தானே என்ற கவலைதான் கண்ணகியைக் கொல்லாமல் கொல்கின்றது. மதுரைமாநகர் கண்ணகிக்குப் புதியது. அந்நகரில் அவளின் கவலையைக் கேட்பார் ஒருவரும் இல்லை. மன்னவன் விட்ட தவறை எடுத்துக்கூறி, அறத்தை நிலைநாட்டும் ஆண்மையாளர் ஒருவராதல் மதுரை நகரில் வாழ்ந்திலர். இந்நிலையில் கண்ணகி அறக்கடவுளை அழைத்து முறையிடுகின்றாள்.

நறைமலை வியன்மார்பின்
 நண்பனை இழுந்தேங்கீத்
 துறைபல தீறம் முழுகீத்
 துயர் உறுமகளீரைப் பேரவ்
 மற்றொடு தீரீயுங்கோல்
 மன்னவன் தவறிஞைப்ப
 அறமெனும் மடவேங்ய
 நரன் அவலங் கொண்டழிவலே஗

என அறத்தெய்வத்தை அழைத்துக் கூறுகின்றாள். அறத்தெய்வம் கண்ணகியின் ஆவியிற் கலந்து ஆணையிடுகின்றது. பாண்டியன் கண்ணகியின் முன் ஆவி விடுத்தான். கற்புக் கோலத்தின் முன் மறம் அழிந்தது. மதுரை மாநகரில் உள்ள தீயமக்களைத் தேடித்தேடி அறத்தீ எரிக்கின்றது. அறத்

தெய்வத்தின் அழிப்பு ஆற்றலுடன் கலந்த கண்ணகி தீக்கடவுளை ஏவுகின் றாள்.

பங்ப்பங் அறவேர்
பசு பத்தீனிப் பெண்டிர்
முத்தோர் குழலி யெனு
மிலரைக் கைவிட்டுத்
தீத்தீருத்தோர் பக்கமே
சேர் கெண்று காய்த்தீய
பெருற்றூரடி ஏவப்
புகையழல் மண்டிற்றே
நுற்றேரான் கூடல் நகர்

கண்ணகியின் தாய்மைப் பண்பு அறத்தீயுடன் கலந்து நின்ற நேரத் திலும் அருள் சூக்கின்றது. அறத்தீ கண்ணகியின் ஆணைப்படியே மதுரை மாநகரில் உள்ள தீயவர்களைத் தீயால் எரித்தழித்தல் பழந்தமிழகத்தில் நிலவிய அறப்பண்பாகும். புறத்திணையில், போர் அறத்தில், போற்றப் படும் துறைகளில் எரிபரந்தெடுத்தலும் ஓர் துறையாக அமைந்துள்ளது. தீயபகைவர் நாட்டை எரியுட்டி அழித்தலில் முடியுடை முவேந்தர்களும் ஈடுபட்ட செய்திகள் பல புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. கண்ணகி பாண்டியன் இறந்த பின்பு, பாண்டி நாட்டில் உள்ள தீயவர்களையும் எரித்தழித்த செயல் அறமாகும்.

என்பி வதனை வெயில் பேரவக் காயுமே
அன்பி வதனை அறம்

என்பது குறள். அறம் தீயவரை எரித்தது. கண்ணகியின் கற்பாற்றல் அறக் கடவுளையும் ஏவல் கொண்டது.

சீதையும் தீயிட எண்ணுகின்றாள்

தெய்வப் பாத்திரமாகிய சீதையும் தீயினால் உலகத்தை எரிக்க எண்ணுகின்றாள். கண்ணகிக்குத் தன் கணவன் கள்வன் என்ற வசையுடன் இறந்த மறுவைப் போக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. சீதையின் கணவன் தன்னிகரில்லாத் தனித்தலைவன். நான்மறைகளும் அமரர்களும் ஏவல்கேட்கும் முழுமுதற் கடவுள் - திருமால். இராமன் பெரியவீரன். அவனின் வில் தனது சிறையை மீட்கும் என்ற துணிவு சீதைக்குண்டு. இராமனைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்புச் சீதைக்கேற்ப இல்லை. கண்ணகிக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடி சீதைக்கு நேர்ந்தால், அவள் உலகத் தையே எரியுட்டிருப்பாள். கண்ணகியைப் போலத் தீத்திறத்தார் பக்கமே

தீயை ஏவக்கூடச் சீதை சிந்திக்க மாட்டாள். கண்ணகியிலும் பார்க்கச் சீதையைத் தீழுட்டும் செயலில் உயர்ந்தவளாகவே கம்பர் காட்டுகின்றார்.

அல்லல் மக்கள்
இலங்கைய தன்று இவ்
எல்லை ரீத்த
உலகஸ்கங்கள் யாவுமேர்
சொல்லினால் சடுவேன் அது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு
மரசன்று வீசினேன்

என்பது சீதையின் வீரக்குரல். அரக்கர் வாழ்கின்ற இலங்கையை மட்டு மல்ல. இந்த உலகங்கள் யாவையும் ஒரு சொல்லால் எரித்துவிடுவேன். எனது சிறந்த தலைவனின் வில் வீரத்துக்குக் குற்றம் ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் பொறுத்தேன் எனக் கூறுகின்றாள் சீதை.

மதுரை மாநகரில் உள்ள தீயவர்களையே சுட்ட கண்ணகியினும் சுட எண்ணிய சீதையின் குரல் மிக அச்சத்தைத் தருகின்றது. இலங்கையில் உள்ள அரக்கரை எரிப்பதுடன் நில்லாது உலகத்தையே எரிக்க எண்ணு கின்றாள் சீதை. இளங்கோவடிகளின் கண்ணகி அல்லறபட்டுச் சினம் மிகுகின்ற நேரத்திலும் அருளை மறக்கவில்லை - நல்லவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்ய நினைக்கவே இல்லை. தீத்திறத்தாரிடமே தீயை ஏவுகின் றாள். கம்பரின் சீதை அல்லல் வர முன்னமே - தன் தலைவனாகிய இராமன் ஆற்றல் நிரம்பியவனாய் இருக்கும் பொழுதே உலகம் அனைத்தையும் எரிக்க எண்ணுகின்றாள். இளங்கோவின் கண்ணகியையும் கம்பனின் சீதையையும் காவியக் கண் கொண்டு காணுங்கள். மக்கள் பாத்திரம் அருளை மறக்கவில்லை. தெய்வப் பாத்திரம் அருளை மறக்கின்றது. அருளை மறந்து மக்கள் பாத்திரம் வாழாது. தெய்வப்பாத்திரம் அருளை மறந்தாலும் வாழும். தெய்வத்தின் ஏவலைப் புலவன் கேட்கின்றான்.

பிறர் நெஞ்சுபுகாத பேர் அறக் கற்பு

கண்ணகியைக் கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாகப் போற்றினார்கள். கண்ணகி கற்பில் மிகச் சிறந்தவள். கண்ணகி பிறர் நெஞ்சுபுகாதவள். தன் கணவனால் அன்றிப் பிற ஆடவரால் விரும்பப்படாதவள். மற்றைய பெரும் காப்பியங்களில் படைத்துக் கூறப்படுகின்ற தன்னிகரில் லாத தலைவிமார்களெல்லாம் தம் கணவரை ஒழிந்த பிற ஆடவர்களால் விரும்பப்படுகின்றார்கள். சீதை இராவனனால் விரும்பப்பட்டாள். திரெளாபதி, கண்ணன் திரியோதனன் சயத்திரதன், கீசகன் எனும் பலராலும்

விரும்பப்பட்டாள். கண்ணகி தன் கணவனைலேயே விரும்பப்பட்ட தூய கற்புத் தெய்வம். கண்ணகிக்குக் கோவில் எடுத்து வழிபட்ட காரணம். அவளின் தூய கற்போயாகும்.

கண்ணகியின் தாய்மைப் பண்பு

கண்ணகி தன் கணவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்த காலத்தில் இழந்த பயன்களை எடுத்துரைக்கின்றாள். இல்லறத்தில் கணவனுடன் வீற்றிருந்து ஆற்றவேண்டிய சிறந்த அறங்களை ஆற்றவில்லையே என்ற கவலை அவளை வாட்டுகின்றது.

அறவேர்க் களீத்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவேர்க் கெதிர்தலும் தெரவேர்க் கிறப்பின்
விருந்ததீர் கேள்வும் மறந்த என்னை

எனக் கண்ணகி கோவலனுக்குக் கூறுகின்றாள். கணவனைப் பிரிந்ததினால் இன்பத்தை இழந்தேன் என்று கண்ணகி கூறவில்லை. மக்கட் பேற்றை இழந்தேன் என்றும் கூறவில்லை. அறவோரை ஆதரித்துக் காப்பாற்ற வில்லையே, அந்தணரைப் போற்றி ஆதரிக்கவில்லையே, துறவோரை வரவேற்று மகிழ்வில்லையே எனக் கண்ணகி கவலையுறுகின்றாள். அறவோர் இல்லறத்தார்க்கு அறநெறிகளை அறிவுறுத்துகின்றவர்கள். அந்தணர் அருள் வாழ்வையுடையவராய் இல்லறத்தார்க்கு அன்பு நெறியை அளிக்கின்றவர்கள். துறவோர், தம் நலத்தைத் துறந்து கலை ஆக்கப் பணிகள் புரிந்து, இல்லறத்தாரை ஆக்குகின்றவர்கள். இம்முத்திறத்தாரும் இல்லறத்தாருடன் என்றும் சேர்ந்து வாழும் இயல்புடையவர்கள். இவர்களுக்கு, உண்டி, உடை முதலானவற்றை ஈந்து ஆதரிக்கவேண்டிய பொறுப்பு இல்லறத்தார்க்கே உரியதாகும்.

இல்லறவர்கள் என்பான்
இயல்புடைய யழவர்க்கும்
நல்லாற்றில் நின்ற துணை

எனவரும் குறளில் குறிக்கப்படுகின்ற இயல்புடைய மூவரும் அறவோர், அந்தணர், துறவோர் எனும் மூவர்களையுமே என்பது என் கருத்தாகும். அறிஞரின் ஆய்வுக்குத் தருகின்றேன்.

விருந்து எதிர்கோடல்

அறவோர், அந்தணர், துறவோர் எனும் இயல்புடைய மூவரையும் ஆதரியாது. விட்ட கவலையிலும், விருந்தோம்பாத கவலை கண்ணகியின் உயிரை உருக்குகின்றது. பரம்பரை பரம்பரையாக விருந்தோம்பி மலர்ந்த குடியில் பிறந்தும், இல்லற வாழ்வில் இருந்தும், விருந்தோம்புகின்ற

பெருவாழ்வை நான் மறந்துவிட்டேனே எனக் கண்ணகி கண்ணீர் வடித்துரைக்கின்றாள். கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த காலத்திலும் பார்க்கப் பிரிந்து வாழ்ந்த காலமே கண்ணகி வாழ்வில் நீண்டது. இனி எப்பொழுது இந்த அறத்தைச் செய்யப்போகின்றேன் எனக் கண்ணகி ஏங்குகின்றாள். கண்ணகியின் ஆர்வத்தைத் தமிழகத்துத் தாய்மார்கள் இன்றும் புரந்து வருகின்றார்கள்.

மாதவியின் மாண்பு

கணிகையர் குலத்து மாதவி கற்புச் செல்வியாகக் காட்சியளிக்கின் றாள். கலைவாழ்வு கனிந்த மாதவியின் அழகு கோவலனைக் கவர்ந்தது. மாதவி மறுவில்லாதவள். கோவலன் இறந்தவுடன் துறவு பூண்ட செய் லொன்றே மாதவியின் மாண்பை நிலைநாட்டுகின்றது. தன் மகள் மனிமேகலையைத் துறவு வாழ்வில் ஈடுபடுத்திய செயலும் மாதவியின் சிறப்பை விளக்குகின்றது மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட செய்திகள் அவளின் மாசுமறுவற்ற பெண்மை நலத்தை அப்படியே தெளிவாக்குகின்றது.

அடிகள் முன்னர் யானடி வீழ்ற்தேன்
 வடியாய்க் கிளவி மனஸ்கௌஸ் வேண்டும்
 குரவர் பணி யன்றியும் குலப்பிறப் பாட்டியோடு
 இரவிடைக் கழிதற்கு என்பிழைப் பறியாது
 கையறு நெஞ்சுசுவ் கடிதல் வண்டும்
 பெராய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி

என்பது மாதவி எழுதிய கடிதம். இக்கடிதத்தில் மாதவி, கண்ணகியைக் குலப்பிறப்பாட்டியெனக் கூறுகின்றாள். ஒரு கணிகை, தன்னை விரும்பிய தலைவனின் மனைவியைப் போற்றி உரைக்கின்ற செயல் எந்தக் காவியத்திலும் காணமுடியாது. இதுவுமன்றிக் கண்ணகி ஓரிடத்தில் ஆதல் மாதவியின் பெயரைத்தானும் கூறிலள். தன் கணவனை மயக்கிப் பிரித்த மாதவியைக் கண்ணகி கருத்திலும் என்னாத செயல் ஆராய்தற்குரியது. மாதவி வஞ்சனை உள்ள நெஞ்சினளாயின் கண்ணகியால் இகழப்பட்டி ருப்பாள். மாதவி எழுதிய கடிதத்தைக் கோவலன் அப்படியேதான் தனது பெற்றோர்க்கு எழுதிய கடிதமாகக் கருதிப் பெற்றோருக்கு அனுப்புகின்ற செயல் மிக மேலானது. மாதவியின் கடிதத்தில் நிரம்பிய பொருட்கருவும் நாகரிகமும் அவளின் தூய உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது. கோவலன் கண்ணகியுடன் இரவில் நாட்டைவிட்டுச் செல்லுதற்குக் காரணம் தான் அல்ல என்பதைக் மாதவி உலகுக்கு முறையிடுகின்றான்.

இரவிடைக் கழிதற்கு என்பிழைப் பறியாது

என்னும் மாதவியின் குரல் எங்களைத் தீர்ப்புக் கேட்கின்றது. மாதவி எம்மை நீதி கேட்கின்ற இந்தக் குரல்,

தாரம் மற்றொருவன் கொளத் தன்கையில்
பரா வெஞ்சிலை வீரம் பழிப்பதே
நேரு யன்று மறைந்து நீராயுதன்
மாஸ்பில் எய்யவேர வில்லிகல் வல்லதே

என வாலி இராமனைக் கேட்கின்ற குரலுடன் ஒத்தொலிக்கின்றது.

கோவலன்

கோவலன் குற்றமுடைய தலைவனாகவே பலர்க்குங் காட்சியளிக்கின்றான். இளங்கோவடிகள் அவனின் குற்றங்களைத் தமது புலமை உலையில் ஏற்றிக் காய்ச்சுக்கின்றார். மாடல் மறையோன் கூற்றில் வைத்துக் கோவலன் வீரம், ஈகை முதலான குணங்களைப் பாராட்டுகின்றார். கம்பனது தெய்வப் பாத்திரமாகிய இராமனின் குற்றத்தை கம்பன் தான் சொல்ல அஞ்சி வேறு பாத்திரங்களின் வாயால் கூறுகின்றான். இராமன் கண்ணிப் போரில் பெருங்கிழவியாகிய தாடகையைக் கொன்றசெயல் கம்பனுள் எத்தைத் தொட்டுவிட்டது. தமிழ் மரபை உணர்ந்த கம்பன் பெண்ணைக் கொன்ற இராமனை இகழ எண்ணுகின்றான். இராமனில் வெறுப்புக் கொண்ட கூனியின் கூற்றாகத் தன் கொள்கையைக் கம்பன் கூறுகின்றான்.

ஆடவர் நகையுற ஆண்மை மாசுறத்
தாடகையனும் பெரும் தையலங்படக்
கோடிய வரீசிலை இராமன்

என்பது கூனியின் குரல். பாட்டின் ஓசையே கம்பனின் உள்ளத்தை எமக்குக் காட்டுகின்றது. இளங்கோவடிகள் கோவலனின் குற்றத்தை அவன் வாயா லேயே கூறவைக்கின்றார். குற்றத்தைச் செய்தவன் தான் செய்தது குற்ற மென்பதை உணர்ந்து வருந்துவானாயின், அவன்போற்றத்தக்கவன். கோவலன் தான் செய்த குற்றங்களை எண்ணி எண்ணி வருந்துகின்றான். கவுந்தியடிகளின் அறவுரைகளும், கண்ணகியின் கற்புக்களிந்த அன்புள்ளாமும் கோவலனைப் புதுக்கிவிட்டன. கோவலன் திருந்திய தலைவனாகக் காட்சியளிக்கின்றான். கண்ணகியின் காற் சிலம்புகளில் ஒன்றைக் கோவலன் கையிற்கொடுக்கும் பொழுது இளங்கோவடிகள் அவனைத் தூய தலை வனாகவே எமக்குக் காட்டுகின்றார். கோவலன் கண்ணகிக்குக் கூறுகின்றான்:

மையீ ரோதியை வருகிகனப் பொருந்திக்
 கல்லதர் அத்தும் கடக்க யாவதும்
 வல்லுன கொல்லோ மட்டுதெமெல் வடிவெயன
 வெழுமுனை அரும் சும் பேரதற் கிரஸ்கி
 எழுமது குரவர் என்னுற்றனர் கொல்
 மாயம் கொல்லோ வல்லினை கொல்லோ
 யானுளைப் கலஸ்கி யாவதும் அறியேன்
 வறுமெருமி ஆளரோடு வம்பப் பரத்தரோடு
 குறுமெருமி கோட்டி நெடுநகை புக்குப்
 பொச்சாப் புண்டு பொருஞ்சை யாளர்
 நுச்சக் கொன்றேற்கு நன்னெறி யுன்டோ
 இருமது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்
 சிறுமதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையுஞ் செய்தேன்

இக்கூற்றுக்களால் கோவலன் திருந்தித் தன் குற்றத்தைத் தானே
 உணர்ந்து கொண்டாடென்பதை அறிகின்றோம். திருந்திய கோவலன்
 சிறந்த பாத்திரமாகக் காட்சியளிக்கின்றான்.

தினகரன் 9.5.1954 (ஞாயிறு)

○○○

5. உயர்ந்த பண்பாடுகளின் உயிர் ஓவியமே இலக்கியம்

உள்ளத்தில் உணர்ச்சி அலைகளை ஏழுப்பித் தன்மறதி நல்கும் இன்பக்கலை
அறத்தை நிலைநாட்டி, அறிவை விரிவாக்கி இதயத்தை உருக்கும்
நிறுவுடைத்து

இலக்கியம் மக்கள் வரலாற்றுக் காலந்தொடக்கம் வளர்ந்து வருகின்ற ஓர் இன்பக்கலை.

மக்களின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை உயிர் ஓவியமாகப் புனைந்து காட்டுந் திறனே இலக்கியத்தின் நிலைபேராகும். நிலை பேரான இலக்கியம், காலவெள்ளத்தில் அள்ளுப்பட்டழியாத சிறந்த கொள்கைகளைத் தாங்கிய இலக்கியம், உயிர் ஆற்றல் கனிந்தோங்கும்.

இலக்கியப் புலவன், புது உலகப் படைப்பாளன். அவன் உள்ளத்தில் திரையிடுகின்ற அறச்சாயல், ஒழுங்குபட்ட எழில்பெற்று, வெளித்தோன்றும் பொழுது. ஒசையமைபும் மெய்ப்பாடும் பொருந்தி, மக்கள் உள்ளத்தில் உணர்ச்சி அலைகளை ஏழுப்பும்.

மலையின் உச்சியில் நின்று இறங்கி வருகின்ற, தெளிந்த நீர்ப் பெருக்கின் பெருமித நடைபோலப் படிக்கின்றவர் உயிரில் ஓர் புதிய விறுவிறுப்பை உண்டாக்கும். புலவனின், உயிர்நிறந்தீடிய ஒவ்வொரு சொல்லும் விசைகூட்டிய அம்புபோல விரைந்து, படிக்கின்றவர் உள்ளத்தை ஊடுருவிப்பாயும். படிக்கின்றவனும் பாடியபுலவனாகவே மாறிவிடுவான். பாடிய புலவனின் உள்ளமும் படிக்கின்ற அறிஞரினின் உள்ளமும் ஒன்றையொன்று தழுவிப் புணர்ந்து, புணர்ந்து, பிரிவின்றிக் கலந்து, ஈற்றில் ஒன்றினுள்ளேயொன்று மறைந்துவிடுகின்றது.

இங்ஙனஞ் சிறந்த புலவனின் இலக்கியம், படிக்கின்றவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளக்கொண்டு, அவர்களைத் தன் கோலமாக்குங் குணத்தையே, இலக்கிய அறிஞர்கள், “தன்மறதியை ஏழுப்பல்” எனச் சாற்றுகின்றார்கள் புலவன் என்ன கருத்தை யெண்ணிப்பாடனானோ, அதே கருத்தைப் படிக்கின்றவனும் அப்படியே உணர்ந்து சுவைக்கும் பொழுதுதான் தன் மறதிப்பண்பு தலைமைதாங்குகின்றது. இலக்கியங் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியன் உள்ளம், உணர்ந்துனர்ந்து சுவைக்கின்ற இலக்கிய இன்பம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து, பாடங்கேட்கின்ற மாணவர்கள் உள்ளத்தில் மோதவேண்டும். புலவன் பாட்டில் நாட்டிய கருத்தை, ஆசிரியரும் மாணவர் களும் கலந்து, அள்ளிப் பருகுகின்ற ஆர்வத்தால் தம்மை மறந்து நிற்கும்

நிலைமையே இலக்கிய நயப்பாகும். ஆசிரியன் இலக்கியத்தின் வெளியே நின்று அவைப்படும் பொழுது, மாணவர்கள் அருவருப்படைவார்கள் - இலக்கியத்தில் வெறுப்புக் கொள்வார்கள். இலக்கிய நலத்தை, இனிக்க இனிக்கச் சுவைத்து, இன்ப எழுச்சி கொண்ட, ஆசிரியன் முன்னிலையில் உள்ள மாணவர்கள், இலக்கிய நலத்தை மிக எளிதாக உணர்ந்து, இன்பம் அடைவார்கள். உயிர் உணர்வில், ஊற்றெழுந்த உண்மை ஒளியே, இலக்கியத்தை மலர்த்தி எழில்பெருக்குகின்றது. உண்மையான கொள்கையைத் தாங்கி உருப்பெருகின்ற இலக்கியமே, உலகம் உள்ளனவும் உயிருடன் வாழும். புலவன் எழுப்புகின்ற குரவில் அறம்புரக்கப்படுகின்ற மேலான கொள்கையைத் தாங்கி விளங்கும்; இலக்கியம் புதுப்பிறப்பெடுக்கும்.

அரக்கரோர் அழிவு செய்தால்
அங்கதற் காக வேறோர்
குரங்கீனத் தரசைக் கொல்ல
மனுநூறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கமெங் குகுத்தாய் என்பால்
எப்பிழை கண்டாய் அப்பா
பரக்கழி விதுறீ புண்டாற்
குகழையார் பரிக்கற் பாலார்

என வாலி இராமனைக் கேட்கின்றான். ஒருவர் செய்த பழிக்காக வேறொரு வரின் ஆவியைப் போக்குதல் அறமாகுமா? என எண்ணியவுடன், வாலியின் உள்ளங் கொதிக்கின்றது. அரக்கர் தலைவன், இராமனுடைய தேவியைக் கவர்ந்ததற்காகக், குரங்கீனத்தின் வேந்தனாகிய தன்னை, இராமன் கொல்லப்புரிந்த கொடுஞ்செயலை, வீரமற்ற பேடிச்செயலை, வாலி எள்ளி நகையாடுகின்றான். மன்னர்க்குரிய மனுநீதியில், இத்தகைய கொடுஞ்செயல்கள் அருஞ்செயல்களென அறையப்படுகின்றதா என அறத்தொடு கலந்த ஆண்மைக் குரலெழுப்பி அலறுகின்றான். “வேறோர் குரங்கீனத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ” என்ற குரவில் - அறத்தின் ஆற்றல் அலைமோதுகின்ற குரவில் - வாலியின் உள்ளத் துடிப்புப் பொங்கி வழிகின்றது. உயிர்துடித்து ஏங்குகின்றது. “உண்டோ” என்ற சொல்லின் ஒலி எவ்வளவு உணர்ச்சியை எழுப்புகின்றது. வாலி நேரில், நின்று எம்முடன் முறையிடுவது போன்ற ஓர் அதிர்ச்சி, எமது உள்ளத்தையுந் தொடுகின்றது. இந்தப்பாட்டில் சொல்லப்படுகின்ற கருத்து மிகப்பழையதாக இருந்தாலும், கம்பர் அந்தப் பழங்கருத்தில் தமது உயிர் நிறத்தைத் தீட்டிப் படைத்திருக்கின்றார். இராமனையே வழிபடு தெய்வ மாகப் போற்றி இராமாயணத்தைப் பாடத்தொடங்கிய கம்பர், அறந்திரிந்த

இடத்தில் இராமனை மறந்துவிட்டார். இராமனின் தெய்வப் பண்புகளைல் வாம் தமிழ்நாட்டுப் பேரறிஞராகிய சடையப்ப வள்ளலாரின் சோற்றால் வளர்ந்த கம்பனின் புலமை வெறியால் விழுங்கப்பட்டுவிட்டன. கம்பன் தன்னை மறந்துவீரத் தமிழனாக மாறிவிட்டான். மறைந்து நின்று வாலியைக் கொன்ற செயல் மன்னறத்துக்கு மாறுபட்டதே என்ற என்னம் கம்பனின் உள்ளத்திற் கலந்துவிட்டது. அறத்தொடு மாறுபட்ட அடாத கொடுஞ்செயலை இராமன் ஆற்றிவிட்டானே என்ற உணர்ச்சி கம்பனின் உள்ளத்தை மாற்றியமைத்த சாயல், அவன் ஆக்கியபாடில் வீச்கின்றது. புலவன் உள்ளத்தில் வீசிய அறப்பண்பு, புத்துயிர் பெற்று, வீறி எம்மையும் உணர்ந்து சிந்திக்கச் செய்கின்றது. இவ்விடத்திலேயே, பாட்டில் புலவன் வைத்துத் தீட்டிய பொருட்களு எமதுள்ளத்திற் புகுந்து புதுப் பிறப்பெடுக்கின்றது.

**இரக்கமெங் குருத்தாய் என்பால்
எப்பிழை கண்டாய், அப்பா**

என்னும் பொழுது, நாமெல்லாரும் எங்களை மறந்து கம்பனுடன், சேர்ந்து கொள்கின்றோம். “என்பால் எப்பிழைகண்டாய் அப்பா” என்று குரலில், வாலியின் உயிர் உருகி வழிவது போன்ற ஒசையும் மெய்ப்பாடும், மேலோங்கிப் படிக்கின்ற ஓவ்வொருவர் உள்ளத்தையும், கரைத்துவிடுகின்றது.

**பரக்கழி விதுநீ புண்டாற்
புகழையார் பரீக்கற் பாலார்**

என்னும்பொழுது, பாட்டின்பொருள், எமது உயிர் உணர்ச்சியையும் கடந்து அப்பாலுக்கப்பாலாய்ச் சென்று, அலைமோதிப், புலவனுடன் எம்மையுஞ் சேர்த்துப் புணர்த்தி, என்றுமில்லாத வீரத்தையும் இரக்கத் தையும், விறுவிறுப்பையும், மாறிமாறி எம்சிந்தனைத் திரையில் ஓளிப் பதிவு செய்கின்றது. இராமன் வாலியைக் கொன்ற கொடுஞ்செயல், அறத்தொடு மாறுபட்டதேயென்ற ஓரேயொரு கொள்கையால், எமது உயிருணர்வு யாவும் கவரப்பட்டுப் புலமைவெறி கொள்கின்றோம். இந்தப் புலமைவெறியே தன்மறதிப் பண்பாகும்.

இப்பாட்டைப் படிக்கின்றபொழுது எழுகின்ற ஒசை எங்கெங்கோ எல்லாம், எம்மை பற்றியும் இறக்கியும், இன்ப துன்ப ஊஞ்சலில் வைத்து, ஆட்டுகின்றது. அறத்தைப் பாதுகாக்கும் மன்னர்குலத் தோன்றலாகிய நீரே, மறத்தொடு கலந்து, வாய்மையில் பிறழ்ந்த, கொடுஞ்செயல்களை ஆற்றி இகழையே தாங்கிக் கொண்டால், இனியார் இந்த உலகில் அறத்தின்

மாண்பு நிரம்பிய ஆண்மையைக் காப்பாற்றப்போகின்றார்கள் என்று, வாலி இராமனைக் கேட்கின்ற கேள்வியில், உலகம் உள்ளளவும் நிலை பெறுகின்ற அறத்தின் ஆக்கம் காப்பாற்றப்படுகின்றது - புத்துயிர் கொடுக் கப்படுகின்றது.

**பரக்கழி விதுநீ புண்டாற்
புகழூயார் பரீக்காற் பாலார்**

என்ற பாட்டின் அடி, மூவுலகத்தையும் போரில் வெற்றிகொண்ட வீரனின் பெருமிதப் போக்கை நமது உள்ளத்தில் எழுப்புகின்றது. பாட்டை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப் படிக்க, விரைந்து செல்லுங் குதிரையில், ஏறி விண் உலகை நோக்கிச்செல்வது போன்ற உளக்களிப்பும், அறத்தைப் பாதுகாத்த புலவனின் பாநலத்தை, உணர்ந்துவிட்டோமென்ற இறு மாப்பும், எம்மைச் சிறைப் படுத்திவிடுகின்றன.

இலக்கியம் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியன் மேற்கூறிய ஒழுங்குகளை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஒழுங்குபட்ட புலவன் உள்ளத்தில் நின்று உருப்படுகின்ற எண்ணங்கள் யாவும், ஒழுங்குபட்ட சொற்களாகவே வெளிப்படும். சொற்கள் ஒழுங்குபடும்பொழுது, ஒசையும் உணர்ச்சியுஞ் செறிந்த பாட்டாகவே வெளித்தோன்றும். எண்ணத்தின் போக்கை இசையோடு கலந்து கூறும்பொழுது, இயல்பாகவே இன்பந்தோன்றும். பொது மக்கள் வாழ்வில் நிகழும் ஏற்றப்பாட்டு, பள்ளுப்பாட்டு, கப்பற்பாட்டு என்பவற்றால் இவ்வண்மை தெளிவாகும். இசையுடன் கலந்து ஒழுங்குபடக் கூறும்பொழுது, மக்கள் உள்ளத்தில், புதுக்கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவிக் கலாமென்ற கொள்கையினாலேயே பழைய இலக்கியங்கள் பாட்டு வடிவத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஒசைக்குறிப்பினால் உள்ளக்கருத்தை வெளியிடும் பழக்கம், பறவை விலங்கு முதலான உயிரினங்களில் என்றும் நிலவுகின்றது.

இலக்கியப்புலவன் தனது உள்ளக் குறிப்பை, வேறு வேறான ஒசைகளைக் காட்டுகின்ற இசையினால், எமக்கு அறிவிக்கின்றான். புலவனின் குரல், அவன் ஆக்கிய பாட்டுக்களில் உள்ள ஒசையே யாகும். நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் வேறுபட்ட ஒசைகளைக் கொண்டே புலவன் எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றான். புலவன் உள்ளத்தில் மேலோங்கி நிற்கும். உணர்ச்சிக்கேற்ற மெய்ப்பாட்டைப் படிக்கின்றவர் களும் அடைதற்குத் தகுந்த ஒசை நடையுடன் பாட்டு ஊற்றெடுக்கும். இலக்கிய ஆசிரியன் மெய்ப்பாட்டின் இயல்புகளை அறிந்து, சுவைக்கும்

ஆற்றல் வாய்ந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும். மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சியே இலக்கியத்தை நயத்தற்கு வழிகாட்டியாக உள்ளது. புலவன் பாட்டில் அமைத்து எழுப்பும் மெய்ப்பாட்டை ஆசிரியன் உணர்ந்து, சவைக்குந் திறனே, மாணவர்களை இலக்கிய நயப்பில் ஈடுபடுத்தும் முதற்கருவி யாகும். மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சியுடன் இலக்கிய நலத்தை அறியும்பொழுது ஏற்படுகின்ற இன்பம் உயிரொளியாக, சிறந்து என்றும் நிலைபெறும்.

மாசில் விணையும் மாலை மதியமும்
வீச தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
முச வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே

என்ற பாட்டைப் படிக்கும்பொழுது, எழுகின்ற பெருமிதச் சவை, எம்மைத்தட்டி எழுப்புகின்றது. பாட்டில் நின்று மோதுகின்ற துள்ளல் ஒசை, பாட்டைப் பாடிய அடிகளின் உள்ளப் போக்கை, அஞ்சாத வீரத் திருவை, வெளிப்படுத்துகின்றது. தாம் நுகர்ந்துணர்ந்த ஈசன் எந்தை இணையடி நீழல் இன்பத்தை, இனித்த சொற்களால் - பொருட்கரு நிரம்பிய தூய இழுமென்மொழிகளால், கட்டியுரைத்த, அடிகள், “ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே” என்ற குரவில், தமது உள்ளம் உணர்ந்த இன்ப வெறியால் உண்டான பெருமிதத்தை, எவ்வளவு உயர்த்திக் கூற முடிய மோ, அவ்வளவு உயர்த்திக் கூறுகின்றார். “மாசில்வீண, மாலைமதியம், வீசுதென்றல், வீங்கிளவேனில், மூசுவண்டறை பொய்கை” என்னுஞ் சொற் தொடர்கள் ஓவ்வொன்றும் ஒன்றினோடு, ஒன்று இணைந்து, துள்ளல் இசையைத் தோற்றுவிக்கும்பொழுது, எழுதறியாதவனுக்கும், பாட்டில் ஊடுருவிப்பாய்கின்ற பெருமிதச்சவை இன்பம் அளிக்கின்றது. இசை யோடு புணர்ந்த பாட்டில், புலவன் அமைத்த மெய்ப்பாடு மேலாட்டமாகத் தோன்றிப் பொருளை வளம்படுத்துமென்பதை, மாசில் வீணையும், என்ற பாட்டில் கேட்கின்ற குரவினால் உணர்ந்தோம். பாட்டில் உள்ள இசையை எழுப்பிப் படிப்பதால், மாணவர்கள், உள்ளத்தில் பாட்டின் பொருளைப் புலப்படுத்தும் மெய்ப்பாட்டுணர்ச்சியை, மிக விரைவாகப் பதிக்கலா மென்பதை அறிந்தோம்.

வெள்ளீப் பணிமலையின் மீதுலவுவேங் - அடி
மேலைக் கடல்மழுதுங் கப்பல் விருவேங்
பள்ளித் தலமனைத்துங் கோவில் செய்குவேங் - எங்கள்
பராத தேசமென்று தேர்கள் கொட்டுவேங்

இந்தப் பாட்டில் உவகைச் சுவையும், பெருமிதச் சுவையும், ஓங்கிப் படிப்பவர் உள்ளத்தைப் பந்தடிக்கின்றது. படிக்கப் படிக்க, உள்ளம் வெறி கொண்டு, மேல் எழும்புகின்றது.

**வெள்ளீப் பனிமலையின் மீதுவுவோம் - அடு
மேலைக்கடல் முழுதுங் கப்பல் விடுவோம்**

என்ற அடிகளைப் படிக்கும்பொழுது, முதல்முறை பனிமலையில் ஏறித் திடீரென மேலைக்கடலில் இறங்கிக் கப்பல் விடுகின்றோம். எவ்வளவு உவகையுடன் புலவர் துள்ளிக்குதிக்கின்றார் என்பதை நாம் உணர முன்னமே, மின்னல் வேகத்தில் “பள்ளித்தல் மனைத்துங் கோவில் செய்யக்” கரைக்கு வந்துவிடுகின்றோம். இப்படியெல்லாம் பாரதியார் தாவிப் பாடு கின்ற பெருமிதம் உச்சநிலையை அடைகின்றது. “பாரததேசமென்று தோள்கள் கொட்டுவோம்” என்று எம்மையும் அழைக்கின்றார். பாட்டின் சொற்கள் இயற்சொற்கள். பொருள் எல்லார்க்கும் விளங்கும். பாரதியாரின் உணர்ச்சிப் பெருக்கு எம்மை ஆர்வமடையச் செய்கின்றது - இனிய உலகில் வாழச்செய்கின்றது.

இதனால், இலக்கியத்தின் இன்பத்தை மிகுத்துக்காட்டுவது, புலவனின், உணர்ச்சி எம் உள்ளத்தின் முனைப்பை அகப்படுத்திக் கெல்கின்ற ஆற்றலே என்பதும், அந்த உணர்ச்சி பாட்டில் ஊட்டுரவி நிற்கும் மெய்ப்பாட்டுடன் கலந்து, எமக்குப் புதியதோர் உயிர் எழுச்சியை அளிக்கின்றபொழுது, எம்மை அறியாமலே, புலமைவெறித் துடிப்பு - தன்மறதி உண்டாகிப் புலவனுள்ளப்போக்குடன் எம்முளத்தைப் பிரிவின்றிப் புணர்த்திவிடும் என்பதும், இலக்கிய ஆசிரியன் இவ்வுண்மைகளை உளங்கொண்டே, இலக்கியத்தைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்பதும், இலக்கிய உணர்ச்சி உயிருடன் ஒன்றுபட்டு என்றென்றும், நிலைபெறும் பண்பு வாய்ந்த தென்பதும் சிறிது விளக்கப்பட்டன.

பாரதியாரின் கவிதைகளில் சிறந்து விளங்கும் பொருள் விளக்கமும், தெளிவும், இனிமையும் இலக்கிய உணர்ச்சியை வளர்ப்பதற்கு நல்ல துணையாகும்.

தினகரன் 11.3.1951 (ஞாயிறு)

○○○

6. அழியாத அழகு கல்வி அழகே

அழகுள்ள பொருள்களை எல்லோரும் விரும்புவார்கள். பிறபொருள்களில் அமைந்துள்ள அழகைக்கண்டு மகிழும் வாய்ப்புச் சிறப்பாக மக்களுக்கே உரியதாகும். அழகை நயந்து நயந்து ஆவிதனிர்த்த மக்கள் தாழும் அழகாக இருப்பதில் மிக ஆராமையுடையவர்களாகவே விளங்குகின்றார்கள். இயற்கையாகவே அழகுள்ளவர்களும் செயற்கை அழகையும் விரும்புகின்றார்கள். இயற்கை அழகு நிரம்பாதவர்களும், செயற்கை அழகால், தம்மைச் சிறப்பிக்கின்றார்கள். இங்ஙனம், அழகு நிரம்பியவர்களும் அழகு நிரம்பாதவர்களும் செயற்கை அழகை மேற்கொள்கின்ற நிலைமை தான் இன்றைய நாகரிகமாக வளர்ந்து வருகின்றது.

எவ்வளவு ஊக்கத்துடன் வெளி அழகை நாம் பாதுகாத்தாலும் காலம் அதனை விழுங்கிவிடுகின்றது. இளமை கழியக் கழிய உடல் அழகும் இறங்கிவிடுகின்றது. உடல் அழகில் மிகப் பற்றுள்ள செல்வர்கள் பல ஆயிரக்கணக்கான பொருளைச் செலவிட்டு, இளமை மாறாமல் வாழ மருந்துண்ணுகின்றார்கள். மருந்தினால் வளர்க்கும் இளமையும் அழகும் சிறிது காலத்தில் வாடி விடுகின்றன. இயற்கை எல்லையைக் கட்டுப்படுத்தி இளமையை வளர்க்கமுடியாது. உடலாவிலே நிலவுகின்ற வெளி அழகு உலர்ந்து போகும். உடலழுகு உலர்ந்து போகமுன்பே அக அழகைப் பெருக்க வேண்டும். வெளி அழகைக் காப்பாற்றுகின்ற அளவிலேயே எங்கள் வாழ்வு நிறைந்துவிட்டதாக நினைக்க வேண்டாம். நிலையில்லாத உடல் அழகில் மயங்கி நாம் தேடவேண்டிய நிலையான அக அழகை மறந்துவிடக்கூடாது என்பதைப் புலவர் நினைவுட்டுகின்றார்.

குஞ்சியழுகும் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும்

மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - ரெஞ்சச்து

நல்லம்யா மென்னும் நடுவு நீலையையாற்

கல்வி அழகே அழகு

(நாலடியார் 79)

இதில் முதல் இரண்டடிகளாலும் வெளி அழகின் நிலையாமை கூறப்படுகின்றது. தலைமயிரை நெனித்தும் சுருட்டியும் பலவகையாகச் சீவி அழகுபடுத்துகின்றோம். ஆடைகளை மடிப்புக் கலையாமலும் அழுக்குப் படியாமலும் பேணி, அவற்றின் அழகுக் கரைகள் தெளிவாகத் தெரியும் வண்ணம் வளைத்தும் சுருக்கியும் அணிகின்றோம். உடம்பின் எழிலும் நிறமும் என்றும் குறையாத வண்ணம், மஞ்சளைப் பூசி நீராடியும் சந்தனத்துடன் மஞ்சளைக் கலந்த மார்பில் அணிந்தும் பேணி வருகின் றோம்.

(இன்று உடலின் எழிலையும் நிறத்தையும் பலவகையான சோப்புக் களைத் தேய்த்து நீராடிப் பேணுகின்றோம். புலவர் காலத்தில் பயன்பட்ட பொருள் மஞ்சள்.) இவ்வகை மக்கள் மிக விழிப்புடன் பாதுகாத்து வருகின்ற வெளி அழகெல்லாம் அவர்கள் காணவே மறைந்துவிடுகின்றன. இளமைமாற மாறத் தலைமயிர் நரைத்து விடுகின்றது. உடம்பின் எழிலும் நிறமும் உலர்ந்துவிடுகின்றன. ஆடைகளை அழகுபட அணிதற்குரிய இடுப்பு வளைந்து விடுகின்றது. அழகு. அழகு என்று என்னி இன்பமடைந்த உறுப்புக்கள் எல்லாம் அருவருக்கத்தக்க அலங்கோலத்தை அடைந்து விடுகின்றன.

**குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல**

என்ற தொடரை இனிப் படித்துப்பாருங்கள். நீங்கள் இவைகளை நிலையான அழகென்று நினைத்து விடாதீர்கள். நிலையில்லாத இந்த அழகு உள்ள பொழுதே நிலையான அழகையும் தேடிக்கொள்ளுங்கள். தலை நரைத்துத் தள்ளாடி. முதுகுவளைந்த பின்பு முயல முடியாது. இளமையின் ஒளிதான் அழகு. இளமை மாற அழகும் அணைந்துவிடும். இளமையின் ஒளி உடலில் நிழலாடும் போதே உள் ஒளியையும் - அக அழகையும் அடையவேண்டும். இளமைப் பருவத்திலே வெளி அழகும். உள் அழகும் ஒன்றுபட வாழவேண்டும். இந்த இளமை எழிலையும் எழுச்சியையும், உடலாவிலேயே பயன் கொள்ள என்னி இருந்துவிட வேண்டாம். அழிகின்ற வெளி அழகை அழகென்று மயங்கி அல்லற்பட வேண்டாம்.

காலையிலே அழகாகச் சீவி அழகுபடுத்திய தலைமயிர் அடுத்த சில மணிநேரத்தில் அலைந்து விடுகின்றது. பகைவன் அந்தக் தலைமயிரை அறுத்தெறிய என்னினால் எளிதாக அழித்துவிடுவான். அழகான பட்டாடைகள் அணிந்த அடுத்த கணமே தன் அழகில் குறைய ஆரம்பிக்கின்றது. எண்ணாத வகையில் மண்ணைவாரிக் காற்றுக் கொட்டினாலும், மழை கொட்டினாலும் ஆடையின் அழகு கெட்டுவிடும். உடம்பின் எழிலும் நிறமும், வெயிலில் சென்றாலே குறைகின்றன. பசியோ அல்லது வருத்தமோ வந்து விட்டால் உடலின் வெளி அழகு விடை பெற்றுக் கொள்கின்றது. இங்ஙனம் மிக எளிதாக அழிந்து போகின்ற வெளி அழகினை மேலாக மதிக்க வேண்டாம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திய புலவன் குரவிலே உலகம் முழுவதும் வரவேற்கின்ற பொதுக் கருத்துப் பொலிகின்றது.

குஞ்சி அழகும் அழகல்ல. கொடுந்தானைக் கோட்டழகும் அழகல்ல. மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல. தலையை அழகுபடுத்தல், ஆடையை

அழகாக அணிதல், மேனியை மினுக்கி அழகுபடுத்துதல் என்பன எல்லா நாட்டு மக்களும் கையாருகின்ற பொதுச்செயல்கள், ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் தலைமயிரை அழகு படுத்துவதிலும் ஆடையை அணிவதிலும் மேனியை மினுக்குவதிலும் பல வேறுபட்ட செயல்களாக கைக்கொண் டுள்ளார்கள். கைக்கொள்கின்ற நெறிகள் - மாதிரிகள் வேறுபட்டாலும் எல்லோரும் தலைமயிர் - ஆடை, உடம்பு, எனும் முப்பொருள் களுக்குமாகச் செலவிடுகின்ற பொருளும் எடுக்கின்ற முயற்சியுமே இன்றைய நகரங்களை அழகுபடுத்துகின்றன. நாகரிகம் என்ற தெய்வம் காட்சியளிக்கின்ற திருக்கோவில்கள் இவை மூன்றுமேயாகும். மக்கள் வெளியூக்கிலேயே ஈடுபாடும் எழுச்சியும் உடையவர்கள் என்பதைத் தெளிந்த புலவர்.

**குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டமுகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல**

என மிக மிகத் தெளிவாக வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார். “அழகல்ல” என்ற குரவில் கலந்து நிற்கின்ற உணர்ச்சியை உணருங்கள்.

இனி உண்மையான அழகு எது? என்ற ஆராய்ச்சி எங்கள் உள்ளத்தில் எழுகின்றது. எங்கள் உள்ளத்தை உணர்ந்த புலவன் உவகைக் குரலால் உரைக்கின்றான்.

**நெஞ்சத்து - நுல்லம் யாம் என்னும்
நுவு நிலைமையைற் கல்வி அழகே அழகு**

இதில் அழியாத அழகு கல்வி அழகே என்பதைப் புலவன் அறுதி யிட்டுக் கூறுகின்றான். கல்வி நெஞ்சத்திலே ஊறவேண்டும். நெஞ்சத்திலே ஊறினால் மட்டும் போதாது. கல்வியில் வல்ல பேரறிஞர்களும் அறத்தை மறந்து விடுகின்றார்கள். தாங்கள் தேடிய கல்வியறிவை அழிவுக்கே பயணபடுத்துகின்றார்கள். கல்வியில் வல்லமை படைத்தாலும் - நெஞ்சிலே கல்வி நிலைத்து வாழ்ந்தாலும், அறத்தைவிட்டு விலகிய மனத்தையுடையவரின் கல்வியால் உலகம் வாழாது.

**பலநல்ல கற்றக் கடைத்தும் மனம்நுல்லர்
ஆகுதல் மரணார்க்க கரிது**

என்பது திருக்குறள். தாம் கற்ற கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு கொடுமை செய்யாத உள்ளமும் கற்றவர்க்குப் பொருந்த வேண்டும். கல்வியில் ஆற்றல் அடைந்தவனைக் கல்வி அழகு வாய்ந்தவெனெனக் கொள்ள முடியாது. செய்றகையான கல்வி அறிவால் இயற்கையான கொடுமைகள் மாற்றமடையாமல் நிலை பெறவுங்கூடும்.

**நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும்
மற்றுத்தன் உண்மை அறிவேழிகும்**

என்ற குறள் இக்கருத்தை அரண்செய்கின்றது. கற்ற கல்வியால் ஒருவன் நெஞ்சு அழகுபடவேண்டும். நெஞ்சத்தால் பொய்யாது ஒழுகுகின்ற நேர் மையும், நடுவுநிலைமையும் சேர்ந்த பெருவாழ்வைக் கற்றவன் வாழ்கின்ற போதுதான் அவனுடைய நெஞ்சில் கல்வி அழகு நிலைக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்த புலவர் அழியாத அக அழகாகிய கல்வி அழகை.

**நெஞ்சத்து நல்லம் யாரிமன்னும்
நடுவு நிலைமையாற் கல்வி அழகே அழகு**

என மிகப் பாதுகாவலுடன் கூறினார். ஒருவன், தன் உள்ளத்திலே நடுவு நிலைமை இல்லாமலே பிறர்க்கு நடு நிலைமையாளன் போல நடித்தும் காட்டலாம். அங்ஙனம் நடித்துக்காட்டுகின்றவனிடத்தில் அறிவு இருந்தாலும் அவனின் நெஞ்சத்திலே இருந்தான் நிலவும். தன் நெஞ்சறிந்ததைப் பொய்த்து நடிக்கின்றவன் கல்வி அழகைப்பெற மாட்டான். “நெஞ்சத்தில் நல்லம்யாம்” என்ற உண்மை ஒளியால் கற்றவன் சிறக்கவேண்டும். உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி வீச வீச அவனின் கல்வி, நடுவு நிலைமையுடன் மருவி மருவி வளம் பெற்று மலரும். அந்த மலர்ச்சிதான், “கல்வி அழகு”.

**நெஞ்சத்தில் நல்லம்
யா ரெமன்னம்
நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி அழகே அழகு**

என்ற தொடர்களில் உள்ள சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் புலவனின் கல்வி அழகைக் காட்டுகின்றன. நடுவு நிலைமை என்ற பண்பு கல்வி கற்றுப் பண்பட்ட நெஞ்சத்திலே வாய்மையுடன் கலந்து வாழ வேண்டும். நடுவு நிலைமைதான் சான்றோர்க்கு அழகு.

**சமஞ்செய்து சீர்தூக்கும் கேள்போல் அமைந்து ஒருபால்
கேட்டாமை சான்றோர்க்கணி**

என்பது திருக்குறள், “நெஞ்சத்தில் நல்லம் யாம்” என்ற தொடர் சமஞ்செய்தலைத் தழுவி நிற்கின்றது. “என்னும் நடுவு நிலைமையாற் கல்வி அழகே அழகு” என்பது அமைந்து ஒருபாற் கோடாத சான்றாமையைத் தழுவி நிற்கின்றது. அணி - அழகு. கல்வி அழகே அழகு என்ற தொடரை இனிப் படித்துப் பாருங்கள். கல்வி அழகைப் பெற்றுப்பின் கற்றவனுக்கு அழகாக அமைகின்றது. கல்வி பெற்ற அழகு - நடுவு நிலைமை. கற்றவர் பெற்ற அழகு - நடுவு நிலைமையை விட்டு நீங்காத நெஞ்சம்.

முற்கூறிய வெளி அழகுடன் அக அழகாகிய கல்வி அழகும் கலந்து சிறக்கின்ற காட்சியை இளமைக் கோலத்தில் அறிஞர் காண விழைந்தார்கள். அந்த விழைவின் தோற்றந்தான்: முருகன் வழிபாடு. இளமை நலங்களின்த வெளி அழகுடன் ஒன்று பட்டெழுந்த அறப்பண்பு உலகை வாழ்விக்கும். இளைஞர்கள் வெளி அழகை மட்டும் போந்தி இளமையைப் பாழாக்காமல், இளமைப் பருவத்திலேயே அக அழகையும் பெருக்கி உலகை ஆக்கவேண்டும். கல்வி அழகில்லாத இளமை அழகு பயன் படாதென்பதை வள்ளுவர் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார்.

நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மாண் புனை பாவையற்று.

நுண்ணிதான பல நூல்களையும் ஆராய்ந்து கல்லாதவனுடைய இளமை எழுச்சியும் அழகும், சுதை மண்ணால் புனையப்பட்ட பாவையின் அழகைப் போன்றது என்பதே வள்ளுவரின் எண்ணம். கல்வி அறிவு இல்லாதவனுடைய எழில் நலம் பயன்கெடும். அறிவில்லாத அழகை அறிஞர் பாராட்டார்கள். அழியுந் தன்மையை உடையவெளி அழகும் அழியாதகல்வி யறிவுடைய விடத்தில் அமையுமானால் என்றும் அழியாமல் வாழும். முருகன் வழிபாடு போல விளங்கும். இன்னும் ஒருமுறை பாட்டைப் படிப்போம்.

குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டைகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நீலைமையாற்
கல்வி அழகே அழகு.

இந்தப் பாட்டுடன் குமர குருபரர் பாட்டையும் ஓப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால்
மற்றோர் அணிகலமும் வேண்டாவாம் - முற்ற
முழுமணிப் புனுக்குப் புண்வேண்டா யாரோ
அழகுக்கு அழகு செய்வார்.

தினகரன் 11.12.1955 (ஞாயிறு)

○○○

7. புது உலகைப் படைக்கும் புலவனின் சக்தி

புலவன் புது உலகப் படைப்பாளன்.

காலவெள்ளாத்தில் அன்றூப்படாது நிலைபெறுகின்ற உயர்ந்த மக்கட் பண்பாடுகளை, மெய்ப்பாடும், விறுவிறுப்பும், உணர்ச்சிக் குழறவும் ஒன்றோடொன்று, அளவிற்கலந்து, அலையிடும் அரிய சொல்லோவியப் பாட்டுக்களாக ஆக்கி அளிக்கும் ஆற்றல்வாய்ந்தவன் புலவன்.

கடலில் அலை எழுந்து மோதுவது போலவும், பெருஞ் சூராவளி பொங்கி ஓலிப்பது போலவும், முழுநிலவு தண்ணளிக் கதிர்களை வீசி இன்பம் அளிப்பது போலவும், எரிமலை அனற் குழம்பை அள்ளிக் கொட்டுவதுபோலவும், ஏற்றமும் எழுச்சியும் கொண்ட உயிர்த்துடிப்பை - அமைதியும் இன்பமுங் கனிந்த அறச்சாயலை, ஒன்றினையொன்று எடுத்து விழுங்கவும் பிடித்துத் தழுவவும் ஏற்றமுறையில் அமைத்துப் பாடிப், படிக்கின்றவர் உள்ளாத்தை சிந்தனைமலையின் உச்சிமிசை ஏற்றிச் கொண்டாடுகின்றவன் புலவன்.

கருங்கற் பாறைகளை உளியாற் குடைந்து, உயிர் உணர்ச்சி நிழலாடும் சிறந்த உருவங்களை ஆக்குகின்ற கற்கொல்லனைப் போல், வாழ்ந்துயர்ந்த மக்களின் மலர்ந்த வீரப்பண்பாடுகளைத் - தெய்வத் தன்மை செறிந்த ஆற்றலை, மொழியால், தொடுத்து, மேலான உரை ஓலியத்தை - உயிரில் ஊறி ஊறி இனிக்கும் ஒளிநிறைந்த இலக்கியத்தை உருவாக்கித் தருகின்றவன் புலவன்.

விசையூட்டிய பாணம்போல, ஓசையால் படிக்கின்றவன் உள்ளாத்தில், அசையூட்டி, அவனின், ஆற்றலையும் அறிவையும், மறுமலர்ச்சி செய்கின்ற ஏற்றம் வாய்ந்தவன் புலவன்.

எழுந்துநடக்க இயலாத் கிழவன் உள்ளாத்திலும், இளமைவளம் கொழுந்துவிட்டலருங் கொள்கையை, வித்திட்டு விளைவுசெய்யும் விறல் மிகுந்தவன் புலவன்.

ஏர்பூத்த, சீர்பூத்த என்னுஞ் சொற்களை எடுத்துத் தொடுத்து, ஆர்கேட்டாலும் பாட்டெடமுதுகின்ற புலவர்களை - சொல்லைத் தொடுக்கின்ற கல்லாப் புலவர்களை, அறிஞர் உலகம் வரவேற்காது.

பாட்டென்பது பிறர் கேட்டு வருவதல்ல.

நாட்டின் விடுதலை உணர்ச்சியால் - அறத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால், விழுங்கப்பட்ட புலவன், கூட்டில் அடை

பட்ட சிங்கம், கூட்டை முறித்து வெளிப்படுவது போன்ற உளக் குழந்தையின் எழுந்து, கொடுமைகளை வீழ்த்தி உலகைப் புரக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையினால் செய்தனிப்பதே பாட்டு.

சிந்தனையைத் திறைகொடுத்துப் புலவன் செய்கின்ற பாட்டுக்கள் முக்காலத்திலும் நிலைபெற்றோங்கும் முதன்மை வாய்ந்தவைகளாகும்.

சிந்தனையின்றிப் பிறர் சொல்லப் பாடுகின்ற பாட்டுக்கள், இறந்து பிறக்கின்ற பிள்ளைகளைப்போல மறைந்துவிடும். உணர்ச்சியுள்ள புலவனின் பாட்டு உயிருடையது. படிக்கின்றவர் உள்ளத்தில் தன்மறதியை ஏற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. மாய்ந்துபோன மக்களினத்தை மீண்டும் மறு மலர்ச்சி பெற்றெழுச் செய்யும் வண்மையுடையது. ஆய்வின்றி எல்லாம் அவன் செயலென்று வாழும் மக்களை - வழி வழியாக மன்னர்க்கும் மாபெருஞ் செல்வர்க்கும் மதகுருமார்க்கும், அடிமையாய் வாழ்ந்து அல்லற்படும் நிலைமையை விதியினால் நாங்கள் அடைந்தோம் என விளாம்பி, வெம்பித் தவிக்கும் மக்களை, விழித்தெழுச் செய்து அவர்கள் உள்ளத்தில் விடுதலைப் போர்வெறியை - புரட்சிப் போர்த்திறனை, விருந்தனிப்பது பாட்டு.

தினகரன் 17.12.1950 (ஞாயிறு)

○○○

8. தமிழக வாழ்வின் உயர்வும் அகத்தினை மாண்பும்

**தமிழ் யக்கள் உயிர் உணர்ச்சிக்கு இலக்கணம் வகுக்கும் பழந்தமிழ் நூல்
தொல்காப்பிய போருளத்தை அகத்தினை இயல்பற்றி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை**

தொல்காப்பியம் தமிழ் இலக்கணமுழு முதன் நூல்.

அது தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியையும், தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை யையும், ஆராய்ந்து விளக்குகின்ற அரும்பெரும் நூல்.

ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழியின் ஆக்க நெறியையும், அம்மொழி யைப் பேசுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கை நெறியையும், இலக்கணத்தால் வரைவு செய்து காட்டிய பெருமை, தொல்காப்பியனாருக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

எழுத்துக்குஞ் சொல்லுக்கும் இலக்கணம் இலக்கிய வளம் படைத்த எல்லா மொழிகளிலும் சொல்லப்படுகின்றது. வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் வகுத்துரைக்கும், புதுவழக்கைத் தொல்காப்பியனார் ஒருவரே புலநெறி வழக்காகப் போற்றி நிலை நிறுத்துகின்றார். மொழிக்கு, இலக்கணம் வகுத்த ஆசிரியர் அம்மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களின், உயிர் உணர்ச்சிக்கும், இலக்கணம் வகுத்துரைத்த செயல் ஆராய்தற்குரியது. அன்றைய தமிழ் கத்தின் ஆட்சிமுறையும், மக்கள் வாழ்வும், சூழ்நிலையும், ஓன்றினுக் கொன்று உள்ளொளியாகக் கலந்து மலர்ந்த எழுச்சியின் ஆக்கமே தொல்காப்பியத் தோற்றுமெனச் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழகம் தமிழ் மன்னர்களால் ஆளப்பட்ட காலத்தில் - வண்புகழ் மூவராகிய சேர சோழ பாண்டியர் தம் குடைநிழலில் வழிவழியாக மலர்ந்து ஓளிபரப்பிய காலத்தில் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, நலம் கனிந்து, சூழ்நிலையுடன், புனர்ந்து, உலகம் வரவேற்கும் உயர்ச்சியுடன் பொலிந்தது. அறிவாக்கம், ஓளிர் ஓளிர அறத்தையும் அன்பையும் ஆண்மையும் மரபு மரபாகப் புரந்து வாழும் மக்கட் பண்பை நிலைநாட்டும் இலக்கியங்கள் தோன்றின. உயர்ந்த இலக்கியங்களில் தோற்றுத்தால், நிறைந்த அன்பு வாழ்வு மலர்ந்தது. வாழ்க்கை என்பது அன்பின் சாயல்; அறத்தின் உயிர்; பொதுநலப் பணியின் சரபி; என்ற கொள்கை தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் உள்ளத்தில் நிழலாடியது. இன்பமும் பொருளாக அறமும் கலந்த பெருவாழ்வு, உலகப் பொதுவாழ்வாக உருத்தாங்கியது. அறிவும் ஆண்மையும் அன்பும் அறமும் உயிருணர்வில் ஊறிக் கனிந்த வாழ்வு - உலகம் வரவேற்கும் கட்டற்ற காதல் வாழ்வு தமிழ் மக்களின்

பொதுவாழ்வாகத் தழைத்தது. எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் எல்லாம் சிறந்த காதல் வாழ்வுச் சூழ்நிலையை வளர்த்து வளம்படுத்தின - தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் ஒவிப்பதிவு செய்தன.

மக்கள் வாழ்க்கையில் அலைமோதிப் பயன்பெருக்கும் காதல் வாழ்வின் மாண்பு தொல்காப்பியனார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. ஆண்களும் பெண்களும் காதலன்பாற் கலந்து வாழ்கின்ற வாழ்வுதான் என்றும் நிலவி வளரும் சிறந்த கொள்கைகளைப் பாதுகாத்து வைக்கும் என்பதைத் தொல்காப்பியனார் உணர்ந்தார் வாழ்க்கையென்னும் போர்க்களத்தில், மாறி மாறி எழுகின்ற இன்ப, துணப்படையெழுச்சிகளால் தம் நிலை திரியாது அறத்தைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றல், கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்வை மேற்கொண்ட தலைமக்களுக்கே உரியதாகும். எந்த நாட்டில் கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்வு மக்களால் போற்றப்படுகின்றதோ, அந்த நாட்டில், உரிமை ஆட்சி ஒங்கும் - அறத்தொடு கலந்த ஆண்மை, அங்கு அலர்ந்து வீறும். ஆண்மையும் பெண்மையும் அன்பினால் சேர்ந்து வாழும் வாழ்வின் ஆக்கத்தை அறிந்த தொல்காப்பியனார், அதன் அமைப்பை ஆராய்ந்து, ஆராய்ந்து, தெளிந்தார். அன்பு வாழ்க்கை வாழ்ந்துயர்ந்த அன்றைய தமிழ்நாட்டின், உலக வழக்கினும், புலநெறி வழக்கினும் அவ்வாழ்வு செறிந்து பண்பட்ட முழுநிலையை அவர் கண்டார். தமிழ்நாட்டில் அரும்பி மலர்ந்து பயன்பெருக்கும் அன்பு வாழ்வின் பண்பாடு உலகமெலாம் பரவவேண்டுமென்ற ஆராமையினால் எழுச்சி கொண்ட ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அதற்கிலக்கணம் வகுத்துரைத்தார்.

தொல்காப்பியனார் இலக்கணம் பகுத்துரைத்த அகத்திணை வாழ்வின் ஒவ்வோர் பகுதியும் தமிழக மக்கள் வாழ்வில் இயல்பாகவே அமைந்து விளங்கியவைகளாகும். தொல்காப்பியர் அவற்றை உலகியலில் உள்ள வாரே ஒழுங்குபடுத்திப் புலநெறி வழக்காகப் போற்றுகின்றார். இவ்வாறன்றி அகத்திணை நெறிகள், “இல்லதும் இனியதும் நல்லதும் புனைந்து, புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகுமென” இறையனார், கூறுங்கொள்கை தொல்காப்பியனார் கொள்கையுடன் மாறுபடுகின்றது. உலகியலில் மக்கள் வாழ்வுடன் தொடர்பில்லாத செயல்களைப் புனைந்துரைத்தல் தமிழ்மரபாகது.

நாடக வழக்கினும் உலகீல் வழக்கினும்

பாடல் சுன்ற புலநெறி வழக்கம்

(அ.தி. 53)

எனவருஞ் சூத்திரத்தில் தம்மாற் கூறப்பட்ட, அகத்திணை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் உலகியலைத் தழுவியே நிலைபெறுவன என்னும் உண்மையைத்

தொல்காப்பியர் வற்புறுத்துகின்றார். உலகியலில் நிகழும் மக்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை, உயர்ந்த நோக்கத்துடன் பொருத்திச் சூவைபட நடித்துக் காட்டுவதே நாடக வழக்காகும். நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கும் கலந்து தொழிற்படும், புலநெறி வழக்கே தொல்காப்பியர், இலக்கணம் வகுத்துரைக்கும், அகத்தினை மரபுக்கு வழிகாட்டியதாகும். உலகத்தார் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை, உள்ளவாறே கூறும் உலகியல் வழக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்ககால அகத்தினை இலக்கியங்கள் நிலவுகின்றன. உயர்ந்த உயிர் இலக்கியங்கள் உலகியலோடினைந்த நாடக வழக்கைத் தழுவி எழுகின்றனவாகும். தொல்காப்பியனார் தாம் மக்களின் அன்பொழுக்க நெறிகளை அறிந்து இலக்கணம் வகுத்தற்கேற்ற இலக்கியங்கள் - நாடக வழக்கையும், உலகியல் வழக்கையும், இனைத்துப் புலநெறிப்படுத்திய இலக்கியங்கள் தமிழகத்தில் நிலவினவென்னும் கொள்கையை “பாடல் சான்ற புலநெறி வழக்கம்” எனப் பாராட்டுகின்றார்.

இங்வனம் தொல்காப்பியர் வகுத்துரைத்த அகத்தினை வழக்குகள் என்றும் அப்படியே உலகியலில் மக்கள் வாழ்வில் நிகழ்கின்றன. ஆனாலும் பெண்ணும் காதலன்பாற் கலந்து வாழ்தல் இயற்கை. அந்தக்காதல் தூய காதலாய், இன்பத்தையும் அற்ததையும் பொருளாயும் போற்றிப் புரக்கும் சிறந்த காதலாய் நிலைத்து நலம் பயக்க வேண்டும். அச்சிறந்த காதலறத்தின் பண்பாட்டையே தொல்காப்பியர் ஆராய்கின்றார். உயர்ந்த தூய காதல் வாழ்வில் ஈடுபட்டு ஒளிவிரிக்கும் தலைமக்கள் ஓவ்வொரு நாட்டிலும் வாழ்ந்து மகிழ்வதை நாம் அறிகின்றோம். காதல் வாழ்வை மேற்கொண்ட இளைஞன் தன்காதல் உணர்ச்சியைத் தன் உயிர்த்தோழனுக்குரைப்பதையும், அங்ஙனமே காதல் வாழ்வை மேற்கொண்ட இளம் பெண்ணும் தன் காதல் உணர்ச்சியைத், தன் உயிர்த்தோழிக்கு உரைப்பதையும், தங்கள் காதல் முற்றுப்பெறாது தடைகள் ஏற்படின் அவற்றை யெல்லாம் புறங்கண்டு, பெற்றார் உற்றார் முதலாயினோரையும் வெறுத்து, ஊரை விட்டோடி, ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதையும், அதுவுங் கூடாதாயின் - பெற்றார் முதலானோர் தம்மை ஒன்று சேராமல் பிரித்து வைப்பாராயின், தம் உயிரையே விடுத்து உயர்ந்த தூய காதலறத்தை நிலைநாட்டுவதையும் காண்கின்றோம் - புதினங்களிற் படிக்கின்றோம். காதலிருவர் கருத்தொரு மித்த உண்மைவாழ்வு. முக்காலத்திலும் நிலைபெறும் முதன்மை வாய்ந்தது. ஆனாலும் பெண்ணும் காதலன்பாற் கலந்து ஒளி பரப்பும் வாழ்வே என் ரென்றும் நிலையான அறச்சாயலை வீசி உலகை ஆக்கும். உள் நூலாரும், உண்மைக்காதல் வாழ்வின் உயர்ச்சியை ஒப்புக் கொள்கின்றார்கள். தொல்காப்பியர் அன்றைய தமிழக மக்கள் வாழ்விற்கண்டு ஆராய்ந்த

முடிவுகளை - அகத்தினை மரபுகளை, ஒழுங்குபடுத்தி எமக்குரைக்கின் றார். தொல்காப்பியர் அகத்தினைப் பண்புகளை ஆராய்ந்து நூலாகச் செய்த காலம் மிகப் பழமையாகத் தோன்றுவது கொண்டு. அவரால் ஆராயப்பட்ட முடிவுகளும், வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் இக்காலத்திற் கேலாத, இறந்துபட்ட கொள்கைகளாகும் என என்னுவது பொருளாற்ற ஆதாரமாகும். தொல்காப்பியர் ஆக்கிய அகத்தினை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், தமிழக மக்களின் சிறந்த நாகரிகமான வாழ்க்கையை நிலை நாட்டுகின்றன. உலக மக்கள் எல்லோருடைய உலகியல் வாழ்க்கை நெறிகள் யாவையும் உள்ளபடியே அறியக்கூடிய இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் - அறிவியற்கலை ஆராய்ச்சியாலும், பல்கலைக்கழகப் படிப்புத் திறத்தினாலும், காலத்தையும் இடத்தையும் மொழியையுங்கடந்து வேறு வேறினமான மக்களுள்ளத்திலும் கருத்துக்கள் திரையிடப்படுகின்ற காலத்தில் - மாறி மலர்ந்து வளம்பெருக்குங்காலத்தில், தொல்காப்பிய னாரின் அகத்தினை ஆராய்வுக் கொள்கைகள், பலமொழிகளிலும் பெயர்த்து வழங்கப்படுமாயின், தமிழக மக்களின் உயர்ந்த நாகரிகம், உலக மக்களால் வரவேற்கப்படும்.

தொல்காப்பியர் நூற்கருத்துக்கள் பழைய உரைகளாலும், ஆரியர் சூழ்ச்சியாலும் அரசியல் மாற்றங்களாலும் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தை ஆராய்ந்து படிக்கக் கூடிய வாய்ப்புக்கள் ஒன்றும் அரசினரால் வழங்கப்படவில்லை. அரசியல் மொழி, பிறமொழியாக நிலவு மலவும் தாய்மொழியாகிய தமிழில் ஆராய்ச்சி முறையில் நூல்கள் ஆராயப்படவேண்டிய நிலைமை ஏற்படவில்லை. இனி ஆராயப்படும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்று தமிழகத்தில் புதிய மொழி உணர்ச்சி உருவாகிச் செயலில் வெளிப்படுகின்றது. ஆரியரின் சூழ்ச்சியால் வெளி உலகில் விளங்காது மறைந்து கிடந்த தொல்காப்பியர் நூற்கருத்துக்கள் சிறந்த பன்மொழிப் புலவர்களால், உலகுக்குதவும் திருநாள் கால்கொண்டு விட்டது. இந்த விழிப்புணர்ச்சியுடன், தொல்காப்பியர் அகத்தினை யமைப்பு மரபுகளை ஆராய்ந்து காண்போம்.

தினகரன் 4.5.1952 (ஞாயிறு)

○○○

9. பொருட்கரு நிரம்பிய தூய அகத்தினை நால்

தொடைநயமும் ஓசை ஏழுச்சியும் செறிந்திலங்கும் கல்லாடம்

கல்லாடம் பொருட்கரு நிரம்பிய தூய, அகத்தினை நால்.

கல்லாடச் செய்யுட்கள் தொடைநயமும், ஓசை ஏழுச்சியும் வாய்ந்து விளங்குகின்றன.

கல்லாட நால் வல்லாருடன் சொல்லாடி வெல்லுதல் ஒல்லாது எனுங் கருத்தமைந்த வழக்குரை இன்றும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுகின்றது.

கல்லாட நூலாசிரியர் அகத்தினை இலக்கியப் புலமை நிரம்பியவர். சங்ககாலத்திற்குப்பின் எழுந்த அகத்தினை இலக்கியங்களுள் சிறந்து நிற்பது கல்லாடம் ஒன்றோகும். இறையனார் களாவியலுரையினும் திருக் கோவையாரினும் கல்லாடனார் பெற்ற புலமைச் செவ்வியும், அழுத்தமும் பழுத்த தமிழன்பும், கல்வி வல்லார் எல்லாரும் பாராட்டும் கல்லாட நூலை ஆக்கும் வல்லாளர் எனும் மேம்பாட்டை அவர்க்கு வழங்கிலிட்டன.

அன்பினைந்தினையென அறுபது சூத்திரம்
கடலுமு டெடுத்துக் கரையில் வைத்ததுபேரெல்
பரப்பின் தமிழ்ச்சலை தீரட்டி மற்றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்தமிழ்க் கடவுள்

எனக் களாவியல் அருளிய இறைவனைப் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார். இறையனார் களாவியற் பொருளை “உலகியல் நிறுத்தும் பொருள் மரபு” எனக்கூறி, அன்பினைந்தினை வழக்கு, மக்கள் வாழ்வில் இயல்பாகி நிகழும் உலகியலே என்பதை நிலை நாட்டுகின்றார். இங்ஙனம் உலகியல் வழக்கில் நிலவிய ஐந்தினை ஒழுக்கத்தைப் புலவர்கள், நாடக வழக்கில் புகுத்திப் பின் பாடல் என்ற புலவெந்தி வழக்காக நிறுத்தி இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்களென்பதைத் தொல்காப்பியர் தெளிவாக உரைக்கின்றார். உலகியல் வழக்கை, நாடக வழக்கில் புகுத்தும் பொழுது சுவை மிகுதி நோக்கிச் சில புனைந்துரைகளைப் படைத்து மொழிதலும், உலகியல் வழக்கையும் நாடகவழக்கையும் பாடல்சான்ற புலவெந்தி வழக்காக நாட்டி இலக்கணம் செய்யும்பொழுது, உலகியலில் நிகழ்ந்தவகையினும் சிறிது வேறுபடுத்தி, ஒரொழுங்கில் வைத்துரைத்தலும் இயல்பாகும்.

இவ்வுண்மையுணராத இறையனார் களாவியலுரையாசிரியர், அன்பினைந்தினை வழக்கு “இல்லதும் இனியதும் நல்லதும் புனைந்து புலவரால் நாட்டப்பட்டதொன்றெனக்” கூறித் தொல்காப்பியனார்

கருத்துடன் மாறுபட்டார். ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் உரையில், அன்பினெந்திணை வழக்கு உலகியலே என்பதை நன்கு விளக்கி இறையனார் களவியலுரையாசிரியர் கருத்தை மறுத்துரைக்கின்றார். ஆசிரியர் கல்லாடனார் தமது நுண்மாண் நுழைபுலத் தினாலும், நிரம்பிய அகத்திணை நூலாய்வுத் திறத்தினாலும் “அன்பினெந்திணை வழக்கு உலகியலே” என்ற உண்மையை மிகமிக அழுத்தந்திருத்த மாக “உலகியல் நிறுத்தும் பொருண்மரபு” எனப் போற்றியுரைத்து ஆக்கம் புரிந்த செயல் தமிழகப் புலவருக்கோர் புதுவிருந்தாகும்.

தமிழ் அகத்திணை மரபுணர்ந்த கல்லாடனார், தமிழ்ப்பெருங் கடவுளாகிய முருகனைப் போற்றியுரைக்கும் பகுதிகள் பெருமித நடையும் பொருள்வளமும் பொருந்திப் பொலிகின்றன.

புட்டியார்க் குன்றமும் எழுவகைப் பெருப்பும்
மேல்கடற் கவிழ் முகப் பெரீயுடன் மாவும்
நெடுங்கடற் பரப்பும் அடுந்தெரும் அரக்கரும்
என்னுளத் தீருஞம் இடைபுகுஞ் துடைத்த
மந்தீரத் தீருவேன் மதங்கெழு மயிலேளன்
குஞ்சரக் கொடியெடும் வள்ளீயஸ் கொழுந்தோடும்
சூராக் கற்பங் குறித்து நிலைசெய்த
புண்ணியஸ் குழிழ்த்த குன்றுடைக் கூடல்

எனவரும் பாட்டடிகள் முருகன் பெருமையை விளக்குகின்றன.

மாயம் வல்ல கிரவுஞ்ச மலையினையும் மற்றைய பெரும் மலை களையும் மாவுருக்கொண்ட சூரணையும் நெடிய கடல் நிரையையும், கொடிய அராக்கரையும் அழித்துப் பழகிய வேற்படையால் என் அகத்தில் செறிந்து தடித்த இருளையும் அழித்து என்னையும் ஆட்கொண்டருளிய முதல்வன் முருகப் பெருமான் எனக்கூறி, மக்கள் அறிவை மறைத்துப் பாழ்படுத்தும் கொடிய அறியாமையெனும் இருளின் வன்மையைக் கல்லாடனார் காட்டுகின்றார். அறியாமை நீங்கிய தெளிவுடன், காதல் வழிவந்த கற்பின் செல்வியோடுகூடி உலக ஆக்கங்கருதி வாழும் இல்லறமே நல்லறமும் உலகியலும் ஆகுமென்பதை

குஞ்சரக் கொடியெடும் வள்ளீயஸ் கொழுந்தோடும்
சூராக் கற்பங் குறித்து நிலைசெய்த
புண்ணியஸ் குழிழ்த்த குன்றுடைக் கூடல்
நிறைந்துறை கறைமிடற் றறங்கெழு பெருமான்

எனும் பாட்டடிகளால் பகருகின்றார். இதன் கண், கற்புக் கொடியில் களவுக் கொழுந்து தளிர்த்து - அறத்தில் அன்பு செறிந்து, பண்பும் பயனுமாக

நின்று உலகோம்பும் நல்லறமாகிய இல்லறத்தின் ஏற்றம் சாற்றப்படுகின்றது. முருகப் பெருமான் கற்பும் களவும் (காதலும்) களிந்த பொற்புடைத் தலைவியருடன் என்றென்றும் வீற்றிருந்து, உலகுயிர்களுக்கு இன்பநுகர்வூட்டும் புண்ணியப் பேறு திரண்டு சிறக்கும் நிலையமாகத் திருப்பரங்குன்றம், சிறந்து நிலவுகின்றது. திருப்பரங்குன்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட திருவுடன் பொலியும் கூடலில் தமிழ் ஆராயப்பெற்றுக், “கூடலில் ஆய்ந்த ஒண்டீந்தமிழ்”, எனக் கூறும் இசையால் திசைமுழு தாள்கின்றது.

இங்ஙனம் தமிழ் மக்கள் வாழ்வு களாவ (காதல்), கற்பு எனும் இரு ஒழுக்கங்களாக உலகியல் ஆட்சிபெறுவதும் தமிழ்ப் பெருங்கடவுளாகிய முருகப்பெருமான் கற்புங்களவும் கொடியும் தளிருமாகப் பிரிவின்றிக் கலந்து வீற்ற தாள் கொழு கொம்பாக - தலைவனாக வீற்றிருந்து உலக ளிக்கும் உயர்மலை திருப்பரங்குன்றமென்றும், அத்திருப்பரங்குன்றம் தமிழாய்ந்த தகைசால் கூடலில் உளதென்றும், அக்கூடலம்பதியில் “நீலமேனிவா விழைபாகத் தொருவனாகிய” கறைமிடற்று அறங்கெழு பெருமான் எழுந்தருளி அருள் ஆட்சி புரிகின்றானென்றுங் கூறி, அன்பி ணந்தினை வழக்கு என்பதையும் செந்தமிழ் மக்களே முதன்முதன் அன்பினைந்தினை வழக்கை உலகியல் வாழ்வில் கொண்டு பயன்பெற்ற வர்களென்பதையும். அவர்கள் வாழ்விற் கொண்ட ஒழுக்க உண்மைகளை வழிபாட்டிற் புகுத்திக் களவுங் கற்பும் கொடியுந் தளிரும் போல இயைந்து சிறக்கும் இருகாதற் தலைவியரின் தலைவனாக முருகப்பெருமானை மைவரை உலகத் தெய்வமாக வைத்து வழிவழியாக உலகியல் நெறியில் போற்றிவந்தார்களென்பதையும் அன்பொடுபணர்ந்த ஜந்தினை வாழ்வே அந்தமில் இன்பத் தழிவில் வீட்டைத் தந்தருளும் முழுமுதற் சிவத்தின் இருதாழ் நிழற் கீழ்ச் சேர்ந்துவாழும் பெருநெறி என்பதையும் குறிப்புப் பொருளாகத் தோன்றவைத்துச் சொல்லிய கல்லாடனாரின் நல்லியல்பு பாராட்டற்குரியது. இனிக் கல்லாடனாரின் சொல்லாற்றலும் ஒசை எழுச் சியும் தொடைநோக்கும் பொருந்திய அகவற்பாக்களின் அமைப்புத் திறன் போற்றற்குரியது.

வற்றிய நூற்றின் நெடுஞ்சூற் பேழ்வாய்க்
குழிலிழிப் பிறழ்பற் றற்றற் கருங்கள்
தாளீப் பேரந்தின் தருமயிஸ்ப் பெருந்தலை
விண்புடைத் தப்புறம் விளங்குடற் குணக்கினம்
களனம்பாடிச் சுற்றிநின் றாடச்
சழல்விழிச் சிறுநகைக் குடவயிற் றிருகுழைச்
சங்கக் குறுந்தாட் பாரிடஸ் குனிப்ப

எனவரும் அடிகளை எடுப்போம். இதில் ஒசை எழுச்சி அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. “குழிவிழிப் பிறழ்பற் றெற்றற் கருங்கால்” என்னும் பொழுது சொற்புணர்ச்சியும் தொடைநோக்கும் சொற்பொருள் விளங்காத இளங்குழந்தைக்கட்டும் பொருளை அப்படியே விளக்கிவிடுகின்றது. “விண்புடைத்து அப்புறம் விளங்குடல்” எனும்பொழுது பேயின் உயரமும் பருமனும் கண்முன் தோற்றுகின்றன. “சழல் விழிச் சிறுநகைக் குடவயிற் நிருகுமைங் சங்கக் குறுந்தாட் பாரிபங் குனிப்ப” எனுமடிகளைப் படிக்கும் பொழுது சழல்கின்ற விழிகளும் சிறியசிரிப்பும் குடம்போன்ற வயிறும் சங்கினால் செய்யப்பட்ட காதனிகளும் சிறிய கால்களும் பொருந்திய பூதங்கள் எங்கள்முன் நின்று கூத்தாடுகின்றன. கல்லாடனாரின் வல்லமைப் பாடான சொல்லாட்சியை இங்வனமே கல்லாடப் பாக்களில் எங்குக் காணலாம்.

உலகியல் உரைத்தல் எனும் துறையில் திருக்கோவைச் செய்யுளின் பொருளை விரித்துக் கல்லாடனார் கூறும் அகவற் பகுதி பொருட் சுவையும் சொற்கவையும் பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

சேற்றிரைப் பாற்கடல் வயிறு நெரந்தீன்று
செம்மகள் கரியேர்க் கறுதியாக
மகவின் இன்பங் கடல்சென்றில் வாஸ்
அன்றியும் விடுமீன் முளைத்த தரளம்
வல்வின் ரீட்த்தும் அவ்வழி யான்
தீரைகடல் குடித்த கரத்தமா முனீக்குந்
தீங்கள் வாழ்க்கலந் தங்கு வேந்தற்கும்
அழுதலூற் றெழுந்து நெஞ்சஸ் கணீக்குந்
தமிழூனுங் கடலைக் காணி கொடுத்த
பொதியப் பெருப்பு நெடுமுதுகு வருந்திப்
பெற்று வளர்த்த கற்புடை ஆரம்
அன்றிய மாமதிழ்நன் பதியுறை புகுந்தாஸ்
உண்டோ சென்றது கண்ட துரைத்த
பள்ளீக் கணக்கர் உள்ளது பெற்ற
புறமார் கல்வி அறமார் மகளைக்
அவர்மன வன்னை கவரக் கண்டிலம்
பெருஞ் சேற்றுக் கழனி கரும்புபெறு காலை
கொள் வே஗ர்கண்றி அவ்வயல் சாயா

என்பது பாட்டு. இதில் பாற்கடல்பெற்ற திருமகளின் நலத்தை நுகரும்பேறு கரிய நிறத்தையுடைய திருமாலுக்கமைந்ததன்றிப் பெற்ற பாற்கடலுக்

கமையவில்லை, எனக்கூறிய உவமை புதியதாகும். “செம்மகள் கரியோர்க் கறுதியாக” எனவரும் அடி “சிவந்தவாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும்” வரும் எனக் கம்பரின் செய்யுள்ளெடையை நினைவூட்டுகின்றது. “அறுதியாக எனும் சொல் “திருப்பாற்கடலெனுந்தா”யக்குத் திருமகள் இனி ஒரு போதும் உரிமையாகமாட்டாள் எனும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது. பெற்ற இடத்திற்கன்றிப் புகுந்த இடத்திற்கே பெண்கள் சிறப்பாக உரியவர் எனுங்கொள்கையை இவ்வுவமை நன்குபுலனாகக்குகின்றது. இங்ஙனமே முத்தும் விரும்பினவரிடத்தே சென்று சிறப்படைகின்றது, எனக்கூறிப் பொருளை மீண்டும் தூய்மைப்படுத்துகின்றார். கடலிற் பிறந்த முத்து நேரே கடலைத் தனக்குத் தாயாகப் பெறாது அக்கடலில் வாழும் சிப்பி யையே தாயாகப் பெருகின்றது. திருமகள் கடலையே தனதாயாகப் பெற்றாளெனப்படுதலால் அச்சிறப்பு நோக்கி முற்கூறப்பட்டது.

இனி மலையின்கண் பிறந்த சந்தனம் அம்மலைக்கணியாகாது, தன்னைப் பூசுகின்றவர்க்கே உரியதாதல் போலப் பெண்களும் பருவம் வந்தவிடத்து தம்மை நுகரும் பிறர்க்கே (தலைவர்க்கே) உரியராவர் எனும் உவமை முன்னரே புலவர் ஆட்சிப்பெற்றதென்றாலும், கல்லாடனாரின் தமிழன்பு அவ்வுவமையைப் புதியதாக்கிவிட்டது.

தீரைகடல் குடித்த கரத்தமா முனிக்கும்
திஸ்கன் வரத்துவந் தங்கு வேந்தற்கும்
அழுதலூற் றெழுந்து நெஞ்சஸ் கணிக்கும்
தமிழெழுநுங் கடலைக் காணிகொடுத்த
பெருதீயப் பெருப்பு நெடுமுதுகு வருந்தீப்
பெற்று வளர்த்த கற்புடையராற்
அணைய மரமகிழ் நன்பதீயுறை புதுந்தால்
உண்டோ சென்றது.

எனவரும் இதில், முனிக்கும் வேந்தற்கும் அமுதம் ஊற்றெழுந்து நெஞ்சங்கனிக்கும் தமிழெழுநுங் கடலைக் காணிகொடுத்த பொதியப்பொறுப்பு எனவரும் அடிகள், சொல் ஆட்சி வல்ல கல்லாடனார் அகத்தெழுந்து உயிர்த்தொய்வு பெற்ற செந்தமிழன் பின் சிறப்பைக் காட்டும் செம்புலச் செல்வமாகத் திகழ்கின்றது. “அமுதமுற்றெழுந்து நெஞ்சங்கனிக்குந் தமிழெழுநுங் கடல்” எனும் அடியைப் படிக்கப் படிக்கக் கல்லாடனாரின் கனிந்த தமிழன்பு எமக்கும் என்றுமில்லாத தமிழ்வெறியை எழுப்புகின்றது. நெஞ்சங் கனக்குந் தமிழ் என்றதனால் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஜிந்தினை வழக்கையும் அவ்வைந்தினை வழிநின்றே அருளாட்சி பெறும்பேரா இயற்கையைத் தலைத்திடும் பெருநெறி மரபை

யுனரலாமென்பதையும் குறிப்பாகக் கொள்ளவேத்தார். “செம்புலப் பெயல் நீர்போல அன்புடை நெஞ்சந்தாம் கலந்தனவே” எனுங் குறுந் தொகைப் பாட்டும் இக்கருத்தை அரண் செய்கின்றது. அன்பினைத் தினை வாழ்வின் உயிர்நாடியான உடன்போக்கினை மேற்கொண்ட தலைவியின் இயல்பை, தமிழ்நலம் புரந்த பொதியப் பொருப்புக் சந்தனத்துடன் உவமைகூறிச் சான்றுகாட்டும் கல்லாடனாரின் நல்விஷைப் புலமை சாலவும் நன்று. கல்லாடனார் தாம் நுகர்ந்து, நுகர்ந்து உயிர் ஊறித்தனிர்த்து தமிழ்ச் சுவையை அமுதமுற்றெற்றுந்து நெஞ்சங்களங்குந் தமிழ் என இழுமென் மொழிகளால் சாற்றித் தம்மை மறந்து இறும் பூதெத்திய சாயலைத் தமிழ்ப் பெரும்புலவர்க்குள்ளொளி விரிக்கும் தவப் பெரும்பேறனப் போற்றி உள்ளம் தழைக்கின்றோம்.

அருந்தவைப் பெருமுனிவராய அகத்தியனார்க்கும் தீங்கிடகுலவேந் தராய் தென்னவர்க்கும் செந்தமிழை உரிமையாகக் கொடுத்த பெரும் புகழுடையது பொதிகைப் பொருப்பென்னும் பொருளமைந்த சொற் றொடர்கள்.

சந்தனப் பெருதீயத் தடவரை முனியும்
சவுந்தர பாண்டியனார தமிழ் நாடனும்
சங்கப் பலவரும் தழைத்தீனி தீருந்த
மங்கலப் பாண்டிவள நாடுடன்ப

எனும் நூற்பாவினால் கூறப்படுகின்ற வரலாற்றை நினைவுட்டுகின்றது. அகத்தியனாரும் பாண்டிய மன்னர்களும் தமிழைப் பேணி வளர்த்தார் களெனும் வரலாற்றுண்மை மனத்துட் கொண்ட கல்லாடனார் “தமிழைனுங் கடலைக் காணி கொடுத்த”வெனக் கூறினார். காணி - உரிமை. பொதிய மலை தமிழைப் பெற்றுப் பாண்டிய வேந்தர்களுக்கும் அகத்திய முனிவருக்கும் ஆக்கங் கருதி அளித்துவிட்டதென்பதே கருத்தாகும். பெற்றவர் பெருமையினும் பேணினோர் பெருமை மிகப் பெரிதாகும். தமிழைப் புகழ்தலும். பெற்ற தமிழைப் பேணி வளர்த்த முற்றிய தவத்தின் அகத்தியனார் புகழும். கொற்றம் மிக்க பாண்டியர் புகழும் தமிழக மக்கள் உள்ளத்தில் வழிவழியாகத் தொடர்ந்து நிலவுகின்றன. உயிராற்றல் வாய்ந்த இவ்வுண்மைகளை உலகியல் உரைத்தல் எனும் துறைச் செய்யுளில் குறிப்பாக அமைத்துக் கூறிய கல்விவல்ல கல்லாடனாரின் எல்லையில்லா ஆற்றலை எண்ணி மகிழ்ந்து ஆய்ந்து தமிழன்னையை ஏத்துவோமாக.

தினகரன் 27.4.1952 (ஞாயிறு)

○○○

4

திடுமருகாற்றுப்படை

1. திருமுருகாற்றுப்படை

- 1 -

திருமுருகாற்றுப்படை சிறந்த இலக்கியம்.

இயற்கை இன்பமும் வாழ்க்கைச் செம்மையும் கலந்து தெய்வ ஒளிபெற்ற காட்சி திருமுருகாற்றுப் படையில் நிழலாடுகின்றது.

மக்களின் வாழ்க்கையை விட்டு, விலகிக் கணாவுலகில் நின்று, கற்பனைச் சிறகை விரித்துப்பறந்து, கவிகளைப் புனைகின்ற புலமை எளிதானது.

மக்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை எட்டுணையும் தொடாமல், வெறுங் கணாவுலகில் உலாவிப் புனைகின்ற காவியங்களை இலக்கியமெனப் போற்றுகின்ற மரபு சங்காலத் தமிழ் அகத்தில் இல்லை. வாழ்க்கையில் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளை உள்ளபடியே கூறி, உயர்ந்த நோக்கங்களை உருவாக்கும் புலமையே மிக மிக உயர்ந்தது.

வாழ்க்கையின் பண்பட்ட ஒளியே இலக்கியத்தின் நிலைபேறாகும். வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் வைத்து, உயர்ந்த கொள்கைகளை உருவாக்குகின்ற புலவன் சிறந்தனையாளன், அப்புலவனின் கவிதைகளில் உள்ளொளி பெருகி உலகையே வாழ்விக்கும். மக்கள் வாழ்க்கையைப் படிப்படியாக உயர்த்தித் தெய்வச் சாயல் மருவும் வழியைக் காட்டுவதே சிறந்த இலக்கியத்தின் செயலாகும். மக்கள் வாழ்வை மருவி மலர்த்தாத இலக்கியங்கள் பாலை நிலத்தில் பாயும்சிற்றாறுபோல் மக்கள் உளத்திலும் ஓட்டாமல் ஒழிந்து போகின்றன. வாழ்வின் நிறைந்த கோலமே தெய்வ ஒளியாக மலர்கின்றது.

- 2 -

திருமுருகாற்றுப்படை மக்கள் வாழ்வைத் தெய்வ ஒளியுடன் அணைக்கின்றது. மக்கள் வாழ்ந்து, வாழ்ந்து தெய்வ ஒளிமருவப் பிறந்தவர்கள் என்ற வாய்மையைத் திருமுருகாற்றுப்படை தெளிவிக்கின்றது. தெய்வத்தின் எழிலைப் பெற்றுச் சிறந்த மெய்யுணர்ச்சியாளன், எமக்குத் தெய்வ ஒளியின் சிறப்பைக் கூறுகின்ற இன்பக்குரலின் ஒலி திருமுருகாற்றுப் படையில் கேட்கின்றது. தெய்வ ஒளியைப் பெறுதலே வாழ்வின் பயனாக வைத்து வழிகாட்டுகின்ற இலக்கியமே, பழந்தமிழரின் பரம்பரையான, உரிமைச்செல்வம். திருமுருகாற்றுப்படையே பழந்தமிழரின் தூய கடவுள் கொள்கையை நிலைநாட்டும் அருட்பனுவலாக நிலவுகின்றது.

- 3 -

முருகன் வழிபாடு தொல்காப்பியர் காலத்திற்குமுன்பே, தமிழகத்தில் ஆட்சிபெற்று விளங்கியது. “சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்” எனத் தொல்காப்பியனார் முருகன் வழிபாட்டைச் சுட்டி உரைக்கின்றார். மலைசார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்திலேயே முருகன் வழிபாட்டின் உரிமையைச் சிறப்பாக ஏற்றி உரைக்குஞ் செய்தி ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும். முருகன் சேயோன் எனுஞ் சொற்களால், கடவுட் காட்சியைச் சுட்டியுரைக்கின்ற பழந்தமிழரின் பரம்பரைப் பண்பு பாராட்டற்பாலது. செம்மையும் பசுமையும் கலந்து கவின் பெருக்கும். இளமைக் கோலமே முருகன், சேயோன் எனும் சொற்கள், காட்டுகின்ற பொருளாகும்.

வான்அளாவ எழுந்து, அசையாது நிற்கும் மலையின் பெருமிதத் தோற்றமும், மழைமுகில்கள், மலைகளிற் படிந்து, தண்சாயல்பரப்பித் துளி வீசுதலும், மலையின் தலையிற் படிந்த மழை முகில்களின் காட்சியைக் கண்டுகளித்த இளமையில்கள் தமது நீலக்கோலக் கலாபத்தை விரித்தாடு கின்ற எழிலும், மலைகளின், உச்சியில் நின்று, வெள்ளியை உருக்கி ஓடவிட்டாற்போன்ற ஒளியுடன், அருவி வழிந்தோடிவரும் செயலும், மாவும் புள்ளும் துணையொடு கலந்து மகிழும் காதல் வாழ்வும், தண்மை கனிந்த நிழலைப்பரப்பி இன்ப உணர்ச்சியை ஊட்டுகின்ற இளமரக் காக்களும் மலைநிலத்தின் மருங்கெல்லாம், பசும்புற்பரந்து பச்சைப் பசேல் எனத் தோன்றும் “கைபுளைந்தியற்றாக் கவின்பெறுவனப்பும்” தெய்வக் கோலத்தைத் அள்ளி வழங்கும் செம்மை நிரம்பிப் பொலிகின்றன.

- 4 -

மலைசார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தில் என்றும் நிலவும் இயற்கை எழில் கனிந்த இளமைக் காட்சியையே, தெய்வச் சாய(ல்)லுடன் கலந்து, வீசும் முருகனாகக் காண்கின்றோம். திருமுருகாற்றுப்படை, இளமையில் இறைவன் திருக்கோலத்தைக் கண்டு, எமது உள்ளத்தில் தீட்டுகின்றது. மக்களின் இளமைக்கோலத்தில் எழில்வீசி உலாவுகின்ற அன்பு, தொண்டு வீரம், எனும் பண்புகள் அருளிற் கலந்து, ஒளிபெற்று மலர்ந்தவுடன் திருமுருகாகச் சிறக்கின்றன. திருமுருகை, நிறைந்த தெய்வக் கோலமாகப் பண்படுத்திக் காட்டுகின்ற உரிமை, மலைசெறிந்த குறிஞ்சி நிலத்திற்கே அமைந்த தனி ஆற்றலாகும். இயற்கையின் எழில் நிரம்பிய காட்சிச்சாலை குறிஞ்சி நிலம். இயற்கை எழிலிற் படிந்துதோன்றிய கவிதைகள் என்றும் நிலையான இளந்தெய்வக்கோலத்தைப் பெற்று, வாழ்கின்றன. இயற்கை எழிலிற்படியாத, கவிதைகளில் இளமைச் செவ்விகலவாது. இளமை

கலவாத கவிதைகள், இறந்து பிறக்கும் பிள்ளைகள் போல் மறைந்துவிடும். கவிதை இயற்கை எழிலைத் தழுவி எழும்பொழுது, கடவுர்காட்சி அக் கவிதையில் கலந்து, ஒளி வீசும். பாடுகின்ற கவிஞர் கடவுள் காட்சியில் கலந்து நின்று எம்மைக் கூவி அழைப்பான். எமக்குத் தாங்கண்ட கடவுள் காட்சியின் சிறப்பை உரைத்து வழிகாட்டுவான், நக்கீரர், இயற்கை எழிலிற் கலந்து, கடவுள் காட்சியைக் கண்டு எம்மைக் கூவி உரைக்கின்றார். தாங்கண்ட திருமருஷை எமக்குங்காட்டி என்றும் நிலையான இன்பத்தை உதவ அவரின் உள்ளம் ஆர்வங்கொண்டு விட்டது.

- 5 -

நக்கீரரின் ஆர்வக்குரல் அப்பாலுக்கப்பாலாய், அனைத்துலகையும் கடந்து, ஒலிக்கின்றது. இயற்கை ஒளியுடன் கலந்து, அதன் எழிலையும் பயணையும் நுகர்ந்து, நுகர்ந்து, உணர்ந்த நிலையில், இறைவனின் ஒளியைக் காண்கின்றார். இயற்கை ஒளியின் எழிலிற் கலந்து எழுகின்ற கவிதைக் குரல் கேட்கின்றது. அதனை அடுத்து, இறையின் - முருக்கின் தெய்வ ஒளியையிற் கலந்த கவிதைக் குரலுங் கேட்கின்றது.

உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரீதரு
பஸர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஓவற இயைக்கும் சேண்விளங்கு அவிரோஹ்

தினகரன் 6.9.1953 (ஞாயிறு)

○○○

2. திடுமுடுகாற்றுப்படை இயற்கை ஒளி

இயற்கை ஒளி ஞாயிற்றின் ஒளி.

இந்த ஒளி உலகின் கண் உள உபிரினங்கள் யாவும் கண்டு, நுகர்ந்து, பயன்பெற்றுக் களிக்கின்ற ஒளி.

இயற்கை ஒளியை வீசி, உபிரினங்களை எழில்செய்யும் ஞாயிற்றை எல்லோரும் குகழ்ந்து போற்றுவார்கள்.

இயற்கை ஒளியிற் கலந்து எழில்பெராத பொருள்கள் ஒன்றும் உலகில் இல்லை. உலகமே ஞாயிறு வீசுகின்ற இயற்கை ஒளிக்கதிர்களின் எழிலாகவே தோன்றுகின்றது.

இயற்கை ஒளியாகிய ஞாயிற்றின் எழிலைப் பாடிய பாட்டுக்களே இலக்கியத்தை வளர்க்கின்றன. ஞாயிற்றின் ஒளியே இலக்கியம். இலக்கியமே ஞாயிற்றின் ஒளி எனக் கூறலாம். இலக்கியம் இன்பக்கலை. இன்பம் எழில் ஈன்ற குழவி. எழில் ஞாயிற்றின் ஒளி அளித்த திரு. ஞாயிற்றின் இயற்கை ஒளியின் எழில் இடையறாது இலக்கியம் என்ற குழந்தையை பெற்று மசிழ்சின்றது. தான் பெற்ற குழந்தையைச் சான் ரோன் என்பிறர் போற்றும் பொழுதுதான் நிறைந்த இன்பம் அன்னையின் உள்ளத்தில் சுரந்து பாய்கின்றது. ஞாயிற்றின் இயற்கை ஒளி உதவிய எழிலால், பிறந்த இலக்கியக் குழந்தையின் பெருங் குணங்களைக் கண்டு போற்றியுரைத்த சிறப்பு நக்கீரருக்கே உரியதாகும்.

காலையில் எழுந்த இளவன ஞாயிற்றின் ஒளிக்கதிர்கள் நீலக்கடவின் மேற்பரப்பெல்லாம் பரந்து வீசுகின்றன. நீலநிறக் கடவின் மேல் பொன்னி றக்கதிர்கள் பரந்து படிந்த பொழுதுதான், இயற்கை எழில், இலக்கியத்தைப் பெறுகின்றது. இலக்கியம் இயற்கை எழிலின் காட்சிச்சாலை என்ற உண்மையைப் புலவன்காணும் பொழுது இலக்கியத்தின் தோற்றம் இறைவன் அருளிற் கலந்துவிடுகின்றது. நீலநிறக் கடவின் பரப்பில் நிறை யொளி ஞாயிற்றின் கதிர்கள் படிந்த காட்சி. நக்கீரனாரின் உள்ளத்தில் புதிய கருத்தை எழுப்பிவிட்டது. நிறையொளி ஞாயிற்றின் எழிலும் ஒன்றை யொன்று தழுவிக்கலந்த இயற்கை இன்பம் மட்டும் கவிதையாக உருப் பெற்றால் அக்கவிதை சிறந்த பண்ணை அளிக்காது. வெறும் சொன்மாலை யாகவே தோன்றும். இயற்கை எழிலில், புதைந்து கிடக்கின்ற தெய்வச் சாயலைத் தொட்டுச் செல்கின்ற கவிதை தெய்வக்கவிதை. நக்கீரரின் உள்ளம் இயற்கை எழிலில் புதைந்து கிடக்கின்ற தெய்வச்சாயலைத் தேடிக் கண்டுவிட்டது.

துனகரன் 13.9.1953 (ஞாயிறு)

3. திருமூகாற்றுப்படை

இயற்கை ஒளியில் நிழலாடும் தெய்வ ஒளி

இயற்கை ஒளியாகிய ஞாயிறு தனது ஒளிக் கதிர்களை இயற்கை யாகிய நீலக்கடலின் மேல் வீச்கின்றது. இரண்டு இயற்கைப் பொருள் களும் கலந்தபொழுது தோன்றுகின்ற எழிலை நக்கீரர் காண்கின்றார். இயற்கை எழில்கள் கலந்தவுடன் தோன்றிய புதிய எழிலில், நக்கீரர், புத்தம் புதிதான தெய்வ ஒளியைக் காண்கின்றார். அவர் கண்ட தெய்வங்களை இயற்கை ஒளியாகிய ஞாயிற்றின் ஒளியையும் கடந்துவிட்டது. இயற்கை ஒளியாகிய ஞாயிற்றின் எழிலைக் கண்டு எழுந்த நக்கீரரின் கவிதை. அவ் வியற்கை ஒளிக்கும் அப்பாற்பட்ட பெரும் பேரொளியாகிய தெய்வச் சாயலைத் தொட்டுவிட்டது. தொட்டுச் சுவைத்துத் தெளிந்த பயன், கவிதையின் பண்பாக நின்று அலை ஏறிகின்றது.

ஓவர இயைக்கும் சேண் விளங்கு அவீரோளி

என ஞாயிற்றின் இயற்கை ஒளியில் தோய்ந்த நக்கீரர், இறைஒளியைக் கண்டு வியற்துரைக்கின்றார். ஞாயிற்றின் ஒளி எம்மால் பயன்கொள்ளக் கூடிய அளவில் அமைந்து நிற்கின்றது. இறையொளி எம் உயிர் உணர்வில் அகப்படாமல் - எமது பொறிபுலன்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாய் எல்லைகடந்து பரவுகின்றது. அந்தப் பெரும் பேர் ஒளியிற் கலந்து உள்ளொளி பெற்ற நக்கீரர், இயற்கை ஒளியினால் எழுந்த கவிதை நிழலில், அவ்வியற்கை ஒளியினும் மிகமிக மேலான திருமுருகைக் காண்கின்றார். நக்கீரரின் கவிதை, இயற்கை ஒளியின் பயனிலும் சிறந்த இறையொளியை திருமுருகைக் கண்டு காட்டுகின்றது. ஞாயிற்றின் இயற்கைஒளி உலகி ருளைப் போக்கி உயிர் இனங்களை இன்புறுத்துகின்றது. நீலக்கடலின் மேல், எழுகின்ற இளவை ஞாயிற்றின் எழிற் கதிர்கள் படிந்து தோன்றுங் கவின், செம்மையும் பசுமையுங் கலந்த புதிய கோலத்தைப் படைக் கின்றது. செம்மையில் ஆண்மையும் பசுமையில் பெண்மையும் நிலை பெறுகின்றன. நிறையொளி ஞாயிறு ஆண்மையையும் நீல நிறக்கடல் பெண்மையையும் நக்கீரர் உள்ளத்தில் நினைவூட்டுகின்றன. செம்மையில் - தீயும் பசுமையில் - நீரும் - தண்மையும் ஆட்சி புரிகின்ற உண்மையை நக்கீரர் இயற்கைக் காட்சிகளில் வைத்தே விளக்குகின்றார்.

முருகன், நீலக் கோலத் தோகை மயில் தோன்றும் தெய்வக் காட்சியில் ஆண்மையும், பெண்மையும் கலந்து வாழும் வாழ்வின்

ஆக்கத்தைத் தெளிகின்றோம். ஆன்மை ஆருந்தன்மை, பெண்மை அமைதித்தன்மை. ஆன்மையில் சரக்கும் வீரமும், பெண்மையில் சரக்கும் - காதலும் (அன்பும்) அளவிற் கலந்த வாழ்வில் தெய்வப்பண்பு கருக்கொள்ளும். சிவனைச் செம்மேனி எம்மான் என்றும். உமையை நீலமேனி வாலிழை, என்றும் கூறுகின்ற உன்மையையே நக்கீரரும், முருகன் மயில் மேல் எழுந்தருளும் கடவுள் காட்சியில் வைத்து விளக்கு கின்றார்.

(10)

ஞாயிற்றின் ஒளி, உலகிருளை நீக்கி உயிர்களை இன்புறுத்தும் செயல் இயற்கை எழிலைத் தனித்துக் காண்கின்றவர்களின் கவிதையில் இடம் பெறுகின்றது. நக்கீரர் பெரும் பேரொளியாகிய திருமுருகு. மக்களின் அக இருளை அகற்றி பேராவியற்கைப் பேரின்பம் அளிக்கும் செயலைத் தமது கவிதையின் பொருளாக அமைக்கின்றார். இயற்கை எழிலின் துணை கொண்டு இறையொளியின் சாயலைக் கவிதைப் பண்பாகக் கண்டு களிக்கின்றார். இயற்கை எழிலால் - கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறுவ னப்பால், கடவுளின் அருள் உருக்கவினையும் கண்டு காட்டுகின்ற நக்கீரரின் புலமை தெய்வப் புலமை. இயற்கை எழிலால், இறையேழிலை “ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங்கவிரொளியைக்” கண்ட நக்கீரர் அப்பே ரொளியை, மக்கள் வாழ்வுடன் கலந்து உருப்படுத்துகின்றார். “பேரொளிக்குப் பேரும் பண்பும், இடமும் புனைந்து வாழ்வளிக்கின்றார். பேரொளி - பெரும் பெயர்க்கடவுள் மக்கள் வாழ்வுடன் மருவிப்பயன் சரக்கும் நிலையை நக்கீரர் நமக்குக் கூறுகின்றார்.

(11)

ஓவற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிரொளி - மக்களின் பொறி புலன்களால் அறிந்து கொள்ள முடியாத திருமுருகு: அவர்கள் அறியக் கூடிய உருவும் பண்பும் செயலும் தாங்கிய பொருளாய் விளங்கி, அருள் சரந்தாட்டும் நிலையே திருமுருகாற்றுப்படையின் பெருக்கம், திருமுருகன், மக்கள் வாழ்வுடன் கலந்த திருக்கோலத்தைத் தாங்கி, உலகில் வீற்றி ருக்குங் காட்சியுடன் இயற்கை எழிலும் கூடித் திருமுருகாற்றுப்படைக் கவிதையின் சிறப்பை உயர்த்துகின்றது. மக்களின் அறிவு விழைவு, செயல்களைக் கடந்து வீறும் சேண் விளங்கவிரொளியை, மக்கள் காணக் கூடிய தெய்வக் கோலத்தில் நக்கீரர் படைத்துதவுகின்றார். திருமுருகன் வீற்றிருக்கும் இடங்கள் இயற்கை எழில்நிரம்பி விளங்குகின்றன. முருகன் திருவருளிற் கலந்த மலையும் சனையும் பூவுந்தளிரும், விலங்கும்

புள்ளும், வேடுவரும் மாதவரும், அந்தணரும், அணங்குளும், தெய்வப் பண்புடன் சிறக்கின்றன. இயற்கை எழிலைத் திருமுருகன் திருவருட் கோலமாகக் கண்டுவெக்கும் நக்கீரர் திருமுருகனை மக்கள் வாழ்வின் பயனாகக் கண்டு வழிகாட்டும் திருமுருகாற்றுப்படை என்றும் நிலவும் இலக்கியம்.

உலகம் உவப்ப வலனேர்பு தீர்தாரும்
ஸலர் புகழ்ஞாயிறு கடற்கண்டராக்கு
ஓவற இயைக்கும் சேண் விளங்கவிராகளீ.

மக்கள் வாழ்வின் நிறைந்த ஒளியை என்பதை நக்கீரர் நவில்கின்றார். திருமுருகன் சேண்விளங்கு, ஒளியாகவே நின்றால் நாங்கள் அந்த ஒளியில் கலந்து, மலர்ந்து, பயன்பெற முடியாதவர்களாவோம். சேண் விளங்கு அவர் ஒளி, எங்கள் உள்ளத்தில் வளரும் உள்ளளவியாய் மருவி எங்கள் வாழ்வை வளர்த்துப் பயன்தந்த வரலாறு திருமுருகாற்றுப் படையில் ஆராயப்படுகின்றது. சேண் விளங்கவிராளியை நக்கீரர், தமது புலமை ஒளியால் வேறு வேறான கோலங்களாகப் படைத்து, எமக்குக் காட்டுகின்றார். ஓவ்வொரு தெய்வக் கோலமும், கைபுணைந்தியற்றாத, இயற்கை எழிலுடன் பிரிவின்றிக் கலந்து தோன்றுகின்றது.

மக்கள் வாழ்வின் சிறந்த பண்புகள், தெய்வக் கோலத்தில் விளங்குவதே, திருமுருகாற்றுப்படையின் தோற்றமாகும். மக்கள் காணமுடியாத - உணரமுடியாத, கோலத்தில் தெய்வத்தைப் புளைந்து பாடும் புலமை ஒளியற்ற புலமை. நக்கீரர், திருமுருகனை மக்கள் நேரில் கண்டு தொழும் தெய்வமாகவே கூறுகின்றார். மக்களால் அடைய முடியாத உணரமுடியாத பொருளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டியதில்லை. திருமுருகனை மக்கள் அறிந்து அடைய வேண்டியவர்கள் என்பதை நக்கீரர் நன்கு தெளிந்தார். தெளிந்தவுடன் மக்களைக் கூவி வழி காட்டுகின்றார். வழிகாட்டிய மரபும், சேண் விளங்கவிராளி புதிய பல தெய்வக் கோலங்களுடன் தோன்றும் தெய்வக் காட்சியும் அடுத்த கட்டுரையில் ஆராயப்படும்.

தினகரன் 20.9.1953 (ஞாயிறு)

○○○

4. திடுபுகாற்றுப்படை

1. ஒளியின் உருவம்

திருமுருகனின் சேண் விளங்கவிரோளியை பெரும் பேரொளியை நக்கீர் மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றார்.

மக்களின் ஜம்புல உணர்வைக் கடந்த சேண்விளங்கவிரோளியை அவர்கள் அறியக்கூடிய உருவத்தில் வைத்து உணர்த்துகின்ற நக்கீரின் புலமை மேலானது.

ஒளியிருவில் இறைவனைக் காண்கின்ற மரபு தொல்காப்பியத்திலும் ஆட்சிபெறுகின்றது.

கொடிநிலை கந்தழி வள்ளீயன்னும்
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன முன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தாடு கண்ணீய வருமே

என்பது தொல்காப்பியம். கொடிநிலை - ஞாயிறு கந்தழி - நெருப்பு, வள்ளி - திங்கள், நக்கீரரும் தமிழ்மரபின் வழிவந்த இறைவழிபாட்டை ஞாயிற்றின் ஒளியைத் துணையாகக் கொண்டு விளக்குகின்றார். ஞாயிற்றின் ஒளி மக்களால் நன்கு அறியப்பட்டதொன்றாகும். அறியப்பட்ட ஞாயிற்றின் ஒளியினால் அறியப்படாத இறைவனின் ஒளியிருவை உணர்த்தி மக்களை வழிப்படுத்துகின்றார்.

ஞாயிற்றின் ஒளியினும் மிகமிகக் கூடிய சேண் விளங்கவிரோளி யாக இறைவன் முருகன் விளங்குகின்றானென்பதை, நக்கீர் தமது புலமை உள்தால் அறிந்து அறிவிக்கின்றார். மக்களின் ஆற்றல் அறிவு செயல் களைக் கடந்து விளங்கும் சேண் விளங்கவிரோளியை மக்கள் அறியக் கூடிய உருவாகப் படைத்துக் கோலஞ்செய்கின்றார்.

2. வாணுதல் கணவன்

பேரொளிப் பிழம்பாக விளங்குகின்ற முழுமுதலிறைவனை - முருகனை, மக்கள் வாழ்க்கைச் செயல்களை மருவிச் செல்லும் வினையாளாக நக்கீர் மாற்றி உணர்த்துகின்றார். ஆண்மையும் அருளும் அன்பும் நிரம்பிய அரும்பெரும் தலைவனாகவே நக்கீர் முருகனை எமக்கு அறிமுகஞ் செய்கின்றார்.

உறுநர்த் தாங்கிய மதனிடை நேரன்தாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறந் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்

எனுந் தொடர்கள் முருகனின் அருளையும் ஆண்மையையும் அன்பு வாழ்வையும் அறிவிக்கின்றன. தன்னைப் புகலாக அடைந்தோரை ஆதரித்துப் புரக்கும் அருளும், தன்னைப் பகைத்துத் தீனம் புரிய முயல் வோரை அழித்துத் தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்தோரையும் பாதுகாக்கின்ற ஆண்மையும், சிறந்த வாழ்க்கைத் துணைவியுடன் வீற்றிருந்து, உலகின் ஆக்கங்கருதி, உழைக்கின்ற காதல் வாழ்வும் தன்னிகரில்லா உலகத்தலைவனின் உயர்ந்தபண்புகளாகும். பழந்தமிழக மக்களின் வாழ்வில் ஆண்மையும் அருளும் காதலும் சிறந்து விளங்கின. எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பழந்தமிழக மக்கள் நடாத்திய வாழ்வை இன்றும் எமக்குக் காட்டுகின்றன. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய திருமுருகாற் றுப்படையில், காதலும் வீரமும், அருளும், கலந்த தெய்வ வாழ்வைக் காண்கின்றோம்.

முருகனை அறிமுகஞ்செய்து வைக்கின்ற நக்கீர், முதற்கண் முருகனின் அருள்நிறைவை விளக்குகின்றார். தன்னையே புகலென்று, வந்தடைந்தோரைக் காப்பாற்றி, அவர்களை உயர்த்தும் பேரருளாளன், என்பதை அறிந்து கொள்ளவே மக்கள் விரும்புவார்கள். தன்னைப்போல் தன்னை வந்தடைந்தோரையும் உயர்த்தியருளும் தண்ணளியையுடையவன் முருகன், அவனைச்சென்று அவனருளாலே அவன் தாள்கண்டு, ஆக்கமடையுமாறு. நக்கீர் உலகமக்களை ஆற்றுப்படுத்துகின்றார். “வந்தடைந்தோரை ஆதரித்து அருள்புரியும் முருகனைப் பகைவர் வெல்லமாட்டார்கள். அவன் ஆண்மை நிரம்பியவன். மாற்றாரை அழித்து வந்தடைந்த அன்பர்களைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவன். அவனையே புகலாக அடைந்தால் உங்களுக்குப் பிறரால் ஒரு தீங்கும் உண்டாகாது. சென்று முருகன் திருவடி நிழலையடையுங்கள்” என மீண்டும் மீண்டும் நக்கீர் கட்டாயப்படுத்தியுரைக்கின்றார்.

“முருகன் சிறந்த வாழ்க்கைத் துணைவியாருடன் கலந்து உலகுயிர்க் கெல்லாம் இன்பத்தை ஊட்டுகின்றான். தான்வீற்றிருக்கும் திருக்கோ விலைத் தேடிவந்த விருந்தினர்க்கு அருள்விருந்தோம்பி ஆதரிக்கின்றான், அவன் வீற்றிருக்கும் திருக்கோவிலைத் தேடிச் செல்லுங்கள். அவன் வெறும் துறவியில்லன். காதல் வாழ்வு வாழ்ந்து வையத்தையும் வாழ்விக்கின்ற தெய்வத்தலைவன். இல்லறமே நல்லற மென்பதை என்றும் உலகில் நிலவச்செய்யும் இயற்கைத் தெய்வம். பொன்னும் பொருளும் போகமும் அருளி, மன்னும் திருவடி நிழலையும், உமக்கு வழங்குவான். வையத்துள் மனைவி மக்களுடன் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, அந்த வாழ்வின்

பயனாக வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைகும் இயற்கை நெறியை உமக்கு ஈயுந்தெய்வம் முருகனேயாவன். அவன் திருவடி நிழலைச் சென்று சேருங்கள்” என மகா ஆர்வமுடன் நக்கீரர் உலக மக்களை அறைக்கவி அழைத்து, ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

3. உறுநர்த்தாங்கிய மதனுடை நோன்தாள்

இறைவனை வேண்டுகின்ற அருட்டனுவல்களில் திருவடிக்கே வணக்கம் கூறப்படுதல் பெருவழக்கு. செந்தமிழ்ச்சிவ மரபும் இதுவே யாகும். திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் உள்ள பத்துக்குறள்களில், ஏழு குறட்பாக்கள் இறைவன் திரு(வடிக்கே) வடிவனைக்கத்தையே கூறுகின்றன. செந்தமிழ்மறைகளாகிய திருவாசகம் தேவாரம் என்பவற்றிலும் இறை வனின் திருவடியைப் போற்றிப்பாடிய பாக்கள் பலவிளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற கடவுள் வணக்கப்பாக்களிற் பல இறைவனின் திருவடிக்கே சிறப்புக் கூறுகின்றன.

யாழ்டுகழு மணீமிடற் றந்தனன்

தாவில் தாணீழில் தங்கீன்றால் உலகே.

(அகநானுரூ)

ஓருவன் இருதாள் நீழற்கீழ்

முவகை உலகும் முசிழ்த்தன முறையே

(ஜங்குறுநூரூ)

தாய்ரை புரையும் காமர் சேவடி

(குறுந்தெரகை)

மாணிலங்கேவடியாக

(நற்றிணை)

ஏழுறுநெஞ்சுத்தேரம் பரவுதும்

வாய்மொழிப்புவலவுநீன் தாள் நீழற்றெரமுதே (பரிபாடல்)

எனவரும் செய்யுட்பகுதிகளில் இறைவன் திருவடிக்கே வணக்கம் சிறப்பாகக் கூறப்படும் மரபை அடிக்கின்றோம். நக்கீரனாரும் இம்மரபு பற்றியே

உறுநர்த்தாங்கிய மதனுடை நோன்தாள்

என முருகப்பெருமானின் திருவடிச்சிறப்பை முதற்கண் எடுத்துரைத்தார். ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார் நக்கீரரின் உள்ளத்தை நன்குதெரிந்து, நுட்ப உரை கூறுகின்றார்.

“தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் தீவினையைப் போக்கி, அவரைத் தாங்கிய அறியாமையை உடைத்தற்குக் காரணமாகியவலியினையுடைய தாளினையும்” என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரை. இதில் மதன் உடை

என்பதற்கு அறியாமையை உடைக்கின்ற என நச்சினார்க்கினியர் கூறிய நுட்பு உரையுடன்.

“செம்மலர் நோன்தாள் சேரவொட்டா அம்மலங்கழீஇ” என வரும் சிவஞானபோத நூற்பாவின் கருத்தும் பொருந்தி விளங்குகின்றது.

இங்வனம் இறைவன் திருவடிச் சிறப்பையே பாராட்டியுரைக்கும் மரபு. அருட்பனுவல்களில் ஆராயப்படுகின்றது. இறைவனின் திருவடி நிழலே வீட்டின்பப் பேற்றை உயிர்களுக்கு அளிக்கும் மேன்மையுடையது.

ஹிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனாட் சேராதார்

என்பது திருக்குறள். பிறவியை அழித்து வீட்டின்பமுதவும் செயல் திருவடிக்கே உரியதாக வள்ளுவர் வழுத்துகின்றார். கடுவனிளவெயி னனார் எனும் நல்லிசைப்புலவர் பரிபாடவில் (நான்காம் பாடல்)

நீன்னிற் சிறந்த தன் தாள் இணையலை

எனத் திருமாவின் திருவடிகளைப் போற்றியுரைக்கின்றார். இதற்கு உரைவிரித்த பரிமேலழகியார் “வீட்டின்பமுதவும் செயல் நின்தாள் இணையை உடையை” என விளக்குகின்றார். நக்கீரரும் வீட்டின் பத்தை அளிக்கும் முருகன் திருவடிச் சிறப்பை எமக்கு அறிமுகஞ் செய்து தமது தெய்வக் காட்சியை விரித்துரைக்கின்றார். உலக நூற்கருத்துடன் அறிவு நூற்பொருளை அமைத்து, எமக்குக் காட்டுகின்ற நக்கீரரின் உள்ளொளி தெய்வச் சாயவிற் கலந்து சிறக்கின்றது.

4. செறுநர்த் தேய்த்த, செல்உறழ் தடக்கை

இதில் முருகனின் ஆண்மை கூறப்படுகின்றது. செறுநர் - பகைவர். முழுமுதலிறைவனாகிய முருகனுக்குப் பகைவரும் கேளிரும் இலர். அவனருளே கண்ணாகக் கண்டுவாழ்கின்ற மெய்யுணர்ச்சியாளர் அவனின் கேளிர். அவனருளை மறந்து, காமம், வெகுளி, மயக்கமெனும் பகைவர் களால் தாக்குண்டு அல்லற்படும் மக்கள், அவனின் பகைவர். உலக நூற்கருத்தில், தன்னையே புகலென வந்தடைந்தவரைப் பாதுகாத்துத் தன்னுடன் மாறுபட்டோரைச் சினந்தழிக்கும் செயலாளனே பெருந் தலைவனாகப் போற்றப்படுகின்றான். இங்கு, நக்கீரர் அறிவநூற் பொருளை உட்கொண்டே முருகனின் ஆண்மையை எமக்கு அறிமுகஞ் செய்கின்றார். முருகன், தன்து அருளிற்கலந்து வாழும் அன்பரின் பகைவராகிய மும்மலங்களின் முனைப்பைச் சிதைத்து அவர்களை ஆட்கொள்ளுதலே “செறுநர்த் தேய்த்தலாகும். இறைவனின் திருவருள்

நெறியைத் தலைப்பட்ட அன்பரின் அகப்பகைகள் யாவும் இறைவனா வேலேயே அழிக்கப்படும் என்பது அறிவநூற் கொள்கை.

**இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன் பெருள்சேர்
புகழ் புரிந்தார் மாட்டு.**

என்பது திருக்குறள், நக்கீரர் முருகப் பெருமானின் ஆண்மையை, அறிவநூற் பொருள் உணர்ச்சியுடன் கண்டு, ஆணவமுனைப்பை அழித்து அருள் வாழ்வை அளிக்கும் ஆண்மை மிக்க அருள் வீரன் முருகன் என்பதை எமக்குக் கூறி வழிகாட்டுகின்றார்.

5. மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்

இதன் உலக நூற் பொருள் முன்னர் விளக்கப்பட்டது. அங்கு, சிறந்த கற்புச் செல்வியாகிய தலைவியுடன் கலந்து போகமுதவும் பெரியோனாக முருகன் காட்சியளிக்கின்றான். இந்த உலக நூற்கருத்து எல்லாராலும் அறியப்பட்டது. நக்கீரனார் கருதிய அறிவ நூற்பொருள் மிக அகல மானது. மறுவில் கற்பு என்பதற்கு நக்சினார்க்கினியர் உலக நூற் கருத்தைத் தழுவி “மறக்கற்பில்லாத அறக்கற்பு” என உரை கூறினார். அறிவ நூற்பொருளில், மறுவில் கற்பு என்பது, கேடும் ஆக்கமும் கெட்டதிரு - உயிர்தன் தன்மையொன்றின் இறைவனை சார்ந்து. அவனருளிற் கலந்து நிற்கும் நிலைமை. உயிர் இறைவனையே தன் தலைவனாகக் கருதித் தன் தன்மை கேட்டு. அவன் தன்மையாகக் கலந்து, பேரின்பந்துய்க்கும் பேரா இயற்கையே மறுவில்கற்பாகும். முருகனையே காதலித்து, அவனுடன் கலந்து பேரின்பம் நுகரும் உயிரையே நக்கீரர் மறுவில் கற்பின் வாணுதல் என உரைக்கின்றார். ஈண்டுக் கணவன் என்பது, உயிர்த் தலைவன் (ஆமை நாயகன்) என்னும் பொருளில் நிலவுகின்றது. முருகனை உங்கள் உயிர்த் தலைவனாகக் கருதி அவனைக் காதலித்துக் கசிந்துருகி, பேராவியற்கைப் பேரின்பத்தை அடையுமாறு நக்கீரர் எமக்குரைக்கின்றார், உயிரைப் (ஆுமாலை) பெண்ணாகவும், இறைவனைத் தலைவனாகவும் வைத்துப் பாடுகின்ற மரபு, அருட்பனுவல்களில் ஆட்சிப்படுத்துகின்றது, மறுவில் கற்பின் வாணுதலாகிய மாணிக்கவாசகர்.

எழ் கொங்கை நின்னன்பர்
அல்லார் தோள் சேரற்க

எனவும்

உள்ளேன் பிறதெய்வம்
உன்னையல்லால் எங்கள் உத்தமனே.

எனவும் தமது கற்பின் உறைப்பை எடுத்துரைக்கின்றார்.

முன்னம் அவனுடைய நாயக்கேட்டாள்
 மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணஸ் கேட்டாள்
 பின்னர் அவனுறையும் ஆரூர் கேட்டாள்
 பெயர்த்தும் அவனடிக்கே பிச்சி யானாள்
 அன்னனையையும் அத்தனையும் அன்றே விட்டாள்
 அகன்றாள் அகவிடத்தாள் ஆசா ரத்தை
 தன்னை மறந்தாள் தன் நாயக் கெட்டாள்
 தலைப்பட்டாள் தலைவன் தாள் தலைப்பட்டாளே

எனும் திருப்பாட்டில் கூறிய நெறியில் முருகனைக் காதலித்து. அவன் தாளைத் தலைப்பட்ட உயிரையே நக்கீர் மறுவில் கற்பின் வானுதல் எனக் கூறுகின்றார்.

முருகன் திருவடியை வணங்கி இவ்வுலக வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத, பொன்னும், பொருளும் போகமும் வேண்டி இரத்தலை நக்கீர் விரும்பவில்லை. திருமுருகாற்றுப்படை வீட்டின்பத்திற்கு, வழிகாட்டுவதாகும். மறுவில் கற்புடைய உயிர்களைப் புணர்ந்து பேரின்பமளிக்கும் முருகப் பெருமானின் சிறப்பையே, நக்கீர் நவில்கின்றார். எனவே “மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன்” என்னுந் தொடர், அறிவநூற் பொருள் பொதிந்ததாகவே நிலவுகின்றது. முருகன், உயிர்த்தலைவன் ஆன்ம நாயகன்) என்பதே இத்தொடரின் கருத்தாகும்.

யாமிரப்பலை - பொன்னும் பொருளும் போகமுயல்ல
 அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
 உருளைக் கடம்பின் ஓலை தாரோயே

எனவரும் கடுவனின் வெயினனார் பாட்டு இக்கருத்தை அரண் செய்கின்றது. இதற்குரை கூறிய பரிமேலழகர்.

“நின்னை யாமிரப்பலை நுகரப்படும் பொருள்களும், அவற்றை உளவாக்கும் பொன்னும், அவ்விரண்டானும் வரும் நுகர்ச்சியுமல்ல. எமக்கு வீடுபயக்கும் நின்னருளும், அதனை யுண்டாக நின்னிடத்துடயாம் செய்யும் அன்பும், அவ்விரண்டாலும் வரும் அறனுமாகிய இம் மூன்றுமே” என மிகத் தெளிவாக அறிவநூற் பொருள் விளக்குகின்றார்.

நக்கீரரும் இவ் அறிவநூற் கருத்தை உள்ளடக்கி “மறுவில் கற்பின் வானுதல் கணவன்” என முருகப் பெருமானை எமக்கு அறிமுகஞ் செய்கின்றார். உலக இன்பங் கருதி முருகனை வழிப்படுவதினும், வீட்டின்பங் கருதி, உயிர்த் தலைவனாகக் காதலித்து வழிபாடு புரிய வேண்டுமென்பதை, மிக ஆராமமையுடன் நக்கீர் அறிவிக்கின்றார்.

உறுநர்த் தாக்கிய மதனுடைய நேரன்றாள்
செறு நர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தட்கை
மறுவில் கற்பின் வரணுதல் கணவன்

எனவரும் இம்முன்று அடிகளிலும் அமைந்த உலக நூற்கருத்தும் அறிவு
நூற்பொருளும் ஆராயப்பட்டன. அடுத்த கட்டுரையில் இயற்கை எழிலின்
முருகன் அருள் கலந்து, எம்மையும் ஆட்படுத்தும் இயல்பு ஆராயப்
படும்.

தினகரன் 27.9.1953 (ஞாயிறு)

○○○

5. திருமூகாற்றுப்படை

திறநலன் ஆய்தல்

ஞாயிற்றின் இயற்கை ஒளியைத் துணையாகக் கொண்டு சேண் விளங் கவிரொளியாகிய திருமருகனை எமக்கு நக்கீர் அறிமுகஞ் செய்தார்.

சேண் விளங் கவிரொளி எமது அறிவு, ஆற்றல் செயல்களைக் கடந்த பெரும் பெயர்க் கடவுள்.

அந்தப் பெரும் பெயர்க் கடவுளை, உருவும், பெயரும், ஊரும் உடைய தலைவனாகப் புனைந்து எமது வாழ்வுடன் மருவிய அருட் செயலாளனாய், எம்முன் நிறுத்துகின்றார்.

உலகம் உவப்ப வலனோபு தீர்தாரு
பஸர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு
ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங் கவிரொளி
உறுநர்த் தாங்கைய மதனுடை நோன்தாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வரஞுதல் கணவன்

ஆக முருகன் எமக்குக் காட்சி அளிக்கின்றான். இங்வளம் காட்சி அளித்த முருகனின் கடவுள் தன்மையை இயற்கை எழிலுடன் கலந்து புதியதோர் கோலஞ்செய்து நக்கீரர் காட்டுகின்றார். நக்கீரர் காட்டுகின்ற கடவுள் தன்மை இயற்கை எழிலுடன் முருகனின் தெய்வச் சாயலைச் சேர்த்துக் கூறுகின்ற சிற்பு சிந்தனைக்கு நல்விருந்தாகும். கடவுட் சாட்சியும், இயற்கைக் கவினும் நக்கீரரின் புலமை ஒளியிற் கலந்து கவிதை உருவில் வாழ்கின்ற புதுப்படைப்பைக் கண்டு மகிழும் பேறு புலநாவிற் பிறந்த சொற் புதிதுண்ணும் பேறாகும்.

2. அருள் நலமும் மழைப் பொழிவும்

இயற்கை எழிலின் தந்தை ஞாயிறு, தாய்வாளின் பொழிவு, ஞாயிற்றின் ஒளியும் மழையின் தன்மை நலமும் உயிர் இனங்களின் எழிலைப் பெருக்கி இன்பம் அளிப்பன. திருமருகனின் தெய்வச்சாயல் இயற்கை எழிலில் ஊடுருவி நிழலாடும் அருட்கோலத்தை எமக்கு நக்கீரர் காட்டத் தொடங்குகின்றார். அருட்கோலத்தின் தண்ணிழல் மழை இயற்கை எழிலில் ஊடுருவும் திருமருகனின் அருட்சாயலே மழை

யாகும். இயற்கை எழிலை வளர்க்கும் உயிர் அமிர்தமாகிய மழையின் பொழிவை நக்கீரர் எமக்கு விளக்கியுரைக்கின்றார்.

கார்கேள்ள முகந்த கமஞ்சூல் மரமழை
வள் பேரழ் விசும்பின் வள்ளுறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலை இய

முகில்கள் கடலிற் படிந்து நீரை அள்ளின. அள்ளிய வான்முகில்கள் நிறைந்த மழைக் கருவுடன் வானத்தில் தாக்கின. ஞாயிறும் தீங்களும் விண்மீன்களும் தங்கி இருளைப்போக்குகின்ற அகல்வானிடமெங்கும் பரந்த அம்முகில்கள் பெருமையை உடைய துளிகளைச் சிதறிக் கார் காலத்து முதற்பெயலை முதல் மழையைச் சொரிந்தன.

கார்காலத்தில் முதன்முதற் சொரிந்த மழை உயிர் இனங்களுக்குப் புதிய இன்ப உணர்ச்சியையும் எழிலையும் அளித்துக் காக்கும் இயல் புள்ளது. கோடையில் வாடிய கொடிகளும், மரங்களும் செடிகளும் புத்திளந்தளிர்களை ஈன்று, நறிய மலர்களைப் பூத்து, நலங்களியும் காட்சி. கார்கால மழையின் கொடையாகும். இறைவனைத் தேடித் தவங்கிடந்து வாடிய அன்பர்கள் இறைவனின் திருவருட் காட்சியால் உ ஸ்ளொளி பெற்றுப் பொலிவார்கள். திருமுருகன் “மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவ” னால் எமக்குக் காட்சி அளிக்கின்ற செயலை அடுத்த கார் காலத்தின் முதற்பெயலை எடுத்துரைக்கின்ற நக்கீரர் உள்ளத்தில் தோன்றிய கடவுட்காட்சி அறிவனாற்காட்சி. மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவனாக விளங்கி உயிர்களுக்குப் பேரின்பம் அளிக்கின்ற திருமுருகனின் அருளுற்றுமே மழை என்பதை நக்கீரர் உணர்த்துகின்றார். வினைப்பயன் கருதாது உலகுயிர்களைக் காக்கும் மழை, வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானாகிய திருமுருகன், உயிர்களை உய்வித்து வீட்டிக்கும் பேரருளின் சாயலே என்பதை நக்கீரர் தெளிந்து சொல்கின்றார். பெருங்கடவில் அள்ளிய நீரை வான்முகில் மழையாகப் பொழிந்து உலகுயிர்களை வாழ்விக்கின்றது. இதேபோல் திருமுருகனின் திருவருள் ஒளியிற்கலந்த அறிஞர்கள் உலக மக்கள் உய்வடையும் வண்ணம் உயர்ந்த அறிவனாற்கருத்துக்களை உரையினும் பாட்டினும் அமைத்து உதவுகின்றார்கள். அருள் வாழ்வை வாழ்ந்துகாட்டி உலகை வழிப்படுத்து கின்றார்கள். அருட்பனுவல்களை முழுமுதலிறைவன் உலகம் வாழ வழங்கினானென்பதைத் தொல்காப்பியர் சொல்கின்றார்.

வினையின் ஈங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும்

எனவெரும் நூற்பா இக்கருத்தைத் தழுவியதாகும்.

நக்கீரர் திருமுருகன் உயிர்களுக்குப் பேரின்பமாகிய போகத்தை அருளும் உயிர்த்தலைவனாகக் காட்சி அளிக்கும்; “மறுவில் கற்பிள் வாணுதல் கணவன்” எனும் தொடரை அடுத்து உலக இயக்கத்துக்குக் காரணமாகிய மழைப் பொழிவை அமைத்து உரைத்த செயல், வாழையடி வாழையென வரும் தமிழ் மரபாகும். தமிழ் மறையாகிய திருக்குறளில் “கடவுள் வாழ்த்து” எனும் அதிகாரத்தை அடுத்து “வான்சிறப்பு” எனும் அதிகாரத்தையும் அதனை அடுத்து நீத்தார் பெருமை எனும் அதிகாரத்தையும் அமைத்திருக்கும் முறை, யான் கூறிய கருத்தைத் தெளிவிப்ப தாகும். கடவுள் வாழ்த்தில் இறைவன் அருள் நலத்தையும், வான்சிறப்பில் இறைவனருளோகிய மழையில் நலத்தையும், நீத்தார் பெருமையில், இறைவனருளாகிய மழையில் தண்ணளியில் கலந்து, உள்ளொளி பெற்று, உலக மக்களை நன்னெறிப்படுத்தும் முனிவர் பெருமையையும், வள்ளுவர் ஆராய்கின்றார்.

இந்த அதிகாரங்களின் வைப்பு மறைக்கு, இயைபுகாட்டிய பரிமேல மூகியாரும் அறிவனூற் பொருளாய்வுடன் ஆராய்ந்துரைக்கின்றார். “கடவுள் வாழ்த்து - அஃதாவது, கவி, தான் வழிபடு கடவுளையாதல், எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு, ஏற்புடைக்களையாதல் வாழ்த்துதல். அவற்றுள் இவ்வாழ்த்து ஏற்புடைக் கடவுளை யென்றநிக...எனவும், வான்சிறப்பு-அஃதாது அந்தக் கடவுள்தாணையான், உலகமும் அதற்குறுதியாகிய அறம், பொருள், இன்பங்களும், நடத்தற்கேதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல் எனவும், நீத்தார் பெருமை - அஃதாவது, முற்றத்துறந்த முனிவரது பெருமை கூறுதல்; அவ்வற்றுமதற்பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்துவார் அவராதவின், இது வான் சிறப்பின் பின்வைக்கப்பட்டது” எனவும் வருகின்ற உரைப்பகுதியால் அறிக.

இங்ஙனமே சிலப்பதிகாரத்தினும் “திங்களைப் போற்றுதும், ஞாயிறு போற்றுதும், மாமழை போற்றுதும்” என இறைவனருளின் சாயல்களாக விளங்கும் இரு சுடர்களையும் மா மழையையும், ஆசிரியர் இளங்கோ வடிகள் வழிபாடு புரிகின்றார். இறைவனருளால் உலகை நடாத்துகின்ற தங்களையும், ஞாயிற்றையும், மாமழையையும் வழுத்திய அடிகள், அதனையடுத்து இறைவனின் திருவருள் வழிநின்று அறத்தைப் புரந்து, அவ்வுயிர்களைக் காக்கின்ற அரனையும், அவனாற் காக்கப்படும் பூம்புகார் நாட்டினையும் போற்றுகின்றார். இங்ஙனம் நக்கீரர், வள்ளுவர், இளங்கோவடிகள் எனும் முப்பெருந் தமிழ்ப் புலவர்களும் மழையை இறைவனின் திருவருட் சாயலாகவே கருதி வழிபாடு புரிகின்ற மரபு போற்றத்தக்கதாகும்.

உளம் மகிழ் எல்லோராலும் போற்றப்படுகின்ற இனவள ஞாயிறு, நீலநிறக் கடலை மருவி எழுகின்ற எழிலைப்போல் எங்கும் நிறைந்துலாவு கின்ற பேரொளிச் சாயலுடன், நீலநிறக் கோலாகலத் தோகை மயிலின்மேல் விளங்குந் திருமுருகன் அன்பரின் அவலங்களை அகற்றி ஆட்கொள்ளும் வலிய தாளையும், அடையாதானால் அழித்து வெல்லும் இடையோடு மாறுபட்ட நீண்ட வலியகையையும், உடையனாய் மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவனாகக் காட்சி அளித்துக் கடலைஅள்ளி வானிற் படிந்த மழை முகில்கள், கருமுதிர்ந்து துளிகளைச் சிதறிக் கார்காலத்துப் பொழிந்த முதன்மழைபோல், தலைப்பெயல் போல், அருள் சுரந்து உலகுயிர்களைக் காக்கின்றானென்பது கருத்து.

தினகரன் 1.11.1953 (ஞாயிறு)

○○○

5

இலக்கிய, சமயக் கட்டுரைகள்

1. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற பாணி வகுப்பினர்

யாழிலைச் சொல்லுதல் முறை வாழ்வை நிகழ்த்திய அருங்கலைச் செவ்வர்கள்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பாணரைப் பற்றிய செய்திகள் பல காணப்படுகின்றன.

யாழிலைச் சொல்லுதல் வாழ்வை நிகழ்த்திய அருங்கலைஞர்களாகப், பாராட்டும் பண்பு வாய்ந்தவர்கள் பாணர்கள். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே பாணரின் புகழ் மேம்பட்டிருந்தது.

தேரூறு தாயே பரஸ்பரன் பாஸ்கன்
பரணன் பரடினி இளையர் விருந்தினர்
சூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப

எனவரும் கற்பியல் 52-ஆம் சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் பாணனைக் குறிப்பிடுகின்றார். கருத்தொருமித்த காதலர்களாக வாழும் கணவனும் மனைவியும் சிறிய மன வேறுபாடு - ஊடல் கொள்வார்கள். அந்த ஊடலை நீக்கித் தலைவனையும், தலைவியையும் அன்பு வாழ்க்கை நிகழ்த்துமாறு கூட்டி வைக்கும் வாயில்களில் பாணனும் ஒருவன் என்பதை இச்சூத்திரத்தால் அறிகின்றோம். இல்வாழ்வாரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் - இன்பு துன்பங்களில், கலந்து அவர்கள் வாழ்வை வளம்படுத்தும் சான்றோருடன் - அறிஞருடன், பாணனும் ஒப்பவைத்து மதிக்கப்படுகின்றான். யாழ் பாடுகின்ற இசைப்புலவனாகிய பாணனைத், தமது இல்வாழ்வைக் காத்துப் பண்பும் பயனும் பெருக்கும் நல்வாழ்வாகத் துணைபுரிகின்றவர்களில் ஒருவனாகக் கண்டதமிழ் மக்களின் இசைக்கலையின்பம் போற்றற சூரியது. ஊடல் கொண்ட தலைமக்கள் யாழிலைச் சொல்லுதல் மதிப்பைப் பாதுகாத்தற்காகக் கூடல் கொண்டுவக்கும் பாடல்கள், பழந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களில் சிறப்பாகத் திகழ்கின்றன.

ஊடல்கொண்டு தலைமக்களை ஊடல் நீக்கிக் கூடல் கொள்ளச் செய்யும் வாயில்களில் கலைநலம்புரக்கின்ற கலைஞர்களே பெரிதும் இடம்பெறுகின்றனர். பன்னிரண்டு வாயில்களில் ஆறுவாயில்கள் கலை வாழ்வை மேற்கொண்ட கலைஞராகவே காணப்படுகின்றனர். “பார்ப்பான், பாணன், பாடினி, சூத்தர், விறலியர், அறிஞர் எனும் ஆறு வாயிலாளரும், கலைஞர்கள். இவர்களின் வெவ்வேறான கலைத்திறங்களை

பெயல்லாம் நுகர்ந்து, நுகர்ந்து தமது இல்வாழ்வை மலர்த்தும் தமிழ் மக்களின் பண்பாடு, உலகம் வரவேற்கும் உயர்ச்சி நிறைந்ததாகும். வாழ்வின் பாதுகாவலர்களாகக் கலை ஆய்யும் புலவர்களை வைத்து மதிக்கும் பெருவாழ்வே “வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும்” வாழ்வாகும்.

இனி யாழ்பாடும் புலமையாளர்களான பாணர்கள் இல்வாழ்வாரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றி, அவர்கள் வாழ்வை வாழ்வாக்கிய பகுதிகளைக் காண்போம். தலைவன் பிரிவால் தலைவி உளம் உடைந்து, உடல் மெலிந்து வாடுந் தோற்றத்தைக் கண்டு பாணன் உளமுருகி இரங்கு வதாக வரும் செய்தியை,

தொழிலை கலங்க வாடிய தேரஞ்சு
வடிநலன் இழந்த என்கண்ணும் நேரக்கிப்
பெரிதும் புலம்பிளனே சீரி யாழ்ப்பானன்

எனவரும் ஜங்குறு நூற்றுச் செய்யுளால் அறியலாகும். இதில் தன்கை களுடன் இறுக இட்ட வளையல்கள் கைகளைவிட்டு வீழ்வதையும், அழுகு குறைந்து தன் கண்கள் நலன் அழிவதையுங்கண்ட பாணன் புலம்பிச் சென்றான் எனத் தலைவி தன் தோழிக்குக் கூறுகின்றாள். தலைவனின் பிரிவாற்றாமையினால் மெலிந்த தன் கோலத்தைக் கண்டு புலம்பிய பாணன், எதுவகையினும், தன் ஆரூயிர்த் தலைவனிடம் தன் நிலைமையை உரைத்துக் கூட்டி வைப்பான் என்ற துணிவினால் எழுந்த மகிழ்ச்சி தலைவியின் உள்ளத்தை மலர்த்திவிட்டது. பாணனிடம் தலைமகளுக்கு உரிய, மதிப்பையும் உரிமையையும் இப்பாட்டடிகள் தெளிவாக்குகின்றன. “உன் தலைவி உமது பிரிவால் வருந்தி மிக மெலிந்துவிட்டாள். நான் கண்டவுடன் புலம்பிவிட்டேன்.” எனத் தலைவனிடம் நேரில் நின்று கூறும் உரிமையைப் பாணன் பெறக் கூடிய அளவுக்குக் காதலர்களாகிய தலை வனும் தலைவியும் அவனை மதிக்கின்றார்கள் என்பதையும், பாணன் தலைவனுக்குத் தலைவயின் ஆற்றாமையை எடுத்துக்கூறியவுடன் தலைவன் மீண்டு, தன் தலைவியிடம் தவறாது வருவான் என்பதையும் அறியும் பொழுது பாணர்களுக்குப் பழந்தமிழ் மக்கள் கொடுத்த உயர்ச்சியை உணர்கின்றோம்.

தலைவன் போருக்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று, மாற்றார் நாட்டில், பாசறையில் வீற்றிருக்கின்றான். இல்லத்தில் இருக்கும் தலைவியின் உள்ளம் தன் தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாது மிக வருந்துகின்றது. அந்த இல்லத்தாருக்கு, உரிமைபூண்ட, இசைப்புலவனாகிய பாணன் அங்கு சென்றான். தலைவியின் பிரிவற்றாமைக் கோலம் பாணனின் உள்ளத்தைக்

கரைத்துவிட்டது. அவன் தலைவியின் பிரிவாற்றாமையைத் தலைவன் போர்புரிந்துறையும் பாசறைக்குச் சென்று, அத்தலைவனைக் கண்டு அறிவித்தான். தலைவனின் போர் வேட்கை, பாணனின் மொழிகளாற் குஞறையவில்லை. அவன் உடனே சென்று தலைவியின் துயரை ஆற்ற வேண்டுமென்ற உள்துடிப்புக் கொள்ளாமல், போர் வினையில் ஈடுபட்டான். இச்செயலைப் பாணனாற் பொறுக்க முடியவில்லை. போர்க்களைப் பாசறையில் போர்க் கோலத்துடன், போர் வேட்கையுடன் நிற்கும் தலைவனை எட்டுணையும் பொருட்படுத்தாது உரிமை பற்றி இடித்துரைக் கின்றான் - நெருங்கிச் சொல்கின்றான்.

நினக்குயாம் பாணரும் அல்லேம் எமக்கு
நீயுங் குருசிலை யஸ்லை மாதோ
நின்வெங் காதலி தன்மனைப் புலம்பீ
ஈரிதழ் உண்கண் உகுத்த
புசல் கேட்டு மருளா தேஙேயே

(ஐ. 480)

என்பது இப்பாட்டினால் பாணனுக்கும் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து சிறந்த தமிழ் மக்களுக்கும் உள்ள நிலையான உரிமை வலியுறுகின்றது. உன்பிரிவை ஆற்றாது, உன்னால் விரும்பப்பட்ட உன் உயிர்க் காதலி தன் மனையில் இருந்து புலம்புகின்றாள். யான் நேரே கண்டு வந்தேன் எனக்கூறவும், நீர் எள்ளளவும் இரங்காது இன்னும் போர்வேட்கையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றீர். இனியாம், உமது பாணனும் அல்லேம். எமக்கு நீர் தலைவனும் அல்லை எனப் பாணன் கூறியதாக வரும் பகுதியைப் படிக்கும் பொழுது உண்டாகும் வியப்பு உணரற்பாலது. ஓர் யாழ் இசைக்கும் பாணனின் வல்லமையான பேச்சும், அஞ்சாமையும், அப்பாணர் குலத்தினரால் பாதுகாக்கப்படும் இசைக்கலையின் ஏற்றத்தை எடுத்து விளங்குகின்றது. எனது சொல்லைப் பொருட்படுத்தாது நீர் இன்னும் போர்ப் பாசறை யிலேயே தங்கி நிற்பீராயின் பாணர் குலத்தின் தொடர்பே உமக்கில்லை யாகும். உம்மைப் பாணர்கள் தலைவனாகப் போற்றமாட்டார்கள் எனுங் கருத்தை மிக வற்புறுத்தி. ஒருமையாகக் கூறாது, தன்மைப் பன்மையாகத் தன் பாணர் குலத்தார் எல்லாரையும் உள்பட்டுத்திக் கூறிய “நினக்குயாம் பாணரும் அல்லேம், நீயுங் குரு சிலையல்லை” என்னும் பாட்டடிகளில் உள்ள பெருமிதம் பாணருக்கும் இல்வாழ்வார்க்கும் உள்ள நெருங்கிய உரிமையை - தொடர்பை விளக்குகின்றது. “நின்வெங்காதலி தன்மனைப் புலம்பி ஈரிதழ் உண்கண் உகுத்தழூசல்”, எனவரும் அடிகளால் பாணனுக்கும் பழந்தமிழ்நாட்டு இல்வாழ்வார்க்கும் உள்ள குடிமைத் தொடர்பு மிகவும் நிலைபெறுகின்றது. தலைவன் இல்லாத பொழுதும், பாணன்

இல்லத்தில் சென்று தலைவியின் நிலைமையை அறிந்து, தலைவனிடஞ் சென்று கூறும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தான். “நின்வெங்காதலி தன் மனைப் புலம்பும்” எனப் பாணன் தலைவனுக்குத் தான் தலைவன் இல்லாத நேரம் தலைவனின் இல்லத்தில் சென்று கண்ட உண்மையை உரைக்கின்றான். இங்களும் இல்வாழ்வாரின் தொடர்பை மிகவும் பெற்று அவர் நலத்துக்காக வாழ்ந்து, அவர்களின் ஆதரவில் இருக்கின்ற பாணர் என்னும் வகுப்பினரை இல்வாழ்வாரை அண்டி வாழும் சூடிமைகளில் ஒன்றாக வைத்துத்

துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனன்று

இந்நான் கல்வது குடியுமில்லை

(பு. பே. 5)

எனப் பாடியிருக்கின்றார்.

இனி யாழ் இசையால் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் மன்னர் களையும் மக்களையும் அண்டி அவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பாணர்கள், மிகவும் வறியவர்களாய் வாழ்ந்தனர். வறுமை மிகுதியால் பழுத்த மரத்தைத் தேடியலைகின்ற பறவைகளைப்போலத் தமது யாழிசையை நயந்து கேட்டு, தாம் வேண்டிய பொருளை நல்கித் தமது பசியைத் தொலைக்கும் வள்ளல்களைத் தேடியலைவார்கள்.

ஏகயது கடனிறை யாழே மெய்யது

புரவஸர் இன்னையிற் பசியே அரையது

வேற்றிமை நுழைந்த வேர்நானை சிதார்

ஓம்பி உடுத்த உயவற்பாண்.

(பு. 69)

எனவரும் பாட்டால், பாணரின் வறுமைநிலை புலனாகின்றது. இவ்வளவு வறுமையற்ற நிலையினும், தமது இசைப் புலமையைக் காப்பாற்றி வாழ்ந்து வந்தனர். யாழ் இசைப் புலமை நிரம்பிய பாணர்களின் பசியைப் போக்கி. அவர்களின் இசைப் புலமையைப் பாதுகாத்த மன்னர்களின் புக்கி புறநானூற்றிற் பாராட்டுப்படுகின்றது. “ஈந்தார்க்கிழான் தோயன் மாறனைப் பாண்பசிப் பகைஞர்” (180) என்றும், கோப்பெருஞ்சோழனைப் “பாணர் பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகி” (212) என்றும் கூறுதல் காண்க. இசைப் புலமை நிரம்பிய பாணர்களின் பசிப்பினியைப் போக்கிப் புரந்த மன்னர்களின் அருள் உள்ளமே யாழிசையின் உயிராகும். தம்மை ஆதரித்த மன்னர்களையும் மக்களையும் பாணர்கள் தமது யாழிசையால் இன்புறுத்தி வந்தனர். இதனை,

மாலை முன்றிற் குறுங்காட்ட டின்னைக

மனையேள் துணைவியாகப் புதல்வன்

மர்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்பப்
 பெருமதுக் கொத்தன்று மன்னே
 மென்பிணித்தம் பாணனதீயாமே (410)

என்னும் ஜங்குறு நூற்றுப்பாட்டால் உணரலாம். மாலைக் காலத்தில், வீட்டின் முற்றத்தில் பாணன் யாழிசை பரப்புகின்றான். இனிய சிரிப்பை உடைய முகத்துடன் மனைவி - தலைவி வீற்றிருக்கின்றான். கணவன் பக்கத்தில் வீற்றிருக்கின்றான். தாயின் மடியில் இருந்த புதல்வன் தாவித் தந்தையின் மடியில் ஏறுகின்றான். இங்ஙனம் தாயும், தந்தையும், புதல் வனும் மகிழ்வுடன் கூடி இருக்கின்ற மாலைக் காலத்தில், பாணன் அவர்களின் பக்கத்தில் இருந்து இனிய யாழிசையை அள்ளிப் பரப்புகின்ற இன்பத்தினும் பெரிதோர் இன்பம் வேறில்லையென்றே கூறலாம். இதனால் இப்பொழுது வானொலியைத் திறந்து, ஒவ்வொரு இல்லத்தினரும் இசை இன்பம் நுகர்ந்து மகிழ்கின்ற செயலை, அந்நாளிற் பழந்தமிழ் நாட்டில் பாணர்கள் ஆற்றிவந்தார்களென அறிகின்றோம். இல்லந்தோறும் சென்று, மாலைக்காலத்தில், யாழிசை பாடும் தொடர்பை உடைய பாணர்கள், அந்தந்த இல்லங்களில் நிகழும் இன்ப துன்பச் செயல்களினும் கலந்து வாழ்ந்தார்கள் என்பதில் ஜயம் இல்லை.

இனி, இப்பாணர் வகுப்பினரில் ஆண்களைப் பாணன், பாண்மகன் என்னும் பெயர்களாலும் பெண்களைப் பாண்மகள், விறவி, பாணிச்சி, பாடினி, பாட்டி என்னும் பெயர்களாலும் பழந்தமிழ் நூல்களில் சுட்டியிருக்கின்றார்கள். பண்பாடுகின்ற தொழிலையே சிறப்பாகத் தம் குலத்துக்குரிமைப்படுத்தி வாழ்கின்ற காரணத்தினால், பாணர், எனும் பெயரைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். பாணர்கள் இசைபாடுந் தொழிலுடன் சிறுபான்மை, மீன்பிடித் தொழிலையும் ஆற்றிவந்தார்கள் என்பதை,

அம்ம வாழி தேரழி பாணன்
 சூழ்கழி மருக்கீன் ஊன்னிரை கொளீஇ
 சினைக்கயன் மாய்க்குந் துறைவன்

(ஐ. 11)

எனுஞ் செய்யுளால் அறிகின்றோம். நீர் நிலைகளில் உள்ள சினை கொண்ட கயல் மீன்களைத் தூண்டிவினால் பிடிக்குங் கொடுந் தொழிலை ஆற்றுகின்ற பாணன், என இழித்துக் கூறப்படுகின்றான். பாணன் தூண்டிவினாற் பிடித்த மீன்களைப் பாண்மகள், ஊரில் கொண்டு சென்று விற்று, விலையாக நெல் கொண்டு வருவாள்.

அங்கீல் ஓதி அசைநடைப் பரண்மகள்
சின்மீன் சௌரீந்து பன்னொற், பெறுவத்
யாணர் ஊர (ஜ. 49)

எனும் பாட்டடிகளால் இச்செய்தி புலனாகின்றது.

இங்வனம் மீன்பிடித்தல் முதலிய தாழ்ந்த தொழில்களையும், யாழ் பாடும் பானர்களில் சிலர் ஆற்றிவந்த காரணத்தினால், அவர்களைத் தாழ்ந்த வகுப்பினராகக் கொள்ளும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

“துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன்” என இழிந்த பறையர் முதலியோருடன் பாணனையும் ஒருவனாய் வைத்துப் புறப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. பானர்கள் வாழ்ந்த ஊர்ப்புறத்தைப் பாண்சேரி என்றும், அவர்கள் தொழில் மீன்சீவுதல் - வெட்டுதல், என்றும் புறநானூற்றில் வருகின்ற, “கள்ளரிக்குங் குயஞ் சிறுகின், மீன்சீவும் பாண்சேரி” (348) எனும் பாட்டடிகள் விளக்குகின்றன. “மீன்சீவும் பாண்” சேரியோடு மருதஞ்சான்ற தண்பளன்” என மதுரைக்காஞ்சினும் வருகின்றது. யாழிசை பாடும் இசைப்பெரும் புலமையை உடையவர்களாகிய பானர்கள், மீன்பிடிக்கும் இத்தொழிலையும் ஆற்றித் தமது நன்மதிப்பைக் குறைத்துக் கொண்டார்கள். இதனால், அவர்களைப் புலமைகள், புலையன், புலைப் பானன், புலைஆத்தின்னி என நூல்கள் இழித்துக் கூறுகின்றன.

உயர்ந்த யாழிசைப் புலமையினால் மன்னர்களாலும் மக்களாலும் ஆதரிக்கப்பட்ட பானர்கள், வாழ்கின்ற தலைமக்களுடன், மகிழ்ந்து, யாழ்பாடி, வாழ்வை நன்கு செலுத்திய பானர்கள். தாழ்கின்ற தொழில் களை மேற்கொண்டு தம் தலைமையைக் குறைத்துக் கொண்ட செயல் ஆராய்தற்குரியதாகும்.

தினகரன் 6.5.1951 (ஞாயிறு)

○○○

2. அற்றதை மறந்த ஆண்யைத் தலைவர்களான குரபன்மனும் இராவணனும்

**யெந்து அறவுரைகளைச் சேவியடுக்க யறுத்துத் தவவலியையும்
பெருவாழ்வையும் இழந்தறிந்த வரலாறு**

இவ்விருவரது பண்புகளையும் ஒரே குரலில் உரைக்கும் கச்சியப்பர், கம்பர் கவிச்சித்திரம்

பானுகோபன் சூரபன்மனின் வீரப் புதல்வன். இளமைப் பருவத்தில் சூரியனைச் சிறைசெய்த இசையால் திசையெல்லாம் அளந்தவன். இந்திரன் உலகை எரியூட்டித் தேவரைச் சிறைவைத்த செயல் வீரன். முருகப் பெரு மானையும் அவரின் துணைவர்களாகிய வீரர்களையும் பூதப்படையையும் ஒரு பொருளென மதியாமற் பேசிய பேராண்மையாளன். மானமும் வீரமும் பெருமிதமும் நிரம்பிய பானுகோபன் தோல்வி என்பதை அறியாத வீரனாக விளங்கினான். அழியாத தவவலியும் ஆண்மையும் படைத்த சூரபன்மன், அற்றதை மறந்து அமரரை வருத்திய செயல்களை ஆதரித்து, மகிழ்ந்தவர்களில் பானுகோபனே சிறந்தவன். தந்தையின் சிந்தைபோலப் பானுகோபனும் அமரரை அலைத்து அற்றதை வெறுத் தான். தன் தந்தையின் இளவலாகிய தாரகனை, முருகப்பெருமான் கொன்றதை எண்ணி எண்ணி உள்ளங் கொதித்தான்.

பொற்றையோடு இளவலைப்
பெரன்ற வீட்டு னேரன்
கொற்றமும் பூதர் தங்
குழாத்தின் ஆற்றலும்
ஒற்றவன் நிலைமையும்
உணரில் சென்று யான்
பற்றிமுன் உய்க்குவன்
பிணைத்துப் பகசத்தால்

எனத் தந்தைமுன் நின்று பானுகோபன் சாற்றகின்ற வீரமொழிகளால் அவனின் உள்ளத்தை உணரலாம். முருகனையும் அவன் படை வீரர்களையும் போரில் வென்று பிடித்து வருவேன் என வஞ்சினாப் கூறிப் பானுகோபன் போருக்குச் சென்றான். முதல் நாள் போரிலேயே, பானுகோபனின் பெருமிதம் ஓழிந்தது. முருகப்பெருமானின் இளவலாகிய வீரவாகுதேவர் பானுகோபனைத் தோற்றோடச் செய்தார். தோல்வியை

அறியாத பானுகோபன் உள்ளங்கு சோர்ந்தான். தன் வீரமைந்தன் வீரவாகு தேவருடன் போர் ஆற்ற முடியாது, மீண்டுவந்த செய்தியைக் கேட்டதும் சூரபன்பமன் வெஞ்சினங்கொண்டான். நாற்பெரும் படைகளுடன் போர்க்களங்கு சென்றான். போர்க்களங்கு சென்ற சூரபன்மன் வீரவாரு தேவர் முதலான வீரர்களையும் பூதப் படைகளையும் போரில் வென்று பெரு மிதத்துடன் உலாவித் திரிந்தான். சூரனின் ஆற்றலைக் கண்ட முருகப் பெருமான் சூரனுடன் போர் புரிந்தனர். சூரன் விடுத்த தெய்வப் படை களையெல்லாம் சிதைத்து, அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தார். மூவராலும் வெல்லமுடியாத சூரபன்பன் வில்லும் தேரும் இழந்து வெறுங் கையனாக நிலத்தில் நின்றான். முருகப் பெருமான் வெறுங் கையுடன் நின்ற சூரபன் மனை நோக்கி அறம் உரைத்தார்.

நெடிய தாரகற் செற்ற
வேல் இருந்தது நின்னை
அடுதன் இங்கோரு
மன்றரீது மற்றன்றால்
படை இழந்தீடு
நீன் உயிர் உண்டிடல் பழியாய்
முடியும் என்று தாழ்க்கீன்றனம்
தருமத்தின் முறையால்

எண்டு நீன்புடை எண்டிய
இலக்கம் வெள்ளத்து
நீண்ட தானையும் நின்சிலை
வள்ளமையும் நின்னால்
துண்டலூற்றிடு தெய்வதப்
படைகளும் தொலைந்து
மாண்டு போயது கண்டனை
வறிஞ்ஞாய் நின்றாய்.

பன்னுகின்றதென் பற்பல
விண்ணாலோகர் பலஞும்
துன்னு தொல் சிறை விடுத்தியேல்
உன்உயிர் தொலை யோம்
அன்ன தன்மையை மறுத்திடின்
ஒல்லை நாம் அடுதும்
என்னகொல்லள எண்ணக்கள்
உரைத் தீயால் என்றான்.

இங்ஙனம் முருகப் பெருமான் அருளிய அற உரைகளைக் கேட்ட சூரபன்மன் எதிர் மாற்றம் சொல்லாமல் தன் நகரம் புகுந்தான். மானத் தையும் வீரத்தையும் வரத்தின் ஆற்றலையும் களத்திலே விட்டுச் சூரபன்மன் தனியனாய் வந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன் பானுகோபனின் உள்ளம் துடித்தது. ஆண்மையின் உருவமானவரும் அழியாத வரம் பெற்றவரு மாகிய தன் தந்தையார், போரில் வெற்றியின்றி மீண்டார் என்பதை என்ன என்னப் பானுகோபனின் இதயம் வெடித்தது. தான் மானம் அழிந்தாலும் தன் தந்தை புகழுடன் வாழுவேண்டுமென்ற ஆசையால் ஆவிதளிர்க் கிண்ற பானுகோபன் விரைந்து தன் தந்தையின் மாளிகையை அடைந்தான்.

அமரருக்காக்கழும்
அவுணர்க் கேக்கழும்
இமையலர் முதல்வனுக்
கின்பும் நல்கினை.

எனத் தந்தையுடன் நொந்துரைத்தான். இன்று, இரவு அகன்றவுடன், யான் சென்று முருகனின் ஆற்றலைத் தொலைத்து மீன்குவேன் எனக் கூறி விடை பெற்றான். எந்த வகையினும் தந்தையின் புகழைக்காக்க வேண்டு மென்ற ஆசையும் அன்பும் தூண்ட மானமும் வீரமும் வழிகாட்ட மீண்டும் போர்க்களம் புகுந்தான்.

வீரப்போர்

புகுந்த பானுகோபன், தன் ஆற்றல் முழுவதையும் காட்டி அருங்கமர் புரிந்தான். வீரவாகு தேவர் பானுகோபனின் போர் ஆற்றலைக் கண்டு பெருஞ்சினத்துடன் எதிர்த்தார். பானுகோபனும் வீரவாகு தேவரை எதிர்த்து விண்ணவரும் வியக்கும் வண்ணம் வீரப்போர் ஆற்றினான். வீரவாகுதேவர், பானுகோபனின் வில்லாற்றலையும், அவன் விடுத்த தெய்வப் படைகளின் திறத்தையும் சிதைத்து வெற்றிகொண்டார். வீரவாகுவைப் போரில் வெல்லமுடியாதென்பதை அன்றுதான் பானுகோபன் அறிந்தான். அறத்தை மறந்து, அமரரைச் சிறையில்வைத்து வருத்துகின்ற பழியாலே தங்கள் குலம் அழியப்போகின்றதென்னும் உனர்க்கி அவனை வருத்தியது. வஞ்சனையால் ஆவது வீரவாகுவை வென்று வெற்றியுடன் மீள்வேண்டுமென்ற எண்ணம் பானுகோபனின் நெஞ்சில் நிலைத்தது. உடனே அவன் விண்ணில் மறைந்து நின்று, மாயப் படையை விடுத்தான். அந்தப் படை வீரவாகு தேவரையும் படைகளையும் மயக்கிக் கடவிலே தள்ளியது. பானுகோபன் வெற்றித் திருவுடன் தன் மாளிகையை அடைந்தான்.

பானுகோபனின் மாயச்செயலை அறிந்த முருகப்பெருமான் வேற்படையைச் செலுத்தி வீரவாகு தேவரையும் படைகளையும் மீட்டார். வஞ்சனை புரிந்த பானுகோபன் முருகப் பெருமானின் ஆற்றலைக் கண்டதும் நெஞ்சம் உடைந்து நெடுமுக்செறித்தான். மாயப் படையால் மாண்டவர்களை மீண்டும் எழுப்பிய வேற்படையின் திறத்தை வியுந்தான். இங்ஙனம் பானுகோபன், ஆண்மை அழிந்து அடங்கியபின் சூரபன் மனின் மற்றப் புதல்வர்களும் அமைச்சர்களும் போர்ப்புரிந்து மாண்டார்கள். வீரவாகு தேவர் வஞ்சனையால் தம்மை மயக்கி வென்ற பானுகோபனைக் கொன்றபின்பே முருகப் பெருமான் திருவடிகளைப் பணிவேன் என்று, வஞ்சினங் கூறி மதிலை வளைத்துக் கொண்டார். பூதப் படைகள் நகரை அழித்தன. நகர் அழிக்கப்படுவதையும், சூரபன்மன் துன்பத்தால் வருந்து வதையும் பானுகோபன் கேள்வியுற்றாள். தன் தந்தையின் துன்பத்தைக் கேட்டவுடன் மாளிகையில் நின்று புறப்பட்டான். தான் அழிந்தாலும் தன் தந்தை வாழ்வேண்டுமென்ற அன்பினால் பானுகோபனின் உள்ளம் உருகியது. உருகிய உள்ளத்துடன் தன் தந்தையின் வாழ்வு கருதி அவனுக்கு உறுதி உரைக்கின்றான்.

தந்தையே! நாங்கள் அறத்தை மறந்துவிட்டோம். இனி அமரர் சிறையைவிட்டால் தான் நாங்கள் வாழ்வோம். முருகப்பெருமானைச் சிறுவன் என்று எள்ளியுரைத்துப் போருக்குச் சென்றாய். தோல்வியை அறியாத நீ, மானம் அழிந்து ஓடிவந்தாய். முருகப் பெருமானின் வீரத்தை உன்னால் அடக்கமுடியவில்லை. அங்ஙனம் நீ தோற்று வந்த பின்பு வீரமும் மானமும் நிறைந்த உன் புதல்வர்கள் பலரைப் போருக்கேவிப் கொன்றுவித்தாய். இதன் மேலும் போர் செய்ய விரும்புகின்றாய். கூற்றுவன் உன் உயிரைக் கொள்ள வந்துவிட்டான்.

ஆர், அழிந்தாலும் தன் தந்தை வாழ்வேண்டுமென்ற ஆசையை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. பகைவரை வெல்ல முடியாதென்பதை யறிந்தும் தன் உயிரை விட அவன் அஞ்சவில்லை. தந்தை உயிரடன் வாழ்வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலேயே தேவர் சிறையை விடுமாறு தந்தையை இரக்கின்றான், வீரமே உருவமாகிய பானுகோபன். தன் தந்தை அறத்தைத் தழுவி இன்னும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஊழிவாழ்வதை விரும்புகின்றான். அறத்தை மறந்த ஆண்மையால் அழிவதிலும் அறத்தைத் தழுவி வாழும் நிலைமை மேலான தென்பதே பானுகோபனின் துணிவு.

உறுதி உரைகள்

பானுகோபன் உரைத்த உறுதி உரைகளைக் கேட்டதும் சூரபன்பன் நகைத்தான். புதல்வர்கள் பலரையும் பெரும் படையையும் இழந்தபின்

தான் மட்டும் உயிர் வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணம் சூரபன்மன் மனத்தில் இடம்பெறவில்லை. மானம் அழிந்து மாற்றாரைப் பணிந்து வாழ்வதிலும் சாவதே மேலானதென அவன் மதித்தான். தன் வீரமைந்தன் பானுகோபன் உரைத்த உண்மைகளை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான். தானும் பானுகோ பனுமே சாகாமல் இருக்கின்ற அளவுக்குப் போரில் அழிவு நேர்ந்தபின்பு அறத்தைத் தழுவி வாழ்வதை உயர்ந்த செயலாகச் சூரபன்மனின் உள்ளம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

என்னிலை உரைத்தாய்
ஷமந்த இன்று யான் எளீயனாகீப்
பெரங்னுல குள்ளதேவர் புலம்பு
கெகள் சிறையை ரீக்கின்
மன்னவர் மன்னன் என்றே
யாரெனை மதீக்கற் பாலார்
அன்னதும் இன்றி நீங்காவசையும்
ஒன்றடையும் மாதோ

அழிவின் நடு எல்லையைக் கிட்டியபின் அதனை விட்டு அறத்தைத் தழுவ விரும்பாத அவல நிலையில் சூரபன்மன் நிற்கின்றான். இரண்டாம் நாள் போரில் நான் தோற்ற பின்பும் மைந்தரையும் அமைச்சர்களையும் போர்ப்புரியும் வண்ணம் ஏவுகின்ற செயல் சூரபன்மனின் இரக்கமில்லாத பண்பைக் காட்டுகின்றது. தன்னாலேயே வெல்ல முடியாத முருகப் பெருமான்மீது, பிறரை ஏவாமல் தானே சென்று போர் புரிவானே ஆனால் சூரனின் புகழ் இன்னும் சிறந்திருக்கும். தன் மானத்திற்காகத் தன்னைச் சேர்ந்தோரையெல்லாம் பலியிட்டு, ஈற்றில் தானும் பலியாதல் ஆண்மையை மறுப்படுத்துவதாகும். அறத்தின் தவறி அடைந்தவரையும் அழித்து மானத்தைக் காப்பாற்றுவதால் மதிப்பைத் தேடுமுடியாது.

அரச ரீ இன்னும் உஞ்ச வைகுதியோ
எனும் ஆசையால் உரைத்தேன்

என்ற பானுகோபனைக் கூடப் பிழையாகக் கருதுகின்றான்.

அஞ்சினை போலும் ஷமந்த
அளீய நீன் இருக்கை போகீத்
துஞ்சுதி துஞ்சலில்லா
வரத்தீனேன் தொலைவதில்லை.

எனச் சூரபன்மன் சொல்லுகின்ற கொள்கை மிக வெறுக்கத்தக்கதாகும். தனக்கழிவில்லை என்ற நம்பிக்கையுடன் இருக்கின்ற சூரபன்மன் பிறர் அழிவதைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கின்றான். இதனை

ஆர் உயிர் விடினும் தேவர்
அருஞ்சிறை விடுவதுண்டோ

எனச் சூரபன்மனே கூறுகின்றான்.

சூரபன்மனின் உள்ளத்திலே பானுகோபனின் அறவுரைகள் அவலத் தைக் கொடுத்துவிட்டன. தான் அவலப்படுவதாகப் பானுகோபனுக்குக் காட்டாமல் வீரமாக மொழிந்தாலும், அம்மொழிகளிலேயே அவலம் தோன்றுகின்றது.

இன்னுமேர் ஊழிகாலம் இருப்பினும்
இறப்பதல்லால்
பின்னும் இங்கமர் வதுண்டோ
பிறந்தவர் இறக்கை திண்ணம்

என மாறுபடக் கூறுகின்ற சூரபன்மன் தான் கூறியதையே மறந்து.

துஞ்சலில்லா வரத்தினேன்
துஞ்சல் இல்லை

என மாறுபடக் கூறுகின்றான். இங்ஙனம் மாறுபடக் கூறுகின்ற நிலைமை அவலத்தைக் காட்டுகின்றது. தான் அறத்தை மறந்து, அமரரை அல்லற படுத்தியதைச் சிந்தியாமல், மீண்டும், மீண்டும் தான் அறநெறியில் நின்று தவம்புரிந்து பெற்ற வரத்தையே சூரபன்மன் சிந்திக்கின்றான்.

ஆவரின் முதலா முக்கண
முர்த்திதன் வரஸ் கொண்டுள் ஸேன்
மேலவர் சிறையை இன்னும்
விடுவ ஸேநா விறல் இலாக் பே஗ல்

இங்ஙனம் பெற்ற வரத்தைப் பாராட்டி, அவ்வரத்தைப் பெற வழி காட்டிய அறத்தைச் சூரபன்மன் மறந்ததினால் அழிந்தான். அறத்தை மறந்த ஆண்மையும் வாழாது. பொருளும் பயன்படாது. இன்பழும் இனிதாகாது. அறத்தை மறந்த வாழ்வை அறமே அழித்துவிடும்.

என் பிலதனை வெயில் பே஗லக் காயுமே
அன்லிலதனை அறம்

என்பது திருக்குறள். அறவாழி அந்தண்ணாகிய முதல்வன், அறத்தைத் தழுவித் தவங் கிடந்த சூரபன்மனுக்கு அரிய வரங்களை அளித்தார்.

அவன் அறத்தை மறந்து, தான் பெற்ற வரங்களைக் கொண்டு அறத்தையே அழிக்க முனைந்தான் என்றவுடன், அறவாழி அந்தணன் ஆகிய இறைவன் ஆறுமுகப் பெருமானாகத் தோன்றி, அறங்கெட்ட அச்சுரபன்மனை அடக்கினார். இங்ஙனம் அறத்தை மறந்த ஆண்மை ஆளர்களை அறத்தின் தலைவனாகிய இறைவன் அடக்கி அருளிய திருநாட்கள் எங்களால் என்றும் நினைத்துப் போற்றும்சிறப்புடையன.

அழிவின் காரணம்

சூரபன்மனுக்கு, அவன் மைந்தனாகிய பானுகோபன் கூறிய அறத்தையே, இராவணனுக்கு, அவன் மைந்தனாகிய இந்திர சித்தனும் எடுத்துச் சொல்கின்றான். இந்திர சித்தனும் இணையில்லாத வீரன். இராமபிராணையும் அவரின் இளவலாகிய இலக்குமணனையும் வானர வீரர்களையும் மதியாமல், இகழ்ந்தவன். தன் வீரத்தையும் தன் தந்தையின் வீரத்தையுமே பெரிதாக மதித்தவன். இலக்குமணனுடன் ஆற்றிய போரில் தோல்வி அடைந்த பின்பே அறத்தை உணர்ந்தான். பிறன் மனையாளை விரும்பி அறத்தைத் தவறிய தன் தந்தை அழியப்போகின்றான் என்பதை உணாந்தவுடன் உள்ளம் கலங்கினான். தந்தை இன்னும் வாழ வேண்டுமென்ற காதலால் விரைந்து அறத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றான்.

அறத்தை மறந்தமையே தம் அழிவுக்குக் காரணம் என்பதை இந்திரசித்தன் எண்ணிவிட்டான். “குலஞ் செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக்கொண்டோம்” என இந்திரசித்தன் எடுத்துரைக்கின்ற குரவிலே அவனின் தெளிவு தெரிகின்றது. பானுகோபன் கூறுகின்ற குரலும் இந்திரசித்தனின் குரலும் ஒரே தன்மையாக அறத்தையே ஆதரிக்கின்றன. இருவர் கூற்றுக்களையும் ஓப்பிட்டுப் படித்துப் பாருங்கள்.

இந்திரசித்தன் உரைத்த அறநெறியைக் கேட்ட இராவணன் கூறுகின்ற மானவுரைகள், சூரபன்மன் கூறியமானவுரைகளைப்போலவே இருக்கின்றன.

பேசையை உரைத்தாய் மைந்த
உலகெலாம் பெயரப் பேராக்
காசையென்புகழி னோடுநிலைபெற
அயர்க் காண
மீதைமு மெக்குளன்ன
யாக்கையை விடுவதல்லால்
சீதையை விடுவ துண்டோ
இருபது தீண்டோள் உண்டால்.

இந்தப் பாவில் அறத்தை மறந்த இராவணனின் அவலக்குரல் கேட்கின்றது. வீரமும் மானமும் மேலான தென்ற பெருமித்ததையே பாராட்டுகின்ற இராவணன், தான் அறத்தை மறந்து பிறன் மனையாளை விரும்பிய பேதைமையையும், உணர்ந்து விட்டான். தன் அழிவு மிக அன்மையில் உள்ளதென்பதையும் அறிந்துவிட்டான். இவனும் சூரபன் மனைப் போலவே, தன் மானத்துக்காகப் பிறரைப் பலியிடுகின்றான். தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாரும் தனக்கு முன் அழிவதைக் கண்டபின்பே தான் அழிய விரும்புகின்றான். தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் தனக்காகப் போரில் மாண்டார்களே என்ற நன்றி உணர்ச்சி இராவணன் உள்ளத்தில் இல்லை எனவே கூறலாம்.

இந்திரசித்தன் கூறிய அறந்தமுவிய அன்புமொழிகளை இராவணன் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அவனை இகழ்ந்துரைக்கின்றான். தான் அடையப் போகும் புகழுக்காக இந்திரசித்தனைப் பலியாக்க முனைகின்றான்.

என்னையே நோக்கி யான்திர
நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன்

எனத் தன்னையே வியக்கின்ற இராவணன் தானே சென்று போரை வெல்லாமல் தன்னைச் சேர்ந்தோர் எல்லாரையும் அழிய விடுத்தசெயல் அவனின் இரக்க மின்மையைக் காட்டுகின்றது.

இங்ஙனம் கச்சியப்பருங்கம்பரும் அறத்தை மறந்த ஆண்மத் தலைவர் இருவரின் பண்புகளையும், ஒரே குரவில் உரைத்திருக்கின்றார்கள். அறத்தை மறந்த சூரபன்மனும் இராவணனும் தாம் பெற்ற தலைவலியையும் பெருவாழ்வையும் இழந்து அவலமடைந்த வரலாறு, அறத்தின் மேன்மையை வலியுறுத்துகின்றது.

தினகரன் 13.11.1955 (ஞாயிறு)

○○○

3. உள்ளங் கவரும் அல்லி அரசாணி யாலை

இன்சைவ மிகுந்த எளிய தமிழ்ப் பாடல்கள்

அல்லியரசாணி மாலை என்ற இலக்கியத்தை அறியாத பொது மக்கள் தமிழ்நாட்டில் இலர்.

அல்லியரசியின் கதையைப் பாட்டாகப் படித்தும் கூத்தாக நடித்தும் பல ஆண்டுகளாகப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து பாராட்டி வருகின்றார்கள்.

அல்லியரசாணி மாலையின் எளியநடை பொதுமக்களின் உள்ளத்தில் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சிகளை எழுப்பிச் சிந்திக்கக் செய்கின்றது.

அல்லியின் வீரமும் அருச்சனானின் காதலும் கண்ணன் ஆற்றிய சூழ்ச்சிகளும், சுகாதேவனின் அறிவுத்திறனும். அல்லியரசாணி மாலையில் பாடியிருக்கின்ற சொற்களினாலே பொதுமக்களால், இன்றும் தமது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் வைத்துப் பேசப்படுகின்றன.

அல்லியரசியின் தந்தையர்களாகிய பாண்டியர்கள் அரசு புரிந்த பாண்டிநாடு மழையின்றி வளங் கெட்டுவிட்டது. பாண்டி நாட்டில் உள்ள மக்கள் பட்டினியால் வாடிப் பதைக்கின்றனர். பசுமை எள்ளாவும் இன்றிப் பாண்டிநாடு பாழ்பட்டு விட்டது.

காய்ந்துலர்ந்தனவே
 கனமதுரைப் பட்டணத்தீல்
 எரிந்து புகைகிறது
 ஏர்ஸ்கிடையாமல்
 குடிநீர் கிடையாது
 குள்கள் மடுக்கள் எல்லாம்
 காகஸ் குடிப்பதற்கும்
 கரண்டி சலம் கிடையாது.
 பெண்டுகள் புருடர்கள்
 பிள்ளைகள் ஒருதேசம்
 தீக்குகள் கெட்டுத்
 தீசைமாறிப் பேர்ணார்கள்
 பஞ்சை பனாதீயாய்ப்
 பரதேசம் போனார்கள்

எனப் புலவர் பாடுகின்றார். மழை இல்லாததினால் பாண்டிநாட்டில் நிகழ்ந்த துன்பச்செய்திகளையும் நாட்டின் பாழ்பட்ட கோலத்தையும் மிக எளிய பேச்கத் தமிழில் கேட்டவர்களின் மனம் உருகக்கூடியதாக பாடுகின்ற

புலமை மிக மேலானது. இப்பாட்டைப் படித்த உடனேயே நாட்டின் நிலைமையைப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள். உணர்ந்து உணர்ந்து உள்ளாம் உருகிப் பதைப்பார்கள் - கவலைக்கொள்வார்கள். பாண்டிநாடு பஞ்சத்தினால் அடைந்த பரிதாப நிலையை எண்ணி எண்ணி ஏங்கு வார்கள். பஞ்சத்துக்கும் பட்டினிக்கும் பலியாகிக் கவலைப்பட்டுணர்ந்த பொதுமக்களின் உள்ளத்தில் இப்பாட்டின் பொருள் பசுமரத்தானி போற்பதிந்துவிடும்.

சோழ நாட்டில் மழை பொழிந்து வளங்கனிகின்றது. செந்நெல் விளைந்து செல்வம் பொலிகின்றது.

மக்கள் மிக இன்பத்துடன் வாழ்கின்றார்கள். சோழநாட்டில் உள்ள விலங்கு முதலிய உயிரினங்களும் மகிழ்வுடன் வாழ்கின்றன. இந்நிலை மையைப் புலவர் பொதுமக்களுக்கு அறிவிக்கின்றார்.

நல்ல மழை பெய்ததீனாக்நாடு செழித்ததுவே
தடாகங்கள் தான் நீரம்பித் தாயரைகள் பூத்தனவே
செடிகள் மரங்கள் எல்லாம் செழித்துத் தழைக்கனவே
கிள்ளப் பழுத்தனவே கிளைகள் வர்த்து சேர்ந்தனவே
அள்ளப் பழுத்தனவே அணில்கள் வர்த்து சேர்ந்தனவே
செந்நெல் விளைந்தனவே தேசங்கு செழித்தனவே
மயில்கள் அடுத்தனவே வரண்கோழிகள் வர்த்தனவே
கனிகளைத் தீன்று களீத்தன பறவையெல்லாம்
ஏருகட்டி உழுவாரும் இளம் நாற்று நடுவாரும்
பயிரிடும் சூடிகள் எல்லாம் பலப்பட்டுப் பேரங்கர்கள்
பரதேசி யரதேசி பஞ்சை பண்டியெல்லாம்
சேந்நூரங்கள் பட்டணத்தில் சுகப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்.

இப்பாட்டடிகள், மழை பொழிந்து நாடுவாம் பெருகிப் பொலியுங் காட்சியைப் பொதுமக்களுக்கு அப்படியே விளக்குகின்றன. “செந்நெல் விளைந்தனவே, தேசங்கு செழித்தனவே” என்ற அடிகள் எவ்வளவு பொருட் செறிவும், இனிமையும், எனிமையும் உடையனவாய், எம்மை இன்பப்படுத்துகின்றன. “கனிகளைத் தீன்று களிக்கின்ற பறவையெல்லாம்” எனப் படிக்கும் பொழுது, பறவைகள் மரக்கொம்புகளில் இருந்து, பழங்களை உண்கின்றது போன்ற காட்சியை எமக்குத் தோற்றுவிக்கின்றன. மழை பொழியாமல் நாட்டின் வளம் பாழ்பட்ட பொழுது நிகழும் செயல்களையும், மழை பொழிந்து நாடு வளம் பெருகிப் பொலியும் பொழுது நிகழ்கின்ற செயல்களையும், மிகத் தெளிவாக விளக்கிப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து சுலவ கொள்ளத்தக்க முறையில், பாடிய பகுதிகள்,

எழுத்தே அறியாத இளங்குழந்தைகளும் உணர்ந்து துடிப்படையக்கூடிய இனியபேச்சு மொழிப் பாட்டுக்களாகும்.

இனி, அல்லியரசாணியின் அருங்குணங்களைக் காண்போம். அல்லியரசாணியின் வீரமும், பெண்மை அறமும் மிகப் போற்றத்தக்கன வாகும். பெருங்காப்பியங்களில் வைத்துப் பாடுதற்கான பெண்மைப் பண்புகள் யாவும் நிரம்பிய பேரரசியாக அல்லி பொலிகின்றாள். பாண்டியரின் பெருந்தவத்தால் தோன்றிய அல்லியின் வீர உணர்ச்சியும், விடுதலை வெறியும் பொதுமக்கள் வாழ்வில் புதிய அறிவுப் புரட்சியை ஆக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவைகள். அல்லியின் தந்தையர்களாகிய பாண்டியர்கள் அரசை இழுந்து, அடிமைப்பட்டுவிட்டார்கள். தென்மதுரை ஆட்சியைப் பறிகொடுத்து நீங்கிப் பாண்டி நாட்டின் வயல் நிலக் குடிகளுடன் கூடி வாழ்ந்தார்கள். மதுரையை அரசாண்ட நீண்முகராசன், பாண்டியர்களை அடிமைப்படுத்தி அதிகாரஞ் செலுத்தினான். ஆண்டுதோறும் பாண்டியர்கள் ஆறாயிரம் குடம் பால் கப்பமாகத் தனக்குத் தரவேண்டுமென ஆணையிட்டான். ஆணைக்கங்கிய பாண்டியர்கள் அங்கும் ஆறாயிரம் குடம் பால் அனுப்ப உடன்பட்டார்கள். அல்லியரசாணி ஏழு வயதுச் சிறுமியாக இருக்கும் பொழுது ஓர் நாள், பாண்டி நாட்டை ஆளும் நீண்முகனுக்குக் கப்பமாகப் பாற்குடங்கள் செலுத்த வேண்டிய முறையும் வந்தது. ஆறாயிரம் குடங்களில் பாலை நிரப்பினார்கள். பாற்குடங்கள் நிரப்பப்படுவதைப் பார்த்த அல்லி பாண்டியர்களை நோக்கி, ஏன் பாற்குடம் நிரப்புகின்றீர்களெனக் கேட்டாள். அப்பொழுது பாண்டியர்கள் கூறியசெய்தி அல்லியின் உள்ளத்தை மிக வருத்திற்று. பாண்டியர் கூறிய செய்திகளைக் கேள்வங்கள்:

வெள்ளாட்டி பெற்றெறடுத்த
வீரன நீண்முகனும்
ஊரில்வர வெள்டாமல்
ஒட்டிவிட்டான் புறத்தே
உழவு குடியரக
ஊரிற் பிழையுமென்றாள்
ஆறாயிரம் பாண்டியற்கும்
ஆறாயிரம் பாற்குடமும்
வருத்திற் கொருதரந்தாள்
வாங்குகின்றான் பகுதியவன்
உண்ணைப் பெறவேண்டி
ஊரீழுந்தோம், பதிழுந்தோம்

செங்கோல் துறைத்தனமும்
 சீழையிழுஞ் தேவமும்மா
 ஏழு வருஷமும்மா
 இப்படி அனுப்புகிறோம்
 பாலமுதம் உண்டு
 பள்ளிக்குப் போவாயியன்றார்

இச்செய்திகளைக் கேட்டவுடன் அல்லியரசானியின் ஆவி துடித்தது:
 கோபம் கொதித்தெழுந்து, உங்களைப் போல் வீரமற்ற வேந்தர்கள் உலகில்
 ஒருவரும் இல்லை. மானம் அழிந்தபின் வாழ்வதில் என்ன பெருமை
 இருக்கிறது என வீரமழக்கம் செய்கின்றாள். அல்லியின் கோபக் கோலத்
 தையும் கொதிக்கும் வீரமொழிகளையும் கேளுங்கள்:

எட்டிப் பழும்போலே இருகண் சிவந்தானே
 கோவைப் பழும்போலே கூரிய கண்சிவந்து
 வெள்ளாட்டி பையனுக்கு வீரியங்க ஞண்டாமேர
 எருது பசுவாமேர இளைத்த புலியுமன்டோ
 உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாமேர
 கொசுவும் பருந்தோடு கூடப் பிறந்திடுமேர
 விரலே உரலானால் உரலிலன் ஆகுமையர
 வெள்ளாட்டி பையனைத்தான் வெட்டித்தலை தள்ளாமல்
 பாண்டிய ராசர்களே பாராள வைத்தீர்கள்
 உங்களைப் போல் ராசாக்கள் உலகத்தில் நான்றியேன்

இந்த வீர மொழிகளிலுள்ள கருத்தைப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து
 உயிராற்றல் பெறக்கூடிய விறுவிறுப்பைப் பாருங்கள். எருது பகவாமோ
 இளைத்த புலியுமன்டோ என்ற கேள்வியில் மிகச்சிறந்த பொருள் பேச்சு
 மொழியால் பொதுமக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. பொதுமக்களால்
 என்றும் காணப்படுகின்ற எருது, பச எனும் விலங்குகளைத் துணையாகக்
 கொண்டு புலவர் பெரிய வீர உணர்ச்சியை எழுப்புகின்றார். மன்னர்
 களாகிய நீங்கள் வெள்ளாட்டி மகனின் வீரத்தை மெச்சி அவனைப்
 பணிந்து வாழ்கின்ற பேடிக் குணத்தைப் பெற்றுவிட்டர்களே. உயரப்
 பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமோ என்ற மொழிகள் பொதுமக்களால்
 இன்றும் உவமானமாக எடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. வெள்ளாட்டி
 பையனைத்தான் வெட்டித் தலை தள்ளாமல் பாண்டிய ராசாக்களே பாராள
 வைத்தீர்கள் என்ற சொற்களின் எளிமையையும் வீறுகொண்ட உணர்ச்சி
 யையும் பாருங்கள். வெட்டித் தலை தள்ளுங்கள் என்பது, எவ்வளவு
 எளிதான் காரியம் போலச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பொதுமக்களை

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உணர்ச்சி கொள்ளத் தக்கதாகக் கூறமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு எளிதாகவும் வீரமாகவும் சொற்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஓர் பெண்ணின் குரவில் ஒலிக்கின்ற வீர உணர்ச்சியைப் பொதுமக்கள் அறிந்து, சுவைத்துச் சுவைத்து ஆர்வங்கொள்ளத்தக்க தாகின்றது. அல்லியைப் போன்ற வீரப்பெண்மணிகள் பலரைப் பொது மக்களுக்குள் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் நிரம்பி விளங்குகின்றன. உங்களைப் போல் ராசாக்கள் உலகதில் நான்றியேன் எனவரும் அல்லியின் வீரமொழி களில் ஒவ்வொரு பொதுமக்களின் உயிரையும் புதுக்கி வைக்குமேற்றம் பொருந்தி இருக்கின்றது. நீன்முகராசனுக்கு அல்லி, அவனுடைய மல்லர்களிடம் சொல்லி விடுக்கும் வஞ்சின மொழிகளைக் கேளுங்கள். கேட்டுக் கேட்டு வீர உணர்ச்சி கொள்ளுங்கள்.

உன் தெரண்டைக்குத் தூண்
டிமுள் தெரப்புஞக்கு வீராணி
அவன், மண்ணட்குக் கோ
டாலி மாஸ்புக்குச் செப்புலக்கை
கழுத்தடியில் கத்தியவள்
காமாட்சி அம்மையென்று
ஊட்டி அறுக்கவந்த உண்மைப் பரஞ்சோதி
தலைமாட்டிற் பாம்பலவோ
தாய்ந்த அல்லியென்று
செல்லுங்கள் தூதுவரே
துரையான நீன் முகற்கு
வெள்ளாட்டிப் பையனுக்கு
விந்தையைச் செல்லுமென்றாள்.

தினகரன் 27.7.1952 (ஞாயிறு)

○○○

4. ஆண்வாடை விரும்பாதிருந்த அல்லி அரசாணி காணாயற் தாலிகட்டி அருச்சளன் அவளை மணம்புந்த கதை நவீனம் பாடல்கள்

இந்தப் பெண் குரலில் வீரக்களை சிதறுகின்றது.

அவன் மண்டைக்குக் கோடாவி, மார்புக்குச் செப்புலக்கை என்ற சொற்கள் அல்லியின் ஆண்மைப் பண்பை அப்படியே அள்ளி எமது உயிரில் கொட்டுகின்றன. அல்லியின் வீர மொழிகளைக் கேட்டு மிகுந்த சினத்துடன் படையெடுத்து வந்த நீன்முக ராசன் அல்லியின் வாளால் வெட்டுண்டு ஆவி விடுத்தான். பாண்டி நாட்டின பெண்ணரசியாக அல்லி அரியனை ஏறினாள். நீன்முகராசனை அல்லிவென்று பாண்டி நாட்டை மீட்டுப் பட்டங்கட்டிக் கொண்டாள் என்ற செய்தி மற்றைய நாட்டு மன்னர்களுக்கும் எட்டியது. அல்லியின் வீரத்தைக் கேட்டதும் அம் மன்னர்களைல்லாம் அஞ்சி ஒடுங்கிவிட்டார்கள். அல்லியின் ஆட்சிக் கொடி அறத்தைப் பாதுகாத்துப் பறந்தது. ஆண் வாடை வீசப்படாதென்ற ஆணையை எங்கும் அறிவித்து அல்லி அரசாண்டு வந்தாள். அல்லியின் அரசாட்சித் திறன் தமிழ்நாட்டில் நிலவிய பெண்ணுரிமைக்குப் பெருஞ் சான்றாக நிலவுகின்றது. தன் ஆட்சியின் திறத்தை அல்லி கூறுகின்றாள் கேளுங்கள். தன்னாட்சியின் கீழ்வாழ்கின்ற குடிகள் மிகமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கின்றனரென்றும் தன் ஆணையைக் கடக்க அறிவில்லாத பறவை இனங்களும் அஞ்சகின்றன என்றால் குறிப்பிடுகின்றாள்.

வயிற்றிற் பிறந்ததீல்லை
 வன்கொடுமை செய்ததீல்லை
 குடலீற் பிறந்ததீல்லை
 குலக்கொடுமை செய்ததீல்லை
 அங்கையற்கண் கிருபையாலே
 அல்லியிலே பெண் பிறந்தேன்
 எழுபிராயத்தீலே எதிர்த்து வந்தரீன்முகனை
 வெட்டித் துணித்துநாள்
 வரப்பட்டங் கட்டிக் கொண்டேன்
 பன்னிரண்டு பிராயமட்டும்
 பரந்தாக ஆண்டேனே
 எதிரிகள் இல்லாமல்
 எல்லையரசாண்டிருந்தேன்

இதில் அல்லியரசாணி தன் வீரவாழ்க்கையையும் சிறந்த செங்கோல் ஆட்சியையும் விளக்கி உரைத்திருக்கின்றாள். பன்னிரண்டு பிராயமட்டும் பாருவகை ஆண்டிருந்தேன். எதிரிகள் இல்லாமல் எல்லையரசாண்டிருந்தேன். குலக்கொடுமை செய்ததில்லை, என்ற மொழிகள் அல்லியின் வீரத்தையும் செங்கோல் ஆட்சியையும் தெளிவாகப் பொதுமக்களுக்கு அறிவிக்கின்றன. தன் அரசகுலத்துக்கு இழிவு தரக்கூடிய கொடுஞ் செயல்கள் ஒன்றும் இல்லாமற் குடிகளைக் காப்பாற்றியும், எதிரிகள் ஒருவரும் இல்லாமல் வெற்றிக் கொடியை நாட்டியும் வீற்றிருந்த ஓர் தமிழ்நாட்டுப் பெண்ணின் கதை பலப்பல ஆண்டுகளாகப் பொதுமக்கள் மனதில் படிந்திருந்த பயன் மிகச் சிறந்ததாகும். அல்லியரசாணியின் வீரப்பண்புகள் எங்களை அறியாமலே எங்கள் கருத்துடன் கலந்து வாழ்க்கையில் மலர்ந்து வளங்களிந்து வருகின்றன.

அல்லியரசாணி தன் பெண்மையின் பெருமையைத் தற்காத்து வாழ்ந்த அருமையை திரெளபதை முதலிய அருச்சனனின் மனைவி மார்க்குக் கூறுகின்றதாக வரும் பகுதி என்றென்றும் பெண்மைக்குலம் பேணிப் போற்றும் பொருள் நிறைந்தோங்குகின்றது.

ஓடுகின்ற தண்ணீஸ்
உள்ளே மணற்சேறுமுண்டு
அடுக்கின்ற காற்றதனீஸ்
அவைகாற்றில் துரும்புமுண்டு
காலகால கண்டருக்குக்
கண்டத்தீற் கறுப்பும் உண்டு
குண்டுமணிக்காளாலுங்
கொஞ்சக் கறுப்பும் உண்டு
என் - யயிரே கறுப்பெருமீய
மற்றுக் கறுப்பும் இல்லை
புருவங் கறுப்பெருமீய
பின்னைக் கறுப்பும் இல்லை

இப்பாட்டுப் பகுதியில் அல்லி தன் பெண்மையின் நிறைமையைப் பாராட்டி உரைத்தலை அறிகின்றோம். தான் தனது பெண்மையைக் காப்பாற்றி வாழ்ந்த பெருமித்ததை அல்லி கூறும் பொழுது ஏற்படுகின்ற இன்பத்தை உணருங்கள். இவ்வகை மாசுமறுவெற்ற பெண்மைப் பண்பை அல்லியின் அஞ்சாமையென்னும் குணம் ஆட்சிபுரிந்து வந்தது. ஜவரில்

ஓருவனாகிய அருச்சனன் வஞ்சனையாக அல்லியரசாணியின் பெண் மையைக் கவர்ந்து, காணாமலே அவள் கழுத்தில் தாலியையுங்கட்டிச் சென்ற செயல் ஆண்குலத்தின் பெருமையை அழித்துவிட்டதென் அல்லி எண்ணி நகையாடுகின்றாள். தன் முன் நின்று தன்னை வெல்லமுடியாமல் மறைந்து தன் மணிக்கழுத்தில் தாலியை அணிந்து சென்ற ஆண்மகன், எவன் என்றாலும் அவனைக்கொன்று என் கொடுஞ்சினம் ஆறுவேன், என அல்லி கொதித்தெழுகின்றாள். ஆண்மை அற்ற பேடிச் செயலை அல்லி மிக வெறுத்துரைக்கின்றாள்.

காணாமல் மங்கிலியஸ் கட்டினான் என் கழுத்தில்
இன்னான் இனியான் என்று எனக்குத்தெரியாது
வெட்டித் தலைபிளப்பேன் வீரசௌக்கம் சேர்த்திடுவேன்
நாகலோகம் பேராநாலும் நானவனை விடுவதில்லை
ஆகாயம் பேராநாலும் அப்பாற் பிடித்திடுவேன்
வானத்திற் பறந்தாலும் வலைகட்டி நான்பிடிப்பேன்
பாதாளம் பேராநாலும் பானத்தாற் கொன்றிடுவேன்
விட்டுவிடுவேனன்று சுற்றுமனமென்ன வேண்டாம்

எனும் இந்தச் சினம் மிக்க மொழிகளில் இருந்து, அறத்துக்கு மாறுபட்ட கொடுஞ்செயலைக் கண்டு பொறாத பேராண்மையைக் காண்கின்றோம். தன் கழுத்தில் தாலிகட்டியவன் உண்மை வீரனல்லன் என்ற எண்ணம் அல்லியின் வீர உள்ளத்தில் மிகுந்துவிட்டது. மறைந்திருந்து வஞ்சனையாகத் தன் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டித் தனது வெற்றி வாழ்வை மாக படுத்திய ஆண்மகனை வெட்டி வீழ்த்துவேன் என அல்லி விளம்புகின்ற வீரமொழிகள் தீமையைக் கண்டு அஞ்சாது பெண்மைப் பண்பைப் பொதுமக்கள் சிந்தனையில் புகுத்துகின்றன.

ஜவரில், வீமன்வந்து போர்க்களத்தில் அல்லியை எதிர்க்கின்றான். ஆற்றலில் இமயமலை போன்ற வீமனைக் கண்டும் அல்லி எட்டுணையும் அஞ்சவில்லை.

கண்டாளே அல்லியம்மாள் கண்கள் சிவந்தாளே
சீரி யெரிபற்று சிங்கத்தைப் போற்கதும்பி
கழுத்திலே மங்கிலியஸ்கட்டியது ஆரடாசாஸ்
திருட்டுப்பயலே உன் சீவன் பறித்திடுவேன்
சண்டிப்பயலே உன் சமர்த்தை அழிப்பேன் பார்
அல்லிபெயரைச் சொன்னால் அழுத பிள்ளை வரய்முடும்
அல்லிபெயரை சொன்னால் அண்டரண்டாஸ் கிடுகிடெனும்

**அல்லிபெயரைச் சொன்னால் கல்லுத் தெய்வஸ்கூத்தாடும்
அரைநாளீக் கொள்ளையிலே அந்தக்ஞார் சேர்த்திடுவன்**

என ஏசுகின்றாள். வெற்றி மிக்க வீமன் முன் இங்ஙனம் ஓர் பன்னிரண்டு வயதுப்பெண் அஞ்சாது எதிர்த்து வஞ்சினம் கூறுவானோ என எண்ணிச் சிலர் அல்லியின் ஆண்மையைக் குறைவாயெண்ணலாம். வீமனுடன் அல்லி வெஞ்சமர் புரிந்தாளென்பது வெறுங்கட்டுக்கதை யெனவுங் கூறலாம். இங்ஙனமெல்லாம் கருதுதல் பொருந்தாது. அந்த நாளில் பெண்களும் பெரும் போர்க்கலை தேர்ந்த வெற்றியாளர்களாக விளங்கிய உண்மையின் சாயலையே அல்லியின் கதையால் நாம் அறிகின்றோம். ஐவரின் கதை பாரத நாடு முழுமையும் பரந்த பெரிய கதை. அந்த ஐவர்களை அவர்கள் நாடு தேடிப்படை எடுத்துச்சென்று வீரப்போர் புரிந்து வெற்றியை நாட்டினாள் அல்லியென் ஓர் நிகழாவெறுங் கதையைக் கட்டி உரைக்க முடியாது. அல்லியின் வீரப்போர்த்திறனைக் கடக்க முடியாத ஜவர் அவளைச் சூழ்ச்சியால் வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டு விட்டார்கள். அருச்சனனின் காதல் உணர்ச்சியும் அல்லியின் கழுத்தில் உள்ள அறியாதே கட்டிய தாலியும் சகாதேவன் சூழ்ச்சியாக அல்லியைப் புலிக் கூண்டிற்குள் அகப்படுத்திய வெற்றியும் கிருஷ்ண பகவானின் மாயச் செயலும், அல்லியின் சினத்தைத் தனித்து அருச்சனனின் விருப்பத்தை நிறை வேற்றத் துணையாய் நின்றன. புலிக் கூண்டில் அடைபட்டிருந்தட அல்லியை நோக்கித் திரெளபதை முதலிய பெண்கள் அருச்சனனின் அழகினையும் வீரத்தையும் பாராட்டி உரைத்த கூற்றுக்களைக் கேட்ட அல்லி

அழகு வேண்டுமென்று ஆரடி காத்திருந்தார்
மாப்பிள்ளை வேண்டுமென்று மயங்கினவராடிதான்
சண்டைக்கு வந்த இடத்தில் சமர்த்துக்களைக் காட்டாமல்
என்னை மே஗சஞ்ச செய்தவனும்
இக்கூண்டில் அடைத்துவிட்டான் சரீயாக நீற்கவேண்டும்
சண்டைகள் செய்ய வேண்டும் வெளியேலிடச் சொல்லும்
வீரியத்தைக் காட்டுகின்றேன்

என விளம்புகின்றாள். இக்கூற்றுக்களில் இருந்து அல்லியரசாணியின் எல்லையற்ற போர்த்திறன் புலனாகின்றது. திரெளபதை அல்லியை வெளி யேவிடும் பொழுது சத்தியஞ் செய்வித்து, அவளின் கையில் உள் படைகளை வீசுவித்துப் பின்விடுகின்றாள்.

சந்திராயுதத்தைச் சன்னவிலே வீசிவிடு
சுத்தியற் தர்தாலே
தையலுன்னை விடுவேனம்மா

எனத் திரெளபதி வேண்டினாள். அல்லியும் அதற்கிசைந்து சுத்தியஞ் செய்து கொண்டாள். பின் திரெளபதையின் வேண்டுதலாலும் பிற அறிஞர் பலரின் கட்டாயத்தினாலும் அருச்சன்னைமணங் செய்து ஆட்சி செலுத்தி னாள்.

வாழ்க பெண்ணரசு!

தினகரன் 3.8.1952 (ஞாயிறு)

○○○

5. கநிர்மணி விளக்கப்பேருரை திருவாசகம் - திருவெம்பாவை

திருவாசகம் சிவனருள் ஊற்றம். சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரையில் நின்றுசுரந்த திருவருள், தேன், ‘தாட்டாமரைக் காட்டித் தண்கருணைத் தேன்காட்டி’ என மனிவாசகப் பெருமான் தாமருளிய திருவாசகத்தினைச் சிவபெருமானின் திருவடிமலர்களில், தாம் பருகிச் சுவைத்த திருவருள் தேனெனவே செப்புகின்றார்.

சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரைகளில் நின்று, சுரந்த திருவருள் தேனை, மனிவாசகப் பெருமானாகிய திருக்கோத்தும்பி, சேர்த்து வைத்த தேன்கூடே திருவாசகம்.

தீணைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேனுண்ணைகே
நீணைத்தெரூம் காண்டெரூம் பேசுந்தொறும் எப்பேரதும்,
அனைத்தெலும்பும் உள்ளநூக ஆனந்தத் தென்சௌரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி.

என மனிவாசகர், தாம் திருக்கோத்தும்பியாக நின்று, இறைவன் திருவடிமலரில் ஊறிய திருவருள் தேனைப் பருகிப் பருகி மகிழ்ந்து, உலக மக்களை அறைக்கூவி அழைக்கின்றார். சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரை மலரில், ஊறிய தேன் ஆனந்தத்தேன், நினைத்தாலும் இனிக்கும். கண்டாலும் இனிக்கும். எப்பொழுதும் இனிக்கும். எப்பொழுது இனிக்கும். புளைத்தெலும்பும் உள், ஊறி ஊறி இனிக்கும். உலக வாழ்வாகிய சிற்றின்பத் தேன், உண்ட அப்பொழுதுதான் இனிக்கும். இனித்தேன் தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவின் தேன் நாக்கில் மட்டும் இனிக்கும். தேன் சேர்க்கும் தும்பிகள் பல நூற்றுக்கணக்கான மலர்களை ஊதி ஒவ்வொரு துளி துளியாகத் தேனைச் சேர்க்கின்றன. அங்ஙனம் சேர்த்த தேனை, அந்தத் தும்பிகள், உண்ணுதற்குமுன் மக்கள் கவர்ந்து விடுவார்கள். அல்லது பெருமழை, புயல் என்பவற்றால் தேன் கூடுகள் தாக்குண்டு சிதைந்தும் விடுகின்றன. சேர்த்த தேனை, அந்தத் தும்பிகள், திடமாக உண்ணமுடியாத இடையூறுகள் பல எண்ணாதவகையில் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

இங்ஙனமே மக்களும் பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டுப் பொருளைத் தேடித் தொகுக்கின்றார்கள். வருந்தித் தாம் தேடித் தொகுத்த பொருளைக் கொண்டு, இன்ப நுகர்ச்சி எப்த முன்னமே அவர்கள் இறந்தும் விடுவார்கள். அல்லது தேடிச் சேர்த்த பொருளைப் பிறர் வலிந்து வல்லமை காட்டிக் கொள்ளை அடித்துக் கொண்டும் போவார்கள். என்னாத வகையில்

தீயினால் வெள்ளத்தினால், அப்பொருள் சிதைந்தும் அழியலாம். தேடிச் சேர்த்த பொருளைத் தடையின்றித் தேடிச் சேர்த்த மக்களே, நுகர்ந்து இன்ப வாழ்வினை எய்துவார்கள் என இயம்பவும் முடியாது. இங்ஙனம் சிற்றின்பத்தின் நிலைமையை உட்பொதிந்த இத்திருப்பாட்டில், மனிவாசகப் பெருமான் தாம் நுகர்ந்த பேரின்பத்தின் நிலைபேற்றைக் கூறி மக்களை அறைக்கு அழைக்கின்றார்.

இங்ஙனம் சிவன்டியே சிந்திக்குஞ் செம்புலச் செல்வராகிய மனிவாசகப் பெருமான் மெய்கண்ட நூற்பொருளும் உலக நூற்பொருளும் பொலிய அருளிய திருவாசகப் பாக்களில் ஊடுருவி நிழலாடும் மெய்கண்ட நூற்பொருள், அம்மெய்கண்ட நூற்புலமையுடன் அருட்பனுவல் ஆராய்வும் திருவருள் தோய்வும் கைவந்த மெய்யுணர்ச்சியாளர்க்கே தோன்றும் விழுப்பம் வாய்ந்தது. பண்டிதமணி உயர்திரு மு. கதிரேசுச் செட்டியார் அவர்கள், மெய்கண்ட நூற்புலமையும், செந்தமிழர் சிவமரபும், ஒழுக்கமும் வடநூற் புலமையும் நிரம்பிய வாய்மையாளர். பல ஆண்டுகளாகத் திருவாசகத்தை ஒதிஷ்டி உள்ளூருளி உணர்ந்து, நுகர்ந்து, உள்ளொளி பெற்றவர். அவர்கள் திருவாசகத்தில் ஈடுபட்டு, அழுந்து உணர்ந்த, அன்பின் பிழியாக உருத்தாங்கி, அருள்ளூளி விரித்துலாவும், கதிர்மணி விளக்கப் பேருரை, செந்தமிழ்ச் சிவலைகளின் சிந்தாமணி போல் என்றும் நின்றுபயன் சுரக்கும் ஏற்றம் வாய்ந்தொன்றாகும்.

கதிர்மணி விளக்கப் பேருரையின் மூன்றாம் பகுதியாகிய திருவெம்பாவை உரையினைக் கண்டு பெரியதோர் ஆர்வத்துடன் படித்தேன். உலக நூற்பொருளும் அறிவுநூற் கருத்தும், ஒருசேரப் பொலிந்து உவகைதரும் திருவெம்பாவைப் பாக்கள் ஒவ்வொன்றினையும் பண்டிதமணியவர்கள் மிகமிக செழிப்புடனும், ஆராய்வுடனும் சிந்தித்து உரைவிரித்திருக்கின்றார்கள். மெய்கண்ட நூற்புலமைத் தெளிவை மரபுணர்ந்து அருள்பனுவல் ஆதாரங்களுடன் ஆங்காங்கே எடுத்தாளும் அருமை பண்டிதமணி அவர்களுக்கே அமைந்த அருட்பேறாகும்.

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா” எனவரும் தொடரில் பொதிந்துள்ள மெய்கண்ட நூற்பொருளை “மாயக் காரியமாகிய உலகமெல்லாம் தோன்றி ஒடுங்குதற்குத்தான் நிலைக்களானாதலன்றித் தனக்குத் தோற்றமும் இறுதியும் இல்லாதவன இறைவன் என்பார், “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா” என்றார் எனவும் “அரும்பெருஞ் சோதியை” என்னும் தொடருக்கு இங்ஙனம் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாப் பரம்பொருளை, மெய்யுணர்வினை உடையார் பேரோளிப் பிழம்பாக உணர்ந்து அநுபவித்தனரென்ப. ஒளிநிலை

யെத் തിരുമൂലർ അണ്ട ഓൺ, പിന്നട ഓൺ, അകന്റ ഓൺ യെൻ മുവകൈപ് പട്ടുത്തിക് കൂറുവർ. അണ്ട ഓൺ ഗ്രാഫിയു, തിങ്കൾ, വിന്മീൻ മുതലിയവർന്തിൽ ഉണ്ണണ. പിന്നട ഓൺ ഉടമ്പോടു കൂടിയ ഉധിര് അരിവിനുണ്ണാതു. അകന്റ ഓൺ ഗ്രാഫാകിയ ഇരൈവൻ പാലുണ്ണാതു. “അംഗകിംഗകൊനാതപടി എങ്കുമ് പിരകാക്സമാപ്” എന്റു തായുമാൻവർ കൂറിയതുന്കാണ്ക. ഒറ്റരുമെ നയത്താല് അകന്റവൊഡിയാകവേ, ഇരൈവനെക് കുറിക്കൊണ്ടു പരങ്കോതി യെനവുമ് പെരുങ്കോതിയെനവുമ്, പേരോണിപ് പിഴമ്പു എനവുമ് പെരിയോർ വള്ളങ്കുവർ. ഇങ്ങനുമ് ഇരൈവൻ പേരോണിപ് പിഴമ്പാകത തിക്കുമ്പുമ്, മാധാകാരിയമാകിയ ഉലകപ്പാർവൈ ഉടൈയ ആഞ്മാക്കകൾ, ഉണ്ണര്ത്തരു അരിയനാവൻ എന്പതു തോൺര “അരുമ്പെരുമ ചോതിയൈ” എൻരാർ. അരുമെ - പാച്ചുണ പച്ചുണങ്കണാകിയ വാക്കു മനങ്കണുക്കു എട്ടാത തന്മൈ; പതിനുണമാകിയ അനുപവ ഉണ്ണര്വുക്കേ പുലപ്പട്ടുമ് ഇയല്പിനണ് എന്പതാമ്. “വാക്കു മനാതീൽ കോസരമാപ് നിന്റ അതുവേ” എൻമുമ് ചിവനുണ പോതക് കരുത്തുമ എണ്ടു അനിയത്തക്കതു. മന വാക്കിനിന്റെതാമല് നിന്റെതു എന്പതുമ ഇക്കുറിപ്പിന്തേ. പെരുമ് പെരുമ് ചോതിയാക വിണങ്കുമ് ഇരൈവനെക് കുറിത്തും ചിവാനന്ത ലകരി യെനമുമ് വട്ടനുലില് ചങ്കരാക്കശാരിയ കവാമികൾ കൂറിയ ഒരു ക്ലോക്ക് കരുത്തു ഇങ്കേ ഒപ്പുനോക്കി ഇൻപുരത്തക്കതു എനവുമ് പൊരുത്തി നുട്പ ഉരൈ വിരിത്ത നുണ്മാൻ നുമ്മപുലൻ പോർത്തക്കതാകുമ്.

പണ്ണിതമമ്പിയവർകൾ അരുട്ടപ്പുവലാകിയ തിരുവാകകത്തുക്കു, അകലവുടെ കൂറുകിൻറേണമുമ് തരുക്കിൻറിൽ തിരുവരുണ്ടാൻ കലന്ത ചെമ്പുലപ് പണ്പുടൻ, ഉരൈ വിരിക്കിൻരാർകൾ. മെധകന്റ നൂற്പൊ രുണാത് തെണിന്തു, തിരുവാകത തമിള് മഞ്ചയില് അപ്പൊരുണ ചിരന്തു നിന്തുകുമ് ചെവ്വിയൈ ഉണ്ണന്തു, ചിത്താന്ത മരപ പിന്തോമല്, പണിന്ത ഉണ്ണാത്തുടൻ ഉരൈ കൂറി വിണക്കുമ് പണ്ണിതമമ്പി അവർകൾിന് തൊൺടു പാരാട്ടറ്റക്കിയതാകുമ്. അവർകൾ ചൈവ ചിത്താന്തപ് പുലമൈയുമ്, മരപുമ് കൈവന്ത മെധ്യുന്നര്സ്കിയാളരിന് ഉണ്ണാമു, ഒപ്പുക്കൊണ്ണാവേണ്ടുമ് എൻര ഊക്കത്തുടനുമ്, പാതുകാപ്പുടനുമ് ഉരൈ കൂറുകിൻരാർകൾ.

“ഇങ്ങനുമ് ഇരൈവൻ പേരോണിപ് പിഴമ്പാകത തിക്കുമ്പുമ്, മാധാകാരി യമാകിയ ഉലകപ് പാർവൈ ഉടൈയ ആഞ്മാക്കകൾ ഉണ്ണര്ത്തരു അരിയ നാവൻ” എന്പതു തോൺര അരുമ്പെരുമ ചോതിയൈ എൻരാർ. അരുമെ - പാച ഞുണ പച ഞുണങ്കണാകിയ വാക്കു മനങ്കണുക്കു എട്ടാത തന്മൈ. പകൈ ഞുണമാകിയ അനുപവ ഉണ്ണര്വുക്കേ പുലപ്പട്ടുമ് ഇയല്പിനണ് എന്പതാമ്. “വാക്കു മനാതീൽ കോസരമാപ് നിന്റ അതുവേ” എൻമുമ്

சிவஞான போதக் கருத்தும் ஈண்டு அறியத்தக்கது எனக் கூறிய உரைப் பகுதியில், திருவாசகத் தொடரில் பொதிந்துள்ள சைவ சித்தாந்தக் கருத்தை, எடுத்து விளக்கி அதற்குறுதுணையாக மெய்கண்டார் அருளிய, “வாக்கு மனாதீத கோசரமாய்” எனவரும் பொருளுரையைப் பொருத்திக் காட்டிச் செல்கின்றார்.

இங்ஙனம் சைவ சித்தாந்த சாத்திர மரபை அடியொற்றித் திருவாசக விரிவுரை செய்தளிக்கும் பண்டிதமணி அவர்களின் பண்பு, அருட்பனு வல்கட்கெல்லாம் உரை விரிப்போர்க்கு அரிய வழிகாட்டியாக நிலவுகின்றது. ஓர் சாத்திர மரபையும் அடியொற்றாது செய்யுள் புனையும் பழக்கமும், இலக்கியப் பயிற்சியும், சிறிது கைவந்தவுடன் திருவாசகத்துக்கு முன் ஒருவருங்காணாத புதியவுரை கூறுகின்றே மெனப் பறையறைந்து, உரை கூறிப் புரைபடுகின்ற வெற்றாரவார உரையாளர் போலன்றிச் சைவ சித்தாந்த மரபையும், ஆகம நூற்புலவர் நெறியையும் பல ஆண்டுகளாக ஆய்ந்துணர்ந்து அறிந்த அறிஞரும், சைவ சித்தாந்த வித்தகரும், முது பெரும் புலவருமாய் பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசுச் செட்டியார் அவர்கள், திருவாசகத் தமிழ் மறைக்குக் கதிர்மணி விளக்கம் எனப் பெயரிய நல்லுரை கண்ட செயல் மாதவச் சிவஞான யோகிகள் சிவஞான போதத்திற்கு, மாபாடியங் கண்ட செயல் போன்று, வழிவழி சைவ சித்தாந்தம் பெருநெடு மலர்ந்து பயன்சரந்து வருவதறிவுத் துணையாகும்.

தமிழ்ப் பேரறிஞர் மறைத்திரு மறைமலை அடிகளார் அவர்கள் திருவாசகச் செம்பொருள் தெளிந்துரைக்கும் விரிவுரையொன்று வேண்டு மெனும் இன்றியமையாமையுணர்ந்து, தனது நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்குத் தினால் திட்ப நுட்பமும் சித்தாந்த சாத்திரச் செழும் பொருள்வளனும் பொருந்தத் திருக்கோவையாருரை போலச் சிவபுராணம் முதலான நான்கு அகவற்பாக்களுக்கும் கண்ட திருவாசக விரிவுரை ஈடுமெடுப்புமின்றி இளவள ஞாயிறுபோல செந்தமிழ்ச் சிவவாளில் ஓளிபரப்பி உலாவு கின்றது. மறைமலையடிகளாளின் உள்ளம்போல், மாபெரும் புலவர் பண்டி தமணி அவர்கள் திருவாசகம், திருச்சாதகந் தொடங்கிக் கதிர்மணி விளக்கப் பேருரையினைத் திருவருள் காட்டக் கண்டு நிறைவிப்பார் களென அறிஞர் உலகு அகமகிழ்கின்றது.

தினகரன் 21.6.1953 (ஞாயிறு)

○○○

6. சேரிமொழியால் செவ்விதில் கிளந்து செய்யப்பட்ட இலக்கியம்

**உழவர் உழத்தியர் நேரிய எளிய வாழ்க்கையின் சிற்திரம்
உள்ளமுருக்கி உவகையூட்டும் பள்ளுப் பாடல்கள்**

இலக்கியம் கல்வியில்லாத மக்களுக்கும் உரியது.

வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுப் பல தொழில்களையும் ஆற்றுகின்ற பொது மக்களும், இலக்கிய இன்பம் அறிந்து மகிழும் வாய்ப்பை அளிப்பதே சிறந்த மக்களினத்தின் பண்பாகும்.

படித்தவர்கள் மட்டும் அறிந்து மகிழும் இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ள மக்களினமும் அவர்கள் பேசுகின்ற மொழியும் நீண்டகாலம் உலகில் நிலைபெறாது. பொதுமக்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை இனித்த எளிய நடையில் இலக்கியமாக எழுதி அளிக்கும் புலமை, மிக மேலானது. பழந்தமிழ் நாட்டில் உயர்ந்த சங்க இலக்கியங்களுடன் கல்வியிற் குறைந்த மக்களும் அறிந்து சுவைத்தற்குரிய இலக்கியங்களும் விளங்கின என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் “சேரி மொழியால், செவ்விதில் கிளந்து...?” செய்யப்படும் இலக்கியங்களும் பாராட்டப்படுகின்றன. “சேரிமொழியென்பது” தொழிலாளர் படிப்பில் லாத பொதுமக்கள் முதலியோர் பேசுகின்ற பேச்சுத் தமிழாகும். பேச்சுத் தமிழில் பொது மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ள கொள்ளும் எளிய நடையுடன், இனிய ஒசை அமையப்பாடும் இலக்கிய வகையுள் பள்ளு என்னும் இலக்கியமும் ஒன்றாகும்.

பள்ளு என்னும் இலக்கியம் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு உயிரான பயிர்த் தொழிலைச் செய்கின்ற உழவரும் உழத்தியர்களும் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது, பாடியும் ஆடியும் மகிழ்ந்து தங்கள் வாழ்க்கையை இன்பமாகப் போக்கி வந்த பாக்களைக் கொண்டதாகும். உழவுத் தொழிலை ஆற்றுகின்ற மக்கள் தாமாகவே தாங்கள் பேசுகின்ற சேரித் தமிழில் - நாட்டுப்பேச்சில், ஆக்கிப் பாடிவந்த பாட்டுக்களைப் புலவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தி ஓர் இலக்கியமாகப் பாடியிருக்கின்றார்கள். நாட்டில் மக்கள் நாவில் வழங்கிய உழவுப் பாட்டுக்களையும் புலவர்கள் ஏட்டில் எழுதி இலக்கியமாக எமக்குத் தந்திருக்கின்றார்கள். பள்ளுப்பாட்டின் அமைப்பு முறை மிக அழகானது.

உழவுத்தொழிலை ஆற்றுகின்ற உழவர் உழத்தியர்களின் எளிய, இனிய வாழ்க்கையை மிகத்தெளிவாக எடுத்துரைப்பதே பள்ளுப் பாட்டின் உட்பொருளாகும்.

சிறந்த ஒரு விளை நிலத்தில் - பண்ணையில் பள்ளளெனாருவன் பயிர்த்தொழில் செய்து வருகின்றான். இவனுக்கு மனைவிமார் இருவர். இளைய மனைவி மிக அழகு நிரம்பியவள். பள்ளன் இளைய மனைவியின் காலால் கட்டுண்டு. முத்த மனைவியைத் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. இந்த நேரத்தில் நாட்டில் மழைபெய்து ஆற்றுவெள்ளாம் பெருகிவருகிறது. முத்த பள்ளி பண்ணைக்காரணிடம் சென்று மழை பொழிந்து வெள்ளாம் வரவும். பள்ளன் பண்ணை வேலையை மறந்து இளைய பள்ளி வீட்டிலேயே இருப்பதை அறிவிக்கின்றாள். பண்ணை முதல்வன் இளைய பள்ளியைக் கோபிக்கின்றான். ஒளித்திருந்த பள்ளன் வெளியில் வந்து பண்ணை முதல்வனை வணங்குகின்றான். பண்ணை முதல்வன் பள்ளனை நோக்கி நீ பண்ணையில் என்னென்ன வேலைகள் செய்திருக்கின்றாய் எனக் கேட்கின்றான். பள்ளன் விதை நெல்வின் வகை, எருதுகளின் வகை, மேழிவகை முதலான கருவிகளைத் தான் ஒழுங்கு செய்திருப்பதாகக் கூறிச் செல்கின்றான்.

பண்ணைக்காரன் கட்டளைப்படி வயலில் கிடைவைப்பதற்காக - பட்டி அடைப்பதற்கு ஆட்டிடையனை அழைத்து வருகின்றான். இங்ஙனம் இடையனை ஏவிவிட்டு, மீண்டும் இளைய பள்ளி வீட்டிலேயே போய் இருக்கின்றான். முத்த பள்ளி திரும்பவும் பண்ணை முதல்வரிடம் முறைப் பாடு செய்தாளென்பதை அறிந்து, தான் பயிர்த்தொழிலைச் செய்து வருவது போல நடிக்கின்றான். பள்ளனுடைய கள்ளக்குணத்தை அறிந்த பண்ணை முதல்வன், பள்ளனைத் தொழுவில் மாட்டித் துன்பப்படுத்து கின்றான். பள்ளன்படுந் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் வருந்திய முத்தபள்ளி, தான் பினையாக நின்று பண்ணை முதல்வனை மன்றாடிப் பள்ளனை மீட்கின்றான். மீட்கப்பட்டட பள்ளன் விதைக்கும் நெற்கணக்கு முதலியன சொல்லி நல்ல நாளில் தன் துணைப்பள்ளர் எல்லோரையுங் கூட்டிச் சென்று வயலை உழுகின்றான். பள்ளனை ஒரு காளை எருது முட்டித்தாக்க அவன் மயங்கி விழுகின்றான். பள்ளிகள் இருவரும் வந்து வருந்தி நிற்கின்றனர். பள்ளன் மீண்டும் எழுந்து, வேலையைக் கவனிக்கின்றான். நாற்றுப் பிடிங்கி நட்டுப் பயிர் நன்றாக வளர்ந்து விளைகிறது. அறுவடை செய்து - அரிவிவெட்டி, நெல்மணிகளைத் தொகுத்து, செலவு வகை

களுக்குப் பள்ளன் நெல் அளக்கின்றான். தனக்குரிய பங்கு நெல்லைப் பள்ளன் சரியாகத் தரவில்லையென்று முத்த பள்ளிமற்றைய பள்ளியர்முன் முறையிடுகின்றாள். மூத்த பள்ளியின் முறைப்பாட்டைக் கேட்ட இளைய பள்ளி கோபித்து முத்தாளை ஏச்கின்றாள். இருவருக்கும் ஏசல் முஞ்சிறது. முடிவில் பள்ளியர் இருவரும் சமாதானமாகிப் பாட்டுடைத் தலைவனை வாழ்த்திப் பள்ளனோடு ஒற்றுமையாக வாழ்கின்றார்கள். இதுவே பள்ளில் வருஞ் செய்திகளாகும். இப்பொழுது தமிழில் உள்ள பள்ளுகளில் காலத் தால் முந்தியது முக்கூடற் பள்ளு. முக்கூடலில் கோவில் கொண்டெழுந் தருளிய திருமாலைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு முக்கூடற் பள்ளு பாடப் பெற்றிருக்கிறது.

முக்கூடற்பள்ளில் உள்ள பாடல்கள் இனிய ஒசையுடன் பொலி கின்றன. ஒருமுறைபடித்தவுடனேயே பாட்டுக்கள் பாடமாகி விடும். முக்கூடற்பள்ளில் மழை வரும் அறிகுறிகளைக் கண்டு, பள்ளரும் பள்ளியரும் மகிழ்ந்துகூத்தாடுகின்ற செயலைக் கூறும் பாட்டுக்களைக் கேளுங்கள். வானத்திலே மேகங்கள் குவிகின்றன. மின்னல் கண்ணைப் பறிக்கிறது. காற்று சோ என்ற ஒலியுடன் வீசி அடிக்கிறது. வானத்தில் வானம் பாடி வட்டமிடுகின்றது. நிலத்தில் தவளைகளும் நண்டுகளும் மகிழ்கின்றன. மரங்களின் கிளைகள் ஆட்டம் ஆடுகின்றன. இந்த இயற்கையான அறிகுறிகளைக் கண்ட பள்ளர், பள்ளியரும் மழை கொட்டப் போகின்ற தென்னும் குதாகலத்தால் கலந்து கூத்தாடுகின்றார்கள்.

ஆற்றுவெள்ளம் நாளைவரத்
தேற்றுதே குறி -மலை
யளை மின்னல் ஈழமின்னல்
குழி மின்னுதே.

நேற்றும் இன்றும் கொம்பு சுற்றிக்
காற் றடிக்குதே - கேணி
நீஸ்படு சொறித் தவளை கூப்பிடு குதே.
சேற்று வண்டுசேற்றில் வளை
ஏற்றடைக்குதே - மழை
தேடியெரு கோடி வானம் பாடி யாடுதே
போற்று தீரு மாலழகர்க்
கேற்றமாம் பண்ணைச்சேரிப்
புள்ளீப் பள்ளர் ஆடிப் பாடித்
துள்ளீக் கொள்வோமே.

என்ற பாட்டுக்களைப் படிக்கும் பொழுது எமது நாட்டில் இன்றும் நடக்கின்ற மழைக்கால அறிகுறிகளை அப்படியே காண்கின்றோம். மழைவருமென்ற அறிகுறிகளைக் கண்டவுடன் மக்களுள்ளத்தில் - உழவுதொழிலை ஒம்புகின்ற மக்கள் உள்ளத்தில் எழுகின்ற இன்பக்கிளர்ச்சியை அப்படியே பாட்டுகள் எமதுள்ளத்தில் எழுப்புகின்றன. சேரிப் “புள்ளிப்பள்ளர் ஆடிப்பாடித் துள்ளிக்கொள்வோமே” என்ற பாட்டடிகளை எத்தனை முறைபடித்தாலும் இனித்த பெருமிதங் கொண்ட மகிழ்ச்சி எம்மை எடுத்தெறிகின்றது.

இனி இங்ஙனம் மழைபொழிந்தவுடன் ஆறு பெருக்கெடுத்துப் பாய்கின்றது. புது வெள்ளாம் எங்கும் பரவுகின்றது. பாய்கின்ற ஆற்றின் புது வெள்ளத்துடன் எதிரொலி எழுப்பும் பாட்டின் ஓலியைக் கேளுங்கள்.

குற்றாலத் தீரிகூட மால்வரை
உற்றே மேகம் பெருவீந்த நீர்...
பற்றா அயிரை கெண்ணை கெள்ளிறு
பாயக் காலீற் பாயக் குளத்தில்
பாய வயலீற் பாயவே
சிற்றாலென்பது பெற்றாலும் ஒரு
சிறியலர் மனப்பெருமை பேரவை
சித்ரா நன்னதி பெருகி வார
சித்ரம் பாரும் பள்ளீரே

இப்பாட்டைப் படிக்கும்போதே ஆற்றுப் பாய்ச்சலின் அலை ஓசை எழும்புகின்றது. மேற்கே மலையில் மழைகொட்ட ஆற்றுவெள்ளாம் பாய்கின்ற அரிய காட்சியைப் பள்ளன் பள்ளிக்குக்காட்டி மகிழ்ச்சின்றான். மீன்கள் பல துள்ளிப்பாய்கின்ற விதத்தைப் பள்ளி கண்டு உள்ளாம் தளிர்க்கின்றான்.

வெள்ளம் பெருகிப் பண்ணை நிலங்கள் பதம் அடைந்துவிட்டன. விதைபோட்டு வளர்த்து வைத்த நாற்றுகளைப் பள்ளியர் வயலில் நடுகின்றார்கள். நடுகை தொடங்கும்போதே நாற்றை எடுத்து நெற்றியில் வைத்து, நாலு திசையும் நோக்கிக் கும்பிட்டு நடுகின்றார்கள்.

வந்தீத் தழுகர் பத்தைத் துதீத்து
வைத்த நாற்றை எடுத்துச் சேற்றில்
வைத்து நாலுத்திசையும் நோக்கி
வருத்திக் கும்பிட்டே

பந்திப் படுத்தீநிரையை வகுத்துப்
பரவை ஒலிபோல குரவை எழுப்பி

எனப் புலவர் நாற்று நடுங்காட்சியைச் சொல்கின்றார். இங்ஙனம் நாற்று நடுகின்ற பெண்கள் தம்முட்கூடிக் கும்பி அடிக்கின்றார்கள். சில பள்ளர் தமது காதற் பள்ளியர்க்குக் கும்பியாட்டத்தைக் காட்டி மகிழ்கின்றார்கள்.

புங்கவர் தமிழ்ச் சங்கம் மருவும்
புலமைத் தலைமை அழகனார்
பெராருநை ஆற்றறணை பெருகுங்கால் - புனல்
பெராருத மருதார் வயலுளே
தங்கள் வேலை நாற்றுக்கும் - பள்ளர்
அங்க வாய்க்குஞ் சாற்றுக்கும்
தாமதப்படவே மற்ற தெள்ளறைச்
சாட்டி மேட்டிற் கூட்டமாய்
எங்குங் காப்பெளி பெரங்கவே - அதற்
கெதிராய்ச் சங்கொலி அதிரவே
இலங்கு மணிகள் குலுங்கவே காதீல்
இசையும் பணிகள் அசையவே
அங்கும் இங்குச் செங்கை நீட்டி
அருதீயுங் சின்ன மருதீயும்
அரியானுங் கடைப் பெரியானும் - கும்பி
அடிப்பதைப் பராம் பள்ளீரே

கும்பி ஆட்டம், வயலின்பக்கத்தில் உள்ள மேட்டு நிலத்தில் நடக்கின்றது. கும்பி ஆட்டத்தால் கூடி நாற்று நட்ட பள்ளியர் எல்லோரும் கணவர்களைப்படித்தொடர்களைகின்றார். காப்பொலியும் சங்கொலியும் பாட்டில் இருந்து எமது செவிக்கும் கேட்கின்றது.

மூத்தபள்ளியை மறந்து இளைய பள்ளியின் காதலால் கட்டுண்டு, அவள் வீட்டிற்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்கும் பள்ளனைப் பண்ணைக் காரன் தேடிச்சென்றான். அவன் அங்கே இல்லையென்று இளைய பள்ளி சொன்னாள். அப்பொழுது பண்ணைக்காரன் கூறும் கூற்றாக வரும் பாட்டு நகைச்சவைக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

குச்சக்குள்ளே பள்ளனையும்
வைச்சக் கெகண்டதட்டாதேவாய்
தைச்சப் போடுவேன் மருதார்
சச்சர்க் காய்ப்பள்ளி

எனப் பண்ணையான் ஏசுகின்றதைக் கேளுங்கள். இங்வனம் பண்ணைக் காரர் கோடத்துக்குள்ளான பள்ளன் ஊக்கமாகப் பண்ணை வேலைகளை ஆற்றினான். நாற்றுமுற்றி விளைந்துவிட்டது. விளைந்த நெல்லை வெட்டிய பள்ளர்கள் ஆற்றும் வேலைகளை

கடிதீற்புரி முறுக்கிக் கதிர்கட்டி இறுக்கிக்
கட்டின கட்டெட்டுப்பார் களத்தில் எடுப்பார்
நெடிதீற்கமைகள் எடுப்பார் நிலைப்போர் வைப்பார்
நின்ற பேரைச்சரிப்பார் நிலத்தில் விரிப்பார்
பிடியிற்பகடைணப்பார்ஹி ணையிற் பிணைப்பார்
பிணையல் விடத்தொடுப்பார் பெற்றுக் கொடுப்பார்
பொடி வைக்கோலைத் தவிர்ப்பார் பொலியைக் குவிப்பார்
பொலிதாற்றி ஆற்றிப் பொலிபொலி யென்றளப்பார்
எனும் பாட்டில் புலவர் புகல்கின்றார்.

சாயக் கண்டது காய்க்குலைச் செந்தெல்
தனிப்பக்கண்டது தாபதர் உள்ளம்
தேயக்கண்டது உரைத்திடுஞ் சந்தனம்
சீவல மங்கைத் தென்கரை நாடே.

இப்பாட்டில் இளையபள்ளி, தனது சீவலமங்கை நாட்டில் வெய்யி வால் காய்வது சூரியகாந்தியேயென்றும், நிலைமாறிக் கலக்கமடைவது தபிர்கடைகின்ற கண்டமே யென்றும், நிலையில்லாமல் மாறிமாறித் தோன் றுவது நேரமறியும் நாழிகை வட்டமே என்றும், மாறுபட்டு மோதுவது, பெருகி வருகின்ற வெள்ளமே என்றும், சாய்ந்து கிடப்பது கதிர்முற்றி விளைந்த செந்தெந்தகளே என்றும், ஒருவருந்துணையின்றித் தனியே இருப்பது தவமுனிவர்களின் உள்ளமேயென்றும், தேயந்து தேயந்தொழிவது அரைக்கின்ற சந்தனமே யென்றும்கூறி மகிழ்கின்றாள். முத்தபள்ளி பண்ணை முதல்வரிடம் பள்ளனின் கெட்டசெயல்களை முறையிடுவதாக வரும் பாட்டுக்கள், நல்லூசை யொழுங்குடன் விளங்கிப் படிக்கின்றவர் களுக்கு இனித்த நலத்தையும் உளத்துடிப்பையும் ஊட்டக்கூடியன பள்ளுப்பாடல்கள். இதனை,

கட்டின மாட்டை - தொட்ட விழுன் ஒரு
காலுந்தான் உழுக் - கோலுங் கைதீண்டான்
தொட்டியர்காளை - மட்டிபோல் வந்துநான்
சேரிட்டாலுங்கண் - ஏறிட்டும் பாரான்

வட்டில் வாய்னவக்கின் - சட்டி கொண்டோர்க்கும்
மருதுரைனா - விருதுக்கே வைத்தான்
பொட்டியால்வாரிப் - பட்டடை நெல்லெல்லாம்
பேய்த்தண்ணீருக்குத் - தேய்த்தான் காண்ஆண்டே.

எனும் பாட்டால் அறிக. இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சுவையுடன் கூறும் பள்ளுப் பாடல்கள் சாகாத இலக்கியங்களாகும்.

தினகரன் 10.2.1952 (ஞாயிறு)

○○○

7. தமிழ்க்கதை இலக்கியத்தில் நோன்றிய முதலாவது நூல்

வேதநாயகம் பிள்ளை இயற்றிய “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்”

மயிலாடுதுறை திரு ச. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் சிறந்த எழுத்தாளர்.

தமிழ்மொழியின் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், மேலைநாட்டில் நிலவிய இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கருத்தில் வைத்துத் தமிழ் மொழியை வளம்படுத்திய அறிஞர்களில் திரு. வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்களும் ஒருவராவர்.

பொதுமக்கள் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைச் சுவைபட அமைத்துக் கதை எழுதுகின்ற முறை தமிழ் மொழிக்குப் புதிதாகும்.

தொல்காப்பியத்தில் “விருந்து” எனக் குறியீடு செய்த இலக்கிய வகையுள் புதிய கதை இலக்கியங்களை அமைக்கலாம்.

பல கதையாளர்கள் (பாத்திரங்களை)க் கொண்ட “நாவல்” எனும் புதிய கதை இலக்கியம் மேலைநாட்டு மொழிகளில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்று மலர்ந்த காலத்தில், அம்மொழிகள் புத்துப்பிர் பெற்றுப் பொலிந்தன. தமிழ் மொழியும் மேலைநாட்டு மொழிகளைப்போலச் சிறந்த கதையிலக்கியங்களைப் பெற்றுப் பொலிதற்கு, வழிகாட்டிய அறிஞர்களில் திரு வேதநாயகம்பிள்ளை, திரு மாதவையர், திரு இராசமையர் என்பவர்களே என்றென்றுந் தமிழ் அறிஞர்களால் பாராட்டற்குரியவர்களாவர்.

இவர்களுள் திரு வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்களே தமிழில் முதன் முதலாகப், “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” எனும் கதை இலக்கியத்தை வெளியிட்டுப் பெரும் புகழ் ஈட்டிக் கொண்டார்கள் இதற்குமுன். பொது மக்களின் உண்மையான வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை அப்படியே படம் பிடித்துக்காட்டுவது போன்ற, சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றைக் “குசிகரின் குட்டிக் கதைகள்” என்ற பெயருடன் தமிழில் வெளிப்படுத்திய பெருமை திரு மாதவையரையே சார்ந்ததாகும். திரு வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பெற்ற பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திற்குப்பின், திரு இராசமையர் அவர்களால் “கமலாம்பாள் சரித்திரம்” எனுங் கதை யிலக்கியமும், திரு மாதவையர் அவர்களால் “பத்மாவதி சரித்திரம்” எனுங் கதை இலக்கியமும் வெளியிடப் பெற்றன. திரு இராசமையர் அவர்கள் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரத்தில் உள்ள சில கதையாளர்கள்க்கு, ஒப்பான கதையாளர்கள் (பாத்திரங்கள்) இன்றளவும் தமிழில் படைக்கப்

படவில்லையென ஆராய்ச்சியாளர்கள் பாராட்டுகின்றனர். திரு மாதவையர் அவர்கள் எழுதிய, பத்மாவதி சரித்திரம் பொதுமக்கள் வாழ்வை மிக நுட்பமாக இயற்கையுடன் ஒட்டிக்காட்டும் ஏற்றத்துடன் பொலிகின்றது.

“பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தமிழில் முதன்முதலாக வெளிவந்த கதையிலக்கியம்” என்ற சிறப்பினால் பாராட்டற்குரியதேயாகும். கதையமைப்பும் கதையாளர்களின் (பாத்திரங்களின்) தன்மையும் இன்றைய ஆராய்ச்சி நெறியில் அத்துணைச் சிறந்தனவெனச் சொல்லல் முடியாது. கதையாளர்களில் சிறந்த ஒருவராகிய பிரதாப முதலியார் அவர்களின் கூற்றாகவே கதை முழுவதும் அமைந்திருக்கின்றது. கதையில் ஏற்படும் இன்பதுண்ப நிகழ்ச்சிகளினால் தாக்குண்டு செயற்படுமொருவர், முழுக்கதைகளையும் கூறுவதினால் படிக்கின்றவர்கள் உள்ளத்தில் கவர்ச்சியான எழுச்சியையும் துடிப்பையும் தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சி ஆற்றல் குறைகின்றது. கதையாளர் கதை நிகழ்ச்சிகளைக்கு வெளியே நின்று கதை சொல்கின்றார் எனும் எண்ணம் கதையைப் படிக்கும்போதே புலனாகின்றது. இனி பிரதாப முதலியார் தமது இளமை நிகழ்ச்சிகளை - பால லீலகளை, இளமை களிந்து வளம்பட்ட நிலையில் நின்று பேசுகின்ற சொல்லாற்றலுடனும் பொருளாமைப்புடனும் கூறுகின்றார். இச்செயல் படிக்கின்றவர் உள்ளத்தில் சலிப்பைத் தருகின்றது.

எடுத்துக்காட்டாகப் பிரதாப முதலியார் எட்டு வயதுச் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது அவருடைய தாயார் கல்வி கற்கவேண்டியதே என்பதைப் பிரதாப முதலியாருக்குக் கூறி விளக்குவதாக வரும் பகுதியைப் படித்துப் பாருங்கள்.

“என் கண்மணியே நீ சொல்வது என்னளவுக்கு சரியல்ல. கல்வி என்கிற பிரசக்தியே இல்லாதவர்களான சாமானிய பாமர ஜனங்களைப் பார். அவர்களுடைய செய்கைகளுக்கும் மிருகங்களுடைய செய்கைகளுக்கும் என்ன பேதமிருக்கின்றது” கல்வியை உணராவிட்டால் கடவுளது யதார்த்த சொருபத்தையும், அனந்த கல்யாண குணங்களையும், தர்மா தர்மங்களின் பேதங்களையும், ஞானசாஸ்திரங்களையும், பூகோளம், ககோளம், கணிதம் முதலிய சாஸ்திரங்களையும், இகபர சுகங்களை அடையத்தக்க மார்க்கங்களையும், நாம் எப்படி அறியக்கூடும். நமக்கு முகக்கண் இருந்தும் சூரியப்பிரகாசம் இல்லாவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? முகக் கண்ணுக்குக் கல்வியாகிய ஞானப்பிரகாசம் அவசியம் அல்லவா.” (பக்கம். 6)

என நீண்ட விரிவுரையாகச் செல்கின்றது. எட்டு ஆண்டு நிரம்பிய சிறுவனுக்குத் தாயார் கல்வியைப் பற்றிக் கட்டுரைக்கும் விரிவுரையைப் படிக்கின்ற எவரும் கதை நிகழ்ச்சியை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். திரு வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் காலத்தில் நிலவிய உரை நடைப் போக்கைப் பொருத்தமில்லாத கதை அமைப்பில் வைத்துப் பார்த்தால் கூடாது. இதனாலேயே, “தனித் தமிழ் ஆர்வம் மிக்க பதிப்பாளர்கள்” வேண்டாத வட்சொற்களை நீக்கி ஏற்ற தமிழ்ச்சொற்களைப் புகுத்திப் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தைப் பதித்திருக்கின்றனரெனக் கூறலாம். வட்சொற்களை நீக்குவதினால், “உரைநடை வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்கள் உள்ளத்தைப் பெரிதும் புண்படுத்துகின்றதெனவுணர்ந்த “தூத்துக்குடித் தமிழ் இலக்கியக் கழகம்”, திரு வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்த பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தைச் சிறிதும் மாற்றாமல் அப்படியே பதித்து வெளியிட்டிருக்கின்றது. இவ்விரு வேறுபட்ட பதிப்புக்களினாலும் உண்மையை அறிஞர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

இனிப் பல கிளைக்கதைகள் கதையில் இடம்பெறுவதால் அவற்றுள் “பிரதாபமுதலியாரின் சரித்திரம்” எனும் முதற்கதை மறைந்துவிடுகின்றது. பஞ்சதந்திரக் கதை, விக்கிரமாதித்தன் கதைகளைப்போல ஓவ்வோர் கிளைக் கதையும் ஓவ்வொரு நீதியை உணர்த்த எடுத்தாளப்படுகின்றது. இக்கிளைக் கதைகளின் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் முதற்கதைக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லாமல், கதைத் தொடர்பு அறுகின்றது. பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் வருகின்ற “நல்ல மருமகள்” “ஒருகெட்ட சேங்காரன்” “கற்ப லங்காரி சரித்திரம்” “புண்ணிய கோடி செட்டி சரித்திரம்” “குண்டுஷனி சரித்திரம்” “ஆனந்தவல்லி சரித்திரம்” “தேவராஜபிள்ளை சரித்திரம்” முதலான கிளைக் கதைகளைப் படித்துப்பார்த்தால் இவ்வுண்மை புலனாகும். முதற் கதையுடன் கிளைக் கதைகள் பிரிக்க முடியாத வகையிற் கலந்து முதற்கதையின் அமைப்பை அணிசெய்து நிற்பதே கதை இலக்கியத்தின் சிறந்த இலக்கணமாகும். பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில், எடுத்தாளப் படும் கிளைக் கதைகள் முதற் கதையைவிட்டுப் பிரிந்து சென்று தமக்கு, முதற் கதையே கிளைக் கதையாக மாறி நிற்குமாறு வளர்ந்துவிடுகின்றன. இந்நாலைப் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” எனச் சொல்வதிலும் பிரதாப முதலியார் கூறிய சரித்திரங்கள் என்று சொல்லுதல் மிகப் பொருத்தமாகும்.

இனிக் கதையில் நிழலாடிச் செல்லும் பொருளை நோக்கினால் திரு. வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்களின் உள்ளப் போக்கு - குறிக்கோள் புலனாகின்றது. திரு. வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் உள்ளத்தில் இயற்கை யாகவே, கல்வியினால் மக்கள் எல்லாரும் நலம் பெறவேண்டுமென்னும்

போர்வமும் சோதிடம், பேய் முதலானவற்றால் பொதுமக்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் தீயோர் கூட்டம் ஒழிதல்வேண்டும்; பெண்ணுரிமையும் உண்மையான கற்பொழுக்கமும் நிலவுவேண்டும்; நாடு நல்லரசு பெற்றுப் பொலியவேண்டும்; தீயவழிகளைக் கைக்கொண்டதொழுகி மக்களுக்கு அல்லல் புரிகின்ற கொடியோர் இப்பிறப்பிலேயே ஒழுக்கப்படவேண்டும்; நன்றியறிதலும், பொதுநலப் பணியும் மக்கள் வாழ்வை அணிசெய்ய வேண்டும்; தெய்வ வழிபாடும், அறங்களும் தமிழ் மொழிப் பற்றும், சால்பும் நாட்டுப் பற்றும் வழிவழியாக நிலைபெற்றோங்குதற்கான அடியீடு மக்கள் வாழ்வில் அமையவேண்டும் எனும் சீர்திருத்தப் போர் வேட கையும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். குடியரசினும் முடியரசே சிறந்த தெனுங் கொள்கை அக்காலச் சூழ்நிலைக்கேற்ப வேதநாயகம் பிள்ளையின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்துவிட்டது. அரசின் கீழ் அலுவலாளர்களாகப் பணிபுரியும் நீதியரசர்கள் தொடங்கி நகர் காவலாளன் (போலீஸ்) வரை யுமர்னா யாபேரும் நீதியில் திறம்பிக் கைக்கூவி பெற்றுப் பொதுமக்களை அல்லற்படுத்தினார்கள் எனும் செய்திகளை மிக விரிவாகக் கதைகளில் வேதநாயகம்பிள்ளை விளக்குகின்றார். இதனால் 19ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக் கால ஆட்சி முறையின் தன்மை புலனாகின்றது.

திரு. வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் கதையாளர்களை (பாத்திரங்களை)ப் பற்றி ஓர் ஒழுங்கான முடிவுடன் கதையை அமைத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கிளைக் கதையாளர்களின் தொடர்பால் முதற் கதையாளர்களை உயர்த்தும் முறையைப் பெரும்பாலும் கையாளுகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக “சுதந்தரத்தன்னியார்” எனும் சிறந்த கதையாளரின் பெண்மை நலத்தையும் அஞ்சாமையொடு கலந்த ஆண்மைக் குணங்களையும் “தேவராஜபிள்ளை” யெனும் கிளைக் கதையாளர் வரலாற்றில் வைத்தும், ஞானம்பாள் எனும் சிறந்த கதையாளின் பொது நலம் பேணும் பெருங்குணத்தையும் நுண்மான் நுழைபுலத்தையும், ஆண்த வல்லியார் எனும் கிளைக் கதையாளர் வரலாற்றில் வைத்தும் விளக்குவதை நோக்குங்கள்.

கதைக்கோப்பு நெறியும், கதையில் வரும் எதிர்பாரா நிகழ்ச்சிகளும் கதை இலக்கியத்தின் சவலைப் பருவத்தைக் காட்டுகின்றன. கிளைக் கதை நிகழ்ச்சிகளில் வரும் பெரும்பாலான செயல்கள் ஒரே வகையாக இருக்கின்றன. பெற்றாரிடமிருந்து குழந்தைகளைப் பிரிப்பதும், கணவனை விட்டு மனைவியைப் பிரிப்பதும், திருமணப் பேச்சுக்களும், வழக்கு மன்றங்களும் அடிக்கடி கதைகளில் இடம்பெறுகின்றன. படிக்கின்றவர்கள் கதை நிகழ்ச்சிகளால் தாக்குண்டு மெய்ப்பாடு கொள்ளத்தக்க நெறிப்

பாட்டை ஆசிரியர் விழிப்புடன் கையாண்டிலர். ஞானாம்பாளை அம்மை நோயினால் எதிர்பாராத வகையில் இறக்கச் செய்து பின் உயிர்பெற றாளாகக் காட்டும் செயலில் மட்டும் படிக்கின்றவர்கள் உள்ளத்தைக் கதை நிகழ்ச்சி தாக்கி ஊஞ்சலாட்டுகின்றது.

ஏனைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நீதிநூற் கதைகள் போல விளக்கந் தருகின்றனவே அன்றிப்படிக்கின்ற மக்களுள்ளத்தை இன்பதுன்பச் செயல்களால் ஈர்த்து. உணரச்செய்யும் மெய்ப்பாடும் இயற்கைப் போக்கும் பொருந்திக் கதை இலக்கிய ஒளியுடன் அமைந்தில். தமிழில் முதன்முதல் தோன்றிய கதையிலக்கியம் என்ற பற்றினாலே, கதை இலக்கியத் திறனாய்வுக் கலையை மறந்து; தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தார், பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்துடன் கூறியபடியே நூலைப்படித்துப் பாராது.

“அக்காலந்தொட்டு இக்காலம் மட்டும் புற்றீசல்போல் புதுக்கதைகள் புறப்பட்டனவேனும் இதற்கு ஒப்பாயது எதுவும். இதுவரையுந் தோன்றிலது” எனவும், “ஆங்கில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றித் தமிழ் மரபும் பண்புந் தழுவித் தன்னிகரில்லாத் தலைவனும், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் தலைமைப் பொருளும் அத்தலைவன் வாயிலாகவும் அவனோடு தொடர்புடைய தலைமக்கள் நிலைமக்கள் வாயிலாகவும் விளக்கியுரைக்கும் அறவரைகள், அறிவுரைகள், நீதிநெறிகளும் உள்ளிட்டு, எழுமதமும் எண்கவையும், பத்தழகும், பதினெண் புனைந்துரையும் மேற்கொண்டு, மெய்ப்பாடுகளும், அணிவகைகளும் மேலுறுத்தி, உலகியல் வழக்கும் ஒருங்கே கூறியிருந்தலால் அருங்கலைச் சிறப்புடைப் பெருங்காப்பிய மென நிலவுகின்றது” எனவும் பாராட்டி ஒலிப்பதிவுத் தட்டுப்போல் மதிப்புரை வழங்கும் மரபு அறவே ஒதுக்கப்படல்வேண்டும். தூத்துக்குடித் தமிழ் இலக்கியக் கழகம் தாம் வெளிப்படுத்தும் நூலுக்கு மரபு திரிந்த மதிப்புரையொன்றைத் தாமே எழுதி வரவிடுத்த செயல் வருந்தத்தக்க தாகும். மேல் எடுத்துக்காட்டிய மதிப்புரைப் பகுதியில் இலக்கியக் கழகத் தார் எட்டுணையும் சிந்தனையில்லாது பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை “அருங்கலைச் சிறப்புடைப் பெருங்காப்பியமென நிலவுகின்றது” என்று கூறிப் போற்றுதல் புலவரால் என்னி நகையாடற்குரியதாகும்.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை அழகாகப் பதித்து வெளிப்படுத்திய தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தார், அந்நூலை நன்கு படித்திருப்பார்களாயின் இங்ஙனம் பொருத்தமற்ற போலி மதிப்புரை எழுதி வரவிடுத்திரார்கள். இனியாகிலும் இலக்கியக் கழகத்தார் நூலைப் பதிப்பதுடன் அமையாது, பதித்த நூலை நன்கு படித்து மதிப்புரை எழுதுவதையும், தாம் எழுதியும்.

மதிப்புரையைச் சிறிதும் சிந்தியாது - மற்றவர்களும் சிந்திக்க இடங்கொடாது, அப்படியே மதித்து எழுதுமாறு வரவிடுக்காமையையும் மேற்கொள்வார்களாயின் மிக நன்று.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தமிழில் வெளிவந்த கதை இலக்கியங்களில் முந்தியாக இருப்பதொன்றினாலேயே அதற்குப் பின்வந்த கதை இலக்கியங்களையெல்லாம் வென்றுவிட்டதெனக் கூறுதல் அறியாமையாகும். தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தார் தாம் எழுதிய மதிப்புரையில் “அக்காலந்தொட்டு இக்காலம் மட்டும் புற்றிசல்போலப் புதுக்கதைகள் புறப்பட்டனவேனும் இதற்கு ஒப்பாயது எதுவும் இதுவரையும் தோன்றிலது” எனக் கூறித் தமது ஆராய்வின்மையைப் புலப்படுத்துகின்றனர். தமிழ் அறிஞர்கள் இக்கூற்றைக் கண்டதும் நகைப்பார்களே அன்றிப் பகைக்காரர்கள். திரு. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் காலத்தில் இருந்த திரு. இராசமையர் அவர்கள் எழுதிய “கமலாம்பாள் சரித்திரம்” எனும் புதிய கதை இலக்கியம் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திலும் மிக உயர்ந்தென்பதை ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் மிகமிகச் சிறந்த கதை இலக்கியங்கள் தோன்றி நிலவுவதை தமிழகம் அறியும். ஒரு நூலைப் பதித்து வெளியிடும் தொண்டு மேலானதெனினும் அந்நூலை மட்டும் வரைவின்றி - மரபின்றிப் புகழ்ந்துரைத்தல் இன்றைய இலக்கியத் திறனாயும் புலவர் உலகக்குப் புதியதோர் நகைவிருந்தனிப்பதாகும்.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவில் முதன் முதல் அடியெடுத்துலாவிய கதைஇலக்கியக் குழந்தை. அக்குழந்தை அடியெத்துலாவிய திருநாளைத் தமிழகம் போற்றுகின்றது. அடியெடுத்து லாவிய அச்சிறு குழந்தை தவறிவிழுந்தாலும் அதனை அணைத்துத் தூக்கி ஆதரித்து மகிழ்கின்றோம். முதற்குழந்தை முகங்கண்டு மகிழ்ந்த தமிழ்த் தாயையும் - அக்குழந்தையைக் கருத்தாங்கி ஈன்றுதவிய திரு. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களையும் வாழ்த்துகின்றோம்.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் எனும் கதை இலக்கிய முதற் குழந்தையைப் புதிய அணி அணிந்து பாராட்டி உலாவவிடுத்த செவிலித் தாயார் ஆகிய தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தாரைப் பாராட்டுகின்றோம்.

தினகரன் 18.5.1952 (ஞாயிறு)

○○○

8. வீதிக் கநவுக் குடுமிகள்

தேய்ந்ததேன்

புலவர் ஓருவர் சேரநாட்டின் வீதிவழியே சென்றார். ஒரு வீட்டில் பெரிய கூட்டமாக இருந்தது.

இரும்பு வேலை செய்யும் கொல்லன் அந்த வீட்டின் கதவைக் கழற்றி னான். கதவு மிகப்புதியது. நிலையில் கொழுவுகின்ற அதன் குடுமிகள் தேய்ந்துவிட்டன. இவ்வளவு விரைவாக இரும்புக் குடுமிகள் ஏன் தேய்ந்தன என்பதைக் கொல்லனால் கூறமுடியவில்லை.

புதிய இரும்புக் குடுமிகள் இப்படித் தேயவேண்டிய காரணம் எனக்குத் தெரியாதென்று கொல்லன் அழுத்தமாகக் கூறினான். நின்றவர் களுக்கும் காரணம் தோன்றவில்லை. இவர்களின் கதையைக் கேட்ட புலவர் சிரித்தார். எல்லோரும் புலவரை வியப்புடன் பார்த்தார்கள். “இந்த வீட்டின் கதவுக் குடுமிகள் மட்டுமல்ல, வீதியில் உள்ள எல்லா வீட்டுக் கதவுகளின் குடுமிகளும் இப்படித்தான் தேய்ந்திருக்கக் கூடும் என்றார் புலவர். புலவர் கூறியதைக் கொல்லன் ஒப்புக் கொண்டான். இரண்டு கிழமைகளாக இந்த வீதியில் உள்ள கதவுகள் பலவற்றிற்கு யான் புதிய குடுமிகள் பொருத்திவருகின்றேன். புலவர் பெருமான் இவற்றை எல்லாம் எப்படி உணர்ந்தாரோ என்று கொல்லன் வியப்புடன் கூறினான். அங்கு நின்றவர்களில் பலர் தங்கள் தங்கள் வீட்டின் குடுமிகளும் தேய்ந்து விட்டன என்று சொன்னார்கள். புலவர் மீண்டும் சிரித்தார். புலவர் ஏன் சிரிக்கின்றார் என்பதை அவர்கள் அறிய விரும்பினார்கள். அங்கு நின் நோரில் ஒருவர் புலவரைப் பார்த்து, “ஜயா! வீதியில் உள்ள கதவு களெல்லாம் குடுமிகள் தேய்ந்த காரணம் உங்களுக்குத் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார்.

2

புலவர் கூறுகின்றார்:-

இரண்டு கிழமைகளுக்கு முன் இந்த வீதியில் சேரமன்னன் சென்றான்.

அவன் அழகும் ஆண்மையும் அருளும் நிரம்பியவன். வண்டுகள் தேனை உண்டு பாடுகின்ற மாலையை அணிந்தவன். அழகான குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரை உடையவன்.

அவன் தேரில் ஏறி உலாவருங் காட்சியைக் காண இளம் பெண்கள் விரும்பினார்கள். மணமாகாத இளம் பெண்கள் சேரனைக் கண்டால் சிந்தை கலங்கி விடுவார்கள். காதல் நோயால் கருத்தழிந்து விடுவார்கள். இளம் பெண்களின் தாய்மார்கள் இந்த உண்மையை உணர்வார்கள். அவர்கள் சேரன் உலாவருங்காட்சியைக் காண விரும்பும் இளம் மகளிரைத் தடுத்தார்கள். கதவுகளை அடைத்துக் காவல் செய்தார்கள். தாய்மாரின் தடையை மீறி அடிக்கடி இளம் மகளிர் கதவுகளைத் திறப்பார்கள். உடனே தாய்மார்கள் சினந்து கதவுளை அடைப்பார்கள். சேரனைக் காணவேண்டுமென்ற காதல் தூண்டத் தூண்ட இளம் மகளிர் தாய்மாரின் சினத்தையும் தீட்டுதலையும் பொருட்படுத்தாமல் மீண்டும் கதவுகளைத் திறப்பார்கள். உடனே தாய்மார் கதவுகளை அடைப்பார்கள். இப்படியே மாறிமாறித் திறப்பதும் அடைப்பதுமாகிய செயலால் கதவுகளின் குடுமிகள் எல்லாம் தேய்ந்துவிட்டன.

தாயார் அடைப்ப மகளிர் தீருத்திடத்
தேயத் தீர்ந்த குடும்பவே - ஆய்மலர்
வண்டுலா அங் கண்ணி
வயமான் தேர்க் கோதையைக்
கண்டுலா அம் வீதிக் கதவு (முத்தூள்ளாயிரும்)

(கோதை - சேரனின் பெயர்; வயமான் - வலிய குதிரை; வண்டுலா அம் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற)

இச்செய்யுளில் கதவுகளின் குடுமிகள் தேய்ந்ததன் காரணத்தைப் புலவர் மிகப்பொருத்தமாகக் காட்டியிருக்கின்றார்.

தினகரன் 9.1.1955 (ஞாயிறு)

○ ○ ○

9. வேட்டைக் காட்டிலே விருந்து

விருந்து கொடுத்தல் தமிழின் பிறவிக் குணம்.

இல்வாழ்க்கையின் பயன், விருந்தனித்தலே என்ற எண்ணம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் வேர் ஊன்றிவிட்டது.

வீட்டில் மனையாளோடு வீற்றிருந்து விருந்தினரை ஆதரித்தலில் வியப்பொன்றும் இல்லை. வீட்டும் மனையாளும் இல்லாத வேட்டைக் காட்டிலும் வேந்தன் ஒருவன் விருந்தினரை ஆதரித்து விருந்து கொடுக் கின்றான். பரம்பரையாக விருந்து கொடுத்துண்ட குலத்தில் தோன்றியவன் பசியால் வாடிய மக்களைக் கண்டவுடன் மனம் உருகினான். கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தில் தோன்றினவர்கள் கொடுப்பார்கள். தங்கள் நிலையை மறந்து தளர்ந்தவரின் துயரைப் போக்குவார்கள்.

கண்ணரக்கோப் பெருநள்ளி, தோட்டி மலைத்தலைவன் சிறந்த கொடையாளி. அவன் வேட்டையாடச் சென்றான். துணையாக வந்த வேட்டை வீரர்களைப் பிரிந்து நெடுந்தூரம் போய்விட்டான். ஒரு மரநிழலில் கூட்டமாக இருந்த மக்களைக் கண்டான். அவர்கள் பசியால் வாடி வருந்துகின்றார்கள் என்பதை உணர்ந்தான். கூடவந்த ஏவலாளர் களைக் கூப்பிடவும் எண்ணாமல் தானாகவே வேட்டையாடிய விலங்கை அறுத்தான். தீக்கடைக் கோலால் தீயை மூட்டினான். அறுத்த இறைச்சியை அந்தத் தீயில் இட்டு வதக்கினான். மலர்ந்த முகத்துடன், பசியால் வாடி வதங்கிய கூட்டத்தினரை அழைத்தான்; இனிய இறைச்சி உணவை இலைகளில் இட்டு அவர்களை உண்பித்தான். உணவருந்தியவர்கள் உவந்து இருப்பதைப் பார்த்து உயிர்தளித்தான். தான் மன்னாக இருந்த வாழ்வினும் வருந்திய மக்களின் பசியைப் போக்கியசெயலை மேலாக மதித்தான். விருந்தினரை ஆதரித்த இடம் வேட்டைக்காடோ வீடோ என்பதை மறந்துவிட்டான். கூட்டமான விருந்தினருடன் கூடியிருந்து, உரையாடி உள்ளங்குளிர்ந்தான்.

வியப்பான செயல்

விருந்தினராக இருந்த மக்களுக்கு இவனது செயல் வியப்பைக் கொடுத்தது. இவ்வளவு தண்ணளியும் சால்பும் நிரம்பிய அவன் யாராய் இருக்கலாம் என ஆராய்ந்தார்கள். வேட்டைக்கோலத்துடன் நிற்பவனை வேந்தன் என அவர்கள் எப்படி உணர்வார்கள். அவனின் மலர்ந்த முகமும் இன்சொல்லும் விரைந்து தன் கையினால் விலங்கை அறுத்து, உணவாகப் பதப்படுத்தித் தமது பசியைப் போக்கிய செயலும், அவர்களின் உயிரை

உருக்கின. அன்பும், இனிய பண்பும் உள்ளவர்களை அவர்களின் செயலி னால் உணரலாமென்பதைக் கண்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து, ஜயா, போய் வருகின்றோமெனக் கைகூப்பி விடைகேட்டார்கள்.

விடைகேட்ட குரல்களைக் கேட்டதும் வேந்தன் திடுக்கிட்டான். இவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பொருள் இல்லையே என்று வருந்தினான். ஒருகனம் சிந்தித்தான். உடனே அவன் முகத்தில் புதிய மலர்ச்சி பிறந்தது. தன் மார்பில் அணிந்த முத்து மாலையைக் கழற்றினான். கைகளில் கிடந்த கடகத்தை (காப்புகளை)யும் கழற்றினான். விடை கேட்ட விருந்தினரின் முகங்களை நோக்கினான். ‘அன்பர்களே, யான் வேட்டைக்காட்டில் நிற்கின்றேன். உங்கள் மனம் மகிழும் வண்ணம் மேலான விலை மதிப்புள்ள பரிசில்களைத் தரமுடியாதவனானேன். இந்தப் பரிசில்களை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்’ எனக்கூறி, முத்துமாலையையும் கைக்கடகங்களையும் கொடுத்தான். அக்கூட்டத்தினரின் தலைவன் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டான். பரிசு பெற்றுச்செல்கின்ற கூட்டத்தினர், “ஜயா, உங்களின் ஊர் எது?” என்று கேட்டார்கள். அவன் கூறவில்லை. பெயர் என்ன என்று கேட்டார்கள். அதற்கும் விடையில்லை. அவர்கள் சென்று விட்டார்கள். விருந்து கொடுக்கும்பொழுது. பெருநள்ளி வீட்டை நினைக்கவில்லை. பரிசில் கொடுக்கும்பொழுது தான் வீட்டை நினைத்தான். வேண்டிய அளவு பரிசில் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற எண்ணம் அவனை வருத்தியது. தன் பெயரையும் ஊரையும் உரைக்க அவன் வெட்கப்பட்டான். விருந்துண்ட கூட்டத்தின் தலைவர் வன்பரணர். அவர், தங்களுக்குக் காட்டில் விருந்தளித்தவன் பெருநள்ளி என்பதைப் பிறர் கூறக் கேட்டார். கேட்டதும் வியப்பினால் தன்னை மறந்தார்.

மன்னனின் அன்பு வாழ்வு

மன்னன் பெரு நள்ளியின் அன்பு வாழ்வை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. ஏவலாளரைக் கூடக் கூப்பிடாமல், தன் கையினால் இறைச்சியை நள்ளி பதப்படுத்திய காட்சியை வன்பரணர் அப்படியே மனக்கணமுன் வருவிக்கின்றார். இலைகளில் இறைச்சியை இட்டு இன் முகங்காட்டி, இன்சொல் கூறித்தம்மை உண்பித்த செயலை உனர் உனர் வன் பரணர் உலகையே மறந்துவிடுகின்றார். பெருநள்ளியின் உயர்ந்த பண்பையும் எண்ணத்தையும் செயலையும் எமக்குக் கூறப் புலவர் விரும்புகின்றார். உண்மையான செயல்பாட்டை உருவாக்குகின்றது. கடமை உனர்ச்சியும் சால்பும் கவிஞரைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

உயர்ந்த வாழ்வுதான் இலக்கியம். வன்பரணரின் குரல், உயர்ந்த வாழ்வை எமக்குக் கூறுகின்றது. வன்பரணரும் மறைந்துவிட்டார். பெரு நள்ளியும் மறைந்துவிட்டான். வன்பரணரின் நன்றிக்குரல் இன்றும் எமது உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது. பெருநள்ளியின் அன்புச்செயல் எமது ஆவியைத் தொட்டு ஆர்வம் ஊட்டுகின்றது. மக்கள் வாழ்விற் கலந்து, அவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்து வாழவழி காட்டாத கவிதைகள், வரண்ட பாலைநிலத்தில் தோன்றிய மரம்போல மாய்ந்துவிடுகின்றன. வாழையடி வாழையாக நிலவி எம்மை வாழ்விக்கின்ற வன்பரணரின் குரலைக் கேளுங்கள்.

குதீஸ்ப் பருந்தீன் இருஞ்சீற கன்ன
 பாறிய திதரேன் பலவுழுதல் பெருந்தீத்
 தன்னும் உள்ளேன் பிற்துபலம் படர்ந்தென்
 உயஸ்குபடர் வருத்தமும், உலைவும் நோக்கி
 மான் கணம் தெரளைச்சிய குருதியஸ் கழற்கால்
 வான்குதீர்த் தீருமணி விளங்கும் சென்னிச்
 செல்வத் தேரன்றலோர் வில் வேட்டுவன்
 தெரமுதனன் எழுவேற் கை கவித்தீரீஇ
 இழுதீன் அன்ன வானினைக் கொழுங்குறை
 கானதர் மயங்கிய இணையர் வல்லே
 தாம்வந் தெய்தா அளவை ஒய்யைனத்
 தான் ஞானி தீயின் விரைவனன் கட்டுநீன்
 இரும்பே ரெக்கலோடு தீன்மெனத் தருதலீன்
 அமிழ்தீன் மிசைந்து காய்பசி நீங்கி
 நன்மரம் நளீய நறுந்தன் சாரல்
 கன்மிசை அருவி தண்ணெனப் பருகி
 விடுத்தல் தெரட்சுக்கினேன் ஆக வல்லே
 பெறுதற் கரீய வீருசால் நன்கலம்
 பிறிதெரன்றில்லை காட்டு நாட்டேற் என.
 மார்பில் பூண்ட வயஸ்குகாற் ஆரம்
 மடைசெறி முன்கைக் கடகமே஗டு, ஏந்தனன்,
 எந்தாடோ வென நாடும் சொல்லான்
 யாரோரோ எனப் பேருஞ் சொல்லான்
 பிறர் பிறர் கூற வழிகே டிசினே.

இரும்பு புனைந்து இயற்றாப் பெரும்பெயர்த்தோட்டி
 அம்மலை ஆக்கும் அணி ஏடுஸ் குன்றிற்
 பளிங்கு வகுத் தன்ன தீரீச்
 நளீயலை நாடன் நாள்ளீ எனவே

(நான் கிழிந்த கந்தை ஆடையுடன் மிக வருந்திப் பலாமர நிழலில் இருந்தேன். துன்பத்தினால் வேறு ஊருக்குப் போக வழிக்கொண்டு வந்தேன். அந்நேரம் என்னை நோக்கி ஒருவன் வந்தான். அவன் வீரக் கழல் கட்டிய காலையுடையவன். அவனின் வீரக்கழல் இரத்தத்தினால் தோய்ந்திருந்தது. தலையணியில் நீலமணி பதித்திருந்தான். வில்லைக் கையில் வைத்திருந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் எழுந்து கைகூப்பி ணேன்.

அவன் எனது வாட்டத்தையும் வறுமையையும் உணர்ந்தான். என்னை இருக்கும்படி கைகவித்தான். வாயால் ஒன்றும் சொல்லான். தன் ஏவலாளர் வருதற்கு முன்பே. இறைச்சியை அரிந்தான். தீயை மூட்டினான். தீயில் இட்டு இறைச்சியைச் சுட்டான். நானும் எனது குடும்பத்தினரும் பசிதீர உண்ணும்படி இறைச்சி விருந்தை அளித்தான். நாங்கள் இறைச்சி விருந்தை அருந்தினோம்.

அருந்திப் பசிதீர்ந்ததும் அருவி நீரைப் பருகி ஆறினோம். சிறிது நேரம் சென்றபின் நாங்கள் செல்ல வேண்டுமென அவனிடம் விடை கேட்டோம். அவன் மிக விரைவாகத் தன் மார்பில் அணிந்துள்ள முத்து மாலையையும், கைகளில் அணிந்துள்ள காப்புக்களையும் கழற்றி எமக்குத் தந்தான். தந்த அளவில் அமையாது, “நான் காட்டில் நிற்கின்றேன். உயர்ந்த பரிசில் உதவ முடியவில்லை” என்றும் கூறினான். அவன் தான் வாழும் ஊரையும் தனது பெயரையும் கூற மறுத்து விட்டான். அவன் நீர்வளமும் மலைவளமும் நிரம்பிய தோட்டி மலைத் தலைவன் என்பதையும், பெயர் கண்ணார்க் கோப்பெருநள்ளி என்பதையும் பிறர் கூறினபின்தான் உணர்ந்தேன்.

தினகரன் 23.1.1955 (ஞாயிறு)

○○○

10. பாசறையில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆண்மையும் அருளும் நிரம்பியவன்.

போர் வீரர்களோடு, தானும் ஒருவளாக நின்று போர்புரியும் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவன்.

அவன் ஆற்றுகின்ற போர் அறப்போர் குடிகளை வருத்தும் கொடுங்கோல் வேந்தர்களை வென்று, அறத்தைப் பாதுகாக்கின்ற போர்.

நெடுஞ்செழியனை, இருபெரும் வேந்தரும் குறுநில வேந்தர்கள் ஐவரும் சேர்ந்து போருக்கழைத்தார்கள். நெடுஞ்செழியன் அவர்களை அடக்கப் படையெடுத்துச் சென்றான். போர் மூண்டது. நீண்டகாலம் தொடர்ந்து போர் நடந்தது. நெடுஞ்செழியன் படைகளுடன் பாசறையிலே தங்கிவிட்டான்.

பகைவேந்தர்கள் பெரிய யானைப் படையுடன் வந்து போர் தொடுத்தார்கள். அன்று இரண்டு பக்கத்திலும் பல வீரர்கள் உயிர்விட்டார்கள். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் படைவீரர்கள் வீரப் போராற்றி, மார்பிலும் முகத்திலும் புண்பட்டார்கள். புண்பட்டும் புறங்கொடாது போர் புரிந்து மாற்றார் படைகளை மாய்த்தார்கள். போர்க்களம் எங்கும் யானைகள் வெட்டுண்டு கிடந்தன. நெடுஞ்செழியனும் அந்தப் போர் வீரர்களுடன் சேர்ந்து நின்று போர்புரிந்தான். வெற்றி நெடுஞ்செழி யனுக்கே கிட்டியது.

புண்பட்ட வீரர்கள் பாசறையுள் புகுந்தார்கள். நெடுஞ்செழியன் போர்க்களத்திலேயே உலாவித்திரிந்தான்.

நடு இராவந்த பின்பும் நெடுஞ்செழியன் உறக்கங்கொள்ளாமல் இருந்தான். தனக்கு, வெற்றி பெற்றுத் தருவதற்காகப் போர் தொடுத்த வீரர்களை அவன் எண்ணினான். இறந்துகிடந்த வீரர்களைப் பார்த்து, உள்ளளம் உருகினான். அந்த வீரர்களின் உறவினரை ஆதரிக்க வேண்டு மென்ற உனர்ச்சியினால் உயிர்தளிர்த்தான். பின், தன்னுடைய படைத் தலைவரை அழைத்தான். இன்றைய போரில், புண்பட்ட வீரர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் பார்க்க விரும்புகின்றேன். நீ அவர்களைக் காட்ட வேண்டும் என்றான். இரவு பன்னிரண்டு மணி ஆன பின்பும், உறங்காமல், புண்பட்ட வீரர்களைப் பார்க்க விரும்புகின்ற மன்னனைப் படைத்தலைவன் புகழ்ந்தான். மன்னனின் அன்புள்ளத்தின் அகத்தை எண்ணி, எண்ணி இன்பம் அடைந்தான். வேப்பம் மாலை சூட்டிய

வேற்படையை ஏந்திய வண்ணம், படைத்தலைவன் முன்னுக்குச் சென்றான். ஏவலாளர்கள் கால்விளக்குகளை ஏற்றி இரவைப் பகல் செய்தார்கள். அந்த விளக்குகளின் சுடர் வாடைக் காற்றினால் தாங்குண்டு, விளங்கியது. வாளைத் தோளிலே தாங்கிய போர்வீரனின் தோளின்மேல் கையை வைத்தபடியே நெடுஞ்செழியன் சென்றான். செல்லும் பொழுது, பக்கத்திலே உள்ள தெருவழியாக பெரிய யானையும், செருக்குமிகுந்த குதிரையும் பின் வந்தன. அவைகள் கால்தூக்கி வைக்கவைக்கச் சேற்றோடு கலந்த நீர்த்துளிகள் நெடுஞ்செழியனின் உடம்பில் தெளித்து நடுக்கத்தைக் கொடுத்தன. அவன் தனது இடதுதோளில் கிடந்த நழுவுகின்ற ஆடையையும் ஒரு கையால் தழுவிக்கொண்டான். அவன் மேல் படுகின்ற துளிகளைத் தடுத்தற்காக முத்துமாலை அசைகின்ற குடையைச் சிலர் தாங்கினார்கள். இந்த நிலையில் வருகின்ற நெடுஞ்செழியனுக்குப் படைத் தலைவன், முறைமுறையாகப் புண்பட்ட வீரர்களைக் காட்டினான். வீரர்களைக் கண்டவுடன் நெடுஞ்செழியன் முகத்தில் தோன்றிய தண்ணளியை எவராலும் கூறமுடியாது. மிகுந்த கனிவுடன் ஆறுதல் கூறினான். அவர்களின் வீரச்செயல்களை வியந்துரைத்தான். புண்பட்ட வீரர்களின் உள்ளம் மகிழ்ந்தது. தாபினும் இனிய மன்னனின் அன்பையும் ஆதரவையும் கண்டவுடன், அவர்களின் புண் ஆறிவிட்டது. புத்துயிரும் புது வாழ்வும் பெற்றுப் பொலிந்தார்கள். மன்னன் நெடுஞ்செழியன் மனமும் அமைதியுற்றது. இந்த அருஞ்செயலை நக்கீரர் எமக்குக் கூறுகின்றார். அவர் கூறுகின்ற ஆர்வக்குரலைக் கேளுங்கள்.

..... மின்னவீர்

ஓடையெரு பெரலீந்த வினைநவில் யானை
நீள்தீரள் தடக்கை நிலமிசைப் புரளக்
களீறுகளம் படுத் பெருஞ்செய் ஆடவர்
ஒளீறுவாள் விழுப்புன் காணிய புறம்பேரந்து,
வடந்தைத் தண்வளீ எறிதெரும் நுடங்கித்
தெற்கேர் பிறைஞ்சிய தலைய நற்பல
பரண்டில் விளக்கிற் பருஉச் சுடர்ச்சுல
வேம்புதலை யாத்த நேரன்காழ் எஃகுமொடு
முன்னேஙன் முறைமுறை காட்டப் பின்னர்
மணிபுறத் தீட்ட மாத்தாட் பிழியெரு
பருமங் கணையாப் பாய்பரிக் கலிமா
இருஞ்சேற்றுத் தெருவின், எறிதுளீ விதிஸ்ப்ப

புடைவீழ் அந்துகில் இடவயின் தழீலூ
 வரழ்சோட் கோத்த வன்கட் காண
 சவல்மினை அனமந்த கையன் முகனமர்ந்து
 நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
 தல்வென் றசைஇத் தாதுளீ மறைப்ப
 நுள்ளென் யாயத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
 சிலரோடு தீரிதரு வேந்தன்
 பவுலாங்கு முரணீய பாசறைத் தொழிலே.
 (நெடுநல்வாடை 163 - 188 அடிகள்)

தினகரன் 6.2.1955 (ஞாயிறு)

○○○

11. தமிழ் அறிந்த சால்பு

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்களில், சேரமான் தகடுரேறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் ஒருவன்.

அவன் தமிழே உருவானவன். தன்னிகளில்லா வீரன். தகடுரை வெற்றிகொண்டு, தமிழர் வீரத்தைக் காத்தவன். தமிழ் உணர்ந்த புலவர் களுக்குத் தாய் போன்றவன். பல போர்களை வெற்றி கொண்டு செழித்த வீரநெஞ்சம் படைத்தவன்.

அவன் போர் முரசம் வெற்றியை உடையது; குற்றமற்றவாரை, நன்றாக வார்ந்து இறுக்கிக் கட்டப்பட்டது; மயிற் பீலியால் தொடுக்கப்பட்ட பொற்தாமரைத் தளிருடன் உழினான் மலர் சேர்த்துத் தொடுத்த மாலையை உடையது; குருதிப்பலியைப் பெறுகின்ற விருப்பத்துடன் பொலிவது; பார்க்கின்றவர் உள்ளத்தில் அச்சத்தை விளைக்கும் தோற்றம் உள்ளது. இந்த வெற்றிமுரசை வைக்குங் கட்டில், மிகமென்மையது. என்னெணயின் நுரையை அள்ளினாற் போன்ற மெல்லிய பூக்கள் பரவப்பட்டிருக்கும். முரசை நீராட்ட எடுத்துச் சென்றதினால் முரசுகட்டில் வெறுமையாக இருந்தது. சேரன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் முரசை நீராட்டச் சென்றுவிட்டான்.

மோசிகீரனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெருமையை அறிந்தார். அவன் தமிழ் முழுதறிந்த சால்பும், தண்ணளியும் பொருந்தியவன் என்பதை உணர உணரப் புலவரின் உள்ளம் களித்தது. எதுவகையினும் பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையைக் காணவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டார். தமிழை நன்கறிந்த தமிழ் வேந்தனைக் காணபதில் தமிழ்ப்புலவராகிய மோசிகீரனாரின் உள்ளம் முனைந்தது. நீண்ட காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து சேர நாட்டை அடைந்தார். அடைந்த மோசிகீரனார் மிகக் களைத்துவிட்டார். பெருஞ்சேரல் இரும் பொறையைக் கண்டவுடன் தனது களைப்பெல்லாம் மறைந்துவிடுமென்ற மன எழுச்சி புலவரின் உள்ளத்தில் சுரந்தது. புலவர் விரைந்து பெருஞ்சேரல் அரண்மனையை அடைந்தார். களை மிகக் கூடிவிட்டது. கண் சுழன்றது. கால்கள் தளர்ந்தன. இந் நிலையில், புலவர் பக்கத்தில் இருந்த முரசு கட்டிலில் ஏறிப் படுத்துக் கொண்டார். வழி நடந்த அலுப்பினால் அப்படியே உறங்கிவிட்டார். தான் படுத்துறங்குகின்ற கட்டில், போர் முரசு வைத்தற்குரிய கட்டில் என்பதை அவர் அறியார்.

முரசை நீராட்டியவுடன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை போர் வீரர் களுடன் அரண்மனையை அடைந்தான். தன் உயிரினும் சிறந்த வெற்றி முரசை, முன்போலவே கட்டிலில் வைக்கக் கருதினான். தலைமையான போர் வீரர்கள் அழகுபடுத்திய முரசைத் தாங்கிவந்தார்கள். பெருஞ்சேரல், மிகவிரைந்து முரசு கட்டிலைக் கிட்டினான். கட்டிலின்மேல் ஓருவர் கிடந்து உறங்குவதைக் கண்டதும், உள்ளாம் கொதித்தான். தன்னை மறந்த சினத்துடன் கண்களில் தணல் பறக்க உடைவாளை உருவினான். உருவிய உடைவாளுடன் உறங்குகின்றவரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். உடனே திடுக்கிட்டான். கையில் எடுத்த வாள் நிலத்தில் விழுந்தது. கரை கடந்த அன்புடன் கட்டிலிலே கிடந்த புலவரின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான். உறங்கும் பொழுதும் முகத்தில் ஒளிவீசியது. அகத்தின் புலமை அழகு முகத்தில் சரந்தது. தண்ணளியும் சால்பும் நிழலாடும் முகத்தைக் கண்டதும், தமிழ்ப்புலவன் என்பதை உணர்ந்தான். தமிழ்ப் புலமை நிரம்பிய மன்னன் தமிழ்ப்புலவரின் பக்கத்தில் நின்றான். மன்னனின் செயலைக் கண்ட போர் வீரர்கள் மிகுந்த வியப்பைடைந்தார்கள். தம் குலமைந்தன் என்றாலும் முரசுகட்டிலில் ஏறினால் மன்னர்கள் கொன்று விடுவார்கள். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, பிறளைாருவன் முரசு கட்டிலில் ஏறி உறங்குவதைக் கண்டும் மிக உவகையுடன் உற்றுநோக்குகின்றான். இதென்ன புதுமை யென்று போர் வீரர்களும் பிறரும் சிந்தித்தார்கள்.

புலவரின் பக்கத்திலே பேருவகையுடன் நின்ற வேந்தன் புதிய சாமரை ஒன்று எடுத்து வரும்படி ஓருவரை ஏவினான். சாமரையைத் தன் கையினால் தாங்கித் தமிழ்ப் புலவரின் உறக்கம் கலையாதவண்ணம் மெல்ல மெல்ல வீசினான். தகடுரை வென்ற வீரத்தோளை அசைத்துத் தமிழ்ப் புலவனுக்குச் சாமரை வீசினான். தமிழ் அறிந்த சால்பால் தமிழ்ப் புலவனை மதித்தான். தன் அரசவாழ்வினும் தமிழ் அறிந்த புலவரின் அன்பு வாழ்வை மேலாக எண்ணினான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெருஞ்செயலைக் கண்ட போர்வீரர்கள் என்றுமில்லா இன்பம் அடைந் தார்கள். இரும்பொறை இன்பத் தமிழில் ஊறிய தன் இனிய சிந்தையில் எழுச்சியும் உவகையும் பெருகப் பெருகத் தமிழ்ப் புலவன் பக்கத்தின் சாமரையை வீசியபடியே நின்றான்.

சாமரை வீசவீச நன்கு துயின்ற தமிழ்ப்புலவர் மெல்லக் கண் விழித்தார். தகடுர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தனக்குச் சாமரை வீசுவதைக் கண்டார். திடுரென எழுந்தார். தான் உறங்கிய கட்டில் முரசு கட்டில் என்பதையும் உணர்ந்தார். உடனே உள்ளாம் உருகினார். பெருஞ்

சேரல் இரும்பொறையின் தமிழ் அன்பை உணர்ந்தார். அவன் முகத்தை ஆர்வத்தோடு பார்த்தார்.

அரசனே! நின்செயல் மிக வியப்புக்குரியது. முரசுகட்டிலில் ஏறி உறங்கிய என்னை நின் வாளால் இருகூறாக வெட்ட வேண்டியதே முறை. அங்ஙனம் வெட்டாது விடுத்த நின் பெருந்தன்மை. தமிழ் முழுதறிந்த படியால் உனக்குச்சாலும்.

அதன் மேலும் உனது வீரத்தோளை அசைத்து, எனக்கு சாமரை வீசினாய். இந்த உலகில் நிறைந்த புகழுடையார்க்கே அந்த உலகில் இடமுண்டென்பதை உணர்ந்துவிட்டாயோ? வெற்றி வேந்தனே! நீ தமிழ்ப் புலவனாகிய என்னை மதித்துச் சாமரை வீசிய காரணம் என்ன? என்று புலவர் போற்றி உரைத்தார். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தமிழன்பும், சால்பும், தமிழ் அறிந்த மோசிக்ரனாரின் நெஞ்சை அள்ளியது; ஆர்வம் அளித்தது. அவர் நிரம்பிய ஆராமையோடு பாடிய குரலைக் கேளுங்கள்.

மாசற விசித்த வார்ப்புற வள்ளின்
யைபடு மருங்குல், பெராவிய மஞ்சை
ஒலைருடும் பீலி ஒண்டெபாறி மணித்தார்
பெராவங்குழழ உழினையெயாடு பெராவியச் சூடிக்
குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்
மண்ணீ வரா அளவை எண்ணைய்
நுரைமுகந் தன்ன, மென்புஞ் சேக்கை
அறியா தேறிய என்னைத் தெறுவா,
இருபாற் படுக்கும் நீன் வாள்வாய், ஒழித்ததை
அதாடஞ் சாலும் நல், தமிழ் முழுதறிகல்,
அதனைகடும் அமையாது, அனுகவர்த்து நீன்,
மதனுடை முழுவுத்தோள் ஒச்சித் தண்ணைன
வீசியோயே வியலைடம் கழழு
இவண் இசை உடையோர்க்கல்லது, அவனது
உயர்நீலை உலககத்து உறையும் இன்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகெள்
வலம்படு குரீசில் நீ ஈங்கிது செயலே.(புற. 50)

தினகரன் 13.2.1955 (ஞாயிறு)

○○○

12. பாவலன் கையும் காவலன் கையும்

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், சேரநாட்டு வேந்தன். சிறந்த கொடையாளி. உயர்ந்த உள்ளம் உடையவன்.

கொடுங்கோல் வேந்தரைப் போரில்வென்று, குடிகளைக் காப்பாற்றும் வெற்றிவீரன், நல்லிசைப் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றவன். தமிழ் அன்பு நிரம்பியவன். கடுங்கோவின் சிறந்த குணங்கள் கபிலரின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. கபிலர் சங்கப் புலவர்களில் தலையானவர். அவர் உண்மையான மன்னர்களையே பாராட்டிப் பாடுகின்ற பண்பு வாய்ந்தவர். “புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன்” “பொய்யா நாவிற் கபிலன்” எனப் புலவர்களும் கபிலரைப் போற்றியுள்ளார்கள். புலவர்களால் போற்றப் பெற்ற கபிலரின் புலமை உள்ளம், செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனை மதித்தது. கடுங்கோவும் கபிலரையும் கருத்துவந்து வரவேற்றான்; புலமை வீரனாகிய கபிலரும் போர் வீரனாகிய கடுங்கோவும், அவைஅலையாய் எழுந்த அன்புப் பெருக்கால் ஆவி தழுவினார்கள். கபிலரின் பொய்யா நா, கடுங்கோவின் புகழைப் பாடிப்பாடிக் களித்தது. கடுங்கோவின் வீர உள்ளம், கபிலரின் பாட்டை நுகர்ந்து, நுகர்ந்து. செழித்தது. இங்ஙனம் காவலனும் பாவலனும், கலந்த பெருவாழ்வு தமிழகத்தை உயர்த்தியது. தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்தது. தமிழ்ப் புலவர் பரம்பரையை வாழ் வித்தது.

செந்நாவின் கபிலரோடு செல்வக் கடுங்கோ பழகினான். பழகிப் பழகிப் பண்பட்டான். தமிழ் விருந்து அருந்தி உள்ளம் தழைத்தான். தன்னை மறந்தான். கபிலரின் அன்பிலே கலந்தான். செம்புலப் பெய்நீர்போலக் செல்வக் கடுங்கோவும் கபிலரும் ஒன்றுபட்டு விட்டார்கள்.

இருநாள் கபிலரும் கடுங்கோவும் கலந்துரையாடி மகிழ்ந்தார்கள். கபிலரின் இலக்கிய உரையாடல், கடுங்கோவின் உள்ளத்தை அள்ளியது. கரைக்கடந்த மகிழ்ச்சியால் கடுங்கோ தன்னை மறந்தான். கபிலரின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான். கபிலர் கடுங்கோவின் அன்பையும் தமிழ் ஆர்வத்தையுங் கண்டு. அகங் கனிந்தார். கடுங்கோ அளவில்லாத இன்ப உணர்ச்சியுடன் கபிலரை நோக்கினான். பூவிலும் மென்மையான கபிலரின் கையை வருடியபடியே புன்னகை புரிந்தான். உங்களின் கை மிக மென்மையாக இருக்கின்றது. காரணம் கூறுங்கள் என்று கபிலரைக் கேட்டான். மன்னன் கூறியதைக் கேட்டதும் கபிலர் எழுச்சி கொண்டார்.

என்னுடைய கை மென்மையாக இருப்பதற்குக் காரணம் கூறுகின்றேன். அத்துடன் உன்னுடைய கை, வன்மையாக இருப்பதற்கும் காரணங்கூறுகின்றேன் என்றார். கபிலரின் எழுச்சிக் குரலைக் கேட்ட கடுங்கோவியப்புடன் கபிலர் முகத்தைப் பார்த்தான். கபிலரின் முகத்தில் புலமை ஒளிவீசியது என்றுமில்லாத புதுச்செழிப்புடன் புலவர் கூறத் தொடங்கினார்.

அரசனே! என்னுடைய கை மென்மையாக இருப்பதன் காரணத்தைக் கூறமுன்னர் உன்னுடைய கை வன்மையாக இருப்பதன் காரணத்தைக் கூறுகின்றேன்.

பகைவரைக் கொல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. உன்னுடைய யானை. அதன் வலிமை அளவிட முடியாது. அந்த வீர யானையை ஏவிப் பகைவர் கோட்டையை அழிக்க நினைக்கின்றாய். நினைத்தவுடன் பகைவர் கோட்டையின்மேல் யானையைச் செலுத்துவாய். கோட்டையின் கதவுகளுக்குப் பாதுகாப்பாக நிற்கும் கணைய மரங்களை விழுத்தக்கூடிய அளவுக்கு யானைகளைக் கதவுகளுடன் மோத விடுவாய். மோதவிடும்பொழுது, இரும்பால் ஆக்கிய அங்குசத்தைக் கையில் தாங்கி யானையை முன்னே போகும்வன்னம் செலுத்துவாய். பின் மிக வலிமையுடன் யானையை வேண்டிய அளவு பின்னே இழுப்பாய். இப்படியே நீ, பல போர்களில் அங்குசத்தை உன் கையிலே ஏந்தி யானைகளைத் தொழிற்படுத்தியிருக்கின்றாய். அங்குசம் அழுந்த அழுந்த உன்னுடைய கைவன்மை அடைந்துவிட்டது. இத்துடன் நீர் நிறைந்த ஆழமான அகழியைத் தாண்டுதற்காகக் குதிரையைச் செலுத்துவாய். விரைந்து செல்கின்ற குதிரையைக் கடிவாளத்தில் பிடித்து இழுத்து நடத்தவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். கடிவாளத்தை இழுப்பதினாலும் உன்னுடைய கையின் வன்மை கூடுகின்றது. இன்னும் நீ இடைவிடாது போர் புரிந்து வருகின்றாய். போர்க்களத்தில் நின்று அம்பராத்துணியில் உள்ள அம்புகளை அடிக்கடி எடுத்து வில்லில் தொடுப்பாய். வலிய வில்லை எடுத்து வளைப்பாய். வில் நானை இழுத்து ஓசை எழுப்பவாய். விரைந்து அம்புகளைச் செலுத்துவாய். இச்செயல்களாலும் உன்னுடைய கையின் வன்மை மீண்டும் வன்மை அடைகின்றது. இதன் மேலும் உன்னுடைய கைக்கு ஒய்வு கொடுக்கமாட்டாய். வறுமையினால் வருந்துகின்ற ஏழைகள் வந்து இரந்தால், அவர்களுக்குக் கைநிறைய அள்ளிப் பொருளைக் கொடுப்பாய். உன் வெற்றிப் புகழைப் பாடி வரும் நல்லிசைப் புலவர்க்குப் பரிசிலும் வழங்குவாய். இதனாலும் உன்கை

வன்மையைப் பெறுகின்றது. முழந்தாள் அளவும் நீண்ட உன் தடங்கைகள் பெற்றிருக்கும் வன்மை, இவ்வளவு சிறந்த செயல்களுக்கெல்லாம் காரணமாகின்றது.

என்னுடைய கையால் யான் ஒரே ஒரு தொழில்தான் செய்கின்றேன். எப்பொழுதும் என் கையால் புலால் மணம் வீச்கின்ற இறைச்சித்துண்டு களை, நறுமணப் புகையில் வதக்கிச் சமைத்த ஊனும் துவையலும் கறியும் கலந்த சோற்றை அள்ளி அள்ளி உண்பேன். சோறுண்ணும் வருத்தம் ஒன்றே என் கைக்குரியது. வேறொரு தொழிலையும் என் கை அறியாது. இங்ஙனம் சோறுண்ணும் தொழில் ஒன்றையே எப்பொழுதும் செய்கின்ற என் கை மென்மையாக இருத்தவில் என்னவியப்பு? மன்னனே! நீ போர்க்களத்தில் பெறுகின்ற வெற்றிக்கெல்லாம் காரணமாக நிற்பது நின் வலிய மார்பு. உன் வலிய மார்பைப் பெறுதற்காகப் பெண்கள் வருந்து கின்றார்கள். பகைவர் நின் மார்பின் வலிமையை எண்ணி வருந்துகின்றார்கள். உன்னுடைய கைகளில் ஏறிய வன்மையுடன் என்கையின் மென்மையை எங்ஙனம் ஓப்பிட்டுக் கூற முடியும்? வாழ்க நின் கொற்றம்! என்று வாழ்த்தினார் கபிலர். கடுங்கோ கபிலரின் புலமைத் திறனைக்கண்டு உள்ளம் உவந்தான். பாவலனுடன் நாவலன் கை கோத்து, உலவிய சங்க காலம் தமிழரின் சால்பு விளைந்த காலம்; தமிழகம் இசை திசை போக்கிய காலம்.

கடுங்கண்ண கொல்களீற்றால்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்
பெரன் இயல் புணைதோட்டியான்
முன்புதரந்து சமந்தாஸ்கவும்
பாருடைத்த குண்டகழி
நிரழுவ நிவப்புக் குறித்து,
நியிர்ப்பிய மரதாஸ்கவும்
ஆவம் சேர்ந்த புற்றை தேர்மிசைச்
சாவநோயாண் வடுக்கொள் வழங்கவும்
பரீசீலர்க்குஅருங் கலம் நல்கவும் குரீசீல்
வலிய ஆகும் நீண்தாள் தோய்தடக்கை
புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
புநாற்றத்த புகை கொள்கீழி ஊன்துவை
கறிசோறுண்டு வருந்து தொழில் அல்லது
ஹிது தொழில் அறியா ஆகவின் நன்றும்

மெல்லிய பெரும தாழே நல்லவர்க்கு,
ஆரண்கள்கிய மர்பில் பொறுநர்க்கு
இருநீலத்து அன்ன நோன்றை
செருமிகுசேய் நீற்பாடுநர் கையே

(புற். 14)

தினகரன் 27.2.1955 (ஞாயிறு)

○○○

13. பகைவனின் உள்ளத்தைப் பண்படுத்திய ஓளவையார்

பெண்ணையில் மல்ந்த ஆண்மை

சங்ககாலத்தில் தமிழ்நாடு பெருஞ்சிறப்புடன் பொலிந்தது. அறிவும் ஆண்மையும் மக்கள் வாழ்வை அணி செய்தன. அன்பும் ஈகையும் செழித்தன.

ஆளுகின்ற அரசர்களை வாழுகின்ற மக்கள் தம் உயிரினும் மேலாக மதித்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களும் அறிவும் ஆராய்வும் நிரம்பியவர்களாக அறத்தை வளர்த்தார்கள். அரசர்கள் புலவர்களை ஆதரித்தார்கள். புலவர்கள், அரசரின் ஆட்சியையும் மக்களின் ஆக்கத்தையும் கருதிச் செயல்புரிந்தார்கள். போர் மூண்டால் புலவர்கள் வருந்துவார்கள். போரினால் அழிவு ஏற்படாதவன்னாம் போரை நிறுத்தப் பெருமுயற்சி புரிவார்கள். பகையரசர் இருவரிடத்திலும் சென்று பல அறிவுரைகளைக் கூறி அவர்களை ஒற்றுமைபடுத்துவார்கள். அரசர்களும் புலவர்கள் சொல்லை ஏற்றுப் போரை நிறுத்தி ஒற்றுமைப்படுவார்கள். அரசர்களும் புலவர்களும் ஒத்துழைத்த சங்ககாலம் தமிழர் வரலாற்றில் மிக உயர்ந்த காலமாகும். அந்தக்காலத்தில் அரசர்களின் அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்ற பெரும் புலவர்களில் ஓளவையாரும் ஒருவர்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி தகடுரை ஆண்டான். அவனின் வீரமும் செங்கோல் ஆட்சியும் ஓளவையாரின் புலமை உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டான். அதியமான் நெடுமானஞ்சி கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவன். பகைவரும் பாராட்டுகின்ற வீரன். மழவர் என்னும் மக்களினத்தாரின் தலைவன். பனைமாலையை அணிந்தவன். சேரமான் மரபைச் சேர்ந்தவன். கோவலூரைப் போரில் வென்று பாணரால் பாராட்டப் பெற்றவன். உண்டவர்க்கு நெடுங்கால வாழ்க்கையைக் கொடுக்கும் நெல்லிக்கனியை, ஓளவையார்க்கு அளித்தவன். ஓளவையார் நீண்ட காலம் வாழ்வதால் ஏற்படும் நன்மையையே அதியமான் என்னினான். தமிழ் இலக்கியமும் தமிழர் பண்பாடும் ஓளவையாரால் வளம் பெற வேண்டும் என்ற ஆராமை அதியமான் நெஞ்சிலே நிலைபெற்றது. ஓளவையாரும் அதியமானிடத்தில் உள்ள அருங்குணங்களை என்னி என்னி உள்ளம் சிறந்தார். அதியமான் தமிழ்ப் புலவர்களை வரவேற்று மகிழ்கின்றவன். தன் வாழ்விலும் தமிழ் வாழ்வையே பெரிதாகக் கருதி உழைக்கின்றவன் என்பதைப் பாடிப் பாடி ஓளவையாரின் செந்நாச் செழித்தது.

அதியமான் அரசியல் பற்றிய கொள்கைகளையும் ஒளவையாருடன் கலந்து ஆராய்வான். பகை நாட்டில் படையெடுத்துச் செல்லும்போது ஒளவையாரின் எண்ணத்தையொட்டியே செல்வான். அஞ்சாமையும் உள் ஒளியும் நிரம்பிய ஒளவையார் அதியமானின் ஆல்போல விளங்கினார். அதியமானின் போர் வேட்கையைக் குறைத்து அன்பும் அமைதியும் வாய்ந்த அறவாழ்வை நிலைநாட்ட ஒளவையார் முயன்றார். தமிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் ஒருவரோடு. ஒருவர் போர்ப்புவதால் தமிழ்நாடு வளஞ்சிருங்கி விடும். படைவலி குறைந்து விடும். வெளிநாட்டார்க்கு அடிமையாக வேண்டியும் நேரும். போர் வேண்டாம். ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டும். என்றெல்லாம் ஒளவையார் அடிக்கடி அதியமானுக்குச் சூறுவார்.

ஒளவையாரின் அறிவுரைகளால் அதியமானின் போர் எழுச்சி மெல்ல மெல்லக் குறைந்தது. தமிழ் வேந்தர்கள் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டுமென்பதை அவனும் ஒப்புக் கொண்டான். இந்நிலையில் அதியமான் அமைதியாக வாழ்ந்தான்.

காஞ்சி நகரத்தை ஆளுந் தொண்டைமான், தன் தகடுரைப் பிடித்தற்காகப் படையெடுத்து வரப்போகின்றான் என்ற செய்தியை அதியமான் அறிந்தான். தன் நாட்டின்மேல் தொண்டைமான் படையெடுத்து வரவும் எண்ணிவிட்டான் என்றவுடன் அதியமானின் கண்கள் சிவந்தன. தோள்கள் வீங்கின. இன்றே காஞ்சி நகரை முற்றுகை இடுவேன் என ஆர்த்தான். ஒளவையார் அதியமானின் சின்த்தைக் கண்டார். அதியமானுக்கும் தொண்டைமானுக்கும் போர் மூளவிட்டால் இருநாட்டு மக்களும் அல்லற்படுவார்கள். பெருங்கேடு விளையும். எந்த வகையினும் இரு வேந்தர்களையும் ஒற்றுமைப்பட்டுத் த வேண்டும் என்று ஒளவையார் எண்ணி னார். அதியமானை அரண்மனையில் சென்று கண்டார். அதியமான் தொண்டைமானின் எண்ணத்தைச் சொல்லி நகைத்தான். காஞ்சிநகரை முற்றுகை இட முடிவு செய்து விட்டேன் என்றங் கூறினான். அதியமானின் அடங்காச் சின்த்தைக் கண்டதும் ஒளவையார் திடுக்கிட்டார். பெரும்போர் தொடங்கப் போகின்றது. தொண்டைமான் சொல்லமுடியாத துன்பத்தை அடையப் போகின்றான் என்பதை எண்ண, எண்ண ஒளவையாரின் உள்ளம் உருகியது. அவர் அன்பு கனிந்த குரலால் அதியமானை அழைத்தார். அரசனே! நான் தொண்டைமானிடம் போய் அவன் உள்ளக் கருத்தை அறிந்து வருகின்றேன். நான் வருமானமும் நீ பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்றார். ஒளவையாரின் அன்புக்குரலால் அள்ளுப்பட்ட அதியமான் ஒளவையாரின் கருத்தை ஆதரித்தான். தொண்டைமானை வெல்லுதல் அரிதல்ல; ஒளவையாரின் அன்பு மொழிகளைக் கேட்டு மகிழும் பேறு மிக

அருமையானது: ஓளவையாரின் உள்ளம் வருந்தக்கூடிய செயல் ஒன்றும் ஆற்றப்படாது என்ற கொள்கை அதியமானின் சினத்தைத் தணித்தது.

ஓளவையாரின் பொருளுரையினால் ஆறுதல்பெற்ற அதியமானை ஓளவையார் நோக்கினார். அறிவும், பொறுமையும் விருந்து செய்ய அவனிடம் கூறுகின்றார்: “படைப்பெருக்கம் வெற்றிதராது. அறந்தான் வெற்றி அளிக்கும். தொண்டைமானிடம் நான் செல்வது, அவனுக்கு அஞ்சியல்ல; உனது அறநெறி வழுவாத செங்கோல் ஆட்சியைக் காப்பாற றவும் அழிவை வரவேற்கும் காஞ்சி நகர் மக்களை மீட்கவும் செல்கின் றேன். விடைகொடு. விரைந்து வருகின்றேன். நான் தூதாகச் சென்று தொண்டைமானின் அறியாமையை அகற்றுகின்றேன்.” என்றார். பகைவன் நாட்டிற்குச் சென்று அறத்தையும் அன்பையும் நிலைநாட்ட நினைத்த ஓளவையாரின் ஆண்மையை எண்ணினான். அறிவையும் பொறுப்பு ணர்ச்சியையும் ஆராய்ந்தான். அதியமானின் உள்ளம் மலர்ந்தது. ஓளவையாரை வணங்கி விடைகொடுத்தான்.

ஓளவையார் காஞ்சி நகரை அடைந்தார். தொண்டைமான் ஓளவையாரின் வருகையை அறிந்தான். அறிஞர்களும் அமைச்சர்களும் சூழச் சென்று ஓளவையாரை வரவேற்றான். அதியமானின் ஆவி போன்ற ஓளவையாரை, ஆர்வமும் அன்பும் கனிந்த உள்ளத்துடன் தொண்டைமான் வரவேற்றான். பகைவன் நாட்டில் நின்று, தன்நாட்டில் புகுந்த பாட்டியின் பண்பைப் பாராட்டினான். அறிவைப் படையாகக் கொண்டு தமிழ் நாடெல்லாம் உலாவி அறத்தையும் அமைதியையும் வளர்க்கும் ஓளவையாரின் வருகை தொண்டைமானின் உள்ளத்தை உயர்த்தியது. ஓளவையார் தொண்டைமானின் பண்பாட்டை உணர்ந்தார். பகை உள்ளம் படைத்தவன் என்றாலும் தமிழன்பும் சால்பும் நிரம்பிய சான்றோன். இவனை அதியமானுடன் போர் புரியாமல் தடுக்க வேண்டும். இரு வேந்தர்களையும் ஒன்றுபடுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஓளவையார் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றது.

ஓளவையார் தொண்டைமானை நோக்கி, “அரசனே! உன் அன்பையும் பண்பையும் பாராட்டுகின்றேன். நீ அதியமானுடன் அன்பாக வாழவேண்டும். அவன் ஆண்மை நிரம்பியவன்; பல போர்களை வென்றவன்; அவனைப் போரில் வெல்ல உன்னால் முடியாது.” என்றார். தொண்டைமான் ஓளவையாரின் கூற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் நகைத் தான். தன் போர்க்கருவிகள் நிரம்பிய மன்டபத்திற்கு ஓளவையாரை

அழைத்துச் சென்றான். ஒளவையார் படைக்கலங்கள் அடுக்கியுள்ள படைக்கொட்டிலைப் பார்த்தார். பல்லாயிரக்கணக்கான வில்லும் வேலும், வாஞ்சும் ஈட்டியும், அம்பும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள் மிக அழகாக விளங்கின. அவற்றைப் பார்த்தவுடன் ஒளவையார் சிரித்தார். தொண்டைமானின் தருக்கை எண்ணிச் சினந்தார். உடனே ஒளவையாரின் உள்ளத்தில் ஆண்மை மலர்ந்தது. தொண்டைமான் புதிய போர்க்கருவி களைப் போருக்கெனவே புனைந்துள்ளான் என்பதை ஒளவையார் தெளிந்தார். அதியமானின் வீரத்தை அறியாமல், தொண்டைமான் துடிக் கின்றான் என்பதையும் உணர்ந்தார். மிகப்பெருமித்ததுடன் தொண்டைமானின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“வேந்தனே! உன்னுடைய இந்தப் போர்க்கருவிகள் மிகப்புதியன. மயில்பீலி அணியப்பட்டிருக்கின்றன. மாலைகள் குட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பிடிகள் மிக அழகாகப் போடப்பட்டு விளங்குகின்றன. நெய் பூசப்பட்டுள்ளன. இந்தப் போர்க்கருவிகள் போரில் பயன்படுத்தப்படாதவைகள் அதியமானின் போர்க்கருவிகளாகிய வேற்படைகள் பகைவரின் மார்பைக் குத்தியும் கிழித்தும் நூனிகள் முறிந்துவிட்டன. கோடுகள் ஓடிந்துவிட்டன. அந்த வேற்படைகளையெல்லாம் அதியமான் கொல்லன் பட்டறையில் குவித்துவிட்டான். அதியமான் தனது போர்க்கருவிகளை அரண்மனை யிலே அழகாக அடுக்கி வைத்திரான். அவன் வறியவர்களின் தலைவன். பொருள் நிரம்பியிருக்கும் பொழுது, வேண்டிய உணவுகளை வறியவர் களுக்குக் கொடுப்பான். பொருள் சுருங்கினால் உள்ள உணவை, வறியவர் களுடன் தானும் ஒருவனாகச் சேர்ந்துண்பான். அவனைப் போரில் வெல்லல் அரிது. நீ. அதியமானுடன் போர்த்தொடுத்தால் அழிவாய்” என்றார்.

ஒளவையாரின் இகழ்ச்சியுரைகள் தொண்டைமானை வருத்தின. தனக்கு முன்னே நின்று தன்னை இகழ்ந்துரைத்த ஒளவையாரின் ஆண்மையை வியந்தான்.

ஒளவையார் உண்மையை ஒளியாமல் உரைத்திருக்கின்றார் என்பதையும் உணர்ந்தான்.

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் ஒளவையார் அன்பையும் அமைதியையும் நிலைநாட்ட முயன்ற செய்தியைக் காண்கின்றோம். பெண்மையில் மலர்ந்த ஆண்மையின் பண்பை அறிகின்றோம். புலமை உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற கருத்துப் பகைவர் உள்ளத்தையும் பண்படுத்துகின்றது.

இவ்வே பீலி அணிந்து மாஸை சூட்டிக
 கண்டிர ணேகன் காழி தீருத்தி ஏற்ய அணிந்து
 கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே
 பகைவர்க் குத்திக் கோடு நுதி சிறைதந்து
 கொற்றுறைக் குற்றில் மாதேரளன்றும்
 உண்டாயிற் பதங் கொடுத்து
 இல்லாயின் உடன் உண்ணும்
 இவ்வேரார் ஓக்கல் தலைவன்
 அண்ணல் எங்கோமான் வைந்துதி வேலே (புறக். 95)

தினகரன் 6.3.1955 (ஞாயிறு)

○ ○ ○

14. கொடுத்து வாழ்ந்த குலத்தைக் காத்த கோஹர் கிழார்

கோஹர்கிழார் நன்றி அறிவும் அன்பும் அமைந்த புலவர். சோழ மன்னர்களால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். தமிழ் மன்னர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போர்ப்புவதை விரும்பாதவர். “ஒருவர் தோற்பினும் தோற்பது குடியே, இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே” என் குரலைப் போர்க்களத்தின் நடுவே நின்று எழுப்பியவர்.

மலையமானுக்கும் கிள்ளிவளவனுக்கும் போர் மூண்டது. மலையமானின் படைகள் கிள்ளிவளவனால் முறியடிக்கப்பட்டன. மலையமான் மான் உணர்ச்சியுடன் புறங்காட்டாது நின்று கொடும் போர் புரிந்தான். கிள்ளிவளவனின் வாள் மலையமானின் மார்பைப் பின்தது. மலையமான் உயிர் கொடுத்துப் புகழுகொண்டான். மலையமான் மாண்டபின்பும் கிள்ளிவளவனின் சினம் ஆறவில்லை. மலையமானின் மக்களைச் சிறைப் படுத்தினான். தாயையும், தந்தையையும் இழந்த பச்சைக் குழந்தைகளையும் பகைவராகக் கிள்ளிவளவன் எண்ணினான். அவனுடைய உள்ளம் கல்லாக மாறிவிட்டது. எள்ளளவும் இரக்கம் இல்லாமல் ஏரியும் நெருப்பைப்போலக் கொதித்தான். மலையமானின் மரபை வேரோடு வீழ்த்த விரும்பினான். கொடுத்து வாழ்ந்த மலையமானின் குலக் குழந்தைகளைக் கொல்லத் துணிந்தான். பட்டத்து யானையின் காலால் பச்சைக்குழந்தை களை மிதிப்பிக்கப் பார்த்தான்.

மன்னனின் செயல்

கிள்ளிவளவனின் சினத்தைக் கண்டு அமைச்சர்கள் நடுங்கினார்கள். பகைவனின் பச்சைக் குழந்தைகளைப் பட்டத்து யானையின் காலால் கொல்ல நினைந்த கிள்ளி வளவன் அறத்தை மறந்துவிட்டான். அறிஞர் களும் அவனின் செயலைத் தடுக்க அஞ்சினார்கள். கிள்ளிவளவனின் வாழுக்குத் தங்கள் உயிர் பலியாகுமே என்ற அச்சம் அங்கு நின்றோர் எல்லோரின் மனத்தையும் மரமாக்கிவிட்டது. பால்மணம் மாறாத குழந்தை களின் உயிர் மாய்க்கப்பட்டது. யானையும் கொண்டு வரப்பட்டது.

இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் கோஹர்கிழார் என்னாத வகையில் அங்கு வந்துவிட்டார். வந்த புலவர் மன்னனின் செயலை உணர்ந்து விட்டார். உணர்ந்தவுடன் உள்ளந்துடித்தார். கிள்ளிவளவன் சினவெறியால் செய்யக்கூடாத செயலைச் செய்யத் துணிந்துவிட்டான். இக்கொடுஞ் செயலைத் தடாதுவிட்டால் சோழர் குலத்தின் சிறப்பு ஆழிந்துவிடும். அன்பும் அறமும் பாழாகும். என் ஆவி போனாலும் யான் இந்தக்

கொடுமையைத் தடுத்து அறத்தை நிலைநாட்டுவேன். மலையமானின் மக்களைக் காப்பாற்றுவேன். கிள்ளி வளவன் அறத்தைக் கொல்லப் போகின்றான். அதற்குமுன் என்னை அவன் கொல்லவேண்டும். அல்லது என சொல்லை ஏற்று அறத்தை அவன் பாதுகாக்க வேண்டும். அன்பும் அறமும் அழிந்துபோகும் செயலை ஆற்றவிடேன் என்று எழுந்தார். சினத் தீ மூண்ட சிந்தையுடன் சிங்கம்போல் வீற்றிருக்கும் கிள்ளிவளவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். புலவரின் முகத்திலே அருள் அலை எறிந்தது. அமைதி நிழலாடியது. புலவரின் முக ஒளி கிள்ளிவளவன் உள்ளத்தைச் சிறிது நெகிழித்தது. புலவர் தன்னை மறந்த அன்புணர்ச்சியுடன் கிள்ளி வளவனைப் பார்த்தார்.

அரசனே! நீ அருள் வாழ்விலே வளர்ந்த அருங்குடியில் தோன்றி னாய். சிறிய புறாவின் உயிரைக் காப்பாற்றுதற்காகத் தன் உயிரையும் விடத் துணிந்த சோழன், உன் குடியின் முதல்வன். அவனின் அருள் வாழ்வு, சோழர் குடியை அழியாமல் இன்று பாதுகாக்கின்றது. அருளை ஈன்று வளர்த்த மரபில் தோன்றிய நீ அருளைக் கொல்ல முனைகின்றாய். மலையமானைப் போரில் மாய்த்த பின்பும் உன் வஞ்சினம் மாறாத நிலை மிக வருந்தத்தக்கது. மலையமானின் இளங்குழந்தைகளை ஏன் கொல்ல நினைந்தாய். இந்தக் குழந்தைகளின் இளம் முகங்களைப் பார். தங்கள் தாயையுந் தந்தையையும் நினைந்து நினைந்து அழுதிருக்கின்றார்கள். தங்களைக் கொல்ல வந்த யானையைக் கண்டதும் அழுகை மாறிவிட டார்கள். கொல்ல வந்த யானை என்பதை உணரமுடியாத இளங்குழந்தைகள். மிகப்புதுமையாக யானையைப் பார்த்தபடியே நிற்கின்றார்கள். ஒன்றும் உணராத பச்சைக்குழந்தைகளையாய் கொல்லப்போகின்றாய். மலையமான் உன் பகைவன் என்றாலும் அவனின் மரபை அழிக்காதே.

மலையமானின் மரபினர், வாழையடி வாழையாகப் புலவர்கள் நிழலாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அறிவால் முயன்றுண்ணும் புலவர்களை ஆதரித்து. அவர்களின் வறுமையைப் போக்கி மகிழ்கின்றவர்கள். தங்கள் பொருள்வளம் சுருங்கினாலும் வறிய புலவர்களைக் காப்பாற்று கின்றவர்கள். மலையமானின் மரபு கொடுத்து வாழ்ந்த மரபு. கொடுத்து வாழ்ந்த குலக்கொழுந்துகளைக் கொல்லாதே. வறியவர்களின் நிழலாய் வாழ்ந்த மலையமான் மரபை மாய்க்கதே. வேந்தனே! எனது உள்ளக் கருத்தை உரைத்தேன். இதன்மேல் நீ விரும்பியதைச் செய்வாயாக என்றார்.

கோலூர்கிழாரின் குரலைக் கேட்டதும் கிள்ளிவளவன் முகம் மலர்ந்தது. அறத்துக்கு மாறுபட்ட கொடுஞ்செயலை ஆற்றி அழிந்துபோக

முற்பட்ட தன்னை ஆக்கிய புலவரைப் போற்றினான். மலையமானின் மக்களைத் தழுவி மகிழ்ந்தான். தமிழ்ப் புலவனின் குரலால், கொடுத்து வாழ்ந்த குலம் தழைத்தது. சோழர் குலத்தின் பெருமை நிலைத்தது. அறம் அருளுடன் கலந்தது.

நீயே புறவினால்ல வன்றியும் பிறவும்
இடுக்கண் பலவும் விடுத்தேங்கன் மருகளை
இவரே புலனுழு துண்மார் புன்கணஞ்சித்
சமது பகுத்துண்ணுழு தண்ணிழல் வாழ்ந்த
களீரு கண் டழூ யமர அன்மறந்த
புன்றலைச் சீறா அர் மன்று மருண்டு நேரக்கி
விருந்தீர் புன்கணேர வுடையர்
கேட்டனை யாயினே வேட்டது செய்க்கே

(புற. 46)

தினகரன் 13.3.1955 (ஞாயிறு)

○○○

15. நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகள்

தலையாலங்கானத்தில் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன்னிகரில்லா வீரன்.

தமிழ்ப்புலமை கனிந்த சான்றோன். நல்லிசைப் புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றோன். கொடுத்துவாழும் குணங்கொண்டவன் இவன். இளமைப் பருவத்தில், அரசை ஏற்றான். சேரன் சோழன் என்னும் இரு பெரு வேந்தரும் சேர்ந்து நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்தார்கள். இருபெரு வேந்தர்களுக்கும் துணையாகக் குறுநில மன்னர்கள் ஜவர் கூடினார்கள். தலையாலங்கானத்திலே கடும்போர் மூண்டது. நெடுஞ்செழியன் வெற்றி பெற்றான்.

குடிகளிடம் அன்பு

தலையாலங்கானத்து வெற்றியால் நெடுஞ்செழியனின் புகழ் தமிழகம் எங்கும் பரவியது. நெடுஞ்செழியன் போர் வெற்றியால் தன் பொறுப்பு களை மறவாது வாழ்ந்தான். அன்பும் அருளும் அறமும் நிழலில் அரசு புரிந்தான்.

வெற்றிவேந்தனாக வீற்றிருந்ததும் மேலான கொள்கைகளைப் போற்றினான். தன்குடை நிழலிலே தங்கி வாழ்கின்ற குடிகள், தன் ஆட்சியைப் பாராட்டவேண்டும் என எண்ணினான். குடிகள் வருந்தக் கொடுங்கோல் புரியும் ஆட்சியை வெறுத்தான். தன் நாட்டு மக்கள் தன்னைப் பழிதூர்றாவண்ணம் ஆட்சிபுரிய விரும்பினான். குடிகளின் அன்பையும் ஆதரவையும் நலத்தையும் தன் போர் வெற்றியினும் மேல் வெற்றியாக மதித்தான். தன்கீழ் வாழ்கின்ற குடிகள், கண்ணீர் வடித்துக் கதறிப் புகவிடம் இல்லாமல், கொடியன் எம்வேந்தன் எனப்படி தூற்றாத வகையில் ஆட்சிபுரிகின்றவனே அரசன். அறமே அரசனின் உயிர் என்ற கொள்கை நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்றுவிட்டது. ஆற்றல் வாய்ந்த நெடுஞ்செழியன் குடிகளின் பழிச்சொல்லைக் கேட்க நேருமோ என்ற அச்சத் துடன் அரசு புரிந்தான்.

நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் தமிழ்ச்சங்கம் இருந்தது. பல புலவர்கள் சங்கத்தில் சேர்ந்து தமிழாய்ந்தார்கள். அச்சங்கத்தின் தலைமைப் புலவர் மாங்குடிமருதன் அவர் சிறந்த கல்வியாளர். உயர்ந்த கேள்வியறிவு படைத் தவர். மாங்குடி மருதனின் தலைமையில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களும் பெரும் புகழாளர்கள். நாட்டு மக்கள் எல்லாராலும் மதிக்கப் பெற்றவர்கள்.

உலகம் உள்ளளவும் விளங்கக் கூடிய ஒளி உள்ளவர்கள். இப்புலவர்கள் உண்மை உணர்வும், நடுநிலையும் ஆண்மையும் வாய்ந்தவர்கள். உயர்ந்த ஒழுக்கமும் அறமும் அறிவும் வீரமும் தண்ணளியும் ஈகையும் அமைந்த செங்கோல் வேந்தர்களையே பாடுவார்கள். பொருள் பெறுதலைப் பெரிதாகக் கருதிப் புலமையை விற்காத பெருந்தன்மை பூண்டவர்கள். நெடுஞ்செழியன் மாங்குடி மருதன் முதுலான சங்கப்புலவர்களை மிகவும் மதித்தான். அவர்களின் உயர்ந்த பண்பும் உண்மையும் நெடுஞ்செழியனின் நெஞ்சை அள்ளிவிட்டன. மாங்குடி மருதனாரால் பாடல்பெறும் வாழ்வைப் பேரினப்ப பேறாக மதித்தான். தன்னுடைய ஆட்சி நெறியையும் அன்பையும் நாட்டையும், மாங்குடி மருதனாரை உள்ளிட்ட சங்கப் புலவர்கள் பாராட்ட வேண்டுமென எண்ணினான். வரிசை அறிந்து பாடும் மரபை அறிந்த மாங்குடி மருதனாரை நினைந்து நினைந்து நெடுஞ்செழியன் மகிழ்வான். புலமைத் திருவும் போர்த்திருவும் பொருந்தி வாழ்ந்த நெடுஞ்செழியன் புலவர் பாடும் புகழைத் தன் உயிரினும் மேலாகப் போற்றினான்.

இரந்தவர்க்கு இரு நிதி

இன்னுமொரு சிறந்த கொள்கை நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலை பெற்றது. நெடுஞ்செழியன் பெருஞ்செல்வன். நிலையாத செல்வத்தைக் கொண்டு நிலைக்கக் கூடிய செயல்களை ஆட்றினான். இல்லையென்று வந்து இரந்தவர்க்கெல்லாம் இன்முகங்காட்டி இருந்தி அளித்தான். செல் வத்தின் பயன் வறியார்க்குக் கொடுப்பதே என்ற சிந்தையுடன் நெடுஞ்செழியன் வாழ்ந்தான். தன் வாழ்நாளெல்லாம் வறியார்க்குதவும் வளம் பெருக வாழ வேண்டும் என்பதே நெடுஞ்செழியனின் நினைவு. ஒருவன் வாழ்வில் வறியவர்க்கும் உதவ முடியாத வறுமை நிலைப்பதை மிக வெறுத்தான். வாழ்கின்ற வாழ்வு உறவினர்க்கும் வறியவர்க்கும் நிழலாக நிலவுவதை நெடுஞ்செழியன் வரவேற்றான்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், தனக்கென வைத்துக்காத்த மூன்று கொள்கைகளையுங் கண்டோம். நினைத்த செயலை ஆட்றக்கூடிய நெடுஞ்செழியன், அறத்தைப் பேணி வாழ்ந்தான். நெடுஞ்செழியனின் புகழ் பரந்தது. வீரம் நிலைத்தது. இவற்றைக் கண்டு நெஞ்சம் எளிந்த வேந்தர்கள் மீண்டும் ஒன்றுபட்டார்கள். நெடுஞ்செழியன் நாட்டைப் போற்றி உரைப்போரைக் கண்டால் இகழ்ந்து நகைப்பார்கள். நெடுஞ்செழியன் மிக இளைஞர்; போர் ஆட்றல் குறைந்தவளென்னவும் பழித்துரைப்

பார்கள். இவர்களின் பகைமொழிகளும் நகை மொழிகளும் நெடுஞ்செழி யனைப் போர்க்கோலஞ் செய்யத் தூண்டிவிட்டன. அமைதியாகக் குடிகளின் நலங்கருதி ஆட்சிபுரிந்த நெடுஞ்செழியன் ஆற்றலுடன் போர்க்கெழுந்தான். பகைவர்கள் பெரும்படை வலிபடைத்தவர்கள். சிறந்த யானைகள், தேர்கள், குதிரைகள், காலாட்படைகள் எனும் நால்வகைப் படையுடன் நெடுஞ்செழியனை எதிர்த்தார்கள்.

வீரநெஞ்சில் கவிதை

நெடுஞ்செழியன் பகைவர்களின் அறியாமையைக் கண்டு நகைத் தான். இவர்கள் நாற்படைப் பெருக்கால் வெற்றிபெறலாமென நினைத்து விட்டார்கள். என் ஆற்றலைஅறியாமல் அகப்பட்டுவிட்டார்கள். பொருள் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லி என்னை இகழ்ந்த மன்னர்களை வெல் வேன். வென்று அவர்களின் வீரமுரசுடன் அவர்களையும் அகப்படுத்து வேன். என்பகைவர்களைப் போரில் வெல்லேனாகில் என்று எண்ணிய வுடன் நெடுஞ்செழியனின் வீரநெஞ்சில் கவிதை பிறக்கின்றது. இமயத்தில் ஊற்றெடுத்த கங்கைபோல நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் ஊறிய கவிதை பாய்கின்றது.

நகுதக் கனரே நாடுயீக் கூறுநர்
இளையன் இவரனை உளையக் கூறிப்
படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணைத்தாள்
நெடுநல் யானையும் தேரும் மாவும்
படையமை மறவரும் உடையம் யாமுன்று
உறுதுப் பஞ்சா உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சீன்ஸ்கைமு வேந்தரை
அருஞ் சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமோடு
ஒருங்கப் படேள னாயிற் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியன் என் இறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கேளவேன் ஆகுக
ஓங்கிய சீறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாஸ்குடி மருதன் தலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பஸ்புகழ் சீறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைக என்றில் வரை
புரப் பேர்க் புன்கண் கூர
இரப்பேர்க்கீயா இன்மை யான் உறவே.

(புற். 72)

இந்தக் கவிதையில், நெடுஞ்செழியன் நெஞ்சில் நிலைபெற்ற கொள்கைகளை அவனே கூறக் கேட்கின்றோம். குடிகளின் நலத்தையே கருதிக் கோலோச்ச வேண்டும். புலவர் பாடும் புகழ்பெற்று வாழவேண்டும். உறவினர்க்கும் வறியவர்க்கும் பொருள் உதவவேண்டும். இவைகளே அவனின் கொள்கைகள்.

தினகரன் 27.3.1955 (ஞாயிறு)

○○○

16. கொடையிற் சிறந்த ருயனன்

தண்டமிழ்ப் புலவர் தரித்திரம் நீங்கத் தனங்களை வாரி வழங்கிய தமிழ் மன்னன்

தன்னரசை யிழந்தும் தலையை ஈந்தேனும் புலவர் கலி தீர்க்க முன் வந்த வள்ளல்

குமணன் சிறந்த கொடையாளி. முதிரம் என்னும் மலைக்குத் தலைவன். ஈதலையும் இசைபட வாழ்தலையும் வாழ்வின் பயனாகக் கருதி வாழ்ந்தவன்.

புலவர்களை ஆதரித்துத் தமிழை வளர்த்தான். புலவர்கள் குமணனின் பெருங்குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பொருள்பெற்றார்கள். குமணனின் செல்வம் புலவர்களின் செல்வமாகவே சென்றது. தமிழகம் எங்கும் குமணனின் கொடைச் சிறப்புப் பரவியது. பரிசில் பெற விரும்பும் புலவர்கள் குமணனையே தேடி வருவார்கள். வந்த புலவர்களைக் குமணன் மலந்த முகத்துடன் வரவேற்பான். அவர்களின் வறுமைத் துயரைக் கேட்டு, மனம் உருகுவான். தாயினும் இனிய தண்ணளியுடனே தமிழ் உணர்ந்த புலவர்களை மதித்துப் பொருளை வாரி வழங்கினான்.

குமணனின் கொடுக்கும் குணம் அவனுடைய தம்பிக்கு நஞ்சாகத் தோன்றியது. வசையாது செல்வத்தை வறிய புலவர்களுக்கே வாரி இறைத் தால் வளஞ்சுங்கிவிடும். நாட்டின் எதிர்காலம் நலிந்துவிடும். படைவலி குறையும். பகைவர்கள் நாட்டைப் பிடித்துவிடுவார்கள். பாவலர்க்கும் வறியவர்க்கும் பரிசில் அளிக்கவேண்டாம். பாடும் புலவர்கட்கே நாளேநும் பரிசில் வழங்கினால் நாடு பாழாகும். இரக்கின்றவர்கட்கெல்லாம் ஈய வேண்டாமென்று, பல முறை இடித்துரைத்தான். தம்பியின் சால்பில்லா உரைகளைக் கேட்டுக் குமணன் நைகத்தான். கொடுப்பதைத் தடுக்கின்ற வனின் சுற்றத்தினர் உடுக்கவும் உண்ணவும் வழி இன்றி உலைவார்கள். சாதல் நேர்ந்தாலும் நான் அதனை வரவேற்பேன். இறந்தவர்க்கும் ஈயாத வாழ்வைநான் விரும்பேன். கொள்வது தீது கொடுப்பது நன்று. என்று குமணன் தன் தம்பிக்கு எடுத்துரைத்தான்.

தம்பியின் கொடுமை

கொடுத்து வாழும் குமணனின் கொள்கையைக் கூடப்பிறந்த தம்பி வெறுத்தான். படை வீரர்களையும் தீயோரையும் தன் பக்கஞ் சேர்த்தான்.

குமணனிடம் இருந்து அரசரிமையைப் பறிக்கவேண்டும். அரசை நிலை பெறுத்தும் அருஞ்செல்வங்களை அழிக்கின்றான். பாடும் புலவர்

களுக்குப் பரிசிலாகப் பொன்னையும் யானைகளையும் அளித்து, நாட்டின் பொருள்வளத்தைக் கெடுக்கின்றான். போர்புரிந்து நாட்டைப் பிடிப்போம் ஒன்று படுங்கள் என உரைத்தான். போர்ப் பறை ஓலித்தது. குமண வள்ளவின் அரசரிமை பறிக்கப்பட்டது. கொடைவீரனாகிய குமணனின் ஈகைக் கொடியும் வாகைக் கொடியும் வீழ்ந்தன. புலவர்களும் பொது மக்களும் குமணனுக்கு நேர்ந்த கொடுமையை எண்ணி உள்ளங் குழந்தார்கள். அண்ணனின் ஆட்சியைப் பெற்ற தம்பி அகமகிழ்ந்தான். நாட்டைவிட்டுச் செல்லுமாறு குமணனுக்குக் கூறினான். குமணன் குளிந்த முகத்தோடு நாட்டைவிட்டகன்றான். தன்தம்பி ஆளுகின்ற ஆட்சி சிறக்க வேண்டும். அறியாமை நீங்கி அறிஞரை ஆதரிக்கும் ஆற்றல் அவனுக்கு அமைய வேண்டும் என்று எண்ணினான். தம்பி, தன் அரசைப்பறித்து விட்டான் என்ற துன்பமே இல்லாத உள்ளத்துடன் குமணன் காட்டில் வாழ்ந்தான். காட்டிற்கேகிய குமணனின் தலையை வெட்டிவருகின்றவர் களுக்குக் கோடிப் பொன் கொடுப்பேன் என்று தம்பி பறை அடிப்பித்தான். கொடை முரசு மழங்கிய குமணனின் காட்டிலே கொலை முரசு மழங்கியது. குமணனைக் கொல்லக் கட்டளை பிறப்பித்த கொடுங்கோலனைக் குடிகள் வெறுத்தார்கள்.

புலவரின் வறுமைத் துயர்

காட்டிலே குமணன் வாழ்ந்தாலும் தமிழ்நாட்டிலே அவனைப் புலவர்களால் மறக்க முடியவில்லை. வாழ்வில் வறுமை வந்தால் குமணனை நினைப்பார்கள். நினைத்தவுடன் அவர்களின் துன்பம் குறைந்துவிடும். சீத்தலைச் சாத்தனார் நல்லிசைப்புலவர். அவரின் வீட்டிலே வறுமை தனி ஆட்சி புரிந்தது. வறுமைத் துயரைப் புலவரால் தாங்க முடியவில்லை. அவரின் வீட்டிலே பல நாளாக உணவு ஆக்கவே இல்லை. அடுப்பிலே காளான் முளைத்துவிட்டது. பச்சைக் குழந்தை பசியால் கதறுகின்றது. புலவரின் மனையாள் பால்வற்றிய மூலையைப் பற்றி அழுகின்ற குழந்தையின் வாய்க்குள்வைத்தாள். பால் இல்லாத மூலையைப் பலமுறை சுவைத்துச் சுவைத்துப் பால் வராமையால் மீண்டும் மீண்டும் குழந்தை அழுகின்றது. குழந்தை படுகின்ற பசித் துன்பத்தைப் பார்க்க முடியாத தாய்மிகப் பரிதாபத்துடன் புலவரின் முகத்தைப் பார்த்தாள். இந்த வறுமைத் துயரைக் கண்ட சீத்தலைச் சாத்தனார் சிற்றை கலங்கினார்.

நாட்டைப் பறிகொடுத்துக் காட்டுக்குச் சென்ற குமணனை நினைந் தார். நினைந்தவுடன் அவரின் துன்பம் குறைந்தது. கொடுத்து வாழ்ந்தவன் கெட்டுப்போனாலும் கொடுப்பான். கொடுக்காவிட்டாலும் என் துன்பத்தைக்

கேட்டு உள்ளங் குழைவான். அவனின் அன்புமொழிகளைக் கேட்டதால் ஆறுதல் அடையலாம். கொடாத செல்வர்களைப் பாடுவதிலும் கொடுத்துக் கொடுத்துக் கெட்ட குமணனைப் பாடுவேன் என்று சென்றார். காட்டின் நடுவிலே குமணனைக் கண்டார். குமணனைக் கண்டதும் புலவர் தன்வறுமைத் துயரைக் கூறினார். பாட்டால் வறுமைத் துயரைக் கூறுகின்ற நாட்டிலே குமணன் இருப்பதாகவே எண்ணிவிட்டார். புலவரின் வறுமைத் துன்பத்தைக் கேட்ட குமணன் அப்படியே உருகிவிட்டான். இரந்த வர்க்கும் ஈய முடியாத வாழ்வுவந்துவிட்டதே என்று ஏங்கினான். திடீரன் அவனின் முகம் மலர்ந்தது. தன் தலைக்குக் கோடிப் பொன் பெறுமதி வைத்த தம்பியின் உதவியை எண்ணி ஆவிதளித்தான். அரசுச் செல் வத்தை அடைந்தாற் போன்ற ஆர்வம் கொண்டான். அன்புக் குரலால் அழைத்தான். புலவர் பெருமானே! உங்கள் வறுமை போக்க வழி கண்டு விட்டேன்.

என் அருமைத் தம்பி என்னுடைய தலையை வெட்டிக்கொண்டு வருகின்றவர்களுக்குக் கோடிப் பொன் கொடுப்பதாகப் பறைசாற்றியிருக்கின்றான். என் கைவாளால் என்னுடைய தலையை வெட்டி என் தம்பியிடங் கொடுங்கள். அவன் கோடிப்பொன் கொடுப்பான் என்று கூறி வாளைப் புலவர் கையில் கொடுத்தான். கையிலே வாளை வாங்கிய புலவர் தன்னை மறந்தார். கொடுக்கப் பிறந்தவனுக்கு எந்நிலையிலும் கொடுக்கப் பொருள்கிட்டும் என்பதைத் தெரிந்தார். தன் வீட்டில் நிறைந்த வறுமைத் துயரைக் காட்டில் நிறைந்த கொடைச் சிறப்பால் மறந்துவிட்டார்.

உயிரைக் கொடுத்துத் தன் வறுமையை நீக்க நினைந்த குமணனின் கொடைத்திறத்தை வியந்தார். நாட்டைப் பறித்துக் காட்டுக்குக் குமணனைத் தூரத்திய செயலை எண்ணினார். அண்ணனின் புகழை மலர்த்திய தம்பியைக் கண்டு குமணனின் கொடைச் சிறப்பைக் கூறுகின்றார்.

மன்னனே! யான் உன்னுடைய அண்ணனைக் காட்டில் கண்டேன். கண்டதும் என் வறுமைத் துயரைக் கூறினேன். அவன் மனம் வருந்தினான். வறுமையாய் வருந்திப் பாடிய புலவனை வெறுங்கையுடன் விடுவதா என்று சிந்தித்தான். நாடிழுந்த துயரினும் பெருந்துயர் அடைந்தான். சிந்தித்த முகத்தில் புதிய மலர்ச்சி பிறந்தது. தன் உடை வாளை உருவி என் கையிலே தந்தான். தந்தவுடன் என் முகத்தை நோக்கினான். புலவரே! என் தம்பி, என்னுடைய தலைக்குக் கோடிப் பொன் விலை மதித்திருக்கின்

ரான். நீங்கள் என தலையை வெட்டிச் சென்று என் தம்பிக்குக் காட்டுங்கள். கோடிப் பொன் கொடுப்பான் என்று கூறினான். எனக்குத் தருதற்குத் தன்னிலும் சிறந்த பொருளை அந்தக் காட்டிலே உன்னுடைய அண்ணா கண்டிலன். நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வாளை ஏந்திய வண்ணம் உம்மிடம் வந்துவிட்டேன்.

இந்த நிலையில்லாத உலகிலே என்றும் நிலைத்து வாழ்தலே சிறந்தது. நிலைத்து வாழ விரும்புகின்றவர் தமது புகழ் உடம்பை நிறுத்தி மாய்ந்துவிட்டார்கள்.

புகழ்பெற வாழாதவர் பிறவிப் பயனை இழந்துவிடுவார்கள். உறவினரும் நுகர முடியாத பெருஞ்செல்வத்தைப் பலர் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் இரந்த வறியவர்களுக்கு ஈயமாட்டார்கள். வறியோர்க்குக் கொடாத செல்வத்தால் புகழைத்தேட முடியாது. ஈந்துவக்கும் இன்பம் அறியாத செல்வர்கள் உலகத் தொடர்பே இல்லாமல் மறைந்து விடுவார்கள். இறந்த பின்பு எஞ்சி நிற்கின்ற புகழை ஈயாதவர் ஒரு போதும் அடையாமாட்டார்கள். உனது முன்னவனாகிய குமணன் இந்த உண்மை களை நன்குணர்ந்தவன். அவன் தன் உயிரையும் ஈந்து புகழைத்தேட விரும்புகின்றான். அவன் பாடிச் செல்லும் புலவர்களுக்கும் பெரிய யானை களைப் பரிசாக அளிப்பான். அவன் கொடுத்து வாழும் கொள்கையுடன் வெற்றி வாழ்வும் நிரம்பியவன். வெற்றி பொருந்திய குதிரைப் படையின் தலைவன். உன் முன்னவனாகிய குமணனின் கொடைச் சிறப்பை நீ உனரவேண்டும். அவனுடன் கலந்து வாழவேண்டும் என்றார். சீத்தலைச் சாத்தனாரின் அன்புக்குரல் இளங்குமணனின் உள்ளத்தை மாற்றிவிட்டது. கொடுத்து வாழ்ந்த குணமனின் சிறப்பைக் கூடிப் பிறந்த இளங்குமணனும் உனர்ந்துவிட்டான்.

மன்னார உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நீரீஇத் தாமாய்ந்தனரே
துண்ணருஞ் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க் கூழி யாமையின்
தொள்மை மாக்களீஸ் தொடர்பு அறியலரே
தாள் தாழ்படுபணி இரட்டும் பூ நுதல்
ஆடியில் யானை பாடுநர்க் கருகக
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நீண்டுறன் னாகக் கொன்னே
பாடு பெறு பரிசீலன் வாடினன் பெயர்தலென்

நாடிழுந் ததனிலும் நனி இன்னாகுதன
வாள் தந்தனனே தலை எனக் கீயத்
தன்னில் சிறந்தது போதொன்றின்மையின்
ஆடு யலி உவகையொடு வருவல்
ஓடாப் புட்டை நீன் கீழமையேயன் கண்டே! (புற். 156)

தினகரண் 10.4.1955 (ஞாயிறு)

1

17. வல்வில் ஓரியின் வண்மை

வல்வில் ஓரி கொல்லி மலைநாட்டுத் தலைவன்.

கடை ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அன்பும் ஈகையும் வில்லாண் மையும் ஆர்ந்தவன்.

தன் தாயினும் மேலாகத் தமிழ்ப்புலவர்களை மதித்து வாழ்பவன்.

இரந்து கேட்க முன்பே குறிப்பறிந்து ஈகின்ற இயல்பு வாழ்ந்தவன். இவன் வேட்டையாடக் காட்டுக்குச் சென்றான். வேட்டைக் காடிடல்லாம் அம்புகள் பறந்தன. வில்லில் வல்ல ஓரியின் வேட்டைத் திறனைக் கண்டு விலங்குகள் அஞ்சின. கொல்லும் கொடிய களிருக்கஞ்சும் வேங்கைகளஞ்சும் வில்லில் நின்று பறக்கின்ற அம்புகளால் புண்பட்டன.

இந்த நேரத்திலே வல்வில் ஓரியின் நாட்டை நோக்கி வன்பரணர் தலைமையில் புலவர்கள் வந்தார்கள். வந்த புலவர்கள் வேட்டையாடுகின்ற வில்வீரனைக் கண்டார்கள். அவனின் ஆண்மையும் அம்புகளை வில்லில் தொடுத்து விடுகின்ற விரைவும் புலவர்கள் உள்ளத்தைப் பினித்துவிட்டன. வன்பரணர் மகிழ்ச்சியில் ஊறிவிட்டார். எல்லாப் புலவர்களஞ்சும் இமைகொட்டாமல் ஓரியின் வேட்டைப்போரை நோக்கினார்கள்.

ஓரி ஓரம்பை ஓடுகின்ற களிற்றின் மேல் செலுத்தினான். அந்த அம்பு களிற்றைக் கொன்று அப்பால் பறந்து, பக்கத்திலே ஓடிய புலியையும் வீழ்த்தியது. புலியைக் கொன்ற அம்பு சிறிது, விரைவு குறைந்ததும், விரைந்து பாயும் கலைமானைக் கொன்றது. கலைமான் வீழ்ந்தவுடன் அயலிலே திரிந்த உரல்தலைப்பன்றியை உருட்டியது. பன்றியை உருட்டியபின் பற்றையில் பதுங்கிய உடும்பின் உடவிலே தைத்தபடியே நின்றுவிட்டது. ஓரியின் ஓரம்பின் செயலை உற்று நோக்கிய வன்பரணர் வல்லில் ஓரி இவன் தானோ என் மனத்தில் எண்ணினார். ஓரியும் வேட்டையை வெற்றியாக முடித்த பின் மர நிழலிலே வீற்றிருந்தான்.

வன்பரணர் மற்றைய புலவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்: “புலவர் களே! அம்பைத் தன் எண்ணப்படியே ஏவல்கொள்கின்ற வில் வீரன் யாராய் இருப்பான். இவன் வேட்டையாடி விலங்குகளைக் கொல்கின்றான். இங்ஙனம் விலங்குகளைக் கொன்று இறைச்சி விற்கின்ற வேடன் என இவனை எண்ண முடியாது. பெருஞ்செல்வம் உடையவனாகத் தோன்றுகின்றான். ஒரு வேளை இவன் சந்தனம் பூசிய மார்பையும், அருவி பாய்கின்ற மலைச்சாரலையும் உடைய ஓரியாகவும் இருப்பான். எல்லோரும் அவனிடம் செல்வோம். நான் பாடுகிறேன். விறவி நீங்களஞ்சும் முழவின்

கண்ணிலே மார்ச்சனையைப் பூசங்கள். யாழிலே பண்ணை நிறுத்துங்கள். களிற்றின் கைபோன்ற வடிவையுடைய பெருவங்கியத்தை ஊதுங்கள். சல்லியை வாசியுங்கள். சிறுபறையை அடியுங்கள். பதலையின் ஒரு முகத்தை மெல்லெனக் கொட்டுங்கள். எங்களின் பிறப்பை உனர்த்தும் கரியகோலைக் கையின் கண்ணே எடுங்கள்,” எனக்கூறி அவர்களுடன் ஓரி இருந்த இடத்தை அடைந்தார். அடைந்த வன்பரணர் தலைவனாகிய ஓரியை இருபத்தொரு பாடல் துறைகளாலும் பாடி மகிழ்ந்தார். அங்ஙனம் பாடியவர்கள் ஈற்றில் கோவேயென அவன் பெயரைப் பாட்டில் அமைத்து மொழிந்தார்கள்.

தன் பெயரைப் புலவர் பாட்டில் அமைத்துப் பாடியதைக் கேட்ட ஓரி நாணம் கொண்டான். பாடும் அளவுக்குப் பரிசிலை நடித்து விட்டேனே யென்று உள்ளம் புதைத்தான். ஈயென இரக்க முன்பே இரவலரின் குறிப்பறிந்து கொடுக்கின்றக் கொடையே கொடையென எண்ண, எண்ண, வல்லில் ஓரியின் உள்ளம் நாணத்தால் ஓடுங்கிவிட்டது. புலவர்கள் கூறிய புகழுரைகளைக் கேட்க விரும்பாதவனாய். விரைந்து நன் கடமையை ஆற்றத் தொடங்கினான். காட்டிடங்களெல்லாம் சென்று. சென்று வருகின் ரோம். உம்மைப் போன்ற வேட்டுவனைக் கண்டிலம் என்று புலவர்கள் கூறிய சொற்களை ஓரி உணரான். புலவர்கள் சொல்லக் காலங்கொடானாய், உணவு தயாரிக்கின்றான். தான் வேட்டையாடிய மானின் நினைத்தையும் தசையையும் புழுக்கினான். அத்துடன் ஆவின் நெய்யை உருக்கினால் போன்ற தெளிந்த மதுவையும் வடித்தான். புலவர்களின் பசிதீரும் வண்ணம் மான் இறைச்சிப் புழுக்கலை உண்பித்தான். இறைச்சி உண்டு இளைப்பாறியின், இனிய மதுவைக்குடிக்கக் கொடுத்தான். மான் இறைச்சியை உண்டு மதுவைப் பருகிய பின் வன்பரணரைத் தலைவராகக் கொண்ட புலவர்கள் மனம் மகிழ்ந்தார்கள். பசி ஆறி உளம் சிறந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் மென்மையான நல்ல பொன்னை மணிகளுடன் வாரிவாரி வழங்கினான். தன் நாட்டிலே உள்ள கொல்லிமலைச் சாரவில் குவிந்த பொன்னையும் மணியையும். வேட்டைக் காட்டிலே விரைவாக வரச்செய்து. புலவர்களை ஆதரித்தான் விருந்தும், பரிசிலும் வேண்டிய அளவு புலவர்களுக்கு வழங்கிய வல்லில் ஓரியை வன்பரணர் பாடுகின் றார். வேட்கை காட்டிலே, மான் இறைச்சியையும் மதுவையும் விருந்தாக வழங்கியும். மணியையும் பொன்னையும் பரிசிலாக வழங்கியும் தம்மை மதித்த வள்ளல் ஓரியை வன்பரணரால் மறக்க முடியவில்லை. அவனை, வல்லில் ஓரியா? வள்ளல் ஓரியா? என்று வன்பரணரால் வழுத்தவும் முடிய வில்லை.

வேழும் வீழ்த்த விழுத் தொடைப் பகழு
 பேழ்வாய் உழுவைப் பெரும்பீரி தூரீஇப்
 புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி உரல்தலைக்
 கேழுற் பன்றி வீழ அயலது,
 ஆழுற் புற்றத்து, உடும்பில் செற்றும்
 வல்லில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்
 புகழ்சால் சிறப்பின் அம்பு மிகத் தீளைக்கும்
 கொலைவன் யாஸ்காலோ கொலைவன் மற்றிலவன்
 விலைவன் போவான். வெறுக்கை நன்குடையன்
 ஆரந்தாழுந்த அம்பகட்டு மார்பின்
 சாரல் அருவிப் பயமலைக் கீழவன்
 ஓரீ கொல்லோ அல்லன் கொல்லோ
 பாடுவல் விற்ளியோர் வண்ண நீரும்
 மண்முழு அமைபின் பண்யாழ் நீறுமின்
 கண்ணிடு தூம்பில் களீற்றுயிர் தொடுமின்
 எல்லரீ தொடுமின் ஆகுளீ தொடுமின்
 பதலை பொருகண் பைபையன இயக்குமின்
 மதலை மாக்கோல் கைவலந் தமிழெண்று,
 இறைவ னாகலில் சொல்லுபு குறுகி
 முவேழ் துறையும் முறையுளிக் கழிப்புக்
 கோவெனப் பெயரிய காலை யாஸ்கது,
 தன்பெய ராகவின் நாணி, மற்றுயாம்,
 காட்டிட நாட்டிடன் வருதும் ஈங்கோர்
 வேட்டுவ ரில்லை நீன் ஒப்போ ரென,
 வேட்டது மெழுயவும் விடான் வேட்டத்தில்
 தானுயிர் செகுத்த மாணினைப் புழுகோடு
 ஆன் உருக்கன்ன வேரியை நல்கித்
 தன்மலைப் பிறந்த தாலில் நன்றெபான்
 பண்மணிக் குலையொடும் வினாறிக் கொண்டுமனச்
 சுரத்தீடைருல்கி யோனே விடர்க்கிமை
 ஓங்கிருங் கொல்லிப் பெருந்தன்

(புற்ம. 152)

தினகரன் 17.4.1955 (ஞாயிறு)

○○○

18. காரிக்கண்ணானாரின் களிப்பு

புறநானூற்றை ஆராய்ந்து கற்பவர்கள் உள்ளத்திலே கவலையை உண்டாக்கும் செய்தியொன்றுள்ளது. பழந்தமிழ் நாட்டு மன்னர்கள் ஒருவர் ரோடு ஒருவர் போர் புரிந்திருக்கின்றார்கள். வெளிநாட்டுப் போர் மிக அரிதாகவே நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

முடியடை மூவேந்தர்களும் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்ததே கிடையாது. அவர்களின் வாழ்நாட்களில் பெரும் பகுதி போரிலேயே கழிகின்றது. இந்த நிகழ்ச்சி புலவர்களின் மனத்தை வருத்தியது. தமிழ்நாட்டு வேந்தர்கள் ஒருவரையொருவர் பகைத்துப் போராடுவதால் தமிழர் இனம் வலுக் குறைந்துவிடும். வேறுநாட்டவர்க்குத் தமிழ்நாடு அடிமைப்பட வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்படும். தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் பகையொழிந்து வாழும் நன்னாளைக் காணவேண்டும் என்றெல்லாம் புலவர்கள் என்னினார்கள். அப்படி என்னிய புலவர்களில் காரிக்கண்ணாரும் ஒருவர்.

காரிக்கண்ணாரின் பரந்த உள்ளாம் ஒன்றுபட்டு வாழும் தமிழ்நாட்டைக் காண விரும்பியது. சேரனும் சோழனும் போர் புரிகின்றார்கள். பாண்டியனைச் சோழன் சிறையில் இட்டான் என்ற செய்திகளைக் கேட்குந் தோறும். காரிக்கண்ணார் கண்ணீர் சொரிவார். இவர் புறநானூற்றில் ஐந்து பாக்கள் பாடியுள்ளார். அப்பாக்களில் போர் வெற்றி கூறப்படவில்லை. தமிழர்கள் தமிழர்களைக் கொன்று பெறும் வெற்றியை அவர் வெறுத்தார்.

என்னாத வகையில் புலவர் வாழ்வில் ஓர் இன்ப நாள் பிறந்தது. அந்த நாளைப் புலவரால் மறக்க முடியவில்லை. சோழன் பெருந்திருமாவளவனும் பாண்டியன் பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்த காட்சியைக் கண்டார். கண்டதும் புலவரின் உயிர் புதிய ஒளி பெற்றது. காரிக்கண்கள் களித்தன. தமிழக வரலாற்றிலே சோழனும் பாண்டியனும் ஒருங்கிருந்த வாழ்வு மிக வியப்பானது.

குலப் பகைகொண்ட இரு பெருவேந்தர்களும் கருத்தொருமித்த கொள்கையுடன் வீற்றிருந்த காட்சி, கவிவளங்களிந்த காரிக்கண்ணாரின் உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டது.

அவர் தன்னை மறந்தார். இனித் தமிழ்நாடு வாழ்ந்தது என்று என்னி என்னி, என்றுமில்லா இன்பமைடந்தார். கண்ணும் கருத்தும் களிக்கக் களிக்கக் காவலர் இருவரையும் உற்று நோக்கினார். உள்ளொளி மலர்ந்தது. உளர்ச்சி மிகுந்தது. உலகம் முழுவதையும் இனித்தமிழர் ஆட்சிபுரி

வார்கள். உலகெலாம் தமிழ் நாகரிகம் ஓங்கும் எனக் கருதிக் கருதிக் கருத்து மகிழ்ந்தார்.

மகிழ்ந்த கருத்தில் நின்று, கவிதை ஊற்றெடுத்தது. ஊற்றெடுத்த கவிதைக் குரலை உலகம் வரவேற்கின்றது. தமிழ்நாட்டிலே தமிழ்ப் புலவன் எழுப்பிய கவிதைக்குரல் உலகப் பொதுக்குரலாக - அறிவுக் குரலாகச் சிறந்துவிட்டது.

சோழன் பெருந் திருமாவளவனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றான்: அரசனே! நீ குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கினால் உலகை ஊட்டுகின்ற காவிரி நாட்டின் தலைவன். உனது உறந்தை நகரிலே, அறம் நிலைத்து வளருகின்றது. நீ அந்த உறந்தை நகரின் அரசன். உன்னுடன் வீற்றிருக்கின்ற பாண்டியன் பெருவழுதி பேராண்மையாளன். பருத்த அடி இறந்து போன ஆலமரத்தின் கொழுமையான நிழலைப் பரப்புகின்ற கொம்பை, அதன் வீழ் தாங்கிப் பாதுகாக்கின்றது. அதேபோலத் தன் பழமையான குடியில் உள்ளோர் மாய்ந்து போகவும், அதனால் மனந்தளராமல், பரம்பரை பரம் பைரயாகவே நல்ல புகழைப் பொருந்திய தன் குடியைப் பாதுகாக்கின் றவன். இளமையான இடி முழுக்கம்தான் சிறிதாயினும் பெரிய பாம்பை அதன் கிணையுடன் கொன்றுவிடுகின்றது. இவனும் தான் இளைஞராக இருந்தும், பகைவர் இல்லையென்று சொல்லும் வண்ணம் ஆட்சி புரிகின்றான். பாண்டியர் குலத்திலே ஆண் சிங்கம் போன்றவன். இவனின் ஆட்சியிலே நாடு செழிக்கின்றது. நெல்லும் நீரும் எல்லோர்க்கும் எளிதாகக் கிடைக்கும்வண்ணம் வாய்ப்புகள் செய்திருக்கின்றான்.

தன்னைப் பாடிச் செல்லும் புலவர்களுக்கு எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய நெல்லையும் நீரையும் அளியான்; அரில் கிடைக்கக்கூடிய பொதிய மலைச் சந்தனத்தையும் கடல் முத்தையுமே பரிசிலாக அளிப்பான். மும் முரசும் முழங்கத் தமிழ் வளர்ந்த கூடலை - மதுரையை ஆட்சிபுரிகின்றான்.

இங்ஙனம் நீயும், பாண்டியன் பெருவழுதியும் ஒருசேர வீற்றிருக்கின்ற பெருவாழ்வு என்னை எழுச்சிக்கொள்ளச் செய்கின்றது. சோழனே! நீ, பால்போன்ற நிறத்தையுடையவனும் பனைக் கொடியைத் தாங்குகின்றவனுமாகிய பலதேவனைப் போல் விளங்குகின்றாய். உன்னுடன் வீற்றிருக்கின்ற பாண்டியன் பெருவழுதி நீல நிறமேனியை உடையவனும் ஆழிப்படையைத் தாங்குகின்றவனுமாகிய திருமாலைப்போல விளங்குகின்றான். இருபெருந் தெய்வங்களும் உடன் இருந்தது போல நீங்கள் கலந்திருக்கின்ற எழிலை என்னென்பேன்! பகைவர்க்கு அச்சத்தைத்

தருகின்ற காட்சியோடு விளங்குகின்றிர். இந்தக் காட்சியினும் இனிய பொருள் வேறுண்டோ. உங்களுடைய புகழ் ஊழி ஊழி நிலைபெற்றும். ஒருவர்க்கு ஒருவர் உதவியாக வாழ்ந்து மகிழுங்கள். நீங்கள் இருவரும் இன்றுபோல் என்றும் வேறுபடாமல் வாழவேண்டும். அங்ஙனம் வாழ்வீராகின் பயன் நிரம்பிய நிலவுகைம் முழுவதும் உங்கள் ஆட்சியின் கீழ் அடங்கும். ஒன்றுபட்ட உங்கள் அன்பு வாழ்வைப் பிரித்துவைக்கப் படகவர் முயல்வார்கள். உங்கள் காதல் நெஞ்சினிடையே புகப் படகவர்கள் அமயம் பார்த்துச் சுழன்று திரிவார்கள். அவர்கள் கூறுகின்ற காரணங்கள் மிக நல்லவை போலவே தோன்றும். எல்லையில்லாத நீதியைத் தருவன போலவும் தோன்றும். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக நம் முன்னோர்கள் பாதுகாத்து நின்ற வழியைப் புதுக்குவது போலவும் தோன்றும். இந்தப் பொய்த் தோற்றங்களால் மயங்காமல் விழிப்புடன் நீங்கள் வாழவேண்டும்.

அவர்களின் சிறப்பில்லாத மொழிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் இன்று போல என்றும் நீங்கள் இருவரும் கலந்து வாழுங்கள். உங்களுடைய வேற்படைகள் வென்று, வென்று, போர்க்களத்தின் கண்மேம் படுக. தமிழகத்தை ஒழிந்த பிற நாடுகளில் எல்லாம் புலிக்கொடிகளும் மீன் கொடிகளும் இணைந்து பறக்குக. கொடிகளும் இணைந்து பறக்குக.

நீயே தண்புனல் காலிரிக் கீழவனை இவனே
 முழுமுதல் தெரிவைந்த கோஸி யாலத்துக்
 கொழுநீழல் நெடுஞ்சினை வீழ் பெருத் தாஸ்குத்
 தெரல்லோர் மாய்ந்தெனத் துளங்கல் செல்லாது
 நல்லிசை முதுக்குடி நடுக்கறத் தழீஇ
 இளையதாயினும் கீளையரா ஏறியும்
 அருந்தர உருமின் பொருந்தரப் பெராஅச்
 செருமாண் பஞ்சவர் ஏறே நீயே
 அறந்துஞ் சுறந்தைப் பெருநனை இவனே
 நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளையவேன
 வரைய சாந்தமும் திரைய முத்தமும்
 இமிழ்குரன் முரசம் மூன்றடன் ஆனும்
 தமிழ்கெழு சூடற் தண்கோல் வேந்தே
 பானிற் உருவின் பணைக்கொடியேரனும்
 நீணிற உருவின் நேமியோனு மென்று
 இருப்பாருந் தெய்வமும் உடன் நீண்றாஅங்கு
 உருகெழு தேரற்றமோடு உட்குவர விளங்கி

இன்னீராகவின் இனியவும் உளவோ
 இன்னுஸ் கேண்மின் நுழ்திசை வாழியலே
 ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு ஆற்றுமின் இருவீரும்
 உடனிலை தீரியீராயின் இயிழ் தீரைப்
 பெளவு முடுத்தவிப் பயங்கூழு மாநிலம்
 கையகப்படுவது பொய்யாகாதே
 அதனால் நல்ல பேரவும் நயவு பேரவும்
 தொல்லோர் சென்ற நூறிய பேரவும்
 காதன் நெஞ்சினும் இடைபுகற் கலமரும்
 ஏதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா
 தீன்றே பேரவுக்கும் புணர்ச்சி வென்றுவென்று
 அடுகளத்து உயர்க நுழ்வேலே கொடுவரிக்
 கேரண்மாக் குயின்ற சேன்விளங்கு தொடுபொறி
 நெடுநீர்க் கெண்ணடையொடு பொறித்த
 குடும்பங்க பீற்குன்று கைமுநாடே (புற். 58)

இச்செய்யுளில் காரிக்கன்னார் தமிழ்நாட்டில் வைத்திருந்த பற்றுப்புலனாகின்றது. தமிழ் வேந்தர்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தால் இந்த உலகமெல்லாம், தமிழர் ஆட்சி நிலவியிருக்கலாம் என்ற உண்மையைப் புலவர் புலப்படுத்துகின்றார். தமிழ் வேந்தர்கள் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதில் விருப்பமில்லாதவர்களென்பதைப் புலவரின் கவிதைக் குரவில் அறிகின் றோம். இரு பெரு வேந்தர்கள் உடன் இருந்த காட்சியைக் கண்டதும் புலவர் உள்ளத்தில் எழுந்த ஆர்வமும் எழுச்சியும் அவர் நீண்ட காலமாக எதிர்பார்த்திருந்த பேற்றை அடைந்துவிட்டார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. தமிழக வேந்தர்கள் தம்முள் பகைத்துப் போர் புரியாது ஒற்றுமையாக வாழ்ந்திருப்பாராகில், புலவர் கூறுவதுபோல, இந்த உலகம் தமிழர் ஆட்சிக்குட்படுவது பொய்யாகாது.

தினகரன் 1.5.1955 (ஞாயிறு)

1

19. இளம்பெருவழியார் எடுத்துரைத்த இணையற்ற வாழ்க்கை இலட்சியம்

ஈங்க காலத்திய இலக்கியம் நிலிமும் பண்டைத்தமிழ் மக்களின் பண்பாடு

புலவனின் பாட்டில் அவன் வாழ்ந்த காலத்தைக் காணலாம். புலவனுள்ளத்திலே பதிந்து வளம் பெறும் கொள்கைகள் அவன் வாழ்ந்த நாட்டின் கொள்கைகளாகும். தனக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வையும் தன்னுடன் வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வையும், இணைத்து இனி வாழப் போகும் மக்களின் வாழ்வை மலர்த்துகின்ற புதுப்படைப்பாளன் புலவனே யாவன.

உலகம் உள்ளளவும் வாழக்கூடிய உயர்ந்த கொள்கைகளைப் புலவன் உருப்படுத்துவான். அவன் உருப்படுத்துவதற்கு முன்பே அக் கொள்கைகள் யாவும் மக்கள் வாழ்வில் பலபல நூற்றாண்டுகளாக நிலவிப்பயன் கொடுக்கின்றன. புலவனின் சிந்தனை அக்கொள்கைகளை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டும்பொழுதுதான் நாம் சிந்திக்கின்றோம்.

இன்றைய உலகமும் இனிவரும் உலகமும் காணமுடியாத முடிந்த முடிபான கொள்கைகளை இளம் பெரு வழுதியார் கூறுகின்றார். இவர் பாண்டிய மரபினர். புலமை ஏழுச்சியும் மெய்யுணர்வும் வாய்ந்தவர்: மிக இளமைப் பருவத்திலேயே உள்ளத் தெளிவும் உயர்ந்த பண்பும் பெற்று விட்டார். இளம் பெருவழுதியார் எனவரும் மதிப்புக்குரிய அடைமொழி களே, இவரின் மாண்பைக் காட்டுகின்றன. இளம்பெரு வழுதியார் கூறுகின்ற ஒவ்வொரு கொள்கைக்கும் ஒவ்வொர் காவியம் இயற்றலாம்.

இந்த உலகம் ஏன் நிலைபெறகின்றது என்பதே வழுதியாரின் ஆராய்ச்சி. மக்கள் வாழ்வதற்குப் பொருத்தமாக உலகம் மாறி, நிலை பெறுவதற்குப் புதுக்காரணம் கூறுகின்றார். மக்கள் அறிவு வளம் பெற்று, ஆராய்ச்சி நெறியில் வாழ்வை வழிப்படுத்தாராயின் உலகம் நிலைபெற மாட்டாதென்பதே வழுதியார் கண்ட முடிபு. அவர் கூறுகின்ற காரணங்களைக் காண்போம்.

இந்திரன் பெரிய இன்ப வாழ்வு வாழ்கின்றவன். அவனின் இன்ப வாழ்வுக்கெல்லாம் காரணமாக உள்ளது அமிழ்தம். அமிழ்தத்தை அருந்திய நலத்தால் அல்லவின்றி அவன், அமரர் தலைவனாய் வீற்றிருக்கின்றான். அந்த அமிழ்தம் எண்ணாத வகையில் தமக்குக் கிடைத்து விட்டாலும், தம் நலம் கருதித் தனியே உண்ணும் உள்ளம் படையாத சான்றோர்கள் உலகில்

வாழ்கின்றார்கள். இச்சான்றோர்களின் தம் நலம் துறந்த வாழ்வால் இந்த உலகம் நிலைபெறுகின்றது. வாழ்வில் நன்மையும் தீமையும் மாறி மாறி வருகின்றன. நன்மை வரும் பொழுது மகிழ்ந்தும் தீமை வரும் பொழுது வருந்தியும் மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். சில அறிஞர்கள் நன்மையையும் தீமையையும் ஒன்றாக மதித்து, வெறுப்பின்றி வாழ்கின்றார்கள். இத்தகைய அறிஞர்களைத் தாங்குவதினால் உலகம் நிலைபெறுகின்றது. தாம் அடைகின்ற ஆக்க அழிவுகளுக்கெல்லாம் பிறரைக் காரணமாகக் கொண்டு அவர்களை வெறுக்கின்ற தன்மை இவர்களிடங் கிடையாது.

வாழ்வில் ஏற்படும் இன்னல்களால் மக்கள் நிலைமாறி விடுகின்றார்கள். கொள்கையின்றி வழிதவறி விடுகின்றார்கள். அறிஞர்கள், வாழ்வு ஒழியக்கூடிய மாபெரும் இன்னல்கள் வந்தாலும் அஞ்சி அயர் மாட்டார்கள். இன்னலைப் போக்க எழுச்சியுடன் முயல்வார்கள். இவர்களின் தொடர்பால் உலகம் உளவாகின்றது. உயிர் மிக மேலானது. உயிரைப் பேணுதலையே கண்ணாகக் கருதி மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். உயிரைப் பாதுகாத்தற்காகப் பலர் அறத்தைக் கொல்கின்றார்கள். அன்பைக் கொல்கின்றார்கள். குடிப்பிறப்பைக் கூடப் பறிகொடுக்கின்றார்கள். அறிஞர்கள் அறத்தை உயிரினம் மேலாக மதிப்பார்கள். அறத்திற்காக உயிரைக் கொடுத்துப் புகழைப் பெறுவார்கள். உயிரைக் கொடுத்துப் புகழைத் தேடுகின்ற உயர்ந்த கொள்கையாளர் வாழ்வதால் உலகம் வாழ்கின்றது.

பொன்னும் பொருளும் போகமும் பெரிதென என்னுகின்றோர் பலர் இந்த உலகில் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் என்ன கொடுஞ் செயல் களை இயற்றியாதல் பொருளைக் குவிக்கின்றார்கள். அவர்கள் உள்ளாம் கொடுமைகளை யெல்லாம் அறமாகக் கொள்கின்றது. அன்பு, ஈகை, அறம் என்பவற்றை அருவருப்பான பொருள்களாக எண்ணி இகழ்வார்கள். இத்தகைய கொடியோர்களால் உலகம் அழிந்து போகாதவண்ணம் காப் பாற்றுகின்ற அறிஞர்களும் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள், உலகம் முழுவதும் தமக்குக் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் அறத்தைக் கைவிடார்கள். அருளை மறவார்கள். தம் நலத்தைப் போற்றார்கள். பழிக்கஞ்சி வாழ்வார்கள். பொன்னிலும் போகத்திலும் பார்க்க பிறர் இன்னலைப் போக்குகின்ற இன்பத்தையே விரும்புவார்கள். இவர்களின் அன்பு நிழலால் உலகம் ஆக்கமடைகின்றது.

நில்லாத பொருள் இன்பப் பேறுகளை நிலையானவைகள் என எண்ணி அல்லல் அடையும் வாழ்வை அறிஞர்கள் விரும்பார். அவர்கள் வாழ்வின் நிலைமையை உணர்ந்து வாழ்வார்கள். நில்லாத வாழ்வில்

நிலையான ஆக்கங்களை ஆற்றி மகிழ்வார்கள். பொய்ப்பொருளைப் பொய்யெனவும் மெய்ப்பொருளை மெய்யெனவும் உணரும் உள் ஓளி யுடன் உலகை நோக்குவார்கள். இவர்களின் தொடர்பாலும் உலகம் நிலை பெறுகின்றது.

உண்டாலும் இவ்வுலகம் இந்திர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினு மினிதெனத்
தமியருண்டலும் இலரே முனிவிலர்
தஞ்சலும் இலர் பிறர் அஞ்சல தஞ்சிப்
புகழுனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்
அன்ன மாட்சி அனையராகித்
தமக்கென முயலா நேரன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே.

இப்பாட்டில் இளம் பெருவழுதியார் உலகத்தையே அடக்கியிருக்கின்றார். உலகம் ஒன்றுபட்டுக் கிடக்கின்ற இந்த நூற்றாண்டிலும் காண முடியாத உயர்ந்த கொள்கைகளைச் சங்க காலத் தமிழகத்திலே இளம்பெருவழுதியார் கண்டிருக்கின்றார். இந்தக் கொள்கைகள் நிலவி மலர்ந்த தமிழகம் ஆயிரம் ஆயிரம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே, அறிவு வளனும் ஆராய்ச்சி வளனும் கனிந்து பண்பட்டு விட்டதென்பதை அறிகின்றோம். பொன்மால் இமயம் போலப் பொன்றாத கொள்கைகளை இம்மானிலத்தார்க்கு வழங்கிய பெருமை, எந்நாளும் தமிழகத்தார்க்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும். இளம் பெருவழுதியார் கண்டஉயர்ந்த கொள்கைகள் உயிர்பெற்று உலாவும் நன்னாளை எதிர்பார்ப்போமாக!

தினகரன் 8.5.1955 (ஞாயிறு)

○○○

20. பிறர் நலன் கருதி வாழும் வாழ்வே நிறைந்த வாழ்வு!

நிறைந்த வாழ்வில் தோன்றும் யலர்ச்சியும் எழுச்சியும்

பிறர் நலத்தினையும் கருதி வாழ்கின்ற வாழ்வு தான் நிறைந்த வாழ்வு.

தம் நலத்தையே கருதி வாழ்கின்றவர்கள் ஒருபோதும் வாழ்வில் நிறைவைக் காணமாட்டார்கள்.

அவர்கள் ஜந்துகூட்டு மாடங்களில் வீற்றிருந்து, இந்திர போகத்தை நூகர்ந்தாலும், தங்கள் வாழ்விலே குறை நிறைந்திருப்பதையே காணபார்கள். அல்லற்படுகின்ற மக்களின் நிலையை உணர்ந்து, ஆதரிக்க நினையாத நெஞ்சில், அன்பின் நிழலையே காணமுடியாது. வலிய பாலை நிலத்திலே தளிர்த்து நிற்கும் வற்றல் மரம்போல அவர்களின் நெஞ்சம் உலர்ந்துவிடும். உலர்ந்த நெஞ்சில் உவகை அரும்பாது. தம் நலத்தையே கண்ணாகக் கொண்டு வாழ்கின்றவர்களை உலக மக்கள் மறந்துவிடுவார்கள். ஊரும் உறவும் தங்களைக் கைவிடுகின்றதென்பதையே அவர்கள் உணர உணர மாட்டார். அவர்களின் வாழ்வில் பகலும் இருந்திருந்தாகவே தோன்றும்.

பிறர் நலத்தினையே கண்ணாகக் கொண்டு வாழ்கின்றவர்களின் உள்ளளம் அமுதசுரபி போன்றது. அவர்கள் கஞ்சி குடிக்கவும் வழியின்றிக் கந்தை சுற்றி வாழ்ந்தாலும் நெஞ்சில் இரக்கம் உள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். பிறர் படும் இன்னலைப் போக்க முயல்வார்கள். வாழ்வில் நிறைந்த பயனை வழிவழியாகக் காணபார்கள். இன்பமே எந்நாளும் என்ற எழுச்சி பிறர்க்கென வாழ்கின்றவர்களின் உள்ளத்திலே நிலவுகின்றது.

இங்ஙனம் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்த சான்றோர்களில் பெருஞ்சித்திரனாரும் ஒருவர். இவர் நல்லிசைப் புலவர். வறுமையால் வாடியவர். குமண வள்ளலைப் பாடி, நிரம்பிய பரிசில் பெற்றார். பொன்னும் பொருளுமாகப் பெருஞ்சித்திரனார் இல்லம் பொலிந்தது. தாம் பெற்ற பரிசில் பொருள்களைத் தாமே வைத்து நூகரவேண்டுமென்ற எண்ணம் பெருஞ்சித்திரனாருக்குத் தோன்றவில்லை. வறுமையால் வாடி வாடி வருந்திய புலவர், தம்மைப் போலவே வறுமைத் துயர் உற்று வருந்துகின்ற உறவினரை எண்ணினார். அவர்களும் இன்பமாக வாழுவேண்டுமென்ற கொள்கையும் இரக்கமும் பெருஞ்சித்திரனாரின் உள்ளத்தைக் கொள்ளலைகொண்டன. புலமை கனிந்த உள்ளத்தில் ஓளி வீசியது. அன்பு சரந்தது. பிறந்த பயனை எய்தினாற்போன்ற உவகையுடன் பெருஞ்சித்திரனார் தம்முடைய வாழ்க்கைத் துணைவியாரை அழைத்தார். மனைவியார் மலர்ந்த முகத்துடன் வந்தார். புலவர் மனைவியாரைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்.

என் மனையறத்துணைவியே! இன்று எங்களிடத்தில் அளவில்லாத பொருள் நிரம்பி இருக்கின்றது. நீ உன்னுடைய எண்ணப்படியே வேண்டிய பொருளை எடுத்துப் பிறர்க்குக் கொடுக்கலாம். பிறர் படுகின்ற துன்பத்தைப் போக்கலே பொருளின் பயனாகும். உன்னோடு அன்பாகப் பழகுகின்ற பெண்களுக்கெல்லாம் பொருளைக் கொடு. நீ அன்பு செய்து மகிழ்கின்ற உன் கூட்டாளிப் பெண்களுக்கும் பொருளைக் கொடு. உன் உறவினர் களில் கற்பு நெறியில் மேம்பட்ட முதிய பெண்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கும் பொருளைக்கொடு. முன்பெல்லாம் நாம் வறுமையால் வாடிக் கடன்கேட்ட பொழுது இல்லையென்று சொல்லாமல் உதவி செய்தார்கள். அவர்கள் உதவிய பொருளை நாம் மிகக் காலந்தாழ்த்திக் கொடுத்தபோதும் மன மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கும் பொருளைக்கொடு. இன்னும் எவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என நீ நினைக்கின்றாயோ அவர்களுக்கெல்லாம் கொடு. என்னைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. உன்னுடைய எண்ணப்படியே கொடுக்கலாம். வறுமையால் வருந்தினோம் என்றினாலே பொருளைப்பேணி வாழவேண்டும் என்று கருதாதே. உறவினரும் அயல்வரும் வருந்த நாம் மட்டும் பொருளைப் பூட்டிவைத்து வாழ்தல் பொருந்தாது. நீ எல்லார்க்குங் கொடு. யானும் கொடுக்கின்றேன்.

நீன்றயந் துறைருர்க்கும்
 நீநயந் துறைருர்க்கும்
 பன்மாண் கற்பின்
 கிளைமுத வேர்க்கும்
 கடும்பின் கடும்பசதீர
 யாழ் நீன்
 நெடுஸ் குறிஎதிர்ப்பை
 நல்கி யோர்க்கும்
 இன்னோர்க் கென்னாது
 என்னோடும் சூழாது
 வஸ்வாஸ்கு வாழ்து
 மென்னாது நீயும்
 எல்லேர்க்கும்
 கொடுமதி மனைக்மலோயே
 பழந் தாங்கு
 முதிர்த்துக் கீழவன்
 திருந்துவேற்
 குமணை் நல்கிய வளனே.(புற். 163)

இதில் பெருஞ்சித்திரனாரின் நிறைந்த வாழ்வு புலனாகின்றது. உறவினர் வருந்த வாழாத உள்ளச் சிறப்பும் தம் நலத்தையே பேணாத சால்பும் பாட்டில் வாழ்கின்றன. மனையாளே மனையறத்திற்குரியவள். மனையாளின் உள்ளத்தில் ஈகைக் குணம் இல்லையாயின் வாழ்வு வரண்டு விடும். தாம் கொடுத்தவினும் பார்க்க, மனையறத்திற்குரிய தம்மனையாள் மனம் உவந்து கொடுத்தலைப் புலவர் விரும்புகின்றார். “மனைக் கிழவோயே” எனத் தம் மனைவியாருக்குரிய மனையற உரிமையைப் புலவர் கூறி மதிழ்கின்றார். தம் மனைவியார் விரும்பியபடியே பொருளை வழங்கும் வண்ணம் புலவர் விளம்புகின்றார். இதனால் காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து வாழும் காதல் வாழ்வின் பண்பைக் காண்கின்றோம். இரந்துபெற்ற பொருளை ஈந்துவக்கும் நிறைந்த வாழ்வைக் காண்கின் றோம். நிறைந்த வாழ்வு புலமை நெஞ்சில் சுரந்து பாய்கின்றபொழுது புதியதோர் இன்பத்தைக் காணலாம். எவ்வளவு ஆர்வமுடன் புலவர் தம் மனைவியாருடன் உரையாடுகின்றார் என்பதைப் படிக்கப் படிக்கப் பழந் தமிழ் அகத்தில் உருப்பெற்ற வாழ்வின் செம்மையை உணர்கின்றோம்.

இன்னோர்க் கென்னாது என்னோடும் குழாது
வல்லாங்கு வாழ்த்தும் என்னாது
எல்லேர்க்கும் கொடு மதியனைக் கிழவோயே

என்ற கவிதைக் குரல் வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்துவிட்டது. இல்ல ரத்தின் ஏற்றமும் மனையாளின் மனையற உரிமையும் தலைமையும் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமன்பதை அறிந்துகொண்டோம்.

தினகரன் 15.5.1955 (ஞாயிறு)

○○○

21. தமிழ்வாழுத் தன் வாழ்வை அளிந்த அதிகமான் நெடுமானஞ்சி

தமிழ்வாழு ஓளவைக்கு அற்புத நேல்லிக்களி ஈந்த பெருந்தகையான்

அதிகமான் நெடுமானஞ்சி கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவன். சிறந்த போர் வீரன். தகடுரை ஆண்டவன். இவனின் புகழ் போர்க்களத்தி லேயே பிறந்தது. தமிழ் வேந்தர்கள் பலரைச் தலைசாய்த்த பெருமையைப் பெரிதாக மதித்து வாழ்ந்தவன். இங்ஙனம் தமிழ் மன்னர்களைத் தமிழ் மன்னர்கள் போரில் வென்று படைத்த வெற்றி வெளிநாட்டில் தமிழர் புகழை நிறுத்த உதவாது. தமிழ் மன்னர்கள் தமிழை மறவாமல் வாழ்ந்த சால்புதான் தமிழைக் காப்பாற்றியது. அதிகமான் நெடுமானஞ்சியும் தமிழைக் காப்பாற்றிய தண்ணீரியால் தமிழர் மதிப்பைப் பெற்று விட்டான்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் அதிகமானின் போர் வெற்றிகள் பொரு ளற்ற வெறுஞ் செயல்களாகத் தோன்றுகின்றன. தமிழினத்தைத் தமிழன் அழித்த கொடுஞ்செயலை வெற்றி எனக் கொள்ளமுடியாது. அதிகமான் தமிழ் வாழுத்தான் வாழ்ந்த செயல் தமிழினம் உள்ளளவும் மறக்கமுடியாத தொன்றாகும்.

அதிகமானின் உள்ளம் நான் வாழ்வதிலும் தமிழ் உணர்ந்த ஓளவையார் வாழ்தலே தமிழ்நாட்டிற்கு நன்மை தரும் என்பதை உணர்ந்து விட்டது. அங்ஙனம் உணர்க்கூடிய வாய்ப்பை அதிகமான், தன் வாழ்வில் அடைந்து நின்ற நிலைமைதான் அவனின் புகழ் வளரக் காரணமாகவும் இருந்தது. அதிகமானின் போர் வெறியைத் தடுக்க முடியாமல் வருந்திய ஓளவையாரின் புலமை உள்ளம் அவனின் தமிழ் அன்பைக் கண்டு தழைத்தது. உண்டால் நீண்டகாலம் உயிர் வாழக்கூடிய நெல்லிக்களினி யொன்றை அதிகமான் பெற்றான். அந்த நெல்லிக்களியின் வரலாற்றை அறிந்த அதிகமான் வியப்படைந்தான். பல போர்க்களாங்களில் தன் வெற்றிக்கொடியை உயர்த்திய வீரனாக இருந்தும் தமிழ்மொழியை அவனால் மறக்கமுடியவில்லை. தமிழ் வளரவேண்டுமானால் தமிழ் அறிஞர்கள் நல்வாழ்வு வாழுவேண்டும். தமிழ் மன்னர்கள் ஈட்டுகின்ற போர் வெற்றிமட்டும் தமிழை வளர்க்காது. தமிழ் உணர்ந்த சான்றோர்

களின் தமிழ் வாழ்வுதான் தமிழை வாழ்விக்கும் என்ற எண்ணம், அதிகமானின் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டது.

நீண்டகாலம் வாழ்ந்த தமிழர் வாழ்வை மலர்த்த வேண்டியவர், தமிழ் உணர்ந்த ஒளவையார். அவருக்கே இந்தக் கனியை அளிப்பேன். தமிழ் வாழ்த்தான் வாழுகின்ற ஒளவையார் தமிழர்க்காக வாழ்ந்து தமிழை வளர்க்கச் செய்வேன் என்போர் வாழ்விலும் பார்க்க ஒளவையாரின் புலமை வாழ்வே உயர்ந்தது. தமிழ்மொழியின் மலர்ச்சிக்கு வாழ்வு தந்த நானும் அந்த வாழ்வில் கலந்து மலர்வேன் என அதிகமான் துணிந்தான்.

ஒளவையாரை அதிகமான் என்றுமில்லாத ஆர்வமுடன் வரவேற்றான். ஒளவையார் அதிகமானை வாழ்த்தி அவை நடுவே வீற்றிருந்தார். அருமையான நெல்லிக்கனியை ஒளவையார் கையில் அதிகமான் அளித்தான். ஒளவையார் கனியை அருந்தினார். அவையில் இருந்த அமைச்சர் களும் அறிஞர்களும் மிக வியப்புடன் அதிகமானைப் பார்த்தார்கள். அவர்களின் பரபரப்பைக் கண்ட ஒளவையார் அதிகமானின் முகத்தை நோக்கினார். அதிகமானின் முகம் புதிய ஒளியுடன் பொலிந்தது. தமிழ் வாழும் வண்ணம் தன்வாழ்வை அளித்த தகைமையும் சால்பும் அதிகமானின் முகத்திலே அலையெறிந்தன. ஒளவையார் அவையோரை நோக்கினார். அவையில் இருந்த அறிஞர் ஒருவர் அதிகமான் அளித்த நெல்லிக்கனியின் அருமையை ஒளவையாருக்குக் கூறினார். நெல்லிக்கனியின் வரலாற்றைக் கேட்டவுடன் ஒளவையாரின் தமிழ் நெஞ்சு செழித்தது. அதிகமானின் தமிழ் அன்பு ஒளவையாரின் ஆவியை உருக்கியது.

அதிகமான் போர் வேட்கை நிரம்பியவன் என்ற அளவிலே ஒளவையார் உளத்தில் இடம்பெற்றிருந்தான். தமிழ் வேட்கையும் தன்னல மின்மையும் சால்பும் நிரம்பியவனென்பதை அன்றுதான் ஒளவையார் அறிந்தார். நீண்டகாலம் நிலவுலகத்தில் வாழுக்கூடிய நிலைமையைத் தமிழின்மேற் கொண்ட அன்பினாலே துறந்த அதிகமானை ஒளவையாரால் மறக்கமுடியவில்லை. அதிகமான் தன் வாழ்வைத் தமிழ் வாழுக்கொடுத்த செயல் தமிழின் செல்லியாகிய ஒளவையார் உள்ளத்திலே சிவபெருமானின் அருட்செயலை நினைவுட்டியது. ஒளவையார் அதிகமானை நோக்கிக் கூறுகின்றார்: அரசனே! நின்செயல், நஞ்சைத் தானருந்தி அமுதத்தை அமரர் உண்ணக் கொடுத்த சிவபெருமானின் செயலைப் போலிருக்கின்றது. தன்வாழ்வைப் பிறர் வாழ்வுக்காகத் துறக்கின்றவர் களே உலகைப் படைக்கின்றார்கள். இறைவனும் நஞ்சைத்தான் உட-

கொண்டு அழுதை அமரர் வாழ அளிக்கின்றான். அதேபோல் நீயும் உன் வாழ்வை எனக்காகக் கொடுத்துவிட்டாய். நீ உலகம் உள்ளளவும் வாழுகின்ற பெருவாழ்வைப் பெற்றுவிட்டாய். நான் இந்த உடம்பில் நீண்டகாலம் வாழ்தலாகிய பேற்றை அடைந்திருந்தாலும் இறந்தே விடுவேன். நீயோ தமிழ்மொழி உள்ளளவும் தமிழர் உள்ளத்தில் வாழ்வாய்: இறவாத இன்ப வாழ்வை எய்துவாய்.

நீ முன்னெல்லாம் போர்க்களத்தில் பகைவரை வாளினால் வெட்டிப் பெறுகின்ற வெற்றியால் உள்ளாம் மகிழ்ந்தாய். போரை வெற்றி கொண்ட தினால் நீ பெற்ற வெற்றிச்செல்வம் நிலையானதல்ல. பெரிய மலையின் பிளவிலே பிறரால் அறியமுடியாத உச்சி இடத்தில் உள்ள நெல்லிக் கனியின் தன்மையை அறிந்துவைத்தும், அதனை நீயுன்னாமல் எனக்குத் தந்த வெற்றிதான் நிலையானது: நீ நஞ்சை அருந்திக் கறுத்த நீலநிறக் கழுத்தையுடைய முழுமுதற் சிவத்தைப்போல என்றும் வாழ்வாய். நீல மணிமிடற்றை உடைய சிவபெருமானின் புகழ்போல நெல்லிக் கனியை எனக்கீந்து, தமிழைக் காத்த நின் புகழும் நிலைக்கும். இறைவன் நஞ்சை அருந்தினான்: நீ நஞ்சு போன்ற சாவை வரவேற்றாய். இறைவன் அமுத்தை அளித்து அமரரைக் காத்தான். நீ நெல்லிக்கனியை எனக் களித்துத் தமிழைக் காத்தாய். வாழ்வாயாக!

வலம்படு வர்ய்வாள்
எந்தி ஒன்னார்
களம்படக் கடந்த
கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்களி நறவின்
அதீயர் கோமான்
பேராடு தீருவில்
பெங்காந்தார் அஞ்சி.
பால்புரை பிறைநுதற்
பெங்கிந்த சென்னி.
நீல மணி மிடற்றோர
ஞுவன் பேவல
மன்னுக பெரும
நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத
தீருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லீத்
தீங்களீ குறியாது,
ஆதல் நீண்
அகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க
எயக்கீந்தனையே

(புறம். 91)

தினகரன் 12.6.1955 (ஞாயிறு)

○○○

22. காதல்நெறியில் கடவுளுடன் கலந்து பேரின்பம் நூகரச் சம்ஹத்துருகிய சம்பந்தர்

அன்பினால் ஒன்றிய அன்றில்களைக் கண்டு அவற்றைத் தூதுவிட என்னிய முதகுவர்

தமிழ்னான் சம்பந்தர் காதல் நெறியில் நின்று இறைவனைப் பாடுகின்ற திறன் ஆராய்தற்குரியது. சங்ககால இலக்கியங்கள் காதல் வாழ்வையே பாராட்டி உரைக்கின்றன.

தலைவி தன்னை முற்றும் தலைவனிடம் ஓப்படைத்து நிற்கும் நிலை காதல் வாழ்வில் காணப்படுகின்றது. உயிர் தன்முனைப் பொழிந்து முற்றும் தன்னை இறைவனிடமே ஓப்படைத்து நிற்கும் நிலை அருள் வாழ்விலும் காணப்படுகின்றது. இயற்கை நெறியாகிய காதல் வாழ்வில் நின்றே இறைவனைக் கண்ட பழந்தமிழர் நெறியை - அசைவில் செழுந்தமிழ் வழக்கைச் சம்பந்தர் புதுப்பிக்கின்றார்.

**நீர்ப்ரந்த நீமிர் புன்சடை
மேலோர் நீலாவெண் மதீகுடி
ஏர்ப்ரந்த இன வெள்வளைசோர
என் உள்ளம் கவர்கள்வன்**

எனப்பாடுகின்றார். தம்மை ஓர் பெண்ணாகப் பாவித்துச் சொல்வதில் சம்பந்தர் இன்பம் அடைகின்றார். தம்முடைய உள்ளம் இறைவனையே எண்ணுகின்றதாயினும், இறைவன் எழுந்தருளி வராததினால் ஏங்குகின்றார். பிரிவுத் துயரால் உணவை மறந்தார். உறக்கத்தை மறந்தார். உடல் தளர்ந்தது. கையிலே அளவாக இடப்பட்டிருந்த வளையல்கள் கழன்று விழுகின்றன. காதலால் தலைவனை என்னி என்னி நிலைதளருகின்ற தலைவியின் நிலைமையில் சம்பந்தர் நின்று தளருகின்றார். ஏர்பரந்த வளையல் - இன வளையல்... வெள்வளையல் என அடைமொழிகள் சேர்த்துச் சொல்கின்ற ஆராமை ஆராயத்தக்கது. தம்முடைய கையை விட்டு ஒருகாலமும் பிரியாதெனக் கருதி அணிந்த வளையல்களும் கையை விட்டுத் தாமாகவே கழன்றுவிழுகின்றன. “என் உள்ளம் இறைவனையே நினைக்கின்றது. என் செயலாவது இனியொன்றுமில்லை” எனச் சம்பந்தர் தம்மை இறைவனிடமே ஓப்படைத்து விட்டார். புறப்பற்றும், அகப்பற்றும் நீங்கி இறைவனுடன் கலந்துநிற்கும் பேரின்ப நிலையைக் காதல் நெறியில் வைத்துச் சம்பந்தர் காட்டுகின்றார்.

முன்றில்வாய் மடற்பெண்ணைக்
 குரம்பைவாழ் முயஸ்குசிறை
 அன்றில்கள் ஹிரவுறுநோய்
 அறியாதீர் மிகவல்லீர்
 தென்றலார் புகுந்துலவும்
 திருத்தேனி புரத்துறையும்
 கெகண்றைவார் சடையார்க்
 கெகண்கூர் பயலை கூரீரே.

இச்செய்யுளில் சம்பந்தர் தம்மைத் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்து கின்ற தலைவியாக வைத்துச் சொல்கின்றார். சிற்றின்பம் பேரின்பம் எனப் பிரித்துப் பேசாத் தூய காதல் வாழ்வைச் சம்பந்தர் வரவேற்கின்றார். அன்போடு இயைந்த இல்லற வாழ்வு - காதல் வாழ்வு அருள் வாழ்வையும் அளிக்கவல்லது என்பதைச் சம்பந்தர் ஆதரிக்கின்றார். சம்பந்தர் எனும் தலைவி வாழ்கின்ற வீட்டின் முற்றத்திலே பனை நிற்கின்றது. அந்தப் பனையின் மடலிலே அன்றில்கள் கூடுகட்டி வாழ்கின்றன. அவைகள் ஆனும் பெண்ணுமாகக் கூடி அன்பாக இருக்கின்றன. ஒன்றையொன்றும் விட்டுப் பிரியாமல் இன்பம் அடைகின்றன. ஒன்றின் உடம்பினுள்ளே ஒன்று புகுந்தாற்போல முயங்கி வாழ்கின்றன. பிரிவு நோயை அறியாத அன்றில்களைத் தூதாக விடுத்தால் மிக விரைவாகச் சென்று வெற்றியை உதவவல்லன. இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்து அன்றிலை அழைக்கின்றார்.

முன்றில் வாய் மடற் பெண்ணைக்
 குரம்பைவாழ் முயஸ்குசிறை
 அன்றில்கள் ஹிரவுறு நோய்
 அறியாதீர் மிகவல்லீர்

இச்செய்யுட் பகுதியைப் படிக்க ப் படிக்கச் சம்பந்தரின் காதல் உள்ளம் பேரின்ப வாழ்வில் ஈடுபடுகின்ற செம்மையை உணர்கின்றோம். தூதுக்கு விட அழைக்கின்ற அன்றில்களைப் பாராட்டி உரைக்கின்றார். “பிரிவுறு நோய் அறியாதீர் மிகவல்லீர்” எனும் உரைகள் அன்றில்களின் உள்ளத்தை அள்ளிவிட்டன.

பிரிவில்லாமல் கூடி இன்பமடைகின்ற காதலரின் உயிரிலே புதிய உணர்வை ஊட்டுவது தென்றலாகும். அன்றில் பறவைகளைத் தூதாகப் போக்குகின்ற திருத்தோணிபுரத்தில் தென்றல் வீச்கின்ற காலம். தென்ற விலே மிதந்து வரும் இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கி இன்பமடைய வேண்டு மென்ற விருப்பத்தால் அன்றில் பறவைகள் விரைந்து செல்லும் என்பதை உணர்ந்து,

தென்றலார் புகுந்துலவும்
 திருத்தோணி புரத்துறையும்
 கொண்டைவார் சடையார்க்கென்
 கூர்ப்பயலை கூரீரே

என உரைக்கின்றார். இல்லற இன்பத்தில் இருந்தே சிவனடிப் பேற்றையும் அடையலாம் என்ற உண்மையை இச்செய்யுளால் சம்பந்தர் தெளிவிக் கின்றார். பிரிவுநோயை உணராமல் இன்பம் அடைந்து மகிழ்கின்ற அன்றில்கள். அந்த மகிழ்ச்சியுடனே திருத்தோணிபுரத்தில் புகுந்துலாவு கின்ற தென்றலையும் நூகர்ந்து மகிழ்கின்றன என்னும் குறிப்புப் பொருள் இதனை வலியுறுத்துகின்றது. அன்றில்கள் பிரிவின்றி வாழ்ந்து அடை கின்ற இன்பம் இல்லறப்பேறு. அவைகள் திருத்தோணிபுரத்திலே உலவு கின்ற தென்றல் இன்பத்தைப் பெறுதல் பேரின்பப் பேறு. எனவே பெற்ற இல்லற இன்பமே பேரின்பமாக மலர்கின்றது என்னும் தமிழ் மரபைச் சம்பந்தர் செந்தமிழால் தெளிந்தோம்.

தினகரன் 29.5.1955 (ஞாயிறு)

○○○

23. அப்பா் அன்பு

திருநாவுக்கரச் அருளிய திருக்கழிப்பாலைத் திருப்பதிகங்கள்

திருநாவுக்கரச் அடிகளின் திருவள்ளும் சிவனாருள் வெள்ளத்தில் தோய்ந்துவிட்டது. அவர் அன்பே உருவமாகிவிட்டார். சிவபெருமானி டத்தில் தாம்பெற்ற இன்பத்தை நுகர்ந்து, நுகர்ந்து மகிழ்ச்சின்றார். மகிழ்ச்சி எல்லைகடந்து அலையிடுகின்றது; அடிகளோ தம்மை மறந்துவிட்டார். அன்பின் ஜந்தினைக் காதல் நெறியில் நின்று தம்மை ஆட்கொண்ட சிவனை அணைய விரும்புகின்றார். தானாய்க் காண்கின்ற உண்மை நிலையில் கலந்து நிற்கின்ற அடிகள் தம்மைக் காதலியாகவும், திருக்கழிப்பாலைச் சிவனைத் தம்முடைய காதலனாகவும் வைத்துப் பாடுகின்றார். இங்ஙனம் காதல்நெறியில், இறைவனைப் பாடுகின்ற மரபு அருள் நூல்களிற் காணப்படுகின்றது. சிவநெறிச் செல்வர்களும் ஆழ்வார்களும் தங்கள் திருநெறித் தமிழில் இம்மரபினைப் பெரிதும் அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். அவற்றுள் இத்திருக்கழிப்பாலைத் திருப்பதிகம் நற்றாய் தன் மகளின் நிலைகண்டு, இரங்கிக் கூறும் முறையில், அருளிச் செய்யப்பட்டது.

1

என்மகளின் தன்மைகள் மிகப்புதுமையாகத் தோன்றுகின்றன. சின்னஞ்சிறுபருவத்திலேயே திருக்கழிப்பாலைச் சிவனைக் காதலிக்கின் றாள். இவள் அப்பா் பெருமானின் நிறத்தையேனும் கண்டறியாதவள். அவனின் திருப்பெயர்களை அன்புடன் போற்றிச் சொல்லி மகிழாதவள். அவனின் திருவருவப் பொலிவை எப்படி உணர்வாள். என்னால் இவளின் மன்னிலைமையை உணரமுடியாது. இவளின் குணத்தை அத்திருக்கழிப்பாலைச் சிவபெருமானே அறியவல்லவன்.

வண்ண மும்வடி வுஞ்சென்று கண்டிலன்
எண்ணி நாயக்கள் ஏத்தி நிறைந்திலன்
கண்ணுலார்பெருவு குழ்நழீப்பாலையெய்
அண்ண வேஅறி வரனிலன் தன்மையே.

வண்ணம் - நிறம். வடிவம் திருவருவப்பொலிபு. பொழில் - சோலை. அண்ணால் - பெருமையுடையவன்.

2

தேவர்களுக்கு அமிழ்தத்தைக் கொடுத்துத் தான் நஞ்சையே அமிழ்தமாக உண்டு மகிழ்ந்தவன். திருக்கழிப்பாலையில் எழுந்தருளிய

எங்கள் தலைவன். அவனின் சிறந்த திருவடிகளையே இவள் - என் மகள் எப்பொழுதும் எண்ணிய வன்னமாய் இருக்கின்றாள். யான் கூறுகின்ற அன்பு மொழிகளையெல்லாம் பழித்துரைக்கின்றாள்.

மருந்து வரனவர் உய்யருஞ் சன்டுகர்ந்து
இருந்த வன்கழிப் பாலையுள் எழிரான்
திருந்து சேவடி சிற்றையுள் வைத்திவள்
பரிந்து ரைக்கிலும் என்சொற் பழிக்குமே

வானவர் மருந்து உண்டு உய்யத்தான் நஞ்சை உகந்து உண்டு இருந்தவன் என்க. மருந்து - அமிழ்தம்திருந்து - சிறந்த, அடைந்தவர்க்கு வீட்டின்பத்தை அளிக்குஞ் சிறப்புடையது.

3

இவளோ, மழைல மொழிகள் மாறாத - திருந்தாத சொற்களையே கூறுகின்றாள். அச்சொற்கள் குழலின் ஒசைபோல இனிமை பொருந்திய குழந்தை மொழிகள். இத்தகைய குழந்தை மொழிகளால், காதலுரைத்துக் கழிப்பாலைச் சிவனை அழைக்கின்றாள். அழகா! கழிப்பாலையில் எழுந் தருளிய அண்ணலே! என்னை இகழுவேண்டாம். இப்பொழுதே ஏற்றுக் கொள் என்று ஒலமிடுகின்றாள். நீங்கள் இவற்றைக் கேட்டால் வியப் படைவீர்கள்.

மழை தான்வரச் சொல்லதீர் சின்றிலன்
குழலின் நேர்மொழி கூறிய கேண்மீனோ
அழக ணேகழிப் பாலையெய் அண்ணலே
இகழு தேவனை என்றுகொள் என்னுமே

குழலின் செம்மொழி - குழநின்ஒசையைப் போன்ற மொழி. என்று கொள் - ஏற்றுக்கொள்.

4

சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணீரு அணிந்த சிவபெருமான் மேல், இவள்மையல் கொண்டுவிட்டாள். இங்ஙனம் அக்கடவுள்மேற் கொண்ட காதலால் மிகவும் பெருமிதங் கொள்கின்றாள். ஒருவரையும் மதிக்கின்றா ஸில்லை. இவற்றை யான் எவரிடங் கூறுவேன். மழுப்படையைக் கையிலே தாங்கிய கழிப்பாலைச் சிவபெருமானே இவளை - இவள் தன்மையை அறிந்துகொள்வானாக.

செய்ய மேனிலென் ணீரனி வரன்றனை
மைய லாகி மதிக்கிலன் ஆரையும்

ஒக்கெள் வெண்மழு வன்கழிப்பாலையும்
ஜய ஜோரி வாஸிலன் தன்மையே

செய்ய - சிவந்த: ஜயன் - தலைவன்.

அன்பர்கள் கருத்தில் வீற்றிருப்பவனைத் திருக்கழிப்பாலையில் எழுந்தருளிய முதல்வனை - ஒப்பில்லாதவனை உமையம்மையாரைத் தனது இடப்பாகத்தில் வைத்திருக்கின்ற தலைவனைத் (அவன் தன்னைத் தேடி வரானாயின் தான் அவனைத்) தேடிக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பம் என் மகளின் உள்ளத்தில் நின்று ஊஞ்சலாடுகின்றது. காதலும் நாணமும் அவனை அங்கும் இங்குமாக இழுக்கின்றன.

கருத்த னைக்கழிப் பாலையுள் மேலிய
ஒருத்த னைஉயை யாளீஸரு பாகனை
அருந்தி யாற்றசென்று கண்டிட வேண்டுமென்று(ஹ)
ஒருத்தி யாருளம் ஊசல தாடுமே.

கருத்தன் - கருத்துகள் உறைபவன். உண்மைப் பொருளானவன் எனக் கூறினும் அமையும். ஒருத்தியார் - தனியாக நிற்பவன். புறப் பற்றும் அகப்பற்றும் ஒழிந்து. இறைவனையே உணர்ந்து நிற்கும் தனிநிலை.

இந்து சாதனம் 21.3.1947 (வெள்ளி)

○○○

24. திருவாசகக் காட்சி

திருவாசகம் அருட்பனுவல், திருவாசக காட்சி திருவருட் காட்சி, மாணிக்கவாசகர், சிவனருளைத் தெளிந்து, கலந்து, நுகர்ந்து, சிறந்த நிகழ்ச்சிகளைத் திருவாசகத்தில் காணலாம். சிவனருளையே கண்ணாகக் கொண்டு, சிவனைத் தெளிந்த, மாணிக்கவாசகரின் உள்ளப் பண்பை உணர்ந்து மலரக்கூடிய உள்ளொளி திருவாசகப் பாக்களில் நிழலாடு கின்றது. உலகக் கட்டை அறுத்துத் திருவருட் துணையால் செம்மையடை கின்ற நெறி, திருவாசகப் பயனாகும். மாணிக்க வாகர், தாம், சிவனருளைத் தேடியபொழுதுள்ள நிலையையும், திருவருளைக் கலந்து சிறந்த பொழுதுள்ள நிலையையும் சிந்தித்துச் சொல்கின்றார். தேடிய பொழுது தாம் பெற்ற அனுபவத்தைப் போற்றித் திருவகவலில் சிறப்பாக சுட்டிக் கூறுகின்றார். திருவருளைக் கலந்து சிறந்தபின் தாம்பெற்ற அனுபவத்தைச் சிறப்பாகத் திருச்சதகத்தில் கூறுகின்றார்.

இனி, இங்ஙனம் தேடியும், தெளிந்தும், கூடியும், பிரிந்தும் தாம் சிவனருளில் திளைத்த இன்பப் பேற்றை எண்ணியெண்ணி அடிகள் பாடுகின்ற பதிகங்களில் அன்புக்குரல் அலைமோதுகின்றது. சிவபெரு மானை முழுமுதல் தெய்வமாக அடிகள் கண்ட காட்சியே அடிகளின் அன்புக்கும், ஈடுபாட்டுக்கும் காரணமாகும். தம்மால் வணங்கப்படுகின்ற இறைவன் முழுமுதல், தானே தனக்கு நிகரானவன் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறுமாயின், அன்பு பெருகும். முழுமுதவிறைவன் என்னை ஆட்கொண்டு இறவாத இன்பவீட்டில் ஏற்றுவான் என்ற எண்ணம் பிறக்கும்.

மாணிக்கவாசகர் உள்ளத்தில் சிவபெருமானே முழுமுதல் கடவுள் என்ற மெய்யுணர்க்கி நிலைபெற்றுவிட்டது. தன்னேரில்லா முழுமுதற் சிவனை வணங்குகின்ற பெருமிதம் அடிகளின் உள்ளத்தை அள்ளி விட்டது. சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையைச் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்கின்றார்.

முழுமுதற் சிவம்

“தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணேடி” திருச் சாழல் 3. : “துன்பமே பிறப்பே இறப்போடு மயக்காந் தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதி” - பிடித்த பத்து 10. : “மூவர் கோணாய் நின்ற முதல்வன்” திருச்சதகம் 30 : “முந்திய முதல்நடுஇறுதியும் ஆனாய் மூவரும் அறிகிலா” - திருப்பன்ஸி எழுச்சி 5 : “மூவர் நின்று ஏத்த முதல்வன் ஆட முப்பத்து

மும்மைத் தேவர் சென்று ஏத்துஞ் சிவன்” திருக்கோவையார் 337: “ஆவாஅரி அயன் இந்திரன் வாணோர்க்கு, அரிய சிவன்” திருத்தெள் னேணம் 7, எனவரும் திருவாசகப் பகுதிகளில் இறைவனின் முழுமுதல் தன்மையைத் தாம் தெளிந்துணர்ந்து செப்புகின்றார்.

பேரின்பப் பொருளாகிய முழுமுதல் தன்மையே சிவத்தின் நிலை பேரு. அடிகள் கூறுகின்ற கருத்தே சைவத்தமிழகத்தில் வழிவழியாக நிலவி வருகின்றது. இளங்கோவடிகளும், சிவபெருமானை, “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” எனப் பாராட்டி உரைக்கின்றார். பிறந்து இறந்து உலைகின்ற நான்முகன், திருமால் எனுஞ் சிறுதெய்வங்கள், முழுமுதல் இறைவனாகிய சிவனொடு ஒப்ப மதிக்கப் பெறார். அவர்கள் உயிர்களைப் போலவே மும்மலப் பிணிப்பும், நல்வினை, தீவினைகளின் நுகர்ச்சியும் உள்ளவர்கள். பிறவியை அறுத்துப் பேரா இயற்கைப் பேரின்பப் பேற்றை உயிர்களுக்கு வழங்குகின்ற ஆற்றல், பிறப்பு இறப்பில்லாத முழுமுதற் சிவத்துக்கே உரியதாகும்; இதனை மாணிக்க வாசகர் நன்கு தெளிந்து, துணிந்து, உள்ளத்தின்மை படைத்தவர்.

பிறதெய்வம் உள்ளாப் பேராண்மை

“மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது” போற்றித் திருவகவல் “கற்றைவார் சடை எம் அண்ணல் கணனுதல் பாதம் நண்ணி மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்து எம் பொம்மாற் கற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம் நாம் அஞ்சமாறே” - அச்சப் பத்து 1: “எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே” - திருவேசறவு 4: “கொள்ளேன் புறந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு, குடிகெடினும் உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னையல்லால் எங்கள் உத்தமனே” திருச்சதகம் 2; “உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம் கவலைக்கடல்” - திருத்தெள்ளேனம் 17; “புத்தன் முதலான புல்லறிவிற் பல்சமயம்” - திருத் தோணாக்கம் 6. எனவரும் இக்கூற்றுக்கள் மாணிக்க வாசகரின் நிலையான தெய்வக் கொள்கையைக் காட்டுகின்றன.

உலகப் பற்று நீங்கித் தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டான பின், அடிகளார் உள்ளத்தில் பல சமயக் கொள்கைகளும் இடம்பெற்று ஆராய்ச் சியைத் தோற்றுவித்தன. முழுமுதல் தெய்வக் கொள்கையை அறிந்து வழிபாடு புரிய வேண்டுமென்றே ஆராமை அடிகளின் சிந்தனையைக் கவர்ந்து வழிகாட்டியது. அடிகள் பல சமயங்களும் கூறுகின்ற தெய்வங்களின் இலக்கணத்தை உணர்ந்தார். உண்மையைத் தானே தேடித் தெளித்த உள்ளத்தில், அஞ்சாமையும், ஒளியும் நிலவிச் சிறக்கின்றன. “உள்ளொளி பெருக்கி” எனத் தாம் பெற்ற முடிந்த முடிவை அடிகள் அழுத்தமாகக்

கூறுகின்றார். சிவனே முழுமுதற் தெய்வமெனத் தெளிந்த பின் எழுப்பிய குரவில், பிற தெய்வம் உள்ளாத பேராண்மைக்கொள்கை உள்ளொளியிற் கலந்து உலாவுகின்றது.

தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகித் தான் தேடித்தெளிந்து கண்ட முழுமுதற் சிவனே, தன்னை ஆட்கொண்டு அருள்வாழ்வில் புகுத்தி யவன், என்பதை மாணிக்கவாசகர் உணர்ந்தார். எல்லாம் வல்ல முழுமுதல் சிவம் தன்னை ஆட்கொண்டு அருள் காட்டிய அருமையை அடிகள் எண்ணி உருகுகின்றார். உருகிய உள்ளத்துடன் இறைவனின் அருள் நலத்தைப் பாடிப் பாடி ஆவி தளிர்க்கின்றார்.

ஆண்டு கொண்ட அருமை

“வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்றபோது நான். என்பாய் போல், இளையன் நான் என்றுன்னை அறிவித்து, என்னை ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு” - திருச்சதகம் 22; “காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் தாள் தாமரை காட்டித் தன் கருணைத்தேன் காட்டி” திருவம்மானை 6; “கழவில் கருணையைக் காட்டிக், கடியவினை அகற்றிப் பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்” - திருப்பாண்டிப் பதிகம் 8; “கறங் கோலைப் போல்வதோர் காயப்பிறப்பொடு இறப்பென்னும் அறம், பாவமென்றிரண்டு அச்சந் தவிர்த்தென்னை ஆண்டு கொண்டான்” - திருத்தெள்ளைணம் 3; “என்னையுந் தன் திருவருளால், இப்பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து” திரு அம்மானை 6; “பேர ஒழியாப் பிரிவிலா மறவா, நிலையா, அளவிலா, மாளா இன்பக்கடலே” - பிரார்த்தனைப் பத்து 6; மாறி நின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புவனைத்தின் வழியடைந்தமுதே ஊறி நின்று, என்றள் எழுபரஞ்சோதி, உள்ளவா காண வந்தருளாய்” - கோயிற்திருப்பதிகம்.

இத்திருவாசகப் பகுதிகளில் மாணிக்க வாசகர் தாம் சிவனருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, அடைந்தபேற்றை அறிவிக்கின்றார். முதல் எடுத்துக் காட்டிய வினையிலே கிடந்தேனை எனவரும் திருப்பாட்டு முழுமையும் படித்துணர்ந்தால் அடிகள் சிவனருளால் பெற்ற பேரின்ப வாழ்வை உணரலாம்.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நீன்று
பேரது நான் வினைக் கேடன் என்பாய் பேரவ
இனையன் யான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டிடம் பிரான் ஆனாய்க் கீரும்பின் பரவை

அனையான் பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ
 அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவிசோரேன்
 முனைவனே முறையேர நான் ஆனவாறு
 முடிவறியேன் முதலந்தம் ஆயினானே.

இப்பாட்டில் சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையையும் தனது புன்மையையும் அடிகள் விளக்குகின்றார். வினைப்பயனால் ஏற்றுண்டு கிடந்த தன்னைச் சிவன் வலிந்து, ஆட்கொண்டு, அருள்புரிந்த பெருங்கருணைத் திறத்தை அடிகள் உணர்ந்து உருகுகின்றார். தான் உருகியும் அலறியும், ஆவிகளிந்தும், கும்பிட்டுக் கூத்தாடுகின்ற செயல்கள் சிவபெருமான் ஆற்றிய பெருங்கருணைச் செயலுக்கு, எங்ஙனம் ஈடாகுமெனக்கருதி, அடிகள் ஏங்குகின்றார். இறைவனின் பெருமையையும் தனது சிறுமையையும், ஒப்பிட்டுக் காணக்காண அடிகளின் உள்ளம் உருகி அன்பாகப் பாய்கின்றது.

முழுமுதற் கடவுளே! உலகத்தோற்றத்திற்கும் ஒடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்குகின்றவனே! தீவினைப் பயனால் தாக்குண்டு உலை கின்ற அடியேன் உள்ளத்தில் புகுந்து தங்கினாய்! தங்கிய உன்னை நான் அறிந்திலேன். நீயே என்னைக் கூவி அழைத்தாய்! அழைத்து “யான் உன் வினைகளைக் கெடுத்து உன்னைக் காப்பாற்றுகின்றேன். நான் வினை கேடன்” என, எனக்குக் கூறுவது போல, உனது தன்மையை எனக்கு அறிவித்தாய். நான் உன்னை அறியாது நிற்கவும்; நீ உன்னை அறிவித்து என்னையும் ஓர் அடியவனாக ஏற்றுக் கொண்டாய். அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டதுமன்றி, யான் உன்னையே என் தலைவனென உணரவுஞ் செய்தாய். இங்ஙனம் என்னைத் தேடிவந்து, ஆட்கொண்ட, உன் பெருங்கருணைத் திறத்தை என்னி, உருகி உன் புகழைப் பாடி, யான் மகிழ வேண்டும். என்னை மறந்து, உன் பெருமையையே நினைந்து, நினைந்து உயிர்தளிர்த்து, ஆனந்தக் கூத்தாட வேண்டும். உனது அருட் கோலத்தைக் காணாத நேரத்தில் என் ஆவி பறைப்பறைக்க அலறி உன்னைத் தேட வேண்டும். உனது பிரிவு நீடித்தால், என்னுடல் துன்பத்தால் வற்றி வாடவேண்டும். யான் இவற்றை ஒன்றினையாதல் செய்யாத கொடிய சிந்தையை உடையேன். இரும்பாற்செய்யப்பட்ட பாவை உருவம்போல் நான் இருக்கின்றேன். ஜேயோ! என்னிலைமை எவ்வளவு வன்மையானது என ஆவிசோர்ந்து, முனைப்பொழிய உன் அருளையே இரந்து பெற்று, உன் தன்மையாகவே விளங்கவேண்டிய யான், நன்றி மறந்தவனாய், மெய்யுணர்ச்சி அற்று, வாழ்தல் முறையோ? நான் இத்தகைய வன் கண்மை

உடையவனாய் மாறிய காரணத்தை அறியேன். நீயே இரங்கி என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என அடிகள் இறைவனை வேண்டுகின்றார்.

சிவபெருமானே உலகின் தோற்றத்திற்கும் ஓடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்குகின்றார் என்பது அறிவர் நூற் கருத்தாகும். இதனைக் குறித்தே அடிகள் இறைவனை, “முதல் அந்தம் ஆயினானே” என அழைக்கின்றார். “அந்தம் ஆதி” என்பது சிவஞான போதம். இருவினைப் பயன்களும் பிறவிக்கு வித்தாதவினால், வினையிலே கிடந்ததேனையெனப் பொதுவாகக் கூறினார். வினைதொடர்பால் இறைவனை மறந்து, பிறவித் துன்பத்திற்கான செயல்களையே செய்து, கிடந்த தன்னை ஆட்கொள்ளக் கருதி, இறைவனே வந்தார் என்பதை வற்புறுத்திச் சொல் கின்றார்.

“வினையிலே கிடந்தேனை” என அடிகள் கூறும் தொடரில் இடம் பெற்ற “கிடந்த” எனும் சொல்லின் ஆற்றல், அளவில்காலம் வினைப் பயன் உடம்புகளில் தங்கி. அடிகள் அனுபவித்த நிலைமையை அறிவிக் கின்றது. இதனையே அடிகள் சிவபுராணத்தில் “எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன்” எனக் கூறுகின்றார். தனது பொல்லாப் புழுக் குரம்பையாகிய உடலில் இறைவன் வந்து புகுந்து, நிலைபெற்று நின்று தன்னை உருக்கி ஆட்கொண்ட செயலை அடிகளால் மறக்க முடியவில்லை.

“புகுந்து நின்று” எனுந் தொடரால் இறைவன் தன் உடலையே கோவிலாகப் புகுந்து நிலைபெற்ற அருமையை அடிகள் விளம்புகின்றார். இறைவன் தன்மேல் வைத்த இரக்கத்தினால் அழுக்கு நிறைந்து அருவருக்கத்தக்க தன் உடம்பினுள், புகுந்து நின்று அருள் புரிந்தார் என்பதை நினைக்க, அடிகளாரின் உளம் விம்மிதம் அடைகின்றது.

ஊனவாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான்

எனவும்

சுனோ யென் உடலீடங் கொண்டாய்

எனவும் இறைவன் தன் உடலுள் புகுந்தசெயலை மனிவாசகர் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கின்றார். “கருத்திருத்தி உள் புகுந்து கருணையால் ஆட்கொண்ட” என அடிகள் கூறும் பகுதியில் இறைவனின் பெருங்கருணை புலனாகின்றது. தான் தாய் வயிற்றில் கருவற்றிருக்கும் பொழுதே, இறைவன் உள்புகுந்து தன்னைத்திருத்தினான் என, அடிகள் கூறும் செய்தி மிக அற்புதமானது. கருவிலேயே சிவனருள் பெற்று உய்திகூடும் திரு. மனிவாசகர்க்கு அமைந்துவிட்டது.

இருவினைத் தொடர்பால் தாக்குண்டு இன்னல் அடைகின்ற உயிர் களை மீட்டு, வாழ்வளிக்கக்கூடிய வல்லமை உடையவன் இறைவன். தனக்குரிய இந்த வல்லமைப் பாட்டை மணிவாசகருக்கு இறைவனே உணர்த்துகின்றார். நான் வினைகேடன் - இருவினையால் எதும் இன்னல்கள் யாவற்றையும் போக்கி ஆட்கொள்பவன். நீ அஞ்சாது என்னிடம் வா; உனது வினைகளைப் போக்கி உன்னை அருள்வாழ்வில் புகுத்துகின்றேனன. இறைவன் மணிவாசகர்க்கு உணர்த்தி உருக்கி ஒளி கொடுக்கின்றார் ஆட்கொண்டதுடன் அமையாது, மாணிக்கவாசகரின் உள்ளத்தில் சிவனே என் தலைவனென உணர்ந்து சிறந்த துணிவையும் தோற்றுவிக்கின்றார். இதனை,

**இனையன் நான் என்றுள்ளை அறிவித் தெள்ளை
ஆட்கொண்டு எழ்பிரான் ஆனாய்க்கு**

என அடிகள் மொழிகின்றார். இத்தகைய பேரருளை வழங்கிய இறைவன் பொருட்டுத்தான் செய்யவேண்டிய நன்றிக்கடனைச் செய்யாமை குறித்து, அடிகள் இரங்குகின்றார். இறைவன் அருளை நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகிப் பாடியும், ஆடியும், அலறியும், வாடியும், வற்றியும் ஆராமை காட்ட வேண்டிய உள்பபண்பு தனக்கில்லாமையைக் கண்டு கவல்கின்றார். தான் இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட பாவைபோல் உள் நெகிழ்ச்சியின்றி வாழ்தலை எண்ணி வருந்துகின்றார். இப்படி இரக்கமும் நன்றி உணர்ச்சியும் இல்லாத, வன்மனத்தைப் பெற்று விட்டேனே என்பதை எண்ண எண்ணத் தனது உதவாத நிலைமை அடிகளுக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆற்றாமை மிகுதியால் அந்தோவெனப் புலம்புகின்றார். “உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான், உன் உதவியை மறந்து வாழ்தல் முறையல்லவே; இங்ஙனம் முறையல்லாத செயலை நான் மேற்கொண்டதினால், எனக்கு என்ன முடிவு உண்டாகும் என்பதை உணரேன்” என்று அடிகள் முறையிடுகின்றார்.

**இரும்பின் பாவை அனையயான்
பாடேன் நீன்று ஆடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவிசோரேன்**

என்ற தொடர்களில் அடிகள் முறையிடுகின்ற அன்புக் குரலைக் கேட்கின் றோம்.

இருவினைப் பயனால் தாக்குண்டு கிடந்து வருந்துகின்ற என்னை விடுவித்தற்கு, என் உடம்பின் உள்ளே புகுந்து நின்று, வருகவென என்னைக் கூவிஅழைத்து நானே உன் வினைகளை ஒழிப்பவன் என்று

எனக்குத் தெரிவிப்பவன் போல், இத்தன்மையன் என்று, உன்னை எனக் கறிவித்து, என்னை ஆட்கொண்டாய், என்பதை மாணிக்கவாசகர் மிகத் தெளிவாக இத்திருப்பாட்டில் கூறுகின்றார். தன்னை வலிந்து ஆட்கொண்ட சிவனைத் தன் கணகளால் நேரில் கண்ட செய்தியைப் பல இடங்களில் அடிகள் கூறுகின்றார்.

சிவனைக் கண்ணாற் கண்டார்

“பேறு பெருந்துறையில் கண்ணார்கழல் காட்டி எனை ஆட்கொண்ட அண்ணாமலையான்” - திருவம்மானை 10; “திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்”, குழைத்த பத்து 10; “உருநாம் அறிய ஓர் அந்தண்ணாய் ஆண்டுகொண்டான்” திருத்தெள்ளேனம்.

இங்ஙனம் தமக்குத் தோன்றி அருள் புரிந்த இறைவனின் திருவருவம், பொன்னிறமாய் ஒளி வீசி விளங்கிய தென்றும் அவ்வுருவத்தின் பக்கத் திலே நீல நிறம் கொண்ட அம்மையின் திருவருவம் சேர்ந்து காணப் பட்டதென்றும், அம்மையுடன் கலந்து எழுந்தருளிய இறைவன் தமது மும்மலங்களையும் ஒழித்துத் தம்மைத் திருவருளிற்படிவித்தாரென்றும் பல பாக்களில் மாணிக்கவாசகர் சொல்கின்றார்.

“பாரிடைப் பதங்கள் காட்டி பாச மறுத்து எனை ஆண்ட ஆருடை, அம் பொன்மேனி அமுதினை” குயிற்பத்து 9; “அரதமேனியாய், அருள் செய் அன்பரும் நீயும் அங்கெழுமூந்தருளி இங்கு எனை இடுத்தினாய்” திருச்சதகம் 93; “மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி”, திருக்கோத் தும்பி 14; “எங்கள் பிராட்டியும், எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்கு மடுவில்” - திருவெம்பாவை 13; “மும்மை மலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன் தாள்” அச்சோப் புதிகம் 9; “பல்லோருங் காண என்றன் பசு பாசம் அறுத்தானை” - கண்ட பத்து 4; எனும் பாட்டுப் பகுதிகளில் இவ்வுண்மை தெளிவாகின்றது.

இங்ஙனம் இறைவன் மாணிக்கவாசகரின் கண் முன்னே தோன்றி அவரை ஆட்கொண்டது. கனவிலேயன்று; நனவிலேயே என்பதையும் அவர் குறித்துரைக்கின்றார், இதனை,

நனவினும் நாயேற்கு அருளீனை பேர்ற்றி

போற்றித் திருவகவல் 144; “நனவே எனைப் பிடித்து ஆட்கொண்டவா” திருத் தெள்ளேனம் 10; எனவரும் பாட்டுத் தொடரில் அறிக.

மாணிக்கவாசகர் சிவனை நேரிற் கண்டு தெளிந்து அருள்பெற்று நுகர்ந்த அனுபவக் காட்சிகள் திருவாசகப் பாக்களாக எமக்குக் காட்சி

அளிக்கின்றன. அவர் சிவனருளில் அமுந்திய ஆராமையைத் திருவாசகப் பாக்கள் சிலவற்றில் கண்டோம். “சிவனே முழுமுதற் கடவுள்” எனத் தெளிந்தவுடன் அடிகளின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளி வீசிய தன்மைதான் திருவருட் காட்சிகளை வழங்குகின்றது. தன்னையும் சிவத்தையும் நன்கு ணர்த்த மெய்யுணர்ச்சியை மனிவாசகர் திருவாசகத்தில் பதித்திருக்கின் றார்.

(இந்துசங்கம் – இலங்கை பல்கலைக்கழகம்,
கொழும்பு)

○○○

